

Bát Trà Hương

Cấp trên!
Xin bợ nười

Editor: socfsk

Cấp trên, xin bao nuôi!

Tác giả: **Bát Trà Hương**

Edit: **socfsk**

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Làm ebook: **thanhbt**

Giới thiệu

Cố Trạch Vũ không biết cô chính là con gái “Tiểu công chúa” của thủ trưởng.

Mục tiêu của anh chính là giáo huấn cô gái này.

Hàn Lăng Sa không biết anh là đàn em mà ba cô luôn nói “Không đơn giản”

Nguyện vọng của cô chính là giết chết người đàn ông này ngay dưới chân của mình

Khi Cố Trạch Vũ biết cô chính là “Tiểu công chúa”

Suy nghĩ của anh là bắt cô về nhà từ từ dạy dỗ.

Khi Hàn Lăng Sa biết anh “Không đơn giản”

Chiến thuật của cô là vội vàng hạ gục từ từ tiêu diệt...

Mục lục

[Chương 1: Tiêu công chúa nhà họ Hàn](#)

[Chương 2: Tư thế hành quân](#)

[Chương 3: Không thể đứng vào](#)

[Chương 4: Trễ giờ](#)

[Chương 5: Việc quân không ngại lừa dối](#)

[Chương 6: Tin tưởng](#)

[Chương 7: Khúc mắc trong lòng](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9: Giúp một tay](#)

[Chương 10: Nhà hắc](#)

[Chương 11: Tìm thấy](#)

[Chương 12: Ở chung một chỗ](#)

[Chương 13: Nóng!](#)

[Chương 14: Ý chí](#)

[Chương 15: Nhớ em](#)

[Chương 16: Mang cô đi](#)

[Chương 17: Bằng hữu](#)

[Chương 18: Yêu xa](#)

[Chương 19: Biểu diễn](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21: Hot Summer](#)

[Chương 22: Anh trai em gái](#)

[Chương 23: Giày vò](#)

[Chương 24: Nhìn thấy](#)

[Chương 25: Ba](#)

[Chương 26: Bỏ đi](#)

[Chương 27: Tìm kiếm](#)
[Chương 28: Liên lạc](#)
[Chương 29: Sai bảo](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31: Tần Mặc](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33: Gặp ba mẹ](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35: Chia ly](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37: Có gì không đúng?](#)
[Chương 38: Nói mơ](#)
[Chương 39: Giống nhau](#)
[Chương 40: Thấp thỏm](#)
[Chương 41: Trở về](#)
[Chương 42: Cãi nhau](#)
[Chương 43: Ghen](#)
[Chương 44: Chia tay](#)
[Chương 45: Thật xin lỗi](#)
[Chương 46: Bệnh viện](#)
[Chương 47: Đoạt về](#)
[Chương 48: Không yêu](#)
[Chương 49: Bạn trai](#)
[Chương 50: Gặp lại](#)
[Chương 52: Hoa nở](#)
[Ngoại truyện 1: Câu chuyện quá khứ](#)
[Ngoại truyện 2: Động phòng hoa chúc](#)

Chương 1: Tiểu công chúa nhà họ Hàn

Trong đại viện* quân khu thành phố G, không ai không biết tiểu công chúa nhà họ Hàn - Hàn Lăng Sa. Cũng không ai trong đại viện không biết sư trưởng Hàn, một người từ trước đến nay đối với cấp dưới luôn luôn nghiêm khắc, là một cấp trên có nguyên tắc, duy có đối diện với tiểu công chúa là hoàn toàn không có nguyên tắc.

** Đại viện: nơi ở dành cho các gia đình quân nhân ở*

Hàn Lăng Sa ở đại viện được mọi người đặt biệt hiệu là “Tiểu công chúa”. Biệt danh này cũng là có căn cứ.

Hàn Lăng Sa lúc bé rất mũm mĩm đáng yêu lại luôn được phu nhân Hàn mặc cho nhiều trang phục xinh đẹp. Cô bé có chiếc váy trắng bông bông, bím tóc nhỏ xinh xắn, chiếc giày da nhỏ màu đỏ hiển nhiên rất giống một tiểu công chúa. Hơn nữa, bản thân Hàn Lăng Sa lại khéo léo, thông minh, cái miệng nhỏ nhắn như quét mật, gặp người trong viện liền gọi là “Chú, bác, cô, dì, anh, chị”, làm cho đối phương hết ôm rồi đến hôn, hận không được ôm về nhà mình. Hàn Hành Viễn vì thế càng cưng chiều con gái đến tận mây xanh, nếu cô muốn trăng trên trời, ông cũng có thể lấy về cho cô.

Dần dần cái danh công chúa này cũng được truyền ra khỏi đại viện. Mọi người thấy cô sẽ cười híp mắt, ngoắc ngoắc tay: “Tiểu công chúa, cô (chú) ôm...”

Về sau, ngay cả ba cô, Hàn Hành Viễn cũng không gọi cô là “Sa Sa” mà trực tiếp gọi là “Tiểu công chúa”.

Hàn Lăng Sa rất nhanh chóng thích ứng với xưng hô này, từ vườn trẻ lên đến đại học, cô lớn lên với thân phận là tiểu công chúa. Khiêu vũ, piano, đàn tranh, cờ vây, vẽ tranh, mỗi loại đều được giáo viên danh tiếng dạy dỗ. Tư chất thiên bẩm khá cao nên những cái cô học đều giỏi. Một cô gái xinh đẹp, gia thế bối cảnh hùng hậu, đa tài đa nghệ, làm sao không thể có cuộc sống,

dáng vẻ cao cao tại thượng cơ chứ?

Cô sinh ra chính là một tiểu công chúa...

Thành phố G cũng được coi là một thành phố lớn nổi tiếng cả nước, mà quân khu J cũng được coi là bộ mặt của thành phố. Nói trắng ra là, ở thành phố, quân khu J là quan trọng nhất. Các công trình bên ngoài cũng chỉ được xem như là cái vỏ, kì thực tất cả đều là quân khu của các thủ trưởng trong đại viện. Mà Hàn Hành Viễn không nghi ngờ gì là một thành viên tương đối có tiếng tăm.

Khai giảng học kỳ mới, Hàn Lăng Sa một lần nữa cự tuyệt yêu cầu ba tự mình lái xe đưa cô đến trường. Ông đâu phải là đưa cô đi học, ông hoàn toàn chỉ có ý định đi chơi, xua tan phiền muộn!

Đến bây giờ, Hàn Lăng Sa vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng ba đưa cô đến trường lúc khai giảng đại học năm nhất. Xe là xe Jeep phong cách nhà binh, hơn nữa, biển trắng đằng sau xe còn là bốn con số vô cùng đặc biệt càng khiến cho nhiều người phải quay đầu nhìn.

“Tiểu công chúa, để ba tiễn con đi đi... Để con đi một mình, ba không yên tâm!” Hàn Hành Viễn cười nịnh bợ, nhích lại gần cô con gái.

“Hà... tiễn con? Không phải để ba khoe khoang cái biển số xe kia ấy chứ?” Hàn Lăng Sa vỗ vỗ đầu ba mình, “Ày da, tránh ra, tránh ra, con còn phải sắp xếp quần áo!”

“Tiểu công chúa... cái biển số rôm ấy có cái gì tốt để khoe hay sao? Con xem, ba bận bịu như vậy, vừa nghe con nói phải quay lại trường học đã bỏ lại bác Lâm và Đoàn trưởng mới tới để quay về tiễn con rồi, con hãy thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ này của ba đi...” Bị con gái mình chê, Hàn Hành Viễn cảm giác bị đả kích lớn, không còn nhớ đến dáng vẻ uy phong thường ngày nữa.

“Ba à, ba có thể cho con xem dáng vẻ thường ngày ba đối đãi với cấp dưới không? Dáng vẻ này của ba làm cho con cảm thấy ba không phải là thủ trưởng, ba chính là bác bảo vệ trong trường của con, thật sự người ta cũng mặc áo khoác quân phục ở ngoài, chỉ là áo ba có chút lông cổ áo dày hơn,

chắc chắc... giữ cho ấm...” Hàn Lăng Sa nhìn quân phục trên người Hàn Hành Viễn, lắc đầu một cái. Có lúc cô hoài nghi Sư trưởng Hàn mệnh danh “Bao công mặt đen” là ba của mình.

“Tiểu công chúa... bảo vệ trong trường con có thể có bốn sao hai gạch sao?” đáng vẻ Hàn Hành Viễn có chút ai oán. *(trong quân đội 4 sao 2 gạch là cấp đại tá)*

“Được rồi, được rồi, con nào dám để ba tháo biển số 0001 ra chỉ để tiền con đi học?” Hàn Lăng Sa đến gần, hôn “Chụt...” lên mặt Hàn Hành Viễn, “Ba... Ba... không cần đâu, con tự đi...”

Hàn Hành Viễn hết sức hưởng thụ con gái làm nũng, sờ sờ tóc cô: “Wow, như vậy sẽ không có người khi dễ con...”

Hàn Lăng Sa đứng lên, nhìn trần nhà hô to: “Hàn Hành Viễn!”

“Có mặt!”

“Đứng nghiêm, quẹo phải, đi đều bước! Một hai một, một hai một...”

Chờ Hàn Hành Viễn ra khỏi phòng, Hàn Lăng Sa một cước đá cửa, lưu lại Hàn Hành Viễn thất bại đứng tại chỗ, nhẹ nhàng gõ cửa, không dám dám mạnh, nếu chọc phải tiểu công chúa nhà ông, ông chẳng phải sẽ đau lòng chết!

Hàn Lăng Sa đeo tai nghe nghe nhạc, tiếp tục sửa soạn quần áo. Nghe nói học kì này bắt đầu quay lại huấn luyện quân sự lần trước đã bị hủy vì bệnh truyền nhiễm bộc phát. Cô vốn tưởng rằng tránh được, ai ngờ trường học cho sinh viên năm hai và sinh viên năm nhất mới vào cùng nhau trải qua huấn luyện quân sự. Mọi người xung quanh đều kêu la rên rĩ, cô cũng không có ý kiến gì. Dù sao từ nhỏ đến lớn đều sống trong trụ sở quân đội, đã gặp không ít binh sĩ, cứ như vậy cô cũng thấy không có gì đáng sợ.

Sau khi thu dọn xong, Hàn Hành Viễn đi theo cô ra khỏi khuôn viên nhà mình.

“Tiểu công chúa... thật sự không muốn ba tiền sao?”

“Đồng chí Hàn Hành Viễn, dù gì thì con cũng hai mươi tuổi rồi, đặt vào vị trí quân nhân như ba, so với những tân binh mười sáu mười bảy tuổi cũng coi như là có cánh rồi, ba không tin tưởng vào năng lực của con sao?”

“Ba rất tin tưởng... năng lực học tập của con, tài nghệ của con, ba đều phải...”
Hàn Hành Viễn chưa nói hết đã bị Hàn Lăng Sa cắt ngang.

“Được rồi, được rồi, con không muốn đến trễ, con đi trước!” Hàn Lăng Sa vung tay lên, vác ba lô lên vai, chào hỏi nhân viên bảo vệ, kéo hành lý màu hồng ra khỏi đại viện.

Hàn Hành Viễn đứng nguyên tại chỗ nhìn, cảm thấy trong lòng chua xót, con gái lớn lên vì sao không còn thân thiết với mình nữa vậy?

Đang lúc tinh thần Hàn Hành Viễn chán nản, Hàn Lăng Sa như cơn gió vụt quay lại, Hàn Hành Viễn từ xa nhìn thấy cô, miệng nhếch lên, vừa lúc gọi “Tiểu công chúa” chỉ thấy cô đưa một tay ra, ông không hiểu nhìn cô.

“Đưa con tiền, thuê xe rất đắt, phải có chi phí!”

Khóe miệng Hàn Hành Viễn co giật, lòng tuy không tình nguyện nhưng vẫn móc ví, đếm một xấp tiền mặt đưa cho cô, vẫn không quên dặn dò: “Không có tiền phải về lấy, có chuyện gì thì gọi cho ba.”

“Biết biết...” Hàn Lăng Sa nhận tiền xong, xoay người rời đi, lưu lại Hàn Hành Viễn tiếp tục đứng yên trong gió.

“Oa! Tiểu công chúa, tới rồi hả?” Tề Thạch nhìn thấy Hàn Lăng Sa từ trên taxi xuống vội vàng tiến tới giúp xách đồ.

“Tề Bạch Thạch cậu không ở trong nhà vẽ tôm, chạy đến trường học của tôi làm gì?” Hàn Lăng Sa liếc mắt, đưa túi quăng cho ông, đứng yên tại chỗ.

Tề Thạch và cô đều lớn lên trong đại viện. Khi còn bé Tề Bạch Thạch có bài văn vẽ tôm, về nhà Hàn Lăng Sa ép buộc Tề Bạch Thạch phải vẽ tôm cho cô

xem. Lúc đó Hàn Lăng Sa là học sinh lớp một mà Tề Thạch chỉ mới học lớp hai, cũng đâu biết vẽ tôm, nhưng tiểu công chúa đã ra lệnh thì không được phép cãi lời. Tề Thạch lấy bài kiểm tra tiện tay dùng bút máy vẽ loạn được một vật hình dạng mảnh dài, nói cho Hàn Lăng Sa đây là trứng tôm. Tiểu công chúa vừa nhìn đã mếu miệng khóc. Lần này thật không hay rồi, cha mẹ Tề lo lắng, tiểu công chúa của cả đại viện bị tiểu tử nhà ông chọc cho khóc, không phải Sư trưởng Hàn sẽ đau lòng chết à? Chọc tiểu công chúa chính là chọc cả trụ sở quân khu!

“Ngoan, nói cho ba biết, con sao lại khóc?” Hàn Hành Viễn ôm Hàn Lăng Sa bảo bối nhỏ bé trong lòng dụ dỗ.

“Oa... oa...” Hàn Lăng Sa nức nở trả lời, “Cậu ta... cậu ta không vẽ tôm cho con... cậu ta gạt con...”

“Tề Thạch, tiểu tử đáng chết!” cha của Tề Thạch là Tham Mưu Trưởng của quân khu, vừa nghe Hàn Lăng Sa nói thì bốc hỏa, trực tiếp kéo con trai khiển trách, “Con làm gì mà không vẽ? Á à?! Sao con lại gạt tiểu công chúa chứ?!”

“Con không biết...!” Tề Thạch vô tội, từ nhỏ cậu ta đã thích tiểu công chúa hồng hào mũm mĩm, bé khóc, cậu ta cũng đau lòng, nhưng giờ bị cha cậu ta đánh một trận cũng thật oan uổng. “Ai da, cha, đau quá, nhẹ tay một chút... con thật sự không biết! Con mà biết lập tức đã vẽ cho tiểu công chúa rồi!”

“Người gạt người!” Hàn Lăng Sa mếu miệng, lại muốn khóc, “Trong sách sẽ nói lên tất cả!”

Hàn Hành Viễn không muốn bé rơi nước mắt, vội vàng dụ dỗ: “Tiểu công chúa mau nói cho ba, quyển sách kia viết gì? Nếu ba tìm được chứng cứ, ba sẽ bảo chú Tề xử lý nó!”

Tham Mưu Trưởng Tề đứng bên cạnh khòe miệng giật giật, thủ trưởng à, bao che cũng không cần phải rõ ràng như vậy chứ...

“Sách ngữ văn nói Tề Bạch Thạch vẽ tôm rất khá...” Hàn Lăng Sa cắn ngón tay trả lời.

Hai đại nhân đầu tiên là sững sốt, sau đó cười ha hả, Hàn Lăng Sa tò mò nhìn ba mình, rồi lại nhìn chú Tề một chút, hoàn toàn không biết bọn họ đang cười cái gì, dáng vẻ rất mơ hồ. Tề Thạch đi tới, giật nhẹ quần bé, nhỏ giọng nói: “Tiểu công chúa, tôi tên là Tề Thạch, không gọi là Tề Bạch Thạch... tôi không trắng, đen đây...”

Từ đó, “Tề Bạch Thạch” là biệt hiệu được Hàn Lăng Sa gọi riêng Tề Thạch.

Chú thích: hình như trong bài văn của Tề Thạch, có một ông tên là Tề Bạch Thạch có tài vẽ tôm. Hàn Lăng Sa không biết cứ ngỡ là Tề Thạch biết vẽ tôm ôi trẻ con thật đáng yêu

“Này! Ba tôi nói cậu đến trường nên đã để cho tôi đến đón cậu, cậu làm gì mà không để chú Hàn tiễn vậy?”

“Tề Thạch, tôi có thể hỏi cậu một vấn đề không?” Hàn Lăng Sa đột nhiên gọi Tề Thạch lại trước mặt.

Tề Thạch rất ít khi nghe Hàn Lăng Sa chính thức hỏi cậu ta như vậy, cũng kinh ngạc quay đầu lại.

“Cậu biết nữ sinh kia sao?”

“Người nào?” Tề Thạch vội vã liếc hai mắt, “Không biết... Cậu đừng hiểu lầm, tôi thật sự không biết cô ta, tôi căn bản không biết cô gái kia là người nào!”

“Tôi không nói là cậu chắc chắn biết cô ta!” Hàn Lăng Sa tức giận trả lời, “Nữ sinh kia tuần trước mượn tôi 500 đồng chưa trả, cậu đến đòi giúp tôi.”

“Ha ha... tiểu công chúa, cậu thì thiếu tiền như vậy từ khi nào vậy? 500 đồng cậu cũng muốn đòi lại sao?”

“Ôi chao, người bình thường như tôi làm sao so bì được với họa sĩ lớn, tiện tay vẽ một bức, chao ôi, giá trị liền thành đó nha.” Hàn Lăng Sa lập tức sa sầm nét mặt. “Dân thường như tôi nào có thể để ngài xách túi giùm cơ chứ? Cũng đừng làm bản đôi tay cao quý ngọc ngà vì nghệ thuật kia.”

Tề Thạch tinh thần hỗn loạn bị Hàn Lăng Sa giành lấy túi, liền vội vàng kéo cô lại: “Tiểu công chúa, tôi biết tôi sai rồi có được không? Tôi đi, tôi đi... cô ta nợ người 500 đồng chính là thiếu tôi 50000! Thiếu gia tôi không thể không chinh cô ta rồi!” Nói xong, cậu ta xắn tay áo giận dùm dùm đi.

Hàn Lăng Sa thấy vậy vội kéo hành lý chạy như bay về phòng ngủ của mình. Nữ sinh kia căn bản không thiếu tiền cô, quan trọng hơn, nữ sinh kia là bạn gái của đội trưởng đội võ thuật thành phố G, có khả năng đánh bại loại kia (ám chỉ a Tề Thạch)...

Chương 2: Tư thế hành quân

Vừa đẩy cửa phòng ngủ, Hàn Lăng Sa đã nghe thấy đám con gái gào lên.

“Đến heo chết còn không sợ nước sôi, dù gì các cậu cũng là những loài sinh vật bậc cao, có thể có chút tỏ ra mình là người kín đáo được không hả?” Hàn Lăng Sa tùy ý ném hành lý lên mặt đất, ngồi vào bàn uống nước.

“Này, bọn tôi sao không kích động được, nghe nói tối nay có anh chàng nhà binh sẽ đến đây!” Người vừa lên tiếng là bạn thân kiêm bạn cùng phòng Lâm Tiểu của Hàn Lăng Sa.

Hàn Lăng Sa nghiêng đầu suy nghĩ: “Tôi nhớ lần trước cậu nói cậu chú ý tới anh chàng nào họ Triệu, sao đột nhiên tính đến quân binh rồi hả?”

“Cậu đi chết đi!” Lâm Tiểu ném gói ôm, “Chị đây đang nói chuyện chính sự, lớp chúng ta yêu cầu gặp huấn luyện viên quân sự của tụi mình lần này rồi!”

“À!”

“Bội phục chứ gì...”

“À!”

“Quân nhân...”

“À!”

“Ôi anh đẹp trai...”

“À!”

“Hàn Lăng Sa, cậu là đầu heo!”

“Cậu là đầu chó!”

“Cậu sao không có chút kích động nào vậy? Một chút xiu cũng không được à?”

“Tôi cần gì phải kích động?” ở nhà còn có một đại đội, cậu có muốn nhìn không? Mọi diện mạo, mọi cấp bậc mặc cho mấy người chọn lựa!

“Cậu đúng là hết thuốc chữa, đối với cậu những anh chàng mặc quân phục có hấp dẫn mấy cũng trở nên vô dụng. Thí chủ, bẻ khổ vô biên, quay đầu là bờ... les là gì kia chứ, cuối cùng phải tính lâu dài, có nam nhân mới thực là vua chúa!”

Chú thích: les là từ viết tắt của lesbian, nghĩa là chỉ những người là đồng tính nữ.

Phụt! Hàn Lăng Sa trực tiếp phun một ngụm nước ra ngoài, cuống quít rút khăn giấy ra lau nước đọng trên quần áo, “Đồng chí Lâm Tiểu, đồng chí yên tâm, phương diện này tôi tuyệt đối hướng về BG (Boy-girl, ý chị í là chị í cũng thích nam J), nếu không, thân thể đồng chí đến bây giờ vẫn còn nguyên vẹn sao?”

“Tôi không có sức hút đối với cậu sao?” Lâm Tiểu gương mặt khổ sở cầm gương lên soi, “Ừ, tiểu cô nương trông cũng khá tốt đấy!”

“Hi hi, nói thật cậu cũng không tệ.” Hàn Lăng Sa bắt đầu giờ bộ mặt nịnh nọt.

“A! Tôi biết cậu yêu tôi nhất mà!” Lâm Tiểu vút gương một bên, hai tay chấp trước ngực nhìn Hàn Lăng Sa. Có thể có được mỹ nữ đều được mọi người trong trường biết là độc mồm độc miệng tán thưởng, đây chính là danh hiệu vinh dự cao nhất của đời sinh viên rồi!

“Stop! Kì thật mọi người tôi đều thấy như nhau!” Hàn Lăng Sa tay không ngừng việc, nhìn một đồng lớn quần áo màu sắc rực rỡ, nhẹ nhàng nói: “Người tôi thích nhất là ba tôi, đồng chí lão Hàn.”

“Về sau cậu không thích chồng cậu sao?” Lâm Tiểu như đang phiêu du trong thế giới ảo sắc vậy.

“Ừm...” Hàn Lăng Sa hơi trầm tư, trả lời, “Tớ yêu ba tớ nhất!”

“Không nhìn ra cậu rất hiếu thuận!”

“Đồng chí lão Hàn nhà tôi có thể vì tôi mà làm nhiều thứ hơn bất kì người nào.”

“Khác người!”

*

Hàn Lăng Sa không biết Tề Thạch làm thế nào thoát được nữ sinh phái võ đó, nhưng lúc cậu ta gọi điện đến vẫn là giọng nói nịnh nọt như không có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu công chúa, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé...”

“Ăn cái đầu cậu!”

Hàn Lăng Sa hét xong câu đó liền cúp điện thoại, đi cùng mấy người trong phòng kí túc đến hội trường gặp huấn luyện viên quân sự.

Thực ra Hàn Lăng Sa không có hứng thú với hoạt động tham gia tụ tập đông người ở hội trường. nhưng dù sao cũng là buổi nói chuyện của lãnh đạo, của sinh viên mới, của sinh viên tiêu biểu và của sinh viên sắp ra trường...

Tìm được một chỗ ngồi tương đối ổn định rồi dựa người ngồi xuống, nhìn một đám sinh viên nằm nhất ríu ra ríu rít trước mặt, cô lắc đầu cười rồi tìm thứ gì đó trong túi.

“Sa Sa, cậu tìm gì vậy?” Lâm Tiểu lại gần, hỏi.

“Kim...”

“Tào lao!” Lâm Tiểu vội vàng nhích người sang bên cạnh, “Cậu sẽ không mang đồ chơi kia đến chứ?”

“Lâm Tiểu,” Hàn Lăng Sa ngẩng đầu lên, không cười nhìn Lâm Tiểu, “Không nên dùng từ “Đồ chơi” để gọi bảo bối của tôi, cẩn thận tôi nay tôi đâm chết cậu!”

Lâm Tiểu lập tức câm miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn người trước mặt chép miệng: “Yes madam, à! Sư huynh ngành y nhìn cậu đã lâu rồi, mấy ngày trước còn hỏi thăm cậu, tôi đảm bảo là vật thí nghiệm miễn phí đây!”

Hàn Lăng Sa vỗ vỗ mặt của Lâm Tiểu, cười nói: “Thật biết nghe lời.”

Vị sư huynh kia đi đi lại lại nhiều lần trước mặt Hàn Lăng Sa mới nghe được nữ thần trong lòng mềm mại mở miệng: “Sư huynh không tìm được chỗ ngồi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Bên cạnh tôi còn một chỗ ngồi, anh có muốn ngồi đây không? Tôi để cho anh nha...”

“Được, được!”

Vừa nói xong, vị sư huynh này đã đặt mông ngồi xuống, chà chà tay cười ngu ngốc nhìn Hàn Lăng Sa. Cô xoay người ra sau lè lưỡi làm dáng vẻ nôn mửa, quay mặt lại là nụ cười xinh đẹp.

“Em muốn nhờ anh giúp một chuyện, anh nhất định đồng ý với em đúng không?”

“Đúng đúng đúng, có khó khăn gì cứ nói cho anh, dù cho phải xông vào biển lửa anh cũng không chối từ!”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu, “ Hàn Lăng Sa lục lọi túi xách, lấy ra một hộp gỗ cây đàn hương, lấy ra một thứ, cười với vị sư huynh rồi tay chéch về phía bộ vị đâm xuống, “Dương trì huyết...”

Chú thích: dương trì huyết = huyết dương trì = hình như là chỗ ấy ấy của nam nhân. Tỷ thật thâm độc L

Anh ta bị kim lạnh đâm vào, trực tiếp kêu gào, đúng lúc huấn luyện viên đi vào, hội trường đã sớm yên tĩnh lại. Vì vậy, tiếng kêu gào của anh ta trong hội trường thực sự rất trống trải vọng về...

Vẻ mặt Hàn Lăng Sa không chút thay đổi, không cười, không hốt hoảng, lưng thẳng tắp, ánh mắt trấn định tự nhiên. Xem xét lại vị sư huynh bên cạnh, khom người, vẻ mặt thực khổ sở.

“Bạn học này, đứng dậy!” Hàn Lăng Sa ngẩng đầu, vô tội nhìn người đàn ông trước mặt.

Quân phục thẳng tắp trên người anh có vẻ khác với quân phục bình thường. Khuôn mặt cương nghị, đường cong cái cằm như kéo căng vẻ ít nói, môi mỏng, mũi thẳng, chỉ là chiếc mũ dưới ánh đèn trong hội trường đã che đi ánh mắt của hắn.

Hàn Lăng Sa không chút cử động, “Sao lại muốn tôi đứng dậy?”

“Quân lệnh là để phục tùng, không phải để cô hỏi tại sao!”

“Tôi là lính của anh sao? Sao lại muốn tôi phục tùng anh?”

“Trong lúc quân huấn, mọi người đều là lính của tôi!”

“Vậy sao?” Hàn Lăng Sa cười, đứng dậy, “Đoàn trưởng, tôi nghe lệnh.” Vừa nói xong, đôi giày cao gót của cô trực tiếp hung hăng giẫm lên đôi giày da của đối phương.

Cô Trạch Vũ nhìn cô gái đối diện hất cằm khiêu khích, trong lòng nổi giận. Dù sao anh cũng là con trai của Thiếu tướng đứng đầu Bắc Kinh, là một đại thiếu gia, một thái tử gia mà phải chịu nhục trước một cô gái bị phạt. Chỉ là năm năm tu luyện trong quân ngũ anh cũng đã trút bỏ được tính ngông cuồng của mình và khoác lên chút nhiệt tình, trầm ổn.

“Phạt hai người đứng hai giờ trong tư thế hành quân!” Cô Trạch Vũ lạnh lùng ném lại một câu.

Bạn học bên cạnh hít thở không khí, hai giờ, còn là tư thế hành quân... Ai cũng biết Hàn Lăng Sa tựa như đóa hoa được cung chiều, đựng một cái cũng sợ không yên, nếu thật sự đứng, đoán chừng sẽ mệt lả đến không giống người rồi.

“Anh đứng thì có!” Hàn Lăng Sa xách túi chạy ra ngoài hội trường.

Cô Trạch Vũ cũng bắt đầu nổi nóng, nhanh chóng kéo tay cô lại: “Hôm nay không đứng đủ hai giờ, tôi cùng cô ở đây tiêu phí thời gian!”

Hàn Lăng Sa khoác túi lên vai, tay phải lướt vào túi, rút ra một kim châm trực tiếp đâm vào cổ tay của hắn, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn: “Anh có buông không?”

Cô Trạch Vũ dù gì cũng là quân nhân, đau đớn này không tính là gì, nhưng tính nóng nảy lại lập tức xông lên đỉnh đầu, mặt hắn trầm xuống, đang chuẩn bị giáo huấn người thì một bóng dáng trực tiếp lao tới.

Phản ứng Cố Trạch Vũ cực kì nhanh, chỉ là dưới tình huống này không xác định được mục tiêu, anh quyết đoán kéo tay Hàn Lăng Sa ra phía sau để cô không bị liên lụy, chuyển hướng đá đối phương ngã xuống đất.

Chóp mũi Hàn Lăng Sa tràn ngập mùi vị đàn ông cương nghị, xuyên qua bờ vai hắn thấy được Tề Thạch đang bị ngã. Tuy cô luôn luôn đả kích, coi thường Tề Thạch, nhưng nhìn hắn bị người ta đánh ngã trên mặt đất, lòng cô không chịu nổi. Dù sao từ nhỏ đến lớn, Tề Thạch đối với cô cũng không tìm được một điểm không tốt.

Hiệu trưởng nhìn thấy một màn nguy hiểm, còn chưa phục hồi tinh thần đã nghe Hàn Lăng Sa vội vã nói: “Tề Thạch, cậu làm gì đấy?!”

Nhất thời, hội trường rối loạn... cả thành phố G không ai không biết Tề Thạch là ai, thực ra mà nói, không ai không biết ba của thiếu gia này là ai. Như vậy

cũng tốt, Cố Trạch Vũ đoàn trưởng vừa nhìn cũng biết là không phải ngồi không, nhưng tham mưu Tề bọn họ cũng chọc không nổi. Đây không phải là nội chiến, còn cần người ngoài nhúng tay vào làm gì? Đến lúc đó, hai người đấu nhau, người chảy máu chỉ còn lại mình ông!

“Cố Trạch Vũ chúng ta tìm một chỗ nói chuyện!” hiệu trưởng nhắm mắt kéo Cố Trạch Vũ, còn Hàn Lăng Sa và Phó hiệu trưởng đỡ Tề Thạch dậy.

Tề Thạch cảm thấy tim phổi đều như bị Cố Trạch Vũ đá bay rồi, cả người rên rỉ, Hàn Lăng Sa đỏ mắt cùng bạn học đưa Tề Thạch đến bệnh viện. Tề Thạch cũng không dám nói chuyện này nói với ba hấn. cùng không đi bệnh viện quân đội thành phố G.

Sau khi dàn xếp tất cả, Tề Thạch mới nhìn thấy Hàn Lăng Sa cúi đầu, nước mắt lách tách rơi.

“Haz, tiểu công chúa, cậu đừng khóc...” Tề Thạch liều mạng đứng lên, muốn dụ dỗ cô, “Từ nhỏ cậu vừa khóc, tôi sẽ hoảng sợ vì ba tôi sẽ đuổi đánh tôi chạy khắp đại viện. Người khác nghe nói tôi chọc cậu khóc cũng kéo tôi lại cho ba tôi lấy roi quất vào mông tôi... chắc chắc... bây giờ nghĩ lại cũng thấy đau cả người...”

Hàn Lăng Sa ngừng khóc, giọng đầy nước mũi hỏi: “Đoàn trưởng Cố là ai? Tôi không nhìn rõ anh ta trông như thế nào...”

“Nghe ba tôi nói một nhóm quan quân trẻ tuổi vừa mới chuyển đến quân khu của chúng ta. Haz, chuyện như vậy cậu đừng nói cho ba tôi và chú Hàn, đến lúc đó ba lại trách tôi.”

“Được rồi, được rồi, tôi biết mà. Trong công việc ba tôi sẽ không cho đánh nhau nên tôi sẽ không nói. Trước tiên cậu phải dưỡng bệnh cho tốt, để tôi về bảo dì Trương ở nhà nấu cho cậu chút gì đó bổ...” Hàn Lăng Sa nói xong đứng dậy muốn đi lại bị Tề Thạch kéo lại.

“Tiểu công chúa, cậu đây là quan tâm tôi đúng không? Hôm nay tôi rất vui...”

“Ngu ngốc!” Hàn Lăng Sa trực tiếp đẩy bàn tay đang nắm cổ tay mình ra,

“Tôi mất hứng!”

“Tiểu công chúa, cậu không cần phải đợi thêm nữa, anh ta rốt cuộc có gì tốt cơ chứ? Còn không bằng tôi.”

Cơ thể Hàn Lăng Sa cứng đờ, chỉ bỏ lại một câu lạnh nhạt: “Anh ấy tốt hay không tự tôi hiểu được, không cần cậu nói...”

Lời tác giả: Đoàn trưởng Cố xuất trận rồi, mau cầu xin bao nuôi ~

Ta cũng muốn các người lôi kéo để bao nuôi ta, cảm ơn nha J

Chương 3: Không thể đụng vào

Hàn Lăng Sa không về trường mà về thẳng nhà. Tối nay có Thiếu tướng ở Bắc Kinh về thị sát, tất cả thủ trưởng của quân khu đều phải đi tiếp khách. Trong nhà chỉ còn lại một dì giúp việc.

“Tiểu thư đã về, cô ăn cơm chưa? Tôi làm chút gì đó cho cô ăn nhé?” Hai năm trước người giúp việc này mới đến Hàn gia, bà không biết vì sao cả đại viện, ngay cả Sư trưởng Hàn đều gọi Hàn Lăng Sa là “Tiểu công chúa”. Bà biết rằng thân phận của bà chắc chắn không bằng thủ trưởng của đại viện, cho nên cũng không dám gọi cô là Hàn Lăng Sa, từ lúc vào cũng chỉ cung kính gọi cô là “Tiểu thư”. Lúc đầu, Hàn Lăng Sa nghe vậy lập tức chau mày, nhưng sau hai năm cũng thành thói quen.

“Tôi không ăn.” Hàn Lăng Sa thực sự không có tâm trạng ăn cơm, trở về phòng của mình, ngã xuống giường cúi đầu sâu vào gối mà khóc.

Mười sáu năm rồi, cô cũng không biết mình đang đợi cái gì. Lúc cô mười bốn tuổi, cô cảm thấy cô còn có thể nhận ra được hình dáng mơ hồ trong tâm trí mình. Giờ cô hai mươi tuổi, đột nhiên phát hiện những thứ thuộc về anh trong tâm trí cô đã biến mất không còn dấu vết, không còn lưu lại một chút gì cả.

Khóc lóc, Hàn Lăng Sa cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Chuông điện thoại reo không biết bao nhiêu lần, cô thật sự mất hết kiên nhẫn, lười biếng bắt máy. Đang chuẩn bị nổi trận lôi đình cô đã nghe thấy tiếng hét lên của Lâm Tiểu ở đầu dây bên kia: “Hàn Lăng Sa, cậu đến đây nhanh lên!”

“Có chuyện gì? Tề Thạch xảy ra chuyện gì à?” nghe thấy giọng nói lo lắng, Hàn Lăng Sa từ trên giường nhảy bắn xuống.

“Không phải, lão đội trưởng đã quay trở lại, nói rằng sẽ điếm danh sau đó nói đến kế hoạch huấn luyện trong ngày và đêm.”

“Phiền chết mất! Ngủ một giấc cũng không yên!” Hàn Lăng Sa bắt đầu sửa

soạn lại trang phục trên người.

“Cậu còn ngủ! Ngủ cái đầu cậu ấy! Đến lúc đó, cậu đừng trách mình chưa nói rõ ràng, đội trưởng nói học kỳ này anh ta dạy sẽ lấy thành tích là biểu hiện trong lúc ở trong quân huấn...”

“Phiền... phiền... phiền chết! Lão nương về phần này không bao giờ thiếu điểm! Mà nếu không có điểm phần đó, lão nương cũng cầm được tấm bằng tốt nghiệp ra ngoài!” Hàn Lăng Sa tính khí công chúa không dễ chọc. Ngay cả ba cô, cô cũng không xem ra gì, cô còn có thể quan tâm đến thầy giáo động một chút lấy điểm học sinh ra để uy hiếp sao?

“Vậy rốt cuộc cậu có tới không?” Lâm Tiểu biết tính khí Hàn Lăng Sa nóng nảy, nhưng cô không hiểu tại sao Hàn Lăng Sa ở trường lại có thể lớn lối như vậy, hiệu trưởng nhìn thấy cô giống như nhìn thấy tổ tiên nhà ông ấy, còn thiếu quỳ trên mặt đất nữa thôi.

“Vì sao không đến kia chứ? Lão nương cũng đóng học phí cơ đấy!” Hàn Lăng Sa ném điện thoại vào trong túi xách, đi ra ngoài cửa, “Dì Trương à, tôi về trường đây. Dì không cần phải nói cho ba tôi là tôi về nhà đâu, tránh cho ông ấy vội vã tìm tôi khắp nơi!”

“Tiểu thư ăn cơm rồi đi!” Dì Trương nhô đầu từ trong bếp ra.

“Tôi không ăn đâu, bạn học của tôi đang chờ.”

Hàn Lăng Sa đi giày xong vội xông ra ngoài, vừa lúc gặp thư ký của Hàn Hành Viễn. Bí thư Phương cũng là người nhìn Hàn Lăng Sa lớn lên, ông cảm thấy vô cùng yêu mến cô bé này, đối đãi như với con gái mình.

“Tiểu công chúa chuẩn bị đi đâu à?”

“Cháu chào chú Phương,” Hàn Lăng Sa khéo léo cười chào hỏi, “Cháu đang vội về trường, về gặp mặt huấn luyện viên quân huấn lần này ạ.”

“Quân huấn à? Nếu cháu tham gia quân huấn, đến lúc gục xuống, tất cả thủ trưởng trong đại viện sẽ vô cùng đau lòng. Dù sao phụ trách huấn luyện lần này của bọn cháu cũng là người của quân khu ta...”

“Đừng chú Phương à, cháu cũng phải cầu xin rèn luyện đây, chú đừng vội bóp chết dũng khí thật vất vả cháu mới có thể tích góp được chứ ạ. Đạo gần đây ba cháu cứ xem thường cháu, lần này cháu phải chứng minh cho ba cháu thấy, Hàn Lăng Sa cháu dù gì cũng có một chút phong cách nữ anh hùng!”

“Ha ha... nếu như cháu thật sự gục ngã trong đợt huấn luyện, thủ trưởng không chừng cũng sẽ đau lòng mà chết mất thôi...”

“Sao có thể ạ? Ba cháu kiên cường lắm mà?” Hàn Lăng Sa còn bổ sung thêm một câu, “Tâm sinh lý của ba cháu đều rất kiên cường đấy ạ!”

Bí thư Phương cũng không tiện ngăn cản cô, chỉ dặn dò cô mấy câu về hoàn cảnh, rồi để cho tài xế chở cô về trường học. Chẳng qua, dù gì cũng phải gọi ta-xi, tiểu công chúa từ nhỏ ăn mặc sung sướng, chịu không được khổ cực!

*

Hàn Lăng Sa vừa bước chân vào phòng học, người hướng dẫn cũng đến ngay sau đó. Nhìn Hàn Lăng Sa cả lơ phất phơ một cái, nhú mày bất mãn rồi không dám nói gì. Nữ sinh này là hiệu trưởng đích thân gọi anh nhớ đối đãi với cô thật tốt, không thể để cô chịu một chút tức giận hay cái nhú mày nào. Lai lịch của cô sẽ không hề nhỏ, người đứng sau chắc chắn vô cùng vững vàng!

“Các bạn sinh viên, trong đợt quân huấn lần này, hi vọng mọi người có thể biết quý trọng cơ hội này thật tốt, dù sao mọi người...”

Hàn Lăng Sa không có chút hứng thú nào để tiếp tục nghe, nằm bò trên bàn, sờ sờ cái vòng tay bằng ngọc xanh biếc, nổi bật trên cánh tay vốn đã trắng nõn của cô, càng thêm trong suốt. Dưới da thịt mềm mại là dòng máu chậm chậm lưu động, một mỹ nhân đa sắc đa tài, sẽ không có ai là không yêu thích.

“Hi hi, Hàn Lăng Sa, nghe nói quân huấn rất khổ cực, cậu có muốn tôi nói với cha tôi chuẩn bị cho cậu một chút đặc quyền là không cần tham gia quân huấn không?” cậu con trai Phó thị trưởng của thành phố G nói.

Hàn Lăng Sa nghiêng người hướng mặt sang bên kia,. Đặc quyền? Bà đây sống trong quân đội, cần gì đặc quyền của cha anh cơ chứ? Anh không nhận ra lão Hàn nhà chúng ta sao!

Lúc huấn luyện viên bước vào, cả phòng học vang lên tiếng vỗ tay.

Hàn Lăng Sa lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, cao, đen y hệt một binh sĩ, cũng đúng, nếu thực sự là người của đại viện, có ai đến ngôi trường rách này để trông coi công việc quân huấn nhân rồi này?

Binh sĩ bình thường không có gì tốt bằng, mình vất vả lắm mới giấu giếm được thân phận không bị lộ ra ngoài. Nếu toàn trường đều coi cô là kẻ cao cao tại thượng, sẽ không dễ dàng kết bạn với cô, dù có cũng không còn ý nghĩa gì.

“Chào...” hai người chào theo tư thế chuẩn khiến cho mắt của đám nữ sinh đang ngồi cũng tỏa ra hàng nghìn trái tim.

“Oa... rất đẹp trai!” Lâm Tiểu kéo tay Hàn Lăng Sa không ngừng lay động, “Sa Sa, làm gì bây giờ? Mình không hít thở nổi nữa rồi!”

“Cậu hít thở không nổi thì kéo tay tôi lên làm gì!” Hàn Lăng Sa bị Lâm Tiểu làm đau, da cô vốn rất non, bị cô ấy làm như vậy thì trở nên bầm và đỏ một mảng, cau mày nhìn Lâm Tiểu háo sắc, “Đồng chí Lâm Tiểu, nếu không buông tay, cẩn thận...”

Lâm Tiểu lập tức buông ra, bộ kim châm của Hàn Lăng Sa, thực sự cô không chọc nổi.

“Ai da, người ta chỉ tò mò vì lần đầu tiên được nhìn thấy một chàng lính chân thực. Trước đây mình chỉ có thể nhìn thấy anh Đồng, anh Khâu hi sinh oanh liệt ở trong sách thôi.”

Hàn Lăng Sa duy trì hai phút xem thường đối với những lời không dứt của cô nàng. Lâm Tiểu vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Hàn Lăng Sa thì càng luống cuống. Chỉ trong lòng cô mới biết Hàn Lăng Sa thực sự là người như thế nào? Cô nàng chính là nhân vật truyền hình... mỹ nhân xà đơn giản cũng chỉ là bản

sao của Hàn Lăng Sa. Ngoài mặt là một mỹ nữ có lương tâm, thực ra chính là một phụ nữ nội tâm hiểm độc! Có lúc Lâm Tiểu cũng rất kinh ngạc, tại sao Ngũ độc giáo không phái người tới cầu xin Hàn Lăng Sa rồi núi nhậm chức giáo chủ? Nếu không làm được Giáo chủ thì cô cũng dư sức làm Thánh nữ!

Ngũ độc giáo: giáo phái trong kiếm hiệp Kim Dung, là một giáo phái chuyên dùng độc ở trong giang hồ

“Ha..ha..” Lâm Tiểu vừa cười vừa an ủi. Nhìn đến nơi cô vừa khám phá ra, “Còn không phải rất khôi ngô tuấn tú sao,... hôm nay ở hội trường Đoàn trưởng Cố chính là người phía sau, đẹp trai chết đi được! Bà đây nhìn thấy mắt cũng không thèm nháy một cái!”

Lâm Tiểu nhìn Hàn Lăng Sa bắt đầu móc hộp gỗ cây đàn hương ra mới phản ứng lại được, dẫm lên mìn trên đất rồi... Giống như sáng nay tên bạn trai truyền thuyết bị Đoàn trưởng Cố đá lăn quay nằm dưới đất vậy...

Lâm Tiểu vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, “Hiện tại đã tan... , cậu thích ăn bữa khuya như thế nào, để mình đi mua cho cậu, cậu trở về phòng ngủ trước đi...”

*

Sáng sớm hôm sau, Hàn Lăng Sa bị tiếng còi thổi đánh thức, chỉ là đối với một người lớn lên trong quân khu, cô khá quen thuộc với đồ vật này. Hàn Lăng Sa kéo chăn quá đầu, mơ hồ gào lên theo thói quen: “Phiền chết thôi! Dì Trương à, gọi người đang thổi còi nói anh ta rút đi!”

Sau đó tiếng còi vang lên đã thực sự ngừng lại, Hàn Lăng Sa hài lòng ngủ tiếp. Một phút sau lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Cút! Phiền phức quá! Người nào gõ cửa thì cúi đầu bên ngoài bốn giờ đi!” Hàn Lăng Sa tiện tay kéo đồ ở trên đầu giường ném đi.

Tiếng gõ cửa ngay lập tức ngừng lại, Hàn Lăng Sa lần nữa hài lòng, hai phút sau, trực tiếp truyền đến âm thanh đập cửa.

“TMD!” Hàn Lăng Sa nhắm mắt lại, quyết định không để ý đến, lấy tai nghe dưới gối lên, tiếp tục ngủ tiếp.

“Hàn Lăng Sa!” cô có cảm giác có người rống tên cô lên, còn bị đẩy mạnh một cái.

Hàn Lăng Sa lập tức nóng nảy, bà đây đang bay bổng trên cao, đứa nào còn dám phá cửa xông vào đẩy bà? Không muốn sống sao?! Bà đây đâm chết người không biết xấu hổ như ngươi!

Mơ mơ màng màng mở mắt tìm bộ kim châm, Hàn Lăng Sa quay đầu lại thì thấy một màu xanh lá, nhất thời ngây người.

“Anh... anh, anh...”

“Hàn Lăng Sa, ngày đầu tiên tập luyện quân sự, cô đã đến muộn?! Cô có quan niệm về thời gian không vậy! À?! Cô cho rằng đây là nhà cô sao?! Cô cho rằng quân huấn là trò chơi của cô à?!” Cố Trạch Vũ nhìn tên tiểu nhân đang quần chần ngồi trên giường thì không ngăn được cơn giận. Anh mới đảm nhiệm công việc này, chuyện cần làm cũng khá nhiều, căn bản không rảnh đến quân huấn, chỉ là hôm nay là ngày đầu tiên, dù thế nào cũng phải ghé qua một chút.

Kết quả là toàn thể mọi người đều đến đông đủ, hai tiểu đoàn báo cáo còn thiếu một người, ngày đầu tiên đã đến muộn đương nhiên phải trừng phạt, giết gà dọa khỉ tương đối hiệu quả.

“Hừ, bà đây còn không coi đó là quân huấn, coi đó là trò chơi đây, không đi...” Hàn Lăng Sa quây lấy chăn nằm xuống. Không biết vì sao, cô với Cố Trạch Vũ không hợp nhau, lần này dù biết là lỗi của mình nhưng nhìn thấy gương mặt đó của anh, cô quyết tâm làm ngược với điều anh nói.

“Cô!” Cố Trạch Vũ nhắc màn cô lên, đang chuẩn bị nhéo người liền bị chính ủy viên phía sau vẽ mặt hốt hoảng ngăn cản: “Đoàn trưởng, có gì hăng nói, người ta cũng chỉ là một cô gái, cậu như vậy cũng không tiện, đúng không?”

Thật ra thì chính ủy viên này biết được thân phận của Hàn Lăng Sa, hôm qua

thư kí thân cận của Sư trưởng Hàn vừa mới thăm hỏi, ngàn vạn lần cố gắng chăm sóc tiểu công chúa nghịch ngợm này, không thể để cô ăn uống khổ sở, chịu chút áp lực nào, nếu không Sư trưởng Hàn ở nơi đó thực sự không qua được...

Cô Trạch Vũ sớm đã bị thái độ của Hàn Lăng Sa làm cho tức giận đến không tỉnh táo nữa, vùng cánh tay bị chính ủy viên giữ chặt, anh dễ dàng thoát khỏi trở ngại.

Dưới tình thế cấp bách, chính ủy viên chỉ đành kêu to: “đoàn trưởng Cố, cậu không thể đụng vào cô ấy!”

Cô Trạch Vũ là ai? Chính là công tử nhà Thiếu tướng kinh thành, từ nhỏ đã nhuộm trong quyền thế lớn lên, anh chưa từng thấy qua người nào mà anh không thể đụng vào.

“Hừ, “ Cô Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, “Dù cô là con trời, tôi cũng phải chinh đốn xong xuôi!”

Hàn Lăng Sa từ nhỏ cũng chưa chịu phạt bao giờ, nghe xong lời này ngay lập tức ngồi an vị. Anh ta chỉ là một đoàn trưởng nho nhỏ lại dám nói với cô như vậy sao? TMD! Sư trưởng của các anh còn phải đi sau dụ dỗ tôi kia, anh xem anh là ai?

Chính ủy viên nhìn thấy tình hình không thích hợp cũng không khuyên bảo được, chỉ đành ra ngoài gọi điện cho Bí thư Phương tìm viện binh.

Lời của tác giả: hai người đều là con cán bộ, tính tình nóng nảy... haz... không hợp nhau! Không hợp nhau! Không dễ chọc,! không dễ chọc!

Chương 4: Trễ giờ

“Cô đứng lên cho tôi, trễ giờ rồi! Cứ cuộn tròn như vậy mà chạy quanh thao trường cũng được!” Cố Trạch Vũ sa sầm nét mặt ra lệnh.

“Ai nha, đoàn trưởng, tôi không đứng lên nổi, phải làm sao bây giờ?!” Hàn Lăng Sa kì quái than thở, “Chân tôi nhất định không nghe tôi sai bảo, anh nói bây giờ thế nào hả đoàn trưởng?”

Hàn Lăng Sa mở miệng một tiếng “Đoàn trưởng”, hai tiếng “Đoàn trưởng” như chế nhạo khiến mặt anh tối sầm.

Hàn Lăng Sa thật sự là chế nhạo anh. Một chức danh đoàn trưởng nho nhỏ còn dám khua tay múa chân trước mặt cô? Hừ, anh không biết đoàn trưởng thật sự trong toàn bộ đại viện chính là Hàn Lăng Sa sao? Bất cứ ai trong đại viện đều biết cô, chiều ý cô? Anh xem mình là đại thần sao, mặc kệ cô là cấp dưới của anh thì có đánh rắm cô cũng không đi ra?

“Bạn học Hàn Lăng Sa, là một người lính, cô có biết quân lệnh là gì không?” Cố Trạch Vũ nói rõ ràng từng chữ.

Hàn Lăng Sa bị ánh mắt dữ tợn của anh làm cho hết hồn, mím môi, cắn răng vén chăn lên, hé mắt nhìn Cố Trạch Vũ, đặt tay lên nút cúc áo ngủ thứ nhất.

“Đoàn trưởng Cố, thực ra tôi không thể mặc áo ngủ chạy quanh thao trường đúng không? Nhưng nếu anh đã có hứng thú nhìn thì cũng được.” Hàn Lăng Sa bắt đầu tháo nút áo thứ nhất, “Hậu quả thế nào anh cũng nên suy nghĩ rõ ràng...”

Cố Trạch Vũ quả thật bị cô gái trước mắt làm cho điên rồ. Cô trực tiếp khiêu khích như vậy anh cũng chỉ có thể nhẫn nhục! Anh không hề mềm lòng, lồi Hàn Lăng Sa từ trên giường xuống.

Hàn Lăng Sa chỉ cảm thấy cả người bay lên trên, một đôi tay mạnh mẽ kéo

cánh tay cô, trực tiếp lôi cô từ trên giường xuống. Lưng cô va chạm vào cột giường, cả người cảm thấy đau nhức. Sáng sớm rời giường vốn dĩ sẽ tụt huyết áp, bị anh dùng sức lôi kéo như vậy, Hàn Lăng Sa chóng mặt, suýt nữa không đứng vững.

“Cố Trạch Vũ, anh là cái quái gì?!” Hàn Lăng Sa hai tay chống bàn, mắt phóng hỏa nhìn người đàn ông đối diện, “Anh đi chết đi! Nếu anh còn tiếp tục rèn luyện trong quân khu thành phố G, nhất định sẽ biết Hàn Lăng Sa tôi có thể làm được những gì!”

“Tôi cũng muốn xem một chút, cô sẽ làm gì Cố Trạch Vũ tôi?” Cố Trạch Vũ ôm vai, dù bận vẫn ung dung nhìn Hàn Lăng Sa “quần áo xộc xệch”.

Hàn Lăng Sa cắn môi nhìn anh, hai người cứ như vậy đứng trên đất đối mặt nhau, có thể hình dung không khí lúc này là “Giương cung bạt kiếm” (gom súng sẵn sàng = chuẩn bị chiến tranh), không khí như muốn bốc cháy.

Bí thư Phương vội vã chạy tới lại nhìn thấy cảnh này, đứng bên cửa ho khan hai tiếng. Ánh mắt đôi nam nữ trong phòng tập trung trên người mới đến.

“Đoàn trưởng Cố, cậu về quân khu trước đi, để tôi xử lý nơi này.”

“Chú Phương...” Hàn Lăng Sa nhẹ nhàng chủ động hỏi, “Vì sao chú lại tới đây vậy?”

“Còn không phải vì tiểu... cháu...” Bí thư Phương cung chiêu cười một tiếng, đi tới trước mặt cô.

“Nhỏ gì chứ ạ? Cháu đã hai mươi tuổi rồi, không còn nhỏ nữa.” Hàn Lăng Sa sợ Bí thư Phương nhất thời tiết lộ thân phận của mình, trước đây vì sợ các bạn học đối xử khác thường với mình, bây giờ... Cô muốn nhìn xem Cố Trạch Vũ rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh đụng đến cô.

Bí thư Phương là người thế nào? Điều am hiểu nhất chính là nhìn mặt nói chuyện, sắc mặt không đổi cười cười: “khụ khụ... tiểu cô nương, cháu nên sửa soạn một chút rồi đi ra ngoài tập luyện, thế mà ban đầu cháu còn thể thốt muốn chú tin tưởng.”

Chú ý tới mình đang mặc đồ ngủ, nút áo còn mở, Hàn Lăng Sa đỏ bừng mặt, vội vàng lấy quần áo trong tủ rồi đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đi qua Cô Trạch Vũ, anh nhanh lẹ bắt lấy tay cô: “Trong lúc tham gia huấn luyện, mọi người đều mặc quân phục, cô mặc như vậy có phải là rất lập dị không?”

Hàn Lăng Sa dám cược đây tuyệt đối không phải là câu hỏi mà chắc chắn là một câu khẳng định! Ném quần áo lên trên ghế, thoải mái tiếp nhận ánh mắt của anh: “Mặc quân phục không năng động, làm sao giống quân sự hóa được? Nếu anh có thể cởi quân phục bên trong cho tôi, tôi lập tức mặc trong lúc huấn luyện!”

Ai cũng biết rằng, quân phục có ý nghĩa đối với người lính như thế nào, tùy tiện cởi quân trang xuống, người lính sẽ không còn uy nghiêm trang trọng nữa. Tất cả vinh dự, bao nhiêu máu và nước mắt biến mất trong chớp mắt.

Cô Trạch Vũ bị những lời này của cô làm cho ghen hờn không còn gì để nói được nữa, may còn có Bí thư Phương giải vây, kéo anh ra ngoài.

Trên hành lang, Cô Trạch Vũ ảo não vò tóc, móc từ trong túi một điều thuốc, ngậm trong miệng vừa định châm, nhìn thấy Bí thư Phương bên cạnh lại buông xuống. Quân nhân ở trước mặt người khác hút thuốc là không phải phép.

“Không việc gì, hút đi...” Bí thư Phương khoát tay, ý bảo anh tiếp tục, “Tôi hiểu rất rõ trong lòng cậu không được thoải mái.”

Cô Trạch Vũ cũng không giữ lễ, thấy ông không phản đối, châm lửa hít một hơi.

“Tiểu cô nương này sao lại như vậy...”

“Ồn ào đúng không?” Bí thư Phương cười một tiếng, “Nó từ nhỏ bị những người chung quanh làm hư, cậu cần gì phải so đo cơ chứ? Thật ra đứa nhỏ này cũng rất đáng thương, từ khi còn nhỏ mẹ đã qua đời. Lúc mẹ nó vừa mất,

ba nó lại bận rộn, thường ngày không có thời gian giành cho nó. Nó là sống nhà này một đêm, nhà kia một đêm mà lớn lên. Tính cách hiện tại không giống ai, cậu cũng tính toán với nó sao?”

Cô Trạch Vũ không biết lại có nhiều chuyện đằng sau như vậy, phun khói thuốc: “Phương bí thư, rốt cuộc gia cảnh cô ấy như thế nào?”

Lúc Bí thư Phương đang chuẩn bị trả lời, Hàn Lăng Sa mặc T-shirt rộng thùng thình, quần jean, giày trắng chấm bi mở cửa phòng ngủ đi ra.

“Chú Phương, chuyện xảy ra hôm nay chú đừng nói cho ba cháu biết nhé.”

“Ừ, nhanh đến thao trường, thực sự nếu cháu mệt mỏi không chịu đựng được, ba cháu xem ra sẽ không chịu nghe lời cháu đâu!”

“Ông ấy dám! Cháu phạt ông ấy!” Hàn Lăng Sa cong mày cười.

Cô Trạch Vũ nhìn cô gái xinh đẹp đáng yêu trước mặt, lại nghĩ tới cô gái hung dữ dùng kim châm cắm người anh hôm qua, quả thật không thể tin là cùng một người.

Bí thư Phương vốn đang bận rộn đã bớt chút thời gian đến xử lý chuyện này, sau khi đưa Hàn Lăng Sa đến thao trường, ông cũng vội vã trở về quân khu. Cố Trạch Vũ dĩ nhiên không lấy được chút tin tức gì về gia thế của Hàn Lăng Sa.

Nếu như cô cũng sống trong quân khu như những lời vừa nói... Trong quân khu, những người họ Hàn rất nhiều, nhưng người có thể động đến Bí thư Phương thì rất hiếm. Không phải là Sư trưởng Hàn chứ? Cố Trạch Vũ nhanh chóng xua ý nghĩ này ra khỏi đầu. Mọi người trong quân khu đều nói Hàn Hành Viễn có cô con gái được cưng chiều như công chúa, nếu quả thực là con gái của ông ấy, làm sao có thể để cô ăn uống khổ cực trong huấn luyện được? Còn nữa, anh đã từng gặp qua vợ của Hàn Hành Viễn, không phải mẹ của Hàn Lăng Sa đã qua đời từ sớm rồi sao?

Nghĩ lại những lời của bí thư Phương, Cố Trạch Vũ cảm thấy những chuyện như vậy đối với một cô gái như Hàn Lăng Sa thực sự không thể chịu được.

Nghĩ cũng thấy đáng thương, nhưng Cố Trạch Vũ hiểu, đáng thương là một chuyện, quân huấn lại là một chuyện khác. Trên chiến trường, làm sao có thể cho phép tình “Đồng cảm” xuất hiện. Trong lúc quân huấn, nếu cô dám giở trò, anh sẽ trừng trị cô, coi như Bí thư Phương quay lại cũng không cách nào cứu giúp!

Mấy ngày tiếp theo, Cố Trạch Vũ rất bận, quân khu chuẩn bị diễn tập quân sự. Là đoàn trưởng bộ đội 77135 tinh nhuệ của thành phố G, Cố Trạch Vũ gánh trên vai trọng trách nặng nề. Anh thực sự không rảnh để quan tâm đến quân huấn, cả ngày ở văn phòng vùi đầu nghiên cứu bản đồ quân sự.

Mấy ngày huấn luyện với cường độ cao cuối cùng cũng qua đi, cơ thể Cố Trạch Vũ cũng chịu không nổi nằm trên giường, nhắm mắt muốn nghỉ ngơi một chút, không lâu sau đã chìm vào giấc ngủ.

“Anh à, anh sao lại nhìn mặt đất chăm chú vậy?” giọng nói cô bé mềm mại khiến người nghe cảm thấy như ngã vào một vườn bông.

“Đầu ngón chân của em thật xinh đẹp!” bé trai ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhỏ nhắn chọc chọc ngón chân bên ngoài đôi dép lê.

“Ha..ha.. nhột lắm...”

“Ngón chân em rất giống quả nho...” bé trai ngược mặt nhìn cô bé mặc váy trắng bông bông cười, lặp lại một lần nữa, “Thật là đẹp mắt!”

Cố Trạch Vũ đột nhiên tỉnh dậy, nghĩ tới cảnh tượng trong mơ, mặt cười khổ. Giờ đã là mười hai giờ trưa, hôm nay nhàn rồi không có việc gì làm rồi. Xem báo một lát, Cố Trạch Vũ đột nhiên nhớ tới cô gái lúc trước đã khiêu chiến với mình. Nghĩ tới cái cằm nhỏ, dáng vẻ khinh thường, Cố Trạch Vũ đặc biệt nghĩ phải bắt cô lại rồi hung hăng đánh vào mông cô mấy cái cho hả giận.

Dù sao cũng không có việc gì làm, Cố Trạch Vũ lái xe đến thao trường lớn thành phố G.

Hàn Lăng Sa nhàm chán uốn éo mười ngón tay nhìn huấn luyện viên đang cẩn thận dạy gấp quân trang. Mặc dù ở nhà lão Hàn tuyệt đối không cho cô

động tay động chân xếp chẵn gói lại như miếng đậu phụ, nhưng từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, Hàn Lăng Sa cũng ảnh hưởng ít nhiều.

Năm cô vào cấp ba, cô bắt đầu sinh hoạt ở trường. Trước khi vào học lớp mười, cô cho rằng cuộc sống trong trường chắc chắn giống cuộc sống trong quân ngũ. Gần đến thời gian nhập học, cô vẫn chưa biết cách sắp xếp phòng ốc thế nào, vội vàng bám theo một anh lính đòi dạy cô cách sắp xếp chẵn gói ngăn nắp, có góc cạnh. Cũng may Hàn Lăng Sa là người tương đối thông minh, sau khi được dạy mấy lần, tự mình tập luyện nhiều lần, trong vòng một tuần cô cũng có thể gấp được. Mặc dù không theo kịp tài nghệ của quân nhân chính quy, nhưng so sánh với tiêu chuẩn của người bình thường mà nói cũng vượt trội khá nhiều.

Cô Trạch Vũ trong hội trường liếc mắt cũng nhìn thấy Hàn Lăng Sa. Mấy ngày rồi còn không chịu mặc quân phục mà mặc áo lụa trắng kết hợp chiếc quần xanh lá cây hết sức bắt mắt. Không những thế, dáng của Hàn Lăng Sa khá chuẩn dĩ nhiên hấp dẫn không ít ánh nhìn của binh lính.

Cô Trạch Vũ nhú mày nhìn binh lính cấp dưới của mình nhìn chằm chằm con gái nhà người ta. Dù Hàn Lăng Sa đi đến đâu, nơi đó đều không sống yên ổn.

Huấn luyện viên cho một bạn học thử gấp lại quân trang, có người gây chuyện cười ầm lên bảo Hàn Lăng Sa và Tề Thạch tỉ thí một chút. Tề Thạch tuy lớn lên trong đại viện, nhưng từ nhỏ đến lớn đều... sao có thể làm được những thứ này. Nhưng trước mặt bạn học không thể què mặt, chỉ có thể cười cười ra sân.

Hàn Lăng Sa cũng không có ý kiến gì, vỗ vỗ tay lên mở chẵn.

Gấp quân trang, ba phần dựa vào gấp, bảy phần dựa vào khéo léo đè nén. Hàn Lăng Sa trước hết nén bông, uốn nắn, cuối cùng dùng ngón tay tạo ra mấy góc cạnh gọn gàng.

Ba phút, một cái đệm hình miếng đậu phụ của Hàn Lăng Sa chính thức ra đời.

Mọi người ở đây ngoài Tề Thạch đều to mắt giật mình. Ngay cả Cố Trạch Vũ ở phía xa cũng khẽ giật mình, không nhìn ra là có hai cái.

“Hàn Lăng Sa, làm mẫu cho những bạn khác một lần đi.” Cô không gây rắc rối, tính tình Cố Trạch Vũ cũng dễ chịu hẳn.

Vừa nghe thấy giọng nói của anh, khóe miệng Hàn Lăng Sa khẽ kéo lên, “Ồ, đoàn trưởng? Lúc này tôi chỉ là mèo mù vớ được cá rán gấp loạn, bây giờ thực sự không biết làm!”

Còn giả bộ?!

Cố Trạch Vũ cười lạnh: “Thật sao? Máy ngày nay một giường chăn mền cũng sẽ không gấp? Được, tốt lắm, hôm nay cô hãy ở lại trên giường gấp chăn, đại đội trưởng!”

“Có mặt!”

“Cậu giám sát!”

“Rõ!”

Chương 5: Việc quân không ngại lừa dối

Hàn Lăng Sa sợ Tề Thạch lại kích động nhào tới, dù sao từ kết quả lần trước cho thấy người thua thiệt là Tề Thạch. Nhìn lại Cố Trạch Vũ không ảnh hưởng một chút nào. Hơn nữa, Tề Thạch không dám nói cho ba anh biết, kẻ thiệt thòi cuối cùng vẫn là người của mình! Nghĩ thế, Hàn Lăng Sa chờ Tề Thạch đến rồi mới nói, “Cậu ở đây chờ tôi, không được đi đâu cả.” sau đó đi thẳng tới chỗ Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ nhú mày nhìn cô gái đối diện, thân hình gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nhưng mắt lại rất lớn, vàng trán rộng. Khóe miệng xinh đẹp hơi nhếch lên cơ hồ có thể nhìn thấy hai lúm má đồng tiền. Mặc dù không ưa gì cô nhưng Cố Trạch Vũ cũng phải thừa nhận là cô trông rất xinh đẹp, hoàn mỹ như một con búp bê. Không trách được hấp dẫn thành công mọi ánh mắt của cấp dưới.

Hàn Lăng Sa chỉ thấp hơn anh một cái đầu, lúc này ngược đầu trộm nhìn Cố Trạch Vũ, cô mới phát hiện thì ra ánh mắt của anh lại đẹp như vậy. Hàn Lăng Sa thậm chí bắt đầu thấy tiếc cho đôi mắt trong suốt lại trú ngụ ở một người đàn ông như vậy.

“Đoàn trưởng, tôi có việc cần nói với anh.”

“Cô chẳng nhẽ không biết cấp dưới muốn nói chuyện với cấp trên phải báo cáo sao?” Cố Trạch Vũ cau mày.

“Được, “ Hàn Lăng Sa cố chặn lửa giận đang âm ỉ trong lòng, “Báo cáo, tôi muốn tiến hành một cuộc nói chuyện bí mật với đoàn trưởng Cố!”

Cố Trạch Vũ mím môi nhìn cô một lát, rồi giơng mắt quét một vòng chung quanh. Chỗ này có quá nhiều người, không thích hợp để nói chuyện.

Hàn Lăng Sa thấy Cố Trạch Vũ không trả lời, đang chuẩn bị nói vài câu châm chọc lại thấy anh kiêu ngạo xoay người ra ngoài, cô cũng sờ liếc mắt đi

theo.

Sinh viên ở đây thấy mỹ nữ nổi tiếng đi theo đoàn trưởng đẹp trai nói chuyện bí mật, trong lòng nổi sinh hứng thú. Hiện trường nhất thời trở nên rối loạn, có người gan lớn thậm chí muốn đi theo nghe lén lại bị huấn luyện viên hét bắt quay lại.

“Nói đi, cô muốn gì?” đi tới khúc quanh của hội trường, Cố Trạch Vũ dừng bước, xoay người hỏi cô.

“Đoàn trưởng Cố, có phải anh cảm thấy tôi rất thú vị không?” nụ cười Hàn Lăng Sa thường ngày không thấy trong nháy mắt xụ xuống.

Cố Trạch Vũ cười nhạt một tiếng: “Như vậy, bạn học Hàn cũng cảm thấy tôi là một người đặc biệt thú vị phải không?”

“Anh nói rất đúng!” Hàn Lăng Sa bắt đầu nở lại nụ cười, “Tôi cả ngày đều cảm thấy cuộc sống sinh hoạt buồn tẻ chết đi được, tôi đặc biệt muốn tìm một người để tiêu khiển, không ngờ anh lại xuất hiện đúng lúc như vậy.”

“Hàn Lăng Sa, tôi không nói nhảm với cô nữa.” Cố Trạch Vũ tay nắm thành quyền, cố gắng bình tĩnh, “Tôi mặc kệ cô trước đây là ai, từ lúc bắt đầu quân huấn cô chính là binh lính của tôi. Cô cũng biết bí thư Phương, tôi cũng biết ít nhiều việc quân. Là một người lính, điều duy nhất cô có thể làm là phục tùng mệnh lệnh!”

“Phục tùng? Như vậy đoàn trưởng, xin anh hiện tại hạ lệnh, thử ranh giới cực hạn của tôi một chút!”

“Ranh giới cực hạn? Hừ... Hàn Lăng Sa, cô không cần phải khiêu chiến với ranh giới cực hạn của tôi mới là điều sáng suốt nhất...”

“Vậy sao?” Hàn Lăng Sa cười một tiếng, vỗ tay, “Đoàn trưởng thật quyết đoán, được thôi... Vậy chúng ra xem ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng!”

Cố Trạch Vũ còn tính toán giáo huấn cô mấy câu, anh chưa từng gặp qua cô gái nào dám phách lối trước mặt anh như vậy thì Hàn Lăng Sa nói xong câu

đó đã xoay người bỏ đi.

Cố Trạch Vũ sải bước theo sau, nhìn Hàn Lăng Sa chui vào trong đám sinh viên, ngay sau đó là tiếng kêu thất thanh của sinh viên. Hắn nhanh chân bước tới kiểm tra, chỉ thấy Hàn Lăng Sa đi giày trắng chằm bi đá tung chằm trên giường rồi bình tĩnh giẫm qua.

Hôm qua mới có mưa, giày chơi bóng dĩ nhiên dính không ít bùn, đi tới đi lui như vậy chỉ còn thấy có ba cái chằm trên giường là có thể sử dụng. Huấn luyện viên trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn đoàn trưởng mà mình sùng bái cũng đang rối tinh rối mù, uất ức không chịu được.

“Đoàn trưởng...”

“Hàn Lăng Sa, cô xuống cho tôi!” Cố Trạch Vũ sải bước đến, muốn bắt cô xuống lại bị hai huấn luyện viên gắt gao kéo lại.

“Đoàn trưởng, chính ủy nói không thể động đến...”

Cố Trạch Vũ không quản được nhiều như vậy, khinh dễ cấp dưới của anh đã đủ kích anh nghiêm trọng! Binh lính dưới tay anh là ai? Là do một tay anh mang ra ngoài, là anh dạy dỗ từng chút, đổ từng giọt mồ hôi, từng giọt máu, là vinh dự lớn nhất của một người kiêu ngạo như Cố Trạch Vũ!

Cố Trạch Vũ còn chưa mở lời chỉ thấy Hàn Lăng Sa đến trước mặt anh, giao tay tặng anh một cái bạt tai.

Lúc này, mọi âm thanh đều lắng xuống, cái gì khuyên bảo, cái gì bàn luận đều biến mất, chỉ còn giọng nói của Hàn Lăng Sa vọng lại trong hội trường.

“Cố Trạch Vũ, muốn tôi lên giường, anh đừng nằm mơ!”

Nói xong, cô kéo Tề Thạch đang trong trạng thái rơi vào cõi tiên chạy như điên ra khỏi hội trường.

“A!...” một nữ sinh ngơ ngác kêu lên, những người chung quanh lập tức kẻ tai nói nhỏ.

“Đoàn trưởng Cố nhìn rất giống người đàn ông, chân chính, sao cũng như vậy?”

“Tớ thật sự cũng hiểu, đàn ông ai cũng không thể bỏ được chữ “sắc”!”

.....

“Lão đại, anh thật... nói với cô ấy thế hả?” huấn luyện viên trẻ tuổi trong mắt lẫn lộn giữa sùng bái và sợ hãi.

Cố Trạch Vũ cũng nổi giận, cô nói ra một câu không giải thích được như vậy, anh thật không phản ứng kịp. Bây giờ muốn giải thích, người ta ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Người ta dù gì cũng là con gái, trong mắt mọi người là phái yếu, anh dù là người trong sạch nhưng tuyệt đối là bị mọi người nói anh cậy quyền cậy thế!

“Tiểu công chúa, cậu đừng kéo tôi một lát được không, thiếu gia đây hôm nay liều mạng cũng phải đánh chết tên Cố Trạch Vũ đó!” Tề Thạch vừa nói vừa bắt đầu xắn ống tay áo.

“Tề Bạch Thạch, bằng cơ thể này của cậu sao? Chỉ bằng cậu về nhà vẽ tô đi...” Hàn Lăng Sa liếc mắt xem thường người phía sau.

“Tiểu công chúa, dù tôi có chết cũng muốn cho cậu biết khẩu khí này của tôi! Hơn nữa, chuyện xảy ra hôm nay nếu truyền đến đại viện, Cố Trạch Vũ anh tuyệt đối sẽ bị các thủ trưởng lột da!”

“Tề Thạch, có lúc tôi thật sự muốn hỏi chú Tề, ông ấy là một Tham mưu trưởng, sao lại có một đứa con trai ngu ngốc như vậy...”

“Hi hi, tiểu công chúa, từ nhỏ cậu đã nói tôi như vậy, tôi cũng quen rồi...”

“Ngu muội!” Hàn Lăng Sa mắng một câu, “Đó là tôi đang tạo ra dư luận đồng cảm có biết không?! Nếu anh ta thật sự nói tôi như vậy, lúc đó sẽ đến phiên lão Hàn nhà chúng ta ra tay!”

“Tiểu công chúa, nếu chú Hàn biết có vấn đề gì không?”

“Tôi mới là con gái của ông ấy! nhìn thấy Cố Trạch Vũ khi dễ tôi như vậy, ông ấy sao có thể trách tôi? Tôi đây không phải đúng lúc phản kích sao, đạo lý việc quân không ngại lừa dối này, chúng ta cũng là học được từ bọn họ.”

Bên này, Cố Trạch Vũ một bụng tức giận, lúc trở lại quân khu sắc mặt thực sự không tốt chút nào. Tức giận, buồn bực không xuôi, anh đi đi lại lại trong phòng, hút mấy điếu thuốc càng cảm thấy phiền não. Dứt khoát cởi quần phục ra, anh bắt đầu chạy vòng quanh thao trường.

Hàn Hành Viễn nghe Tề Tham mưu trưởng nói Cố Trạch Vũ đang ở trong thao trường đã chạy được 12 vòng sân, trong lòng có chút lo lắng. Chiều theo công việc, Cố Trạch Vũ là cấp dưới của ông, chiều theo việc tư, Cố Trạch Vũ là con trai của vị bằng hữu Cố Sâm, xa hơn nữa, Cố Trạch Vũ là con trai của thiếu tướng đứng đầu Bắc Kinh... Mặc kệ là quan hệ gì, giờ phút này Hàn Hành Viễn nên đến ngăn cản hành động điên cuồng của anh.

“Cố Trạch Vũ!”

“Có mặt!”

“Tại sao lại tự hành hạ mình? Diễn tập quân sự đang cấp bách, sớm nên...”

“Rõ!”

“Đến phòng làm việc của ta!”

“Vâng!”

Cố Trạch Vũ điều chỉnh lại cảm xúc, đi theo Hàn Hành Viễn vào phòng làm việc.

“Trạch Vũ, hôm nay chú cháu ta không cần cấp bậc gì cả, chú với ba cháu năm đó chính là những bằng hữu tình cảm kiên cố, cháu nói cho chú Hàn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì...”

“Không có việc gì cháu lại đến thao trường chạy liên tục 12 vòng sao? Mấy ngày trước lúc ba cháu đi, còn nói chú phải chăm sóc cháu cẩn thận, nói cháu...”

“Chú Hàn, cháu chính là cháu... chuyện của Cố Trạch Vũ cháu không có quan hệ gì đến ba cháu...” Cố Trạch Vũ vẫn đang cúi đầu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Hàn Hành Viễn nghiêm túc nói.

“Cháu sao còn nghi ngờ ba cháu đây, ban đầu cũng không phải xem cháu...”

“Chú Hàn, hôm nay cứ như vậy đi, cháu đi trước...” Cố Trạch Vũ không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ này nữa, đứng dậy cáo từ.

“Hazz, đi làm gì, ở lại uống với ta vài chén, nghe nói tiểu tử cháu tửu lượng không tệ.” Hàn Hành Viễn thấy Cố Trạch Vũ có chút phiền não, cũng không muốn tiếp tục nữa, muốn hòa hoãn không khí một chút.

Tề Chấn đang đẩy cửa cào, nghe được những lời này vội trêu chọc: “Thế nào, thừa dịp tiểu công chúa không có nhà đã liêu mạng uống rượu. Đến lúc tiểu công chúa biết còn không níu lấy lỗ tai anh hét lên sao?”

“Vậy cũng không có cách nào khác, con gái tôi như vậy tôi cũng thương lắm, không cưng chiều nó còn biết làm sao?” vừa nhắc tới con gái của mình, Hàn Hành Viễn lộ rõ vẻ cưng chiều, “Hazz... nha đầu này còn khó quản hơn quản vợ... anh nói xem, mỗi lần tôi tham gia huấn luyện, con gái cũng theo tôi không ở nhà mấy ngày, tôi lại muốn về ngay lập tức.”

“Lão Hàn, nếu sau này tiểu công chúa tìm được phò mã, vậy anh không phải bận tâm nữa rồi nhỉ?”

“Anh khoan hãy nói, tôi chưa từng thấy qua tiểu công chúa nhà chúng ta thân cận với bé trai nào hết.”

“Lão Hàn, dáng vẻ của tiểu công chúa tùy ý có thể lựa chọn, lại nói chơi cò, quân sự, vẽ tranh mọi thứ đều giỏi, về sau cửa ải tuyển chọn phò mã, anh

phải làm cho tốt, chớ uất ức tiểu công chúa.”

“Đó là điều tất nhiên!”

“Chú Hàn, tiểu công chúa có phải khi cháu còn bé, chú đã mang theo cô bé đến nhà cháu có phải không?” Cố Trạch Vũ không nhịn được khề hỏi.

“Đúng rồi, con gái chú!” Hàn Hành Viễn gật đầu, “Hazz... thoáng cái cũng đã mười sáu năm rồi, cháu cũng đã trưởng thành, tiểu công chúa nhà ta cũng đã trưởng thành...”

“... Lão Hàn, sao anh lại cảm thán, tiểu công chúa vĩnh viễn là tiểu nha đầu chưa trưởng thành, anh không cần phải đau lòng...”

Cố Trạch Vũ đứng một bên, ngón tay co lên lại buông ra. Tiểu công chúa mặc váy trắng bông bông, chân nhỏ như những quả nho trắng nõn đi sau anh cả một buổi chiều gọi “anh”, hiện tại hẳn đã là tiểu công chúa ưu tú như vậy.

Tiểu công chúa, tiểu công chúa, tiểu công chúa...

Chương 6: Tin tưởng

Cả đêm ở đây, Cố Trạch Vũ do dự muốn hỏi Hàn Hành Viễn tin tức của tiểu công chúa, nhưng nhìn Hàn Hành Viễn cả đêm ngồi than thở với Tề Chấn về cuộc sống, anh không muốn xen vào.

Cố Trạch Vũ không ở trong đại viện. Lúc anh tới thành phố G ngay lập tức đã mua một căn nhà được trang trí hoàn toàn theo sở thích của một bé gái. Bởi vì, anh đã nói với một cô sẽ sống cùng cô ở thành phố G, nơi có một căn nhà rất xinh đẹp.

Mười sáu năm đã trôi qua, anh vẫn không quên lời ước hẹn này. Còn tiểu công chúa anh yêu mến thì sao?

Cố Trạch Vũ lái xe đưa Hàn Hành Viễn và Tề Chấn đã say mềm về đại viện. Lính gác nhìn thấy Hàn Hành Viễn đang ngồi ở ghế phụ, lập tức đứng nghiêm chào cho đi.

Hàn Hành Viễn đến cổng đại viện, nặng nề vỗ vỗ bả vai Cố Trạch Vũ: “Trạch Vũ à, rảnh rồi thì tới thăm chú Hàn. Máy ngày nay, tiểu công chúa cũng không ở nhà, ta nên để ý đến cháu. Tiểu công chúa có lúc nằm mơ cũng gọi “Tiểu ca ca”, người làm cha như ta nghe cũng đau lòng....”

“Chú Hàn, tiểu công chúa cô ấy hiện tại...”

“Đừng, đừng hỏi ta, “ Hàn Hành Viễn lắc đầu, khoát tay, “Tiểu tử cháu muốn rước tiểu công chúa nhà chúng ta còn phải cố gắng nhiều, đừng nghĩ đến việc moi được tin tức gì từ ta!”

Hàn Hành Viễn nói xong cũng không đợi Cố Trạch Vũ trả lời, đi vào nhà mình, vừa đi vừa lầm bầm: “Dựa vào cái gì? Tiểu công chúa ta yêu thương hai mươi năm, bảo bối hai mươi năm của ta, dựa vào cái gì để một tiểu tử thôi như cậu mang đi?!”

Cô Trạch Vũ cười cười, ngồi vào trong xe, lấy thuốc lá ra hít vài hơi rồi mới nổ máy lái xe về nhà mình.

Chẳng qua một đêm hưng phấn không chợp mắt.

“Sa Sa, Đoàn trưởng Cô nói với cậu như vậy thật sao?” Lâm Tiểu gặm quả táo hỏi lại lần nữa.

“Lâm Tiểu, đây là lần thứ hai mươi ba cậu hỏi tôi rồi...” Hàn Lăng Sa ngồi trên giường sửa móng tay.

“Vậy cậu trả lời như thế nào?”

“Cậu không phải đều nhìn thấy sao? Cứ như vậy trả lời.”

“Thật quá đáng!” Lâm Tiểu ném lõi quả táo vào giỏ rác, “Làm sao cậu lại trả lời như vậy? Cậu không cần thì nhường cho mình! Đề cử tớ với anh ấy!”

“Đồng chí Lâm Tiểu!” Hàn Lăng Sa suýt chút nữa rơi từ trên giường xuống, “Dáng vẻ này của cậu khiến tớ có cảm giác cậu đang rất cần một thứ...”

“Thứ gì? Trai đẹp à?”

“Không phải...” Hàn Lăng Sa nhặt dũa móng tay bị rơi trên giường lên, tiếp tục vùi đầu sửa móng tay của mình, “Dưa chuột... ngoài trời cao, trống rỗng tịch mịch, lên cơn đói khát...”

“Hàn Lăng Sa! Cậu... cậu...”

“Ừ hứ.”

“Xem như cậu lợi hại! Bà đây không chọc nõi!” Lâm Tiểu thua trận nằm ngả xuống giường.

Hàn Lăng Sa nhún nhún vai, không phủ nhận, tiếp tục công việc đang làm.

“Sa Sa, mình hỏi cậu một vấn đề, “ Lâm Tiểu ở trên giường buồn chán lẫn

qua lẫn lại không ngủ được, “Trong nhà cậu chỉ có một mình cậu là con có đúng không?”

“Không, ba tôi ở đây... làm việc ở cơ quan, bị quản nghiêm nên không thể sinh hai.”

“Hả? thế trong nhà cậu có anh họ hay em họ gì không?”

“Lâm Tiểu, tôi nói cho cậu biết, cậu không cần phải suy nghĩ đến những điều đó. Đừng nói tôi không có anh họ, em họ, nếu tôi có cậu cũng không đủ trình độ!” Hàn Lăng Sa nói những lời này tuy khó nghe một chút nhưng tuyệt đối là sự thật.

Nếu cô thật có anh em trai họ cũng là con cái cán bộ. Bên cạnh cô toàn là những quan chức nhà nước. Những người đó xem hút thuốc, chuốc rượu, chơi gái là cuộc sống, là nghề nghiệp. Những con gái bình thường làm sao chế ngự được. Chỉ có yêu nghiệt mới có khả năng!

“Mình cũng không nói là vừa ý với anh trai nhà cậu!” Lâm Tiểu vẻ mặt đau khổ, “Cậu thật không có anh trai sao?”

Hàn Lăng Sa lần này lười phải trả lời cô, lựa chọn im lặng.

“Kìa... Sa Sa, mình nói chuyện này, cậu đừng giận nha...”

“Vậy phải xem là chuyện gì đã... tính khí của tôi, không phải cậu không biết?”

“Mình không nói nữa...” Lâm Tiểu nằm vào chăn, từ từ nói, “Bảo bối ngân châm của cậu, mình thật sợ. Nếu bị châm, mình đau chết mất!”

“Bởi vì lúc tôi châm là châm vào huyết vị cảm giác...”

“Vậy mình càng không nói cho cậu, con gái như cậu quá độc ác, âm hiểm... cách xa ma túy, trân quý sinh mệnh.”

“Cậu mà không nói, tôi ngay lập tức leo lên giường cậu để châm!”

“TMD! Quá ác độc!” Lâm Tiểu mắng một câu rồi mới mở miệng, “Nửa đêm ngày hôm đó, lúc mình vào nhà vệ sinh có nghe cậu vừa khóc vừa cười nói gì mà “tiểu ca ca”, thực sự rất giống kẻ ngốc.”

“Chuyện khi nào?”

“Mấy ngày trước. Thật ra thì trước kia mình cũng có nghe qua, chỉ là không biết phải hỏi thẳng cậu thế nào thôi.”

Hàn Lăng Sa lập tức chui ra khỏi chăn, bắt đầu lục tung mọi thứ.

“Cậu không cần châm mình!” Lâm Tiểu bực chán lui vào góc giường, “Sa Sa, mình cũng chỉ là tò mò, cậu đừng...thật sự rất đau!”

Hàn Lăng Sa vẫn không trả lời, chỉ là tìm đồ ở trong ngăn tủ.

Cuối cùng là lấy điện thoại di động, nhấn một chuỗi số không thể không quen thuộc hơn nữa.

“Alo, dì Trương, là cháu, ba cháu đâu?”

“Dì đi gọi ông ấy, cháu có việc gấp...”

Hàn Lăng Sa phiền não đi đi lại lại trong phòng ngủ, cuối cùng dựa vào cái bàn, ngẩn người nhìn đèn bàn.

“Ba, con hỏi ba chuyện này, ba phải thành thật trả lời con. Có phải lúc ở nhà con có nói mê hay không? Phải thành thật trả lời con, nếu không con sẽ trở mặt!”

“Đừng, đừng nói cho nó biết. Cứ như vậy! Cúp đây.”

“Không có, không có gì, chờ con xong quân huấn, về nhà rồi nói.”

Hàn Lăng Sa cúp điện thoại, ngơ ngác dựa đầu vào thành giường, trong đầu vẫn muốn biết có phải Hàn Hành Viễn say rượu, rượu vào lời ra hay không?

“Tiểu công chúa, thật sự thì ba nhiều lần nghe con khóc gọi “tiểu ca ca”, ba rất đau lòng...”

“ Ba biết tiểu tử con thích hồi nhỏ, dù con chưa bao giờ nói cho ba biết, ba cũng biết...”

“ Tiểu tử ngu ngốc kia hiện tại cũng đến thành phố G rồi, con cũng đừng vì cậu ta mà vứt ba sang một bên...”

Anh tới thành phố G rồi hả? anh tới thành phố G rồi!

Tất cả suy nghĩ của Hàn Lăng Sa đều dừng lại ở đây. Mười sáu năm rồi, rốt cuộc anh cũng chịu đến rồi sao? Tiểu ca ca, anh rốt cuộc còn nhớ đến tôi sao? Nhưng sao anh không đến tìm em?

“Sa Sa, Sa Sa, cậu làm sao vậy? Mình gọi cậu lâu rồi!” giọng nói của Lâm Tiểu kéo Hàn Lăng Sa đang suy nghĩ trở lại.

“Không có gì, đi ngủ đi, ngày mai còn phải tập luyện!” Hàn Lăng Sa cứng nhắc bò lên giường, đắp chăn, nhắm mắt thế nào cũng không ngủ được. Từng giọt từng giọt rơi xuống gối, thấm ướt một khoảng.

“Có phải cậu thích “tiểu ca ca” đó hay không?” Lâm Tiểu vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Tôi không biết...” Hàn Lăng Sa dùng chăn trùm lên đầu, trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Lăng Sa bình thường không dậy nổi. Tối qua lăn đi lăn lại trên giường đến nửa đêm cũng không thể nào ngủ được, đến lúc trời tờ mờ sáng mới mơ màng ngủ.

Buổi sáng nghe được báo hiệu rời giường, Hàn Lăng Sa kì tích không ngủ nướng, bò dậy rửa mặt ra thao trường. Lâm Tiểu nhìn dáng vẻ khác thường của Hàn Lăng Sa, bị dọa không ít, kéo tay áo của một em gái bên cạnh, vẻ mặt đưa đám nói: “Chị thật không có cảm giác an toàn...”

“Chị bị làm sao vậy?”

“Hôm nay Hàn Lăng Sa ngoan ngoãn nghe lời, điều này khiến chị cảm thấy có khủng hoảng...”

Không phải chỉ có Lâm Tiểu mới phát hiện Hàn Lăng Sa hôm nay khác lạ, ngay cả Cố Trạch Vũ mấy ngày nay đến giám sát Hàn Lăng Sa cũng cảm thấy lạ. Ngày thường vẫn luôn hếch cằm khiêu khích, khinh thường nhìn hất, hôm nay bỗng nhiên không nhìn đến hất. Ngay cả lúc huấn luyện viên ra lệnh đứng thế hành quân hai giờ đồng hồ, vị đại tiểu thư cũng không nói lời nào thi hành mệnh lệnh.

Nhưng Cố Trạch Vũ nhạy bén nhìn thấy, lúc đang đứng thế hành quân, Hàn Lăng Sa nước mắt đầm đìa. Mặc dù nói quân nhân có chết cũng phải thi hành mệnh lệnh của cấp trên, nhưng dù sao đối phương cũng là nữ sinh, vừa đứng vừa khóc. Nếu tiếp tục như vậy, e rằng cơ thể không chịu nổi...

Biết được tiểu công chúa có ý với mình, tâm trạng mấy ngày gần đây của Cố Trạch Vũ khá tốt, ngay cả nhìn Hàn Lăng Sa cũng thuận mắt chút ít. Bây giờ nhìn con gái người ta khóc đến thê thảm như vậy cũng cảm thấy thương cảm.

“Hàn Lăng Sa bước ra khỏi hàng.”

“Vâng.”

“Em nghỉ ngơi một chút đi, đừng khóc cũng không báo cáo.”

“Ừm.”

Lần đầu tiên Hàn Lăng Sa không đối nghịch với anh, im lặng khác thường, lặng lẽ đi tới cầu thang bên cạnh cái cây ngồi xuống.

Cố Trạch Vũ mím môi nhìn thật lâu mới phát hiện hôm nay trạng thái Hàn Lăng Sa anh chưa từng thấy qua. Hồn xiêu phách lạc, cả người giống như bị rút hết tinh thần. Mắt cô mở to nhìn về phía trước, tập trung vào một điểm, nước mắt bắt đầu rơi.

“Haz... không phải chỉ đứng hai giờ thôi sao, em còn không đứng hết, khóc gì chứ? Em cũng quá quý giá rồi...” Cố Trạch Vũ ngồi xuống bên cạnh cô, không nhìn cô mà nhìn chằm chằm vào những sinh viên đang đứng phía trước.

“Vậy sao?”

“Hàn Lăng Sa, tôi thật sự thấy rất lạ, sao em cứ thích đối nghịch với tôi vậy?”

Vấn đề này chỉ là để đòi sự chú ý của cô, Cố Trạch Vũ cũng không yêu cầu cô phải trả lời. Hàn Lăng Sa quay mặt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt.

“Anh có bao giờ chỉ thích một người trong nhiều năm chưa?”

Cố Trạch Vũ không ngờ Hàn Lăng Sa sẽ hỏi như vậy, sững sốt một chút, nhớ tới cô bé trong trí nhớ, khóe mắt đuôi mày đều hiện ý cười: “Có, thích mười sáu năm.”

“Mười sáu năm...” Hàn Lăng Sa thì thào nói, “Anh không sợ sao?”

“Sợ gì?”

“Sợ trong tâm trí cô ấy không có anh, sợ cô ấy chỉ xem anh như một người bạn, sợ cô ấy dẫn người khác đến, nói cho anh biết người đó là cuộc đời duy nhất của cô ấy...”

Cố Trạch Vũ cau mày: “Em cả ngày suy nghĩ lung tung sao?! Em bây giờ mới lớn, con đường phía trước rất dài, em thì biết cái gì?”

“Lúc ba tôi phản bội mẹ, mẹ ở bên ngoài uống rượu, khóc lóc... Cuối cùng đã tự sát ở nhà. Lúc đó trước khi đi học, mẹ có dặn tôi về sau nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn đọc sách, về sau nhất định không được tin tưởng những lời hứa của đàn ông. Lúc tôi đi học về mới nhìn thấy... Tôi chưa bao giờ nói chuyện với ba chuyện này, không phải vì tôi không quan tâm, không hiểu, tôi chỉ là... Mẹ đã không còn ở đây, anh cũng không ở bên cạnh... Tôi chỉ có ba, làm sao chịu mất đi chút dựa dẫm cuối cùng này?”

Mặc dù Hàn Lăng Sa không nói cụ thể, nhưng Cố Trạch Vũ cũng đoán được 89% rồi. Anh đưa bàn tay thô ráp kéo kéo vạt áo cô: “Hàn Lăng Sa, không phải mọi lời hứa đều không có uy tín, chỉ cần em kiên trì tin tưởng.”

“... Đoàn trưởng Cố, có thể giúp tôi một việc được không?” Hàn Lăng Sa sắp không nhịn được rơi nước mắt, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cắn răng, run rẩy nói.

“Được.” Cố Trạch Vũ nhìn cô run lẩy bẩy, lại nhìn đám đông trước mặt, hiểu được thỉnh cầu của cô, gật đầu đồng ý.

Cố Trạch Vũ đứng lên, bước xuống một bậc, dùng tấm lưng rộng rãi che chở cô gái đang vùi đầu vào hai chân.

Hàn Lăng Sa chưa từng khóc trước mặt người khác, lúc này cả người run rẩy, nước mắt tuôn rơi. Cô cắn tay cố gắng những tiếng nức nghẹn.

Mặc dù Cố Trạch Vũ không quay đầu nhìn, thỉnh thoảng còn nghe tiếng khóc khê của cô ở sau lưng, anh biết được bây giờ Hàn Lăng Sa đang rất khổ tâm. Trong lòng không khỏi thương cảm, nắm chặt quả đấm, xoay người đứng trước mặt cô.

Cố Trạch Vũ lấy tay xoa đầu cô, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ đành vụng về khuyên bảo: “Hàn Lăng Sa, em... đừng khóc...”

Đối phương không nhúc nhích, Cố Trạch Vũ sợ cô gặp chuyện không may, nhẹ nhàng nâng đầu cô lên mới nhìn thấy cô vì cố gắng chịu đựng đến nổi cắn chảy máu tay. Cố Trạch Vũ không nói gì, nắm lấy bàn tay bị thương của cô, ôm cô vào lòng. Hàn Lăng Sa vùi mặt vào hõm vai của anh, há mồm cắn vào vai anh, khóc đến mức như sắp hồng mắt đến nơi.

Trong khi huấn luyện, không biết người nào phát hiện thao trường vô cùng yên tĩnh. Mọi người bao gồm sinh viên và huấn luyện viên dường như đều hướng mắt về phía đôi nam nữ đang ôm nhau thật chặt nơi đó.

Chương 7: Khúc mắc trong lòng

Tề Thạch nghe được cả trường đang kháo nhau, sư muội năm hai đại học, bạn gái scandal Hàn Lăng Sa của anh đang ôm Cố Trạch Vũ thăm thiết ngoài thao trường.

Tề Thạch biết tiểu công chúa không muốn nhìn thấy Cố Trạch Vũ, bây giờ lại nghe người khác nói như thế, dĩ nhiên cho rằng Cố Trạch Vũ háo sắc. đảm bảo rằng hắn có ý đồ đen tối. Trong lòng hắn chỉ có tiểu công chúa là thuần khiết. Cơn tức xông thẳng lên đỉnh đầu, Tề Thạch đá văng cánh cửa phòng học, chạy đến thao trường.

Lúc anh chạy đến vừa nhìn thấy Cố Trạch Vũ đang vuốt ve khuôn mặt Hàn Lăng Sa, mà Hàn Lăng Sa thì cúi đầu không nói câu nào. Nhất định là Cố Trạch Vũ chủ động đùa giỡn trước. Thủ đoạn lưu manh mọi người thấy rõ! TMD! Thiếu gia đây còn đang sáng suốt!

Tề Thạch xông tới, quát to: “Cố Trạch Vũ! Anh đang làm gì đấy?!”

Cố Trạch Vũ và Hàn Lăng Sa đồng thời nhìn về phía anh. Cố Trạch Vũ có chút ấn tượng với anh. Anh là nam sinh ngày đó đã bị mình đánh ngã gãy chân. Lúc đó không hiểu, bây giờ nghĩ lại thì ra anh và Hàn Lăng Sa có quan hệ với nhau.

Tề Thạch dĩ nhiên không bỏ qua đôi mắt sung đỏ của Hàn Lăng Sa, một tay kéo Hàn Lăng Sa ra sau, một tay chỉ Cố Trạch Vũ nói: “Người chỉ là một đoàn trưởng nhỏ có gì hơn người! Người đến trụ sở quân đội hỏi một chút, người nào không biết Tề Thạch tôi thân phận thế nào! Ngay cả tôi cũng không dám đụng đến cô ấy, sao anh dám?”

Cố Trạch Vũ hơi nheo mắt lại, nhìn Tề Thạch, lạnh lùng hỏi: “Vậy cậu đến hỏi người trong nhà tổng bộ quân đội Bắc Kinh một chút, Cố Trạch Vũ tôi là ai?”

Tề Thạch nhất thời á khẩu không trả lời được. Mặc dù nói trong quân khu thành phố G, địa vị của Hàn gia và Tề gia có uy quyền nhất, nhưng dù nói thế nào cũng chỉ là vua một cõi mà thôi. Tổng bộ Bắc Kinh... Thủ trưởng mấy quân khu cả nước ai dám trêu chọc?

“Bạn trai em?” Cố Trạch Vũ khẽ nghiêng đầu, nhìn vào mắt Hàn Lăng Sa hỏi.

“Không phải, “ Hàn Lăng Sa hắng giọng trả lời, “Bạn học.”

Cố Trạch Vũ gật đầu coi như đáp lại câu trả lời, không nhìn đến Tề Thạch, nói với Hàn Lăng Sa: “Tôi đã nói, những điều đó đều tự mình, nếu còn có lần sau, tôi sẽ mặc kệ... Sau khi trở về, nhớ ngủ một giấc, chuyện huấn luyện không thể tiếp tục, cả ngày chỉ nghĩ những chuyện không tốt... Về sau có chuyện gì có thể tìm tôi...”

Hàn Lăng Sa khéo léo gật đầu, dáng vẻ của cô lúc này làm cho Tề Thạch há mồm tròn mắt. Anh chưa bao giờ thấy Hàn Lăng Sa ngoan ngoãn nghe lời như hiện tại.

“Tôi muốn nói chuyện này với anh, “ Hàn Lăng Sa lướt qua Tề Thạch, đi tới cạnh Cố Trạch Vũ, nháy mắt ý bảo anh tìm chỗ không người nói chuyện.

Cố Trạch Vũ gật đầu nói: “Đến phòng làm việc.” sau đó dẫn Hàn Lăng Sa đi.

Tề Thạch ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn bóng lưng đôi nam nữ cực kỳ xứng đôi trước mắt. Tề Thạch không tin Hàn Lăng Sa không biết anh nghĩ gì, nhiều lần ra hiệu rõ rệt như vậy, kẻ ngốc đều biết. Cô luôn nói là cô phải đợi “tiểu ca ca”, cô còn thích “tiểu ca ca”, anh cảm thấy đó là thanh mai trúc mã, cần phải có thời gian từ từ. Thế nhưng anh không nghĩ tới, Cố Trạch Vũ mới xuất hiện nửa tháng đã khiến tiểu công chúa kiêu căng thay đổi. Trong lòng cảm thấy chua xót, đau đớn như dao cứa không nói nên lời...

“Chuyện gì?” Cố Trạch Vũ dẫn Hàn Lăng Sa vào phòng làm việc, rót nước mời cô rồi mới chậm rãi hỏi.

“Là... chuyện đó... về chuyện của mẹ tôi...” Hàn Lăng Sa không biết làm sao,

ngay cả cô cũng không biết lúc này sao lại nhanh miệng như vậy, trong lúc khóc đến mức đầu óc choáng váng đã nói chuyện đó ra.

“Em nói chuyện mẹ em làm sao?” Cố Trạch Vũ không nhìn cô mà tìm đồ trong ngăn kéo, “Không phải em muốn xin nghỉ huấn luyện sao?”

Hàn Lăng Sa sững sờ gật đầu. Cô vốn dĩ đang rất mệt mỏi, nhân tiện muốn xin nghỉ, nhưng không biết nên mở lời thế nào.

“Vậy cảm ơn...”

“Ừm.” Cố Trạch Vũ nhàn nhạt đáp, viết một mảnh giấy bảo cô đưa cho huấn luyện viên, “Trở về nghỉ ngơi cho khỏe, cả ngày đừng nghĩ đến những chuyện không đâu, có thời gian rồi thì học tập cho tốt, em bây giờ...”

“Được rồi, được rồi...” Hàn Lăng Sa nghe giọng điệu của anh lại bắt đầu thấy phiền não, “Anh bao nhiêu tuổi? Sao giọng điệu giống ba tôi quá!”

“Haz..tôi nói em...”

Hàn Lăng Sa khôi phục dáng vẻ cao cao tại thượng, cầm lấy mẫu giấy trong tay Cố Trạch Vũ, hừ lạnh rồi ra khỏi phòng làm việc. Cố Trạch Vũ ngồi trên ghế làm việc, ngón trỏ và ngón cái còn đang cầm một góc tờ giấy.

Khi Hàn Lăng Sa về nhà, Hàn Hành Viễn cũng đang nấu cơm với Đường Mỹ Linh trong bếp, nghe được “Rầm..” một tiếng, giật nảy mình. Giọng điệu hoang mang của người giúp việc truyền đến: “Tiểu thư, cô đã về...”

Đường Mỹ Linh nghe thấy cũng cuống cả lên, Hàn Hành Viễn khẩn trương lau mồ hôi. Trong lòng cảm thấy lo sợ, tiểu tử tông thế nào đột nhiên lại về, không phải đang đi quân huấn sao? Thật vất vả mới nhân cơ hội này mang Đường Mỹ Linh về nhà ăn bữa cơm, sao không nói lời nào đã về rồi?

“Dì Trương, dì đi theo tôi làm gì?” Hàn Lăng Sa kì quái nhìn người giúp việc đang đi theo cô lên lầu, “Ba tôi về chưa?”

“Chưa...” dì Trương xoa xoa tay lấp bấp trả lời.

“VẬU sao giày của ông ấy lại có ở cửa ra vào?” Hàn Lăng Sa liếc mắt thấy đôi giày da quân đội, “Giày cao gót bên cạnh không phải của dì chứ?”

“Tôi... tôi...” Hàn Lăng Sa giận dữ, cô đã thấy người ngày thường nhanh nhẹn, ngoan ngoãn giờ như đang mắc chứng cuồng loạn.

“Không phải bà ta lại đến chứ?” Hàn Lăng Sa hỏi xong không đợi dì Trương trả lời, trực tiếp đi xuống tầng phòng dưới lầu tìm.

Đường Mỹ Linh núp ở sau lưng, nắm chặt áo sơ mi Hàn Hành Viễn run lẩy bẩy. Hàn Lăng Sa đã từng dùng cái chết uy hiếp Hàn Hành Viễn không được cho bà bước vào căn nhà này. Khi đó, cô bé cũng chỉ mới mười tuổi. Năm cô bé mười hai tuổi, Hàn Lăng Sa đã từng đem toàn bộ ly nước nóng đổ lên người bà, đến nay vẫn còn vết bỏng mờ nhạt... Hàn Lăng Sa chính là con ác mộng trong đời Đường Mỹ Linh.

“Tiểu công chúa, con không cần phải làm vậy. Ba chỉ thấy chúng ta là người một nhà cũng chưa từng ăn cơm cùng nhau mới để dì Đường đến nhà làm một bữa cơm thật ngon cho con...” Hàn Hành Viễn nhìn Hàn Lăng Sa tức giận không còn cách nào, tự động kéo Đường Mỹ Linh từ trong bếp đi ra.

“Người một nhà? Mẹ con đã chết rồi, người một nhà ở đâu ra?” Hàn Lăng Sa lạnh lùng nói, “Ba đã đồng ý với con cái gì? Vĩnh viễn sẽ không cho bà ta bước chân vào cửa Hàn gia, hiện tại bà ta đường hoàng đứng ở chỗ mẹ con là có ý gì?”

“Tiểu công chúa, mẹ con đã đi nhiều năm như vậy... con... Dì Đường... dì ấy rốt cuộc có điểm nào chưa tốt khiến con không vừa lòng?” Hàn Hành Viễn từ đầu đến cuối không thể giải quyết được khúc mắc trong lòng Hàn Lăng Sa.

“Chỉ có một điều! Bà ta đã đoạt đi chồng của mẹ con! Điểm này còn chưa đủ sao?” Hàn Lăng Sa cố ý hét lên. Cô chính là muốn cho toàn thế giới biết người đàn bà này ghê tởm đến mức nào.

“Tiểu công chúa... dì không có... ban đầu mẹ con đã... dì... con cũng biết là hôn nhân quân đội không cho phép...” Đường Mỹ Linh nức nở nói không nên

lời bác bỏ. Bà gả cho Hàn Hành Viễn mười năm rồi, Hàn Lăng Sa chưa từng nhìn bà một lần. Ngay cả người trong đại viện cũng nhìn bà với ánh mắt xem thường. Những ánh mắt đó đối với bà như một đầu roi dài, mà bản thân mình bị dính trên cây cột bị roi dài vô tình quật vào.

“Bà xứng gọi tôi là “tiểu công chúa” sao? Bà là người trong đại viện sao?”

“Tiểu công chúa, con không cần phải như vậy, dì Đường...”

“Không nên như vậy? Vậy ba nói con phải như thế nào?!” Hàn Lăng Sa điên cuồng chạy vào bếp cầm con dao ra, hướng Hàn Hành Viễn kêu gào, “Chẳng lẽ giống như mười năm trước để con dùng cái chết ép buộc các người?”

“Bỏ dao xuống! Nghe lời!” Hàn Hành Viễn thấy cô cầm dao, mặt mũi trắng bệch, muốn đến lấy dao xuống lại sợ cô bị thương, từ đầu đến cuối đều do dự không dám đi lên.

“Năm nay con cũng hai mươi tuổi rồi! Không có dũng khí làm chuyện như vậy nữa rồi...” Hàn Lăng Sa mặc kệ nước mắt tuôn trào, “Ba giết con đi, con cầu xin ba hãy giết con đi...”

“Hàn Lăng Sa, con nổi điên làm gì?!” Hàn Hành Viễn quỳnh lên, đỏ mặt bật miệng thốt ra tên của cô.

Hàn Lăng Sa vừa khóc vừa cười. Từ khi cô biết nhận thức đến nay, Hàn Hành Viễn đều gọi cô là “tiểu công chúa”, đây là lần đầu tiên ông dùng giọng nghiêm nghị để gọi đầy đủ tên cô. Thì ra cô đã đánh giá quá cao địa vị của mình ở trong lòng ông.

Hàn Lăng Sa đẩy hai người bọn họ, cầm dao chạy ra ngoài, Hàn Hành Viễn gấp gáp chạy đuổi theo.

Bên kia người giúp việc thấy tình thế căng thẳng đã sớm gọi bí thư Phương. Bà biết, trong đại viện Hàn Lăng Sa và Bí thư Phương rất thân thiết với nhau. Thời điểm mấu chốt, một câu nói của Bí thư Phương có thể có tác dụng.

Bí thư Phương vội vã chạy tới, nhìn thấy Hàn Hành Viễn lao ra ngoài vội kéo

lại, hỏi chuyện gì đã xảy ra rồi mới nói: “Anh cũng đừng đuổi theo, anh đến không phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? Anh trước hết nên về an ủi phu nhân, xem chừng trong lòng cô ấy cũng không chịu nổi. Tôi sẽ đi tìm tiểu công chúa, để nó ở chỗ tôi vài ngày. Anh đừng lo lắng quá, tôi đi tìm nó ngay...”

Hàn Lăng Sa giống như phát điên chạy trong đại viện, nước mắt không ngừng rơi, trái tim tê dại. cô không biết đi đâu, không biết phải làm thế nào, chỉ là muốn chạy đi, không muốn nhìn thấy hai người kia, vĩnh viễn không nên gặp...

Bí thư Phương mặc dù là người trong quân đội, nhưng cũng chỉ làm ở phương diện giấy tờ, hơn nữa hiện tại cũng sắp năm mươi tuổi, thể lực đâu còn tốt, chỉ có thể cố gắng hết sức đuổi theo Hàn Lăng Sa. Thật sự chạy hết nổi, ông đứng ở cửa đại viện thở gấp. đột nhiên nhìn thấy xe của Cố Trạch Vũ.

“Bí thư Phương?” Cố Trạch Vũ nhìn bí thư Phương đang dựa tường thì giật mình. Ông bây giờ cũng không để ý đến hình tượng nữa sao?

“Nhanh... nhanh đuổi theo... nếu không thì... sẽ xảy ra chuyện...”

Cố Trạch Vũ nhìn theo ngón tay bí thư Phương, đột nhiên nhìn thấy bóng lưng đang chạy của Hàn Lăng Sa. Cố Trạch Vũ nhíu mày theo thói quen, mở cửa xe, đuổi theo.

Trụ sở quân đội dù sao cũng là chỗ ở của các vị thủ trưởng, canh phòng tất nhiên rất nghiêm ngặt, từ cửa đại viện đi ra ngoài là một đoàn tường rào dài đỏ thẫm, phải qua mấy trạm gác mới ra được đường lớn.

Lúc này là hai giờ chiều, trên đầu, ánh mặt trời chói chang. Bên ngoài tường rào, ngoài Hàn Lăng Sa còn có Cố Trạch Vũ đang cố gắng chạy đuổi theo sau. Dù sao cũng là nhân tài tốt nghiệp trường quân đội, tay chân đều dài, rốt cuộc không lâu sau đã đuổi kịp cô.

Hàn Lăng Sa giống như một con thú bị công kích, trong mắt tràn đầy đề phòng, mặt đầy nước mắt, thậm chí nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Cố Trạch Vũ ngăn cô lại, mặt không biến sắc nhìn con dao cô đang nắm chặt trong tay.

“Chạy làm gì? Tôi cho phép em nghỉ huấn luyện nửa tháng, sao còn ra sức chạy?”

“Tránh ra...” Hàn Lăng Sa cắn môi, không nhìn anh.

“Trước kia không phải lúc nào cũng gọi tôi là “thủ trưởng, thủ trưởng” sao? Bây giờ còn dám ra lệnh nữa hả?” Cố Trạch Vũ cố gắng thoải mái, chậm rãi đến gần cô, thừa dịp cô không chú ý bóp chặt cổ tay cô.

Hàn Lăng Sa giật mình đau nhức, dùng cánh tay còn lại ra sức đánh Cố Trạch Vũ. Hành động bất nháo này không ảnh hưởng gì đến Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ không tốn công sức rút con dao ra khỏi tay cô, kéo cô về.

Không ngờ Hàn Lăng Sa cố gắng hết sức níu tay áo anh không chịu đi, nước mắt rơi lã chã khẩn cầu: “Tôi xin anh, đừng đưa tôi về, đừng đưa tôi về...”

Chương 8

Cố Trạch Vũ nhìn dáng vẻ cô, trong lòng cũng không thấy dễ chịu. Buổi sáng còn rất tốt, bây giờ sao lại tệ như vậy? Chẳng qua trải qua một lần nói chuyện lúc sáng, Cố Trạch Vũ cũng có thể đoán chuyện này có một nửa liên quan đến gia đình. Nếu là như vậy, anh cũng không tiện hỏi nhiều. Không để ý Hàn Lăng Sa đang giãy dụa, anh vặn tay cô ra sau lưng đẩy cô đến cạnh bí thư Phương.

“Cháu... cháu nói đi... Đây là chuyện gì? Chuyện của mẹ cháu sao có thể trách ba cháu?” bí thư Phương thở loạn đã bình phục không ít, nhìn khuôn mặt tinh xảo đầy nước mắt, vừa đau lòng vừa tức giận.

“Cháu tận mắt nhìn thấy đấy!” Hàn Lăng Sa bình thường luôn ra vẻ dịu dàng khéo léo trước mặt bí thư Phương, hiện tại không để ý đến hình tượng, hét lên.

“Cháu nhìn thấy? Được. Xem như điều cháu nhìn thấy là sự thật. Ba cháu nhiều năm như vậy vẫn yêu thương cháu, đúng không? Ba cháu nhiều năm như vậy đã bao giờ đối xử tệ với cháu chưa?! Còn nữa?! Cháu giận ông ấy nhiều như vậy sao?!” Bí thư Phương gấp gấp đến độ nói cũng lộn xộn cả lên.

“Ông ấy vì người đàn bà kia mà không đếm xỉa đến cháu sống hay chết rồi, cháu còn phải mang ơn đi đút lót cho người đàn bà kia sao?”

“Cháu...” Bí thư Phương giờ tay muốn đánh vào đầu cô cho hả giận, rồi lại không xuống tay được đành lúng túng rũ xuống. Chú ý tới Cố Trạch Vũ, bí thư Phương cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể cười cảm ơn anh: “đoàn trưởng Cố, hôm nay cảm ơn cậu...”

“Không có gì...” Cố Trạch Vũ giao Hàn Lăng Sa cho bí thư Phương, lui sau một bước, khiêm tốn lễ độ nói, “Hôm nay cháu tới thương lượng với tham mưu trưởng Tề về chuyện diễn tập quân sự nửa năm sau, chỉ là trùng hợp.”

“Vậy cậu mau đi đi, Tham mưu trưởng Tề đợi một lát sẽ nóng nãy.”

“Vâng.” Cô Trạch Vũ đáp, cũng không rời đi ngay, quay đầu nhìn Hàn Lăng Sa nói, “Tôi đã sớm nói với em, em cần bản nghe không lọt tai đúng không? Nếu không được thì quay lại huấn luyện! Tập luyện đến khi gục xuống, xem em còn có thời gian rảnh rỗi để nghĩ những chuyện này không!”

Hàn Lăng Sa chỉ lo cúi đầu khóc, căn bản không chú ý tới lời anh nói cái gì, không ngừng sụt sịt mũi.

“bí thư Phương, cháu đi trước...”

“Được, cậu có chuyện thì cứ đi trước...”

Nhìn Cô Trạch Vũ lái xe vào đại viện, Bí thư Phương mới kéo Hàn Lăng Sa về, vừa đi vừa không quên quở trách: “Tiểu công chúa, không phải chú nói cháu, nhưng chuyện hôm nay không thể trách ba cháu được. Ba cháu đã kết hôn với dì Đường mười năm rồi, ba cháu thật sự không cho cô ấy bước vào nhà cháu một bước. Dì Đường cháu ở bên ngoài cũng bị người khác chê cười không ít, cháu cần gì phải tính toán với cô ấy làm gì? Ba cháu bị kẹp giữa hai người cũng không dễ dàng gì...”

“Chú Phương, “ Hàn Lăng Sa cuối cùng cũng mở miệng nói giọng yếu ớt, “Là bọn họ có lỗi với mẹ cháu...”

“Haz... chuyện như vậy không ai nói rõ được.. Còn phải để ba cháu tự mình tháo gỡ vướng mắc này...” Bí thư Phương lắc đầu, nhận thấy tiểu công chúa cứng rắn có chút buông lỏng tay, bất đắc dĩ nói, “Mấy ngày này đừng đi quân huấn, ở lại nhà chú mấy ngày, dì Lý cháu cũng nhắc tới cháu suốt.”

Hàn Lăng Sa gật đầu, đi theo Bí thư Phương về nhà, lúc đi qua sân nhà mình, ánh mắt keo kiệt không thèm liếc một cái.

Hàn Lăng Sa ở nhà mấy ngày thực sự cảm thấy rất vô vị. phu nhân Phương sợ cô buồn bức nên thường đề nghị cô ra ngoài tản bộ, dạo phố. Thứ nhất, cô sợ vừa ra khỏi cửa Phương gia sẽ gặp Hàn Hành Viễn ở trong viện. Thứ hai, cô cũng không có tâm trạng vui chơi. Vì thế cô nhất định cự tuyệt, cả ngày

vùi người trên giường ngủ.

Trôi qua một tuần, Hàn Lăng Sa thực sự vô cùng nhàm chán, nghĩ cách làm thế nào để về nhà. Không nghĩ ra cách, ngược lại Hàn Hành Viễn còn không chờ được.

“Tiểu công chúa...” Hàn Hành Viễn nhìn Hàn Lăng Sa đang cuộn mình trong chăn giống chú sâu, dịu dàng mở miệng.

Người nào đó không phản ứng.

“Tiểu công chúa, con ở nhờ nhà chú Phương cũng đã mấy ngày, ba thực sự ghen tị với chú ấy lắm. Ba lúc nào cũng nghĩ đến con, đi làm, về nhà đều nghĩ đến. Di Trương còn thay con trừng phạt ba, mỗi ngày đều làm những món con thích ăn, ba nhìn cũng nghĩ đến con, tim gan đều đau...” Hàn Hành Viễn bắt đầu ngồi dọc theo mép giường.

Người nào đó vẫn không phản ứng.

“Haz... “ Hàn Hành Viễn thở dài, kín đáo mở miệng, “Thời gian trước ba có cùng “Tiểu ca ca” con gặp hồi bé ăn cơm cùng nhau.”

Hàn Lăng Sa rút cuộc cũng có phản ứng, cơ thể hơi run. Hàn Hành Viễn thấy vậy vừa mừng vui vừa khổ sở. Vui mừng là vì tiểu tử tông rút cuộc có chút phản ứng, khổ sở là vì phản ứng đó là vì người đàn ông khác, không phải ông.

“Khi còn bé ba thấy nó cũng không tệ, bây giờ nhìn lại quả thật cũng như thế... đáng vẽ kia... khí chất...”

Hàn Lăng Sa nghe vậy không nhin được nữa, trở mình ngồi bật dậy, mắt mở to cầm tay Hàn Hành Viễn làm nũng nói: “Đáng vẽ, khí chất như thế nào?”

“Lần đó trong điện thoại không phải nói là không muốn biết sao?” Hàn Hành Viễn thấy thế, trong lòng sớm đâm Cố Trạch Vũ trăm ngàn vết thương. Tên tiểu tử đó không làm gì cả, làm sao có thể dễ dàng bắt cóc trái tim con gái mình như vậy?!

“Không nói thì thôi, con cũng không lạ gì!” Hàn Lăng Sa cảm thấy ngượng ngùng, kéo chăn trùm người tiếp tục nằm xuống.

Hàn Hành Viễn làm sao không biết chút tâm tư con gái: “Trước hết con cứ về nhà với ba, sau đó ba sẽ từ từ nói cho con biết, được không?” Hàn Hành Viễn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hàn Lăng Sa dỗ dành.

Hàn Lăng Sa trong chốc lát khó chịu, thật sự không chịu được tò mò, chờ đợi, chậm rãi leo xuống giường, trợn mắt nhìn Hàn Hành Viễn rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ba đi ra ngoài trước đi.”

“Được..” Hàn Hành Viễn thở ra, lui ra ngoài. Cuối cùng cũng đã dụ dỗ thành công. Xem ra tên tiểu tử thôi Cố Trạch Vũ cũng có ảnh hưởng không thể xem thường.

Lúc Hàn Hành Viễn đi ra, Hàn Lăng Sa lập tức bắn ra khỏi giường nhanh chóng thay quần áo. Sau khi thu dọn xong đồ đạc, cô đứng bên cửa sổ bắt đầu do dự. Thời điểm vừa mới bắt đầu, thật sự trong lòng cô đều nghĩ đến “Tiểu ca ca”, nhưng mười sáu năm trôi qua, cô vẫn không có bất kì tin tức gì của anh. Hôm đó nghe được tin anh đã tới thành phố G, trong lòng cảm thấy hoang mang giống như tâm sự của cô thiếu nữ. Người theo dõi luôn cảm thấy chờ đợi rất đáng sợ. Đấu tranh chừng mấy ngày, vốn là rất nản lòng nhưng vừa nghe người khác nhắc tới anh, trái tim khao khát muốn nghe nhiều hơn. Nghe thấy nhiều người khen ngợi anh, cũng cảm thấy mình kiêu ngạo như chính mình được khen ngợi...

“Tiểu công chúa con vẫn chưa khỏe sao? Tối nay ba còn phải đi họp đây...” Hàn Hành Viễn chờ cả ngày không thấy người ra, sợ cô đổi ý nên cứ thúc giục không ngừng.

“Ba cứ đi họp đi... Con cảm thấy nơi này của chú Phương rất tốt, dì Lý nấu cơm cũng rất ngon!”

“Tiểu công chúa con xem ba con đợi con lâu như vậy, cái gì gọi là tức giận

cũng tiêu mất rồi...” vợ Bí thư Phương ở ngoài cửa nhìn thấy Hàn Hành Viễn gấp đến nổi mồ hôi đầm đìa, cũng khuyên, “Có phải con rất thích món ăn dì nấu không, về sau dì sẽ nấu thường xuyên cho con ăn?”

“Đúng đúng...” Hàn Hành Viễn vội vàng nói tiếp, “Tôi nay sẽ mời dì Lý và chú Phương con cùng đi ăn với chúng ta, có được không?”

Hàn Lăng Sa vừa nghe lão Hàn nhà cô ăn nói khép nép như vậy, trực tiếp kéo cửa ra hét vào mặt ông: “Ba có thể bày ra chút dáng vẻ của một thủ trưởng hay không?!”

Bởi vì ba làm như vậy chỉ làm con cảm thấy đau lòng và áy náy thôi...

Hàn Hành Viễn nghe được giọng điệu này xem chừng là không có chuyện gì rồi, cười haha, vuốt má tóc dài của cô, chậm rãi mở miệng: “Ba không cam lòng để cho một mình tiểu công chúa mắng thôi!”

Hàn Lăng Sa hất tay ông ra, đi đến cạnh Phương phu nhân nói: “Dì Lý à. Tối nay phải đến nhà con ăn cơm. Con ở không trong nhà hai người lâu như vậy cảm thấy rất ngại...”

“Được...” Phương phu nhân nhéo nhéo gương mặt mềm mại của cô, cười không khép nổi miệng.

Buổi tối, cả nhà họ Phương ba người đều tập trung ở Hàn gia.

“Tiểu công chúa năm nay là sinh viên đại học năm hai đúng không? Có người yêu chưa? Nói cho anh, anh sẽ giúp em theo đuổi!” con trai Bí thư Phương năm nay đã 28 tuổi, cả ngày chỉ hi hi ha ha, dáng vẻ không nghiêm chỉnh gì.

“Có...” Hàn Lăng Sa sắc mặt không đổi kẹp miếng thịt viên trong bát, bình tĩnh nói.

“Hả? Thật sao? Ai vậy? em làm cho anh tan nát cõi lòng...” Phương Căn ôm ngực dáng vẻ đau khổ.

“Con xem dáng vẻ của con có ra gì không kia!” Bí thư Phương quát lớn, vừa

cười mỉm vừa hỏi Hàn Lăng Sa, “Tiểu công chúa, có thật không? Là con trai nhà nào vậy?”

“Ba cháu cũng biết đấy ạ...”

Hàn Hành Viễn vừa nghe được những lời này, thiếu chút nữa là bẻ gãy chiếc đũa trong tay. Để ông tự mình nói ra tên tiểu tử kia chẳng khác nào như đâm một nhát dao vào ngực! Đau, thật đau!

“Thật sao? Anh đều biết cha mẹ cậu ta à?” Bí thư Phương thú vị chuyển sang hỏi Hàn Hành Viễn. Mặc dù xét theo công việc, ông là thư kí của Hàn Hành Viễn, nhưng quan hệ hai gia đình khá thân mật, không có những cấp bậc phân chia kia.

“Thủ trưởng, rốt cuộc người nào có bản lĩnh như vậy, có thể chinh phục được tiểu công chúa?”

“Khụ khụ...” Hàn Hành Viễn lúng túng ho nhẹ, giả vờ lơ đãng nói, “À... ừm... chính là... Không đơn giản...”

“Không đơn giản?” Bí thư Phương suy nghĩ đi suy nghĩ lại đó là ai, nhưng vẫn không hiểu làm sao, “Người nào không đơn giản?”

“Còn có thể là người nào? Tổng bộ Bắc Kinh đó!” Hàn Hành Viễn nháy mắt không ngừng ra hiệu cho Phương bí thư.

Bí thư Phương tiếp thu ánh mắt bằng sóng điện của thủ trưởng, nhận ra mây ngày nay thủ trưởng đối với người nào đó thờ ơ, thái độ tức giận lập tức hiểu ra: “À... hiểu, không đơn giản... Quả nhiên không đơn giản!”

Hàn Lăng Sa chắc chắn Hàn Hành Viễn sẽ không nói cho cô biết tin tức gì có ích cả, vốn muốn mượn không khí tối nay buộc anh nói ra. Kết quả là cô cũng cảm thấy mờ mịt, còn có họ “Không” hay sao?

“Cha, chú Hàn nói ai là không đơn giản ạ?” Phương Cần cũng rất tò mò muốn biết người trong lòng của tiểu công chúa. Qua nhiều năm như vậy, chủ đề quan tâm nhất của đại viện chính là điều này đây. Tiểu công chúa Hàn gia

nhìn theo phương diện nào cũng là ngàn dặm mới tìm thấy một người, muốn ôm mỹ nhân về chắc chắn là một người rất phi phàm.

“Con quản nhiều như vậy, không đơn giản chính là không đơn giản trong bộ đội đấy! Bảo con vào quân đội, con không nghe, càng muốn đi làm kinh doanh mua bán...” Bí thư Phương rất bất mãn với con trai, gia nghiệp không ai tiếp quản, cứ như vậy nhảy vào.

“Con không hỏi, ba vừa nói chuyện như vậy, chính xác là cả đời cầu nhau...”

“Tránh sang một bên!”

Ăn một bữa cơm, cảm xúc của Hàn Lăng Sa cũng không còn dâng cao, nhìn Bí thư Phương nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng bị Hàn Hành Viễn gọi vào thư phòng nói chuyện. Mặt cô ử ử không vui cũng quay về phòng.

“Thanh Tùng, chuyện của Cố Trạch Vũ, cậu có thể phải giữ bí mật cho tôi...”

“Được, “ Bí thư Phương sảng khoái đáp. Đối với mệnh lệnh của thủ trưởng, ông luôn thi hành, “Tôi thấy Cố Trạch Vũ còn trẻ tuổi nhưng cũng không tồi, ý anh là...”

“Haz... nha đầu này thích cậu ta đã mười sáu năm, hiện tại Cố Trạch Vũ đến thành phố G, tôi cũng không hiểu rõ cậu ta nghĩ thế nào. Nếu như cậu ta thực sự thích tiểu công chúa nhà chúng ta, vậy cứ để cậu ta theo đuổi, cũng điều tra một chút. Cậu cũng biết tôi chỉ có một đứa con gái, tôi luôn yêu nó bằng cả trái tim. Nếu nó phải chịu uất ức, tôi sẽ đau lòng gấp bội!” Hàn Hành Viễn gương mặt đau thương giống như ngầu mai con gái sẽ phải xuất giá vậy.

“Vậy được, tôi sẽ giấu cả hai. Chỉ là, cả Cố Trạch Vũ và tiểu công chúa cũng đã gặp nhau vài lần. Trong lúc quân huấn, hai người vốn không hợp nhau, còn cãi nhau âm ỉ, hay là tôi đi xử lý.”

“Cái gì?!” Hàn Hành Viễn nhảy từ trên ghế lên, “Tên tiểu tử đáng chết này! Còn dám đối đầu với tiểu công chúa?! Cậu ta đúng là làm phản... Thiệt thối cho tôi đang còn nghĩ cho cậu ta một cơ hội! Hiện giờ tiểu công chúa công nhỏ chưa gả cho cậu ta. Nếu cậu ta còn cãi nhau, về sau Cố Trạch Vũ cậu ta

khó vượt qua được rồi!”

“Thủ trưởng, anh cũng đừng nóng vội. Tôi xem thấy thì Cố Trạch Vũ không nhận ra tiểu công chúa, hơn nữa tính khí của tiểu công chúa không phải anh không biết...” Bí thư Phương cũng có chừng mực, không nên động đến điều cấm, đối với tiểu công chúa không nên nhận xét nhiều là tốt, “Lần trước không phải tôi đuổi theo tiểu công chúa đâu. Nếu không phải gặp cậu ta ở cửa ra vào, vẫn là cậu ta bắt tiểu công chúa trở về, còn nói những lời khó nghe với tiểu công chúa, nhìn cậu ta vẫn còn quan tâm tiểu công chúa...”

“Cái gì?! Bắt?! Cậu ta không biết khuyên sao?! Sao lại dùng vũ lực?!”

Bí thư Phương vội vàng im miệng, nói một lát lại chọc cho huyết áp thủ trưởng tăng cao.

“Dù sao chuyện này, cậu cứ giấu bọn nó, nhất là Cố Trạch Vũ!” Hàn Hành Viễn dụi dụi mắt.

“Được! Vậy... chuyện quân huân...”

“Cái này cứ xem ý tứ tiểu công chúa như thế nào. Tôi muốn ngăn cản không cho nó đi, nhưng nếu vậy không chừng nó sẽ cãi nhau với tôi, không chừng còn thấy nghi ngờ.”

“Vậy được, thủ trưởng, tôi về trước. Chuyện này anh cứ yên tâm, trong lòng tôi có tính toán.”

“Được rồi.”

Hàn Hành Viễn liếc một chút xem như đáp lại, nhìn bóng lưng Bí thư Phương rời đi, mệt mỏi vuốt mặt rồi mới đứng dậy đến phòng Hàn Lăng Sa.

Chương 9: Giúp một tay

“Tiểu công chúa...” Hàn Hành Viễn nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi nghe bên trong có tiếng trả lời mới mở cửa đi vào.

Hàn Lăng Sa đang dọn quần áo, thấy Hàn Hành Viễn đi vào chỉ ngẩng đầu liếc một chút rồi chậm rãi nói: “Ngày mai con quay lại trường học...”

“Gì? Hôm nay con mới về nhà, ngày mai đã về trường là sao?” Hàn Hành Viễn vừa đi vừa giật giật tóc, sao mới về đã muốn đi rồi?

“Tiểu công chúa... Có phải con vẫn đang giận ba không? Cái đó... ngày đó, ba chỉ là...” Hàn Hành Viễn suy nghĩ tiểu tử tông có phải đang giận hay không, định giải thích một chút.

“Đừng, ba đừng nói, ba càng giải thích con càng suy nghĩ. Ba không cần nhắc tới người đó trước mặt con... Con không chọc nổi, con tránh đi là được rồi?” Hàn Lăng Sa cảm thấy trong lòng tràn ngập phiền não, nhét tất cả quần áo còn lại vào túi xách, nói: “Tối nay con quay lại quân huấn, xong mới về nhà lấy đồ, sẽ không quay về nữa chừng. Vì vậy ba muốn mang ai về nhà cũng được, con sẽ không xen vào!”

“Tiểu công chúa, con không cần phải như vậy...”

“Vậy được, ba nói cho con biết con phải làm thế nào? Con không thể nhìn người đàn bà kia. Ba có thể ngọt ngào ân ái cùng bà ta ở bên ngoài, con còn có thể nhẫn nhịn được, chỉ cần đừng để con nhìn thấy. Nhưng con đã nhìn thấy, làm sao con nhịn được? Ba quan tâm người đàn bà kia, được thôi, con nhường chỗ đó còn không được sao...”

Hàn Lăng Sa nói xong mặc kệ dáng vẻ ai oán của ba, xách túi đi xuống lầu. Hàn Hành Viễn nắm quyền đánh vào thành giường, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu công chúa, ba nhận là ba sai rồi có được không? Ba sẽ không bao giờ

mang người khác về nhà chúng ta nữa, được không?”

“Không cần, ba là thủ trưởng, dáng vẻ này của ba con cảm thấy thật không phù hợp. Ba cứ coi con như một kẻ lạnh lùng, không có tim phổi đi...” Hàn Lăng Sa hất tay Hàn Hành Viễn, cố xách túi, cự tuyệt sự giúp đỡ của nhân viên bảo vệ, cô đơn bước đi rồi chìm dần vào bóng tối.

Hàn Hành Viễn không hiểu Hàn Lăng Sa sao đột nhiên lại kiên quyết như vậy, một vài phút trước không phải còn rất tốt sao?

Hàn Lăng Sa một mình đi ra khỏi cửa đại viện, nhìn ánh đèn mờ nhạt ven đường, ngược đầu cố gắng ép nước mắt quay trở về. Cô lấy điện thoại ra, nhấn liên tiếp một dãy số.

“Này, tôi là Hàn Lăng Sa...”

“Giúp tôi một chút có được không?” Hàn Lăng Sa ngừng một chút, do dự hồi lâu mới nói, “Trước cửa trụ sở quân đội.”

Một tuần nay Tề Thạch không thấy Hàn Lăng Sa, điện thoại cũng không gọi được. Anh vốn tưởng rằng hôm đó ở thao trường, tiểu công chúa giận anh nên cố ý không nhận điện thoại. Một tuần trôi qua, anh lòng vòng quanh sân huấn luyện cũng không thấy cô. Có lúc ngẫu nhiên gặp Cố Trạch Vũ tuần tra trong thao trường cũng không thấy tiểu công chúa bên cạnh. Buổi chiều gọi điện thoại về nhà nói chuyện với bà nội mới biết, tiểu công chúa lại cãi nhau với ba.

Tề Thạch nghe xong không nói hai lời, cầm chìa khóa xông vào bãi đỗ xe của trường học. Biển số quân đội, coi như trên đường phóng nhanh cũng không có một cảnh sát giao thông nào dám ngăn lại ghi giấy phạt. Vất vả chạy tới cửa đại viện, anh lại nhìn thấy một người đàn ông mặc quân trang đang giơ tay xách túi cho tiểu công chúa.

Người đàn ông đó đã từng đá ngã anh, đã từng cầm tay, cũng từng ôm tiểu công chúa, người cùng lớn lên với mình vào ngực...

Lúc Cố Trạch Vũ nhận được điện thoại của Hàn Lăng Sa, anh vẫn đang uống

rượu với một đám bạn học. Bọn họ từ Bắc Kinh đến, gào thét đã lâu không gặp anh. Lúc chứng kiến Cố Trạch Vũ cả người mặc quân trang, suýt chút nữa cảm cũng rơi xuống đất.

“Ồ, Cố Trạch Vũ, cậu giống chó quá đi...” (ý anh này là chó quân sự J)

“Chó có lắm mồm trước mặt tôi, cẩn thận tôi nay đánh gục không chừa một móng!”

Xã hội thượng lưu cũng phân đẳng cấp, giống như trong vòng tròn này Cố Trạch Vũ kéo bè kết phái càng ngày càng nhiều. Lấy thân phận ba là Thiếu tướng tổng bộ quân sự, mẹ là Phó Bộ trưởng ngoại giao, không nghi ngờ trong số bọn họ người nổi bật nhất chính là mình anh. Nói dễ nghe một chút thì trong vòng tròn này, anh được bọn họ coi là chủ, nói thẳng ra là lão đại, nói một không ai dám nói hai.

“Ha ha, người nào không biết Cố thiếu là người ngàn chén không say, chúng tôi làm sao dám khiêu chiến... Giờ sao? Bây giờ đã mặc quân phục, không thể sao?”

“Cút! Miệng chó không thể mọc ra ngà voi...”

Mấy người cười đùa, rượu uống không ít. Đàn ông, nhất là những đàn ông vừa có tiền vừa có tướng mạo dễ nhìn tất nhiên không thể thiếu phụ nữ. Trước kia Cố Trạch Vũ chơi cùng bọn họ, cũng không ít phụ nữ cởi mở. Chỉ là hôm nay, quân trang trên người, thực không thích hợp.

“Cố thiếu cậu hôm nay có chuyện gì à? Vốn dĩ lúc nào cũng có phụ nữ ôm ấp hai bên, sao tới thành phố G mấy tháng đã hoàn lương rồi?” một người có cá tính, trong tay ôm mỹ nữ, cảm giác mỹ nữ trên ghẹo nói.

“Hôm nay mặc quân trang ra ngoài, không thích hợp...” Cố Trạch Vũ tới thành phố G lâu như vậy vẫn chưa trải nghiệm, nói không có nhu cầu sinh lý là không thể nào, chỉ là quân trang này...

“Đi thay quần áo là được chứ sao...”

Cố Trạch Vũ đang chuẩn bị đứng dậy tìm quần áo để thay, điện thoại đúng lúc vang lên. Những người biết số của hắn cũng không nhiều, giờ không còn sớm, gọi điện thoại tới chắc chắn có chuyện gấp gáp. Cố Trạch Vũ nhìn chuỗi số xa lạ, có chút suy ngẫm.

Đi vào phòng trong nhận điện thoại, bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của Hàn Lăng Sa. Cố Trạch Vũ cau mày suy nghĩ một chút thời điểm gặp nhau, đồng ý gặp ở cửa đại viện.

Lúc lái xe đến cửa trụ sở quân đội, Hàn Lăng Sa đang ngẩng đầu xách túi, không biết đang nghĩ gì, nhìn thấy hắn tới mới ngượng ngùng cười.

“Bây giờ đã muộn, về trường học chỉ sợ không có phương tiện, anh có thể cho tôi ở chỗ anh một hôm không?”

“Chuyện này là thế nào?” Cố Trạch Vũ mím môi, trong lòng rất tức giận, đang chơi giữa chừng lại bị gọi đến, “Đi về nhà đi!”

“Tôi không!” Hàn Lăng Sa cứng đầu kêu lên, Ông chỉ muốn người đàn bà kia, không cần tôi nữa, tôi trở về làm gì?”

“Tìm bí thư Phương!”

“Tôi đã ăn chùa ở chùa nhà chú ấy một tuần, không còn mặt mũi nào ở đây nữa!”

“Thì ra em cũng có, thế mặt mũi tôi thì để đâu?”

“Tôi cũng không nói tôi ở với anh, tôi chỉ nhờ anh giúp tìm một chỗ mà thôi! Anh giận dữ gì mà giận dữ? Trên người anh còn mặc quân trang! không hiểu vì nhân dân phục vụ à?”

“Tôi đúng là không nói lại em? Làm sao em biết số điện thoại của tôi?” Cố Trạch Vũ cầm lấy túi xách trong tay Hàn Lăng Sa hỏi.

“Tôi nhìn thấy trong sổ thông tin bộ đội trong phòng chú Phương...?” thật ra thì cô cố ý xem, vốn định tìm thời gian thích hợp cảm ơn hắn, hiện tại cũng

có chút công dụng rồi.

“Đây là công tác cơ mật, em nhìn lên như vậy là muốn lên tòa án quân sự sao?” Cố Trạch Vũ uống một chút rượu, cả người cũng thoải mái một chút không nghiêm túc giống bình thường. Tâm trạng lúc này cũng không tệ, cô ý đùa cô chơi.

“Làm như tôi thiếu kiến thức pháp luật ấy?!” Hàn Lăng Sa liếc nhìn anh, mở cửa xe, lên xe.

Cố Trạch Vũ ngồi vào ghế lái cũng không khởi động xe ngay, ung dung ném hành lý của cô ra ghế sau, nhìn thẳng Hàn Lăng Sa. Cô làm sao chịu được tia X cường độ cao của hắn bắn qua, miệng nhếch lên, mặc kệ dáng vẻ chém giết của hắn: “Anh có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh lên, qua thời điểm này thì xin thứ lỗi tôi không phục vụ.”

“Em sao lại ở trong đại viện?”

“Bởi vì ba tôi đang ở trong này.”

“Ba em là ai?”

“Cái này cũng không cần phải khai báo chứ? Nhóc con, những chuyện này ngày nào đó sẽ nói cho anh biết. Nếu giờ anh biết ba tôi là người nào còn không tán công giết ông ấy?”

“Đó không phải là hành vi của quân tử.” Cố Trạch Vũ vuốt tay, lắc đầu.

“Vậy thì càng không thể nói rồi, nhóc... anh...” Hàn Lăng Sa dựa vào ghế xem cô ý kéo dài âm thanh trên anh.

“Được, không nói cũng được, một ngày nào đó tôi cũng biết!” Cố Trạch Vũ đổi tư thế thoải mái hơn, một tay đặt lên tay lái, một tay đặt tại ghế cô đang dựa mới tiếp tục hỏi, “Hôm đó không phải bí thư Phương đã khuyên em về rồi sao? Hôm nay lại xảy ra chuyện gì?”

“Tôi thật ra không muốn nhìn thấy ba tôi khổ sở... Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ

khép nép dụ dỗ tôi của ông, lòng tôi thực sự rất khó chịu...” Hàn Lăng Sa không nhìn anh, chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay, “Vốn là hôm nay ông tới khuyên tôi quay về nhà, tôi đã mềm lòng theo về. Vốn rằng bữa cơm đã rất ngon lành. Kết quả là sau bữa cơm tối, tôi nghe được người giúp việc nói với dì Lý, sau khi tôi đi, ba tôi còn thề thốt đảm bảo một ngày nào đó sẽ đưa người đàn bà đó bước vào nhà chúng tôi.”

“Em làm sao để tâm nhiều như vậy? Vào rồi thì sao chứ, không phải là thêm một người thêm một cái bát, một đôi đũa sao? Về phần em như vậy... Buổi tối muộn còn chạy ra ngoài.” Cố Trạch Vũ sống trong gia đình viên mãn, đương nhiên không thể hiểu rõ tức giận và sự bất đắc dĩ của cô.

“Thêm một cái bát, một đôi đũa thì tôi phải rút gấp đôi!” ánh mắt Hàn Lăng Sa đỏ lên, “Lúc đầu tôi cảm thấy mẹ tôi ra đi, ba tôi tìm một người phụ nữ khác cũng không có việc gì, nhưng... Chính là không phải người đàn bà đó! Ai cũng có thể, chỉ có bà ta là không thể!”

“Tại sao?”

“Tôi tại sao phải nói cho anh?! Anh không phải là gì của tôi!” Hàn Lăng Sa sợ lần này cũng nói hết mọi chuyện với anh, vội vàng ngưng lại. Chuyện như vậy cho đến nay cô chưa bao giờ nói qua cho người nào.

Cố Trạch Vũ cảm thấy tâm trạng cô thay đổi, cũng không hỏi nữa. Ánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, khóe môi thoáng chốc vẽ lên, hỏi: “Người hôm trước trong hội trường nhào vào tôi là ai? Chính tôi cũng không giải thích!”

“Anh nói Tề Thạch à?”

“Tề Thạch? Người này cũng sống trong đại viện sao?”

“Ừ, anh tạm thời đừng chọc đến anh ta, ba anh ta là Tề Chấn, Tham mưu trưởng Tề. Lần trước anh đá ngã anh ta, nếu như ba anh ta biết tôi xem anh có thể làm gì?”

Hàn Lăng Sa ấn phím di động nhìn đồng hồ.

“Ồ, còn cao hơn thế à?” Cố Trạch Vũ ra vẻ quái dị nói, “Này không phải là tôi đã đắc tội rồi sao, mau xuống giải thích một chút, tôi sẽ đi, tránh xảy ra chuyện...”

“Giải thích cái gì?” Hàn Lăng Sa nhìn theo hướng Cố Trạch Vũ vừa nhìn về sau, đầu tiên thấy xe Audi A6 của Tề Thạch, sau đó mới nhìn rõ Tề Thạch đang đứng bên cửa xe.

“Giải thích cái gì mà giải thích? Tôi với anh ta không có quan hệ gì. Chỉ là từ nhỏ lớn lên, chơi đùa cùng nhau mà thôi. Anh ta là người như vậy, luôn có vài ngày như vậy, qua kì kinh động sẽ tốt...” Hàn Lăng Sa lúc này cảm thấy vô cùng mệt mỏi, người nào cũng không muốn gặp, nhất là những người trong đại viện.

“Vậy tôi nay em trước hết ở chỗ của tôi, dù sao cũng có những bạn học ở Bắc Kinh đến, đoán chừng tối nay tôi sẽ qua đêm cùng bọn họ rồi.” Cố Trạch Vũ thắt dây an toàn, quay đầu hỏi, “Sáng mai tôi đưa em đến quân huấn, nghỉ lâu như vậy, bắt đầu từ mai tập luyện gấp đôi bù lại!”

“Bù thì bù, không sao cả.” Hàn Lăng Sa nhún nhún vai. Bỗng như nhớ tới cái gì, hỏi: “Trong quân khu các anh có người nào tên là “Không đơn giản” không?”

“Người nào?” Cố Trạch Vũ nhìn Tề Thạch phía trước, khẽ thở dài, lướt thẳng qua xe hắn, lái xe về phía trước, “Làm gì có người nào tên như vậy? Tìm người này có việc gì sao?”

“Không có chuyện gì, cảm thấy tên tương đối kì quái nên hỏi một chút...”

Không có người này? Như vậy, tiêu ca ca, anh rốt cuộc đang ở đâu?

Chương 10: Nhà hấn

Cô Trạch Vũ nghĩ, thế nào thì trên xe cũng có một cô gái, lái xe nhanh cũng không được hay cho lắm. Dù sao mình cũng không có việc gì làm, mấy người kia nhất định ồn ào suốt đêm, giờ thong thả một chút cũng không sao. Vì vậy hấn lái xe chậm chậm, nói chuyện với Hàn Lăng Sa câu được câu mất.

Tâm trạng Hàn Lăng Sa vốn không cao, cái gì cũng không muốn nói. Tiếng nói của Cô Trạch Vũ cứ như con ruồi bay “vù vù” bên tai, cô càng cảm thấy phiền não. Rốt cuộc là mình cầu cạnh hấn nên cô chỉ có thể chịu đựng.

Cô Trạch Vũ nhìn cô mệt mỏi cũng cảm thấy bản thân như đang đóng kịch, dần dần thấy không vui, không khí lập tức trở nên trầm tĩnh.

Chờ đèn đỏ quá lâu, Cô Trạch Vũ nổi giận. Hấn vừa uống rượu, trong lòng cực kì buồn bực lại gặp phải một cô gái đang buồn bực, vì vậy buồn bực càng thêm buồn bực. Đèn xanh vừa sáng, hấn nhấn ga “két” một tiếng lao đi.

Ở ngã tư đường bên kia, một chiếc Land Rover màu xám bạc trực tiếp chặn xe Cô Trạch Vũ.

“Mẹ nó!” Cô Trạch Vũ mắng một tiếng, buông lỏng một chút chiếc cà vạt xanh lá cây, nhấn ga nhanh chóng lướt qua. Suốt quãng đường đi, Chiếc xe Land Rover vẫn đuổi sát theo sau hông vượt qua xe Cô Trạch Vũ. Mặc dù bây giờ trời đã tối nhưng cũng chưa quá mười giờ, trên đường không có một bóng người. Cảm giác lúc này giống như đang xem cảnh phim hành động Hồng Kông miễn phí -cướp. Dừng chân ngoài cổ nhìn, xe quân đội màu trắng, biển số có dòng mở đầu là “Bắc Kinh” còn dám dây vào.

Hàn Lăng Sa bị tốc độ của xe dọa sợ, đôi tay nắm chặt đai an toàn, giọng nói có chút nức nở: “Cô Trạch Vũ, anh đừng làm tôi sợ! Có phải chúng ta gặp cướp rồi không?”

“Em sợ cái gì?!” Cô Trạch Vũ khước miệng nở nụ cười, còn duỗi một tay kéo

Hàn Lăng Sa đang co rúm dựa vào cửa xe, tốc độ nhanh như vậy còn dựa vào cửa xe, cô ấy không muốn sống nữa hay sao!

“A!” một tay cầm tay lái, không chú ý kéo cô nên tốc độ dĩ nhiên có chậm một chút, xe phía sau lập tức lao tới, muốn vượt lên từ khe hở giữa xe Cố Trạch Vũ và lề đường. Cố Trạch Vũ chỉnh tay lái sang bên trái, xe chạy sát vào lề đường, Hàn Lăng Sa sợ đến mức tiếng hét chói tai.

Cố Trạch Vũ dừng xe ở một khoảng đất trống, đi thẳng về phía sau xe. Anh gõ cửa, thấy đối phương không phản ứng mới sa sầm mặt hét: “Ra ngoài! Đừng tưởng ở trong đó thì tôi không biết mấy người là ai!”

Lúc này người bên trong mới chậm rãi xuống xe. Hàn Lăng Sa nghĩ Cố Trạch Vũ tính tình nóng nảy, nếu thật đánh nhau ở nơi hoang vu như thế này, cũng phải nghĩ đến đối phương có mấy người! Cảm thấy tình hình như vậy, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt xuống xe, chuẩn bị tinh thần lòi Cố Trạch Vũ bỏ chạy.

“Ai ôi... tôi nói sao cậu lại bỏ mặc anh em để đi trước... thì ra là có hẹn với giai nhân!” một người trong số họ nhanh mắt nhìn thấy Hàn Lăng Sa xuống xe lập tức kêu lên.

“Cút sang một bên!” Cố Trạch Vũ có chút lúng túng, đẩy người nọ: “Cô ấy là học viên tôi huấn luyện.”

“Ồ... nhân cơ hội tự mình mưu tính lợi ích sao? Được đây... Cố thiếu, chiều này của cậu cũng không tệ! Lúc nào tôi nói với cha tôi cho đi quân huấn một ngôi trường nào đó, bằng cách này, thật đúng là tốt quá!”

Hàn Lăng Sa cũng không phải là người điếc, khoảng cách không xa, giọng nói lại lớn như vậy làm sao cô không nghe được. Bởi vì chuyện của ba mẹ mình, Hàn Lăng Sa ghét nhất những nhóm người không biết điều trêu chọc con gái. Cô mặc kệ mặt mũi của Cố Trạch Vũ, đi thẳng đến chỗ người kia, cười tươi nói: “Ồ, anh này, buổi tối khuya khoắt còn chạy ra ngoài làm gì? Con gà làm việc buổi tối, anh cũng làm việc sao? Hay anh là vịt?”

Cố Trạch Vũ có chút ngạc nhiên, sau đó cười ha hả, nhìn người đối diện sắc

mặt chuyển từ trắng sang xanh, cuối cùng là trầm xuống.

“Cô là...”

“Anh à, anh đừng hiểu lầm, tôi không phải là loại người như vậy. Tôi là người không có tiền, không bao nỡ anh đâu. Tôi cũng chỉ tò mò mới hỏi...” Hàn Lăng Sa thấy đôi phương chỉ mình không nói nên lời, vội vàng nháy mắt tiếp tục giễu cợt.

“Haz... anh chắc đang muốn chinh tôi đây!” Trước mặt nhiều người như vậy bị một cô gái nhỏ tuổi chế nhạo, là đàn ông đều không chịu nổi.

Cố Trạch Vũ nhìn cặp mắt rạng ngời như phóng hỏa, dáng vẻ sắp xù lông, đưa tay đẩy nhẹ đầu Hàn Lăng Sa: “Thế nào à? Tối nay tâm trạng không tốt cũng đừng tìm người khác hả giận chứ? Em cho rằng ai cũng như tôi đều nhìn được em sao?”

Hàn Lăng Sa bị anh đẩy như vậy, cơn tức bùng nổ. Từ nhỏ đến lớn, chưa có ai từng động thủ tới cô: “O, Đoàn trưởng Cố chẳng lẽ anh nghĩ định bao vị này sao? Được đây, về nhà thôi, một khắc xuân xanh đáng giá ngàn vàng!” nói xong đi thẳng trở lại xe.

“Cố thiếu, cô ta là ai vậy? Lão đại như cậu cũng chịu được tính khí này sao?” tên còn lại cười hỏi, “Sẽ không phải là cô gái này thu phục được tên yêu nghiệt như cậu chứ? Nhìn cậu che chở cho một cô nhóc xinh đẹp như thế cũng thấy đáng lắm. Bọn tôi ghen tị chết mất...”

Tiếng nói vừa dứt là một tràng cười.

“Chớ nói lung tung, chuyện này nếu truyền đến tai lão thái thái nhà tôi, đoán chừng lập tức sẽ bay từ Bắc Kinh sang.” Cố Trạch Vũ cười, “Không phải như mấy người nghĩ đâu. Hôm nay cô ấy buồn bực. Trong nhà xảy ra chút chuyện, không có chỗ nào để đi nên tôi đưa về nhà nghỉ một đêm. Sáng mai mới đưa về trụ sở huấn luyện được.”

“Haz... Nghỉ một đêm...” Lăng Thần khiển trách một hồi, “Lão đại cậu mang về rồi, đâu còn gọi là nghỉ nữa hả? Tiểu đệ đây “tinh” lực của cậu là hiếm

thấy. Nghe nói trước kia ở Bắc Kinh, Cố thiếu có chơi một cô nàng nhưng cả đêm la hét khá kích động...”

“Cút!” Cố Trạch Vũ đá người nọ một cú, “Chỉ có cậu làm âm ỉ, các cậu tìm chỗ nào ngồi trước, tôi đưa người về sau đó sẽ đến tìm các cậu sau.”

“Đoàn trưởng Cố, anh coi thời gian của nhân dân thật rẻ mạt, thật lãng phí!” Hàn Lăng Sa từ trong xe ló đầu ra ngoài, tức giận nhìn Cố Trạch Vũ hét.

“Lão đại tôi nay không thể đến tìm chúng ta, bây giờ nên nhanh chóng rời đi!” Lăng Thần chế nhạo nói: “Nói thật, cô bé này cũng không tồi, gương mặt so với những em gái trước đây của tôi cũng không kém. Vóc người cũng được, liếc mắt nhìn có phải ngực cúp C không nhỉ? Tôi nay chú ý xuống tay, sau còn nói cho anh em biết một chút cảm giác...”

“Cút đi!” Cố Trạch Vũ chào xong mới lên xe, nghênh ngang mang Hàn Lăng Sa rời đi.

Lúc Cố Trạch Vũ mở cửa nhà, Hàn Lăng Sa đứng trước cửa không nhúc nhích.

“Ngây ngốc làm gì? Có phải rất đẹp không?” Cố Trạch Vũ nhìn thấy có cô gái cũng thích phong cách như tiểu công chúa, tâm trạng rất vui vẻ.

“Ừ, ừ..” Hàn Lăng Sa gật đầu mạnh, “Từ nhỏ tôi đặc biệt thích kiểu trang trí đơn giản mà ấm áp này. Khi còn bé, mẹ tôi luôn nói nhà của chúng tôi lắp đặt thiết bị thật không có phong cách, tựa như căn nhà bị phá hỏng vậy. Dù gì bà cũng thích phong cách giản đơn nhất.”

Cố Trạch Vũ đổi giày, lại từ tủ giày lấy ra một đôi dép nam đưa cho Hàn Lăng Sa, “Trước hết cứ đi vào, tôi không thừa dép nữ.”

Hàn Lăng Sa liếc mắt thấy chính giữa tủ còn có một đôi màu xanh lam, bĩu môi nói: “Không phải vẫn còn một đôi đấy thôi!”

“Em không cần nghĩ, hoặc là đi đôi này, hoặc không đi. Chớ trách tôi không cảnh cáo em, đôi dép kia em tạm thời đừng nghĩ đến!” Cố Trạch Vũ đóng

“rầm” cửa tủ giày.

“Của bạn gái à?” Hàn Lăng Sa đôi giày hỏi.

Cố Trạch Vũ không trả lời, ném cho cô một câu: “Đồ đạc tôi đã để ở phòng khách cho em trước rồi. Phòng thứ hai, bên trái, trên tầng. Em nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải đi huấn luyện.”

Hàn Lăng Sa thật sự rất mệt mỏi, tắm rửa sạch sẽ, không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

“Đến ngủ cũng giống heo...” Hàn Lăng Sa cảm thấy có người dùng tay đánh cô. Cô bất đắc dĩ mở mắt, nhìn thấy Cố Trạch Vũ đáng vẻ rất nhẹ nhàng, khoan khoái.

“Anh làm gì!” Hàn Lăng Sa đẩy tay hắn ra, “Đoàn trưởng à, van cầu anh cho tôi ngủ thêm một chút nữa, bên ngoài trời còn chưa sáng mà!”

“Còn muốn chờ trời sáng?! Em có dậy hay không hả?” Cố Trạch Vũ vốn dĩ ban đầu trong thời gian quân huấn lúc trước bị nha đầu này chọc đến mức suýt chút nữa nội thương. Anh nhân dịp này để chỉnh cô, sáng sớm đã giục cô rời giường, “Được, tôi lập tức gọi điện cho Phương bí thư, để cho ba cô đến đón cô về!”

“A!” Hàn Lăng Sa lập tức nhảy ra khỏi giường, “Tiểu nhân!”

Cố Trạch Vũ nhú mày, lui ra ngoài. Lúc chuẩn bị đóng cửa còn quay đầu lại nói: “Bây giờ là năm giờ bốn mươi. Trong vòng sáu phút phải chuẩn bị xong đồ đạc, gấp chăn màn kiểu quân đội, rồi xuống ăn cơm.”

Hàn Lăng Sa nằm bằm trong miệng, bất đắc dĩ rời giường đánh răng rửa mặt, thay quần áo, sửa soạn.....

Tối qua quá mệt mỏi nên không nhìn kĩ căn nhà này. Hiện tại rời giường cô mới nghiêm túc nhìn lại. vừa nhìn cô đã nhận ra có gì đó rất quen thuộc. vẫn là phong cách giản đơn, có một ban công dài hình nửa vòng tròn, có đặt một ghế nằm, một bàn tròn nhỏ. Trên bàn để một mâm trái cây, bên trong có đầy

đủ các loại quả nho. Cảnh tượng này thực sự rất quen thuộc...

Hàn Lăng Sa trong vòng mười phút thu dọn xong tất cả rồi xuống lầu, Cố Trạch Vũ ngồi ăn bên cạnh bàn, thông thả cầm tờ báo trong tay cắn bánh bao.

“Haz... anh thật không giống với anh lính trước kia...” Hàn Lăng Sa “Khà khà” cười, kéo một cái ghế điện tùy tiện ngồi xuống, “Trước kia tôi nhìn thấy bọn họ ăn cơm, trận chiến kia quả thực khiến tôi nghĩ đến cái chết, thời gian chính là sinh mạng! Nhiều năm như vậy, tôi đã lãng phí không ít sinh mạng rồi.”

“Ăn cơm thì lo ăn cơm, không nói nhiều!” Cố Trạch Vũ sa sầm mặt, “Mười lăm phút phải xong, sau đó đến thao trường!”

“Đúng là ức hiếp người...” Hàn Lăng Sa liếc mắt, bung cốc sữa tươi lên uống.

Cố Trạch Vũ nhìn cô giận đến nỗi không dám nói gì, đột nhiên muốn nói cho cô biết. Trước đây anh đã từng giống bọn họ, ăn cơm sánh bằng gió lốc. Nhưng sau này dạ dày bị thủng, anh chỉ có thể ăn cơm chậm rãi. Nhớ tới cảnh tượng băng tuyết ngập trời năm đó, bốn người đói bụng đến mức như không đứng vững được. Trước mặt một màu trắng xóa, ngoài tuyết và mây cảnh khô thì chẳng có gì cả. Cuối cùng không quản ngại gì nữa, cả mấy người nắm từng nắm tuyết trên mặt đất nhét vào miệng...

Nhưng mà anh chỉ mở miệng không nói gì. Bởi vì lúc đến thành phố G, anh quyết định đem tất cả những điều mình đã trải qua nói cho một người. Những cơn đau của anh, những vết thương hay huy chương, vinh dự của anh, anh đều muốn chia sẻ cùng cô.

“Đừng đó làm gì?” Cố Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa đang đứng ở cửa nghịch điện thoại.

“Anh không lái xe à?” Hàn Lăng Sa ngược mắt nhìn anh, “Không phải hôm nay đến thao trường sao?”

“Tôi có nói lái xe đưa em đi sao?” Cố Trạch Vũ nhìn đồng hồ treo tay, “Đi bộ, coi như huấn luyện việt dã. Bây giờ là sáu rưỡi, sau một tiếng nữa tôi chờ

em ở thao trường!”

“Đùa gì vậy?! Đi bộ! Còn trong một giờ! Anh xem tôi là người có đôi chân nhanh nhẹn à? Đây không phải là đang đùa tôi chứ?”

“Tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ, nếu sau một tiếng nữa không thấy em ở thao trường, mấy ngày sau tôi sẽ tự mình dạy dỗ em!” Cố Trạch Vũ nói xong sải bước đi ngay.

Hàn Lăng Sa cắn móng tay đứng đó sững sốt thật lâu... Tự mình dạy dỗ cô? Dạy dỗ? từ nhỏ đến lớn chưa người nào dám nói dạy dỗ cô!

Chờ Hàn Lăng Sa chậm rãi đi bộ đến trường cũng đã là mười giờ, sinh viên đều đã sớm tập trung ở thao trường.

Cố Trạch Vũ đen mặt nhìn liên đội trước mặt, nhìn cô ra vẻ không có gì rỗng giận: “Lời tôi nói là không ra gì đúng không?! Một tiếng đồng hồ, bây giờ là mấy giờ rồi hả? À?! Coi như em đi thì cũng đến sớm rồi! Em có quan niệm về thời gian không hả?!”

Trước mặt nhiều người, Hàn Lăng Sa bị người ta dạy dỗ không còn mặt mũi cũng hét lên: “Hét cái gì mà hét! Anh dữ dội với ai! Chuyện như vậy còn trách tôi sao?! Nếu không phải anh không đi xe, tôi còn có thể đến muộn sao?”

“Em còn cãi lí à?!” Cố Trạch Vũ duỗi tay ra, xách Hàn Lăng Sa tới trước mặt huấn luyện viên: “Bắt đầu từ hôm nay, tôi tự mình huấn luyện cô này!”

Hàn Lăng Sa vừa nghe, trong lòng càng thêm không thoải mái, anh thật đúng sẽ dạy dỗ cô sao? Anh phản rồi!

“Có mà dạy dỗ anh đó! Tối qua là ai nhất định đưa xe? Anh nhất định phải đưa xe, nếu về sớm một chút, tôi sao có thể ngủ muộn như thế được? sáng sớm tôi làm sao dậy muộn như thế kia chứ?”

“Muộn? em còn mặt mũi nói tôi! Sáng nay là ai nói trời còn chưa sáng! Nếu không phải là tôi ép buộc em, em còn có thể đứng lên sao? Hả?!”

Hàn Lăng Sa không tìm ra được lí do cãi lại hắn, mắt liếc qua thấy cả trường đang trộm cười, trực tiếp hét lên: “Cười cái gì mà cười?! Chưa từng nghe qua người khác ngủ nướng hả?!”

Tiếng nói vừa dứt, cả huấn luyện viên cũng bắt đầu nở nụ cười...

Chương 11: Tìm thấy

Nhìn đám quân nhân đang cười, Hàn Lăng Sa đỏ bừng mặt. Bình thường trong đại viện, tất cả các quân sĩ đều biết thân phận tiểu công chúa và tính khí của cô, cho nên cô chưa từng bị ai giễu cợt cả. Bây giờ bị một nhóm người cười nhạo, trong lòng cảm thấy rất tức giận. Không những thế cô còn bị Cố Trạch Vũ la hét, trong lòng cảm thấy buồn chán, nước mắt lập tức tuôn rơi.

“Anh bị thần kinh à? Trước mặt nhiều người như vậy la hét tôi! Làm tôi sợ muốn chết!”

Cố Trạch Vũ nhìn cô khóc, trong lòng có chút áy náy. Một người đàn ông chọc một cô gái khóc cũng không dễ nghe một chút nào. Một cô gái yếu ớt như Hàn Lăng Sa, mặc dù có hơi nóng tính một chút, xuống tay độc ác một chút, chẳng qua cũng là đứa nhỏ bị cha mẹ làm hư mà thôi. Anh cần gì phải so đo với cô nhiều như vậy kia chứ.

Tuy nghĩ vậy nhưng trước mặt nhiều cấp dưới, Cố Trạch Vũ cũng không nhún nhường được. Muốn lừa gạt cho mọi người giải tán cũng sợ đám tiểu tử kia cười.

“Khóc cái gì mà khóc?! Hiện tại còn biết khóc lóc! Sáng sớm đã làm được gì hả?!”

“Cái người này anh làm sao vậy...” Hàn Lăng Sa nghe Cố Trạch Vũ nói vậy càng cảm thấy u ám, đồng thời thấy người này quả thực là một cái đầu gỗ. Tối qua cô được anh giúp đỡ còn cảm thấy con người anh cũng không tệ. Bây giờ nhìn lại, toàn bộ ấn tượng tối qua hoàn toàn sụp đổ.

“Ít nói nhảm thôi! Thời gian trước không có huấn luyện, bắt đầu từ hôm nay bổ sung!” Cố Trạch Vũ thấy cô lâu bầu không ngừng khóc, bắt đầu ra lệnh, “Trước tiên sẽ tập luyện những cái cơ bản nhất, tư thế hành quân, một tiếng.”

Mặc dù đợt quân huấn này, Cố Trạch Vũ là tổng huấn luyện viên, nhưng

cũng chỉ là treo đầu dê bán thịt chó mà thôi. Thực tế, anh cũng không hiểu kỹ nội dung huấn luyện cho lắm. Anh nghĩ cấp dưới ngày thường huấn luyện là binh sĩ, nhớ tới những binh sĩ mới sẽ thực hành hai giờ tư thế hành quân. Nhớ tới cô dù gì cũng là sinh viên, anh giảm bớt một nửa. Theo ý anh thì như vậy cũng là ít rồi.

Nhưng Hàn Lăng Sa từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ, lúc nào cũng là bảo bối lớn lên trong vòng tay của thủ trưởng trong đại viện, một giờ với cô chính là một thế kỉ.

“Một giờ?! Anh cho rằng tôi là cây bạch dương trong sách giáo khoa sao? Hay là anh cho rằng tôi là bia tường niệm trên quảng trường?”

“Tôi nhớ là ngày đầu tiên quân huấn, tôi đã nói với em rằng mệnh lệnh được dùng để phục tùng đấy!” Cố Trạch Vũ mím môi, căng cằm nghiêm túc nói.

“Vậy tôi cũng nhớ, ngày đầu tiên lúc các cán bộ gặp mặt nói chuyện, anh bảo tôi đứng lên tôi cũng không đứng.” Hàn Lăng Sa nhanh mồm nhanh miệng phản kích.

“Hàn Lăng Sa!” Cố Trạch Vũ bắt đầu giận dữ vò đầu.

“Vâng?” Hàn Lăng Sa ra vẻ “anh không gây khó dễ được đâu” ôm vai nén cười nhìn Cố Trạch Vũ đang bùng nổ.

Cố Trạch Vũ thề rằng đời này sẽ không thương cảm cô gái trước mặt (anh nói thật chứ??? ^^). Mới vừa rồi cô còn uất ức khóc lóc khiến người khác đồng cảm, giờ lại đối đầu với anh. Cô gái này thật biết giả vờ!

Tính khí khó chịu có là gì? Anh có cách trị cô, ví dụ như...

“Vậy tối nay em về nhà đi, không cần ở chỗ tôi nữa.”

Cố Trạch Vũ băng quơ nói, trong đầu Hàn Lăng Sa đồng thời vang lên một tiếng sấm.

“Thủ đoạn! Hèn hạ!” Hàn Lăng Sa cắn răng, hét lớn, “Báo cáo đoàn trưởng,

tôi sai rồi. Bây giờ bắt đầu tư thế hành quân!”

Khóe miệng Cô Trạch Vũ kéo lên một nụ cười. Nhóc con, tôi không tin không chinh đốn được em.

Đến trưa, Hàn Lăng Sa bị Cô Trạch Vũ huấn luyện đến mức suýt tắt thở. Đúng theo tư thế hành quân một tiếng đồng hồ chỉ được nghỉ ngơi mười phút rồi bắt đầu bước nghiêm kết hợp một vài động tác. Hàn Lăng Sa không thể kiên trì đứng hai giây, hai chân đều đau, lệch trái lệch phải không đứng vững.

“Còn cử động?!” Cô Trạch Vũ trầm giọng khiển trách, “Eo dùng sức, chống đỡ toàn thân, vai mở ngang, giữ thẳng bằng, kiên trì thêm hai phút nữa!”

“Hả?” Hàn Lăng Sa vừa nghe đến chữ hai phút đã cảm thấy đau, “Lâu vậy sao?”

“Vậy thì bốn phút!”

“A... hai phút, hai phút!”

Hàn Lăng Sa không biết mình làm thế nào đến được phòng ăn trưa. Lúc đi bộ, đôi chân không ngừng run lên, trái một bước phải một bước, nặng tựa như chì. Cảm giác này giống với giáo dục thể chất khi còn bé, giống như một tiết luyện nhảy ếch, vừa đau vừa nhức.

“Sa Sa, cậu là yêu cầu thực phẩm cao à... chuyện gì đang xảy ra vậy? Hay là ăn chung nồi với bọn tớ cũng cảm thấy khổ sở?” Lâm Tiêu nhìn đáng vẻ khắp khuôn mặt của Hàn Lăng Sa, nhanh chân tới đỡ.

“Yêu cầu thực phẩm cao là ông nội huấn luyện! không phải ăn cơm!” Hàn Lăng Sa mượn cánh tay Lâm Tiêu chống đỡ tìm chỗ ngồi xuống, “Làm sao à? Đến lúc kết thúc huấn luyện quân sự cũng là một quãng thời gian dài, tớ làm sao tiếp tục chịu nổi?!”

“Haz... cho nên mới nói. Cậu đúng là người không biết hưởng thụ. Đoàn trưởng đẹp trai như vậy, lại là huấn luyện một mình cậu. Nếu mình là cậu, mình chết cũng cam lòng!”

“Cũng được, hai ta đổi cho nhau. Cậu mỗi ngày chịu đựng mệnh lệnh giày vò này đi!”

“Mình nguyện ý, nhưng người ta còn không đồng ý đâu... haz. Sa Sa, cậu phải thành thật trả lời mình. Tối qua Cố Trạch Vũ và cậu... có phải đã ấy ấy rồi không?” ánh mắt Lâm Tiểu không ngừng nhìn lên nhìn xuống toàn thân Hàn Lăng Sa giống như muốn thìn thầu cả người cô xem bên trong có gì thay đổi không.

“Cút! Nói cái gì vậy, chị đây là khuê nữ ngọc ngà đây.” Hàn Lăng Sa hiểu ý nghĩ trắng trợn từ trong mắt Lâm Tiểu.

khuê nữ: cô gái lớn chưa chồng = ý chị í là chưa ý mà J

Hai người âm ỉ hoàn toàn quên mất giờ này cũng đang là thời gian quân huấn. Quân huấn ở thành phố G cũng theo thứ tự như quân đội huấn luyện tân binh, cho nên quy định cũng giống như vậy. Ví dụ như, trước khi ăn cơm cần phải hát hò.

Nhưng Hàn Lăng Sa và Lâm Tiểu không nhìn thấy, cảm thấy vui mừng đến mức quên bẵng mất. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cười của Hàn Lăng Sa và Lâm Tiểu theo gió bay vào trong tai.

“Ha ha ha... cậu thật không trong sáng!” Hàn Lăng Sa hoàn toàn không chú ý tới Lâm Tiểu đang nháy mắt ra hiệu nhắc nhở.

“Hàn Lăng Sa!” giọng nói trầm thấp quen thuộc của Cố Trạch Vũ vang lên, “Em quên hết quy củ rồi sao?!”

“Ồ chỗ tôi... Trong nhà tôi, ăn cơm chưa bao giờ yên tĩnh như vậy, còn hát hò nữa!”

“Đây là nhà em sao?!” Cố Trạch Vũ đến trước mặt cô, “Nơi này là căn cứ huấn luyện quân sự, không phải căn nhà trong viện kia!”

“Chẳng lẽ anh không phải cũng thuộc trong viện đó hay sao?” Hàn Lăng Sa

định đứng lên, cảm giác như có gì đè nén, khí thế cũng giảm đi một chút. Chân cô đau muốn chết, không muốn cử động một chút nào, “Coi như bây giờ anh đang vui người trong ổ chó, một ngày nào đó, không phải anh cũng trở thành thành viên trong viện kia sao?”

Điều cô nói là sự thật. Theo cấp bậc đoàn trưởng của anh, lại trẻ tuổi, vào trụ sở quân đội là chuyện sớm muộn.

“Ổ chó?” Cố Trạch Vũ bật cười, “Là ai tới qua nói hời nhỏ đã thích phong cách đơn giản nhỉ?”

Hàn Lăng Sa ghen hống không phản bác được, không thể làm gì khác là nhìn anh đi.

“Ra ngoài chạy bền! Thật không có quy củ gì cả!”

“Anh có tính người không vậy?!” chân cô đau muốn chết, còn bắt cô chạy bền. Cô tình nguyện cho anh đâm một nhát còn thoải mái hơn!

“Ít nói nhảm, nếu không tôi nay đừng ở chỗ tôi nữa, tránh khỏi tự mình nấu cơm, còn phải nghĩ đến em...”

“Được, được, được, tôi chạy là được chứ gì? Một người đàn ông đường đường chính chính, một đoàn trưởng còn dùng đến cách này để uy hiếp!” Hàn Lăng Sa chống bàn đứng dậy, đi từng bước nhỏ ra thao trường, bắt đầu chạy.

Cố Trạch Vũ không gấp gáp đứng sau theo dõi toàn bộ quá trình chạy của cô. Cô chậm chạp, anh cũng đi chậm rãi, cô chạy từ từ, anh đứng dưới tán cây thông thả nhìn.

Trong phòng ăn lúc này đã sớm ảm ỉ nhốn nháo. Các huấn luyện viên vốn thừa dịp quân huấn hòa hoãn cường độ huấn luyện ngày thường, buông lỏng chính mình, cho nên quân giáo sinh viên không thực sự nghiêm khắc. Lúc nghe Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ nói chuyện, các sĩ quan trẻ tuổi ở trong doanh trại lâu ngày nhất thời suy nghĩ linh tinh, xúm lại thảo luận.

“Đoàn trưởng với cô gái đây không phải là thật chứ?”

“Cậu không phải đã nghe đoàn trưởng nói sao, ở chung một chỗ, tối hôm qua hai người... hắc hắc...”

“Cô gái này đúng là được lợi, nghe nói đoàn trưởng là con trai Thiếu tướng Tổng bộ Bắc Kinh... wow...”

Sinh viên mặc cho cán bộ nói, chỉ lo bát cháo, riu ra riu rít.

“Trước kia nhìn Hàn Lăng Sa rất thanh cao, nhanh như vậy đã câu được Cố Trạch Vũ sao?”

“Ôi Tề ca kia làm thế nào bây giờ nhỉ? Không phải anh ta vẫn đang theo đuổi Hàn Lăng Sa sao?”

“Người ta cũng đã ở chung rồi... Nếu tôi là Hàn Lăng Sa, tôi cũng chọn Cố Trạch Vũ. Nói thật cho các cậu biết, bác tôi là chính ủy một quân khu. Nghe nói đoàn trưởng Cố là con trai Thiếu tướng Tổng bộ Bắc Kinh, so với thân phận công tử nhà Tham mưu trưởng quân khu còn cao gấp mấy lần...”

Lúc Tề Thạch đang trên đường đi ăn cơm, cũng không nói lời nào, ôm tay một nữ sinh xoay người ra khỏi phòng ăn.

Không phải là không khó chịu, chỉ là khó chịu thì làm được gì? Cô chưa từng cho anh một danh phận để mà có thể khó chịu...

Thời gian huấn luyện buổi chiều, Cố Trạch Vũ giống như cố ý đối đầu với Hàn Lăng Sa, chỉ huấn luyện một động tác. Lúc bắt đầu chỉ nhắc chân hai phút rồi từ từ tăng lên ba phút, cuối cùng là bốn phút. Ngày hôm sau, Hàn Lăng Sa ngồi dưới đất, không thể đứng dậy nổi.

“Đứng lên!” Cố Trạch Vũ đứng bên cạnh lạnh lùng nói.

“Không đứng nổi!” Hàn Lăng Sa phàn nàn, bàn tay nhỏ bé nắm thành quả đấm, gõ gõ bập chân, “Cố Trạch Vũ, lần này anh hại chết tôi rồi, đau chết mất, ngủ cả đêm, ngày mai không chừng sẽ bị thương nhiều lắm.”

“Em đứng lên, tôi dạy cho em cách này, ngày mai tuyệt đối không đau.”

“Thật hả?” Hàn Lăng Sa ngẩng đầu nhìn anh.

“Ừ, lúc đầu tôi vào quân đội cũng giống em, cũng dùng phương pháp đó.”

Hàn Lăng Sa nghe nói có thể không đau, chóng mặt run rẩy đứng lên, đáng thương nhìn Cố Trạch Vũ: “Phương pháp gì vậy?”

Cố Trạch Vũ bữu môi nói: “Chạy thêm mấy vòng rồi nhảy mấy cái, tôi đảm bảo ngày mai không đau.”

“Anh đùa tôi sao?” Hàn Lăng Sa liếc mắt nhìn anh, “Đau như vậy còn chạy? Nếu còn chạy, tôi sẽ chết mất!”

Cố Trạch Vũ cười, “Lần này tôi nói thật, lừa em làm gì. Trước kia bọn em học giáo dục thể chất, thầy giáo không dạy sao?”

“Thật sao?” Hàn Lăng Sa nhìn anh không giống như đang đùa giỡn, mở to hai mắt hỏi.

Cố Trạch Vũ nhìn đáng vẻ ngây thơ của cô, nhớ lại một chữ lưu hành trên web - nảy sinh, trong lòng có chút ảm áp: “Tôi lừa em làm gì?!”

Hàn Lăng Sa cắn răng, căm giận nói: “Lần đầu tôi tin tưởng anh! Nếu như thực sự anh đang đùa giỡn tôi, anh không xong với tôi!” Nói xong cô quay lại thao trường, cong lưng chạy.

Cố Trạch Vũ nhìn bóng dáng dần chìm vào hoàng hôn, khóe miệng không tự chủ kéo lên, cô bé này cũng thật ngay thẳng. Lúc dịu dàng ít nói, ngoan ngoãn, nhanh nhẹn tùy hứng làm người ta yêu thương mà không ai để ý. Hiện tại đáng vẻ ngoan hiền này khiến người ta làm sao có thể di dời tầm mắt. Thật ra thì... cô trông cũng rất xinh đẹp...

Hàn Lăng Sa chỉ chạy một vòng rồi ngừng lại, thật sự một chút hơi sức cũng không có. Cô thở hổn hển quay lại bên cạnh Cố Trạch Vũ: “Tôi thật sự không

được, về thôi.”

“Ừm.” Cố Trạch Vũ gật đầu, “Em ở đây chờ tôi, tôi đi lấy xe.”

“Haz... anh không cần đưa tôi. Đừng để đến lúc đó lại lái xe chạy, xa như vậy tôi làm sao về được?” Hàn Lăng Sa vội vàng xoay người kéo tay Cố Trạch Vũ.

“Chân em không đau sao?” Cố Trạch Vũ nhìn chân cô, “Tôi muốn ra ngoài cũng phải đi qua đây, cả ngày em đoán chừng những gì? Tôi là loại người như vậy sao?”

Hàn Lăng Sa gật đầu cho đi, nhìn về bóng người mặc quân phục màu xanh phía trước, thì thào nói: “Sáng nay không phải anh vứt bỏ tôi sao?”

Lúc lái xe đến bãi đậu xe, Cố Trạch Vũ mới phát hiện Hàn Lăng Sa đã ngủ thiếp đi. Chẳng lẽ hôm nay huấn luyện như vậy là quá sức của cô?

Hắn cười, lắc đầu đánh thức cô, “Cả ngày đều ngủ như heo!”

Hàn Lăng Sa dụi mắt, chờ sáng mắt lên mới hỏi: “Đến rồi à?” vừa tỉnh ngủ giọng nói có một chút giọng mũi, dịu dàng vang lên trong xe.

“Ừ, làm sao mệt mỏi như vậy? Tôi còn chưa thực sự huấn...”

“Thế mà còn chưa phải là huấn à?” Hàn Lăng Sa xuống xe đuổi theo anh, “Ngày mai sẽ không luyện cái này nữa chứ? Thật sự tôi không kiên trì nổi...”

“Ngày mai thống nhất luyện bắn súng.”

“Ừm.”

“Em không vui mừng sao?” Cố Trạch Vũ nhìn thấy cô nhàn nhạt đáp không chút ngạc nhiên. Những sinh viên khác nếu biết được tin tức này đều hoan hô động trời.

“Có gì mà vui mừng, từ nhỏ đến lớn đã thấy nhiều...”

“A..ba em rốt cuộc là ai?”

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

“Không nói cũng biết!”

“Vậy anh còn hỏi...”

Trở lại nhà, Cô Trạch Vũ cũng lười cử động nữa, gọi đồ ăn bên ngoài. Hàn Lăng Sa thừa dịp thời gian sơ hở chạy vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ. luyện tập một ngày dưới ánh mặt trời, quần áo ướt đầm mồ hôi dính cả vào da, vào người vô cùng khó chịu.

Hàn Lăng Sa đánh nhanh thắng nhanh, tắm xong đi ra, thức ăn còn chưa tới định ngồi xếp bằng trên sàn xem ti vi.

Cô Trạch Vũ nghe thấy tiếng chuông cửa, từ thư phòng đi ra ngoài thấy cô đang xem ti vi, nghĩ muốn bốc hỏa.

“Lười chết luôn!” nhận đồ ăn đi tới bên cô, “ăn cơm!”

“Haz... anh cứ để đấy đi, tôi xem xong tin này sẽ đến!”

Thì ra cô xem anh là người giúp việc để sai bảo sao? Cô Trạch Vũ giờ chân đá, vừa đúng đá vào đầu gối cô. Tất nhiên anh cũng có chừng mực, không chế không để dùng quá nhiều lực.

“Đứng lên đi ăn cơm! Có nghe thấy không?! Có người nào nuôi nổi cá tính này!”

Hàn Lăng Sa không giải thích được cú đá của anh, trong lòng cực kì khó chịu, đứng lên muốn đá lại anh. Ngón chân đá lệch vào góc bàn trà, gào to, đồng thời nước mắt cũng rơi ra ngoài.

“Em nói một chút xem, ngày nào thì không xảy ra vấn đề?!” Cô Trạch Vũ vừa tìm hòm thuốc vừa quở trách cô, “Ngồi lên ghế sofa đi, để tôi xem một

chút rồi bôi thuốc.”

Hàn Lăng Sa vặn vẹo cái chân bị thương, chạm chân xuống đất rồi nhảy lên sofa.

“Để tôi xem...” Cô Trạch Vũ nhìn chân cô, nhất thời ngây người.

“Đầu ngón chân của em thật đẹp...” hấn thì thảo nói.

Hàn Lăng Sa cười, kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên! Lúc tôi còn nhỏ cũng có người nói vậy!”

Cô Trạch Vũ khiếp sợ ngẩng đầu, Hàn Lăng Sa, Hàn Hành Viễn, Hàn!

“Đầu ngón chân em thật giống quả nho...” Cô Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa lập tức đứng dậy từ ghế sofa, khó tin nhìn mình.

Hấn nắm mắt cá chân cô, cười, “Tiểu công chúa, rốt cuộc anh cũng tìm được em...”

“Tiểu ca ca...?”

“Là anh...”

Chương 12: Ở chung một chỗ

Lúc Hàn Lăng Sa nghe thấy hai chữ kia, cả người hoàn toàn đông cứng. Đầu óc cô trống rỗng, ngơ ngác nhìn người trước mặt. Quay ngược dòng thời gian mười sáu năm nhưng nhớ rõ cuộc người ấy cũng đã đến trước mặt. Không vui sướng như tưởng tượng, nháy mắt cảm thấy vô cùng uất ức.

“Tiểu công chúa, có phải em không mong được gặp anh không?” Cố Trạch Vũ nhìn vẻ mặt không hứng thú của cô, có chút nản lòng.

“Anh...” Hàn Lăng Sa lập tức nhào đến, vung nắm đấm nhỏ đập đập vào bả vai rộng rãi của anh, “Anh biết là em, còn đối xử với em như thế! Anh làm em sợ muốn chết, có biết không hả?! Anh biết là em, còn dám huấn em!”

Cố Trạch Vũ bị đánh, thu lại khóe môi đang cười, đợi cô bình tĩnh mới cầm tay cô để vào trong ngực. Một tay vòng quanh vai cô, một tay vuốt mái tóc dài êm ái của cô.

“Không phải anh cũng mới biết em đây sao... được rồi, được rồi... Anh sai rồi, có được không?” Giọng nói lơ đãng cung chiều.

“Hừ, anh còn biết là anh sai à? Anh trước hết đứng tư thế hành quân hai giờ cho em!” Hàn Lăng Sa quỳ gối trên ghế sofa, dán mặt lên gáy anh, nhiệt độ nơi đó truyền đến khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần đỏ lên.

“Vâng, thủ trưởng!” Cố Trạch Vũ cười lớn đáp lại, kéo cô từ trong lòng lên, giả vờ muốn đứng.

“A, anh đứng thật à?” Hàn Lăng Sa thấy anh thật sự định đứng, vội vàng kéo.

“Mệnh lệnh của thủ trưởng tuyệt đối phải phục tùng!” Cố Trạch Vũ nháy mắt mấy cái.

“Vậy được, anh từ từ đứng lên, em đi.” Hàn Lăng Sa cầm túi đứng lên đi ra

ngoài. Cố Trạch Vũ thấy thế vội vàng kéo cô lại.

“Em đi đâu?”

“Về trường học, ở mãi chỗ của anh cũng không phải là cách lâu dài.”

“Hôm nay đã trễ như vậy, đừng trở về. Ngồi xuống đây chúng ta tâm sự.”

Hàn Lăng Sa nhìn trời ngoài cửa sổ đã tối hẳn, nghĩ đến trường học cách đây khá xa, theo ý anh ngồi lên sofa.

“Em...”

“Hả?” Hàn Lăng Sa nhìn dáng vẻ Cố Trạch Vũ ấp a ấp úng, tỏ ra nghi ngờ.

“Lần trước em nói người mà em đợi mười sáu năm có phải là anh không?”
Cố Trạch Vũ nói xong, mặt thoáng đỏ ửng.

Hàn Lăng Sa cười, không trả lời mà hỏi lại: “Vậy anh nói người mười sáu năm của anh là ai?”

“Như em suy nghĩ.”

“Đầu gối... Anh biết rõ người em nghĩ là ai, sao lại không nhìn thấu tâm ý của em hả?”

Cố Trạch Vũ sững sờ, sau đó cười lớn, đuôi mày, khóe mắt đều hiện lên ý cười. Tâm tình vui sướng lan cả ra không khí trong phòng: “Sa Sa, chúng ta ở chung một chỗ có được không? Hả?”

Hàn Lăng Sa giả vờ trừng mắt, nhìn anh: “Tại sao không gọi ‘tiểu công chúa’?” cuối cùng không nhịn được, cười đứng lên: “Nghe cho rõ, về sau chỉ có thể gọi em như vậy thôi! Khụ khụ... ở chung một chỗ? Chúng ta bây giờ không phải ở chung một chỗ sao?”

“Em hiểu, ý anh là...” Cố Trạch Vũ đuổi thẳng cánh tay, ôm người trước mặt đang đỏ mặt vào ngực, “Không phải em không biết, anh có nhiều chuyện rất

muốn nói với em. Năm đó ở Tứ Xuyên và Hồ Nam, thiếu chút nữa anh đã chết. Khi đó, anh nói với các chiến hữu bên cạnh, nếu anh chết, nhất định phải an táng anh ở thành phố G. Nếu anh không được nhìn thấy em lúc lớn lên trông như thế nào... anh không cam lòng...”

“Năm đó ở Tứ Xuyên và Hồ Nam, anh... thế nào?” Hàn Lăng Sa ghen ngào, cố gắng không để nước mắt rơi xuống. Năm đó anh có thể nói ra những lời tuyệt vọng như vậy, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

“Bão tuyết và động đất...” Cố Trạch Vũ an ủi, vuốt đầu nhỏ của cô, hời hợt nói ra năm chữ.

Hàn Lăng Sa thân thể chấn động. Mặc dù cô không phải là người ở đó, nhưng trên TV, trên internet, báo chí tràn ngập thông tin về tai nạn ở hai vùng này. Nhớ đến những cảnh đưa tin hiện trường vô cùng thê thảm, cô khóc hết hai tuần lễ. Cảnh tượng nguy hiểm như vậy, anh lại có thể ở đó hai tuần lễ.

“Tại sao ở đây? nguy hiểm như vậy, tại sao ở đây? không cần tính mạng của mình nữa hả?”

Cố Trạch Vũ lắc đầu, ôm cô thật chặt, “Sa Sa, anh là một người lính...”

Đúng vậy, vì bọn họ là quân nhân, bọn họ nhất định phải gánh vác sứ mệnh, bọn họ không thể chối bỏ trách nhiệm! Tình huống dù nguy hiểm đi chăng nữa, bọn họ cũng phải xông lên trước, dùng ý chí kiên cường nhất chống đỡ lấy. Bởi vì sau lưng bọn họ có hàng nghìn hàng vạn tính mạng con người đang hy vọng, bọn họ tuyệt đối không thể ngã xuống!

Hàn Lăng Sa ngẩng đầu từ trong ngực anh lên, kéo đầu anh xuống, hôn nhẹ vào gò má anh: “Em thật sự rất kiêu hãnh về anh!”

Cố Trạch Vũ ngơ ngác nhìn cô. Không phải anh chưa từng hôn qua, ngược lại anh đã từng hôn qua rất nhiều phụ nữ. Anh chỉ cảm thấy chưa bao giờ tuyệt như lúc này. Môi cô là ấm áp nhất. Môi cô là mềm mại nhất. Trên môi cô thậm chí còn có mùi thơm nhàn nhạt.

“Đầu gối!” Hàn Lăng Sa mím môi cười.

Cố Trạch Vũ đè vai cô lại, từ từ cúi đầu cho đến khi khoảng cách hai người chỉ còn lại là một trang giấy, “Có thể không?”

Hô hấp nóng bỏng của anh phả vào môi cô, có chút ngứa, chút ẩm áp: “Đầu gối!”

Lời cô vừa dứt, môi anh lập tức đè lên. Anh hôn cực kì cẩn thận, chỉ như chuồn chuồn lướt trên môi cô. Khi Hàn Lăng Sa không thể chịu nổi hô hấp gần gũi như vậy, khó thở hé miệng nuốt không khí, lưỡi của Cố Trạch Vũ lập tức trơn tuột đi vào.

Mới đầu cô không chịu được kiểu hôn như thế. Hôn, cả lưng cũng cứng lên. Cố Trạch Vũ kiên nhẫn lấy tay chậm rãi di động trên lưng cô, khiến cơ thể cô dần mềm mại, cuối cùng tê liệt nằm trong ngực anh. Đến thời khắc này, anh mới dám luồn lấy chiếc lưỡi thơm tho, tinh tế của cô. Lưỡi cô thơm ngọt khiến miệng anh yêu thích, thân thể mềm mại trong ngực tỏa ra mùi hương thơm ngát. Anh luyến tiếc buông ra.

Vừa hôn xong, hai người đều thở hồng hộc. Cố Trạch Vũ vẫn như đang còn nghiện, vuốt ve môi cô.

“Ngứa chết...” Hàn Lăng Sa đỏ mặt đẩy anh.

“Ngứa chỗ nào? Hả?” Cố Trạch Vũ cố ý đùa cô. Nhìn mặt cô càng ngày càng hồng, khóe miệng cong lên càng lớn.

“Em đói rồi...” náo loạn một hồi, cho đến giờ vẫn chưa ăn cơm, bụng cô bắt đầu kháng nghị. Hàn Lăng Sa từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, mặc dù tìm được “tiểu ca ca” của mười sáu năm trước, hai người vừa xác lập quan hệ, nhưng bản tính làm nũng không cất giữ thể hiện ra ngoài.

“Đồ ăn mua bên ngoài nên lạnh, hay gọi thứ khác được không?” Cố Trạch Vũ cầm điện thoại định quay số lại bị Hàn Lăng Sa đè tay xuống.

“Coi như em đang giảm cân. Em đi ngủ trước vậy...” Hàn Lăng Sa ngáp, bước thấp bước cao đi về phía phòng ngủ, “Ngày mai không cần huấn luyện

em, mệt quá...”

Cố Trạch Vũ đứng đó, nghe được câu này mới nhớ tới hôm qua đã huấn luyện cô, trong lòng hồi hận muốn chết. Lần này thực sự là báo ứng rồi, còn là tự mình đau lòng.

Ngày hôm sau, Cố Trạch Vũ chờ Hàn Lăng Sa ngủ đủ mới lái xe đưa cô đến trường. Huấn luyện viên đang nói kiến thức cơ bản về bắn súng, thấy Cố Trạch Vũ và Hàn Lăng Sa đi tới cười nói với sinh viên: “Mọi người có muốn đoàn trưởng nói không? Đoàn trưởng của chúng ta là tay thiện xạ, thời tiết dù có sương mù thì thành tích vẫn rất tốt.”

“đoàn trưởng Cố! đoàn trưởng Cố! Nói cho chúng em một chút thôi!” một sinh viên hăng giọng nói, những sinh viên khác cũng ồn ào theo. Nhiệt tình khó chối, Cố Trạch Vũ đến trước mặt hai tiểu đoàn hai mươi sáu người trước mặt giảng giải bắn súng.

“Bảo đảm đầu súng và mép trên của lỗ hồng cùng nằm trên một mặt phẳng, còn phải bảo đảm đầu súng ở lỗ hồng trung tâm. Thời điểm bắn súng, không cần cố ý nhắm vào hồng tâm, chỉ cần nhắm vào một phần ba của bia là được... Chĩa súng xuống phía dưới, dùng sức kéo chặt vào bên trong. Tay trái nắm chặt băng đạn, giữ khẩu súng bên trong thật chặt cố định với thân thể ở một chỗ...”

Hàn Lăng Sa đứng ở bên cạnh, nhìn Cố Trạch Vũ bên phải đang cẩn thận giảng giải, lần đầu tiên có ấn tượng tốt với vũ khí nóng loại này.

Cố Trạch Vũ làm mẫu năm khẩu súng, cả năm đều trúng tâm. Trong tiếng vỗ tay và reo hò đi về bên cạnh Hàn Lăng Sa.

“Các em bao giờ ra bãi bắn bia?” sân huấn luyện của trường học dĩ nhiên kém hơn bãi bắn bia của bộ đội chính quy. Vì đảm bảo sinh viên bắn súng an toàn, đồng thời để sinh viên được trải nghiệm thực tế, trường học đã thương lượng với quân đội để sinh viên đi theo nhóm về quân khu bắn súng.

“Báo cáo, sau buổi trưa, ba giờ rưỡi”

Sinh viên bên dưới vừa nghe thấy rất vui mừng la hét inh ỏi. Huấn luyện viên vội vàng hét im lặng. Hàn Lăng Sa đứng bên cạnh, vẻ mặt không tình nguyện.

“Em không đi!” Cố Trạch Vũ nhìn cô, cô ngay lập tức nói ra suy nghĩ của mình.’

Cố Trạch Vũ biết cô và cha cô có ân oán. Lẩn trốn cũng không phải là cách lâu dài. Đối với phụ nữ, quan hệ huyết mạch không thể nào cắt đứt.

“Em...” đội trưởng trẻ tuổi biết sinh viên này có bối cảnh không đơn giản, cấp trên cũng xác nhận có chỉ thị qua. Hơn nữa, Cố Trạch Vũ cũng có quan hệ không đơn giản với cô, nếu trắng trợn làm trái mệnh lệnh, thật sự là... xử lý không tốt...

“Không có chuyện gì. Lúc đến đó anh đưa em đi, chỉ cần nhìn thấy ông ấy, anh sẽ giấu em, có được không?” Cố Trạch Vũ coi như không có người bên cạnh, dịu dàng cưng chiều.

“Không!”

“Sa Sa, nghe lời đi!”

“Em không muốn nhìn thấy ông ấy! Đời này cũng không muốn nhìn thấy ông ấy! Em ghét ông ấy!” Hàn Lăng Sa cau mày bỏ đi, Cố Trạch Vũ mau đuổi theo cô, “Ông ấy là ba em...”

“Ông ấy không phải! Khi ông ấy quyết định cho người đàn bà kia vào nhà, không quan tâm mẹ em sống hay chết, bây giờ cũng không cần em. Tiểu ca ca, em... không có... có... cha... cha!” Hàn Lăng Sa nhìn Cố Trạch Vũ, nói ra từng câu từng chữ.

Cố Trạch Vũ rất muốn ôm cô vào lòng, muốn vỗ lưng cô, muốn vuốt tóc cô nhẹ nhàng an ủi. Một cô gái bé nhỏ yếu đuối, từ nhỏ là tiểu công chúa được người khác nâng đỡ trong lòng bàn tay, tại sao có thể gánh chịu đau khổ lớn đến như vậy? Cô là người có tư cách hạnh phúc nhất, vui vẻ vô lo cả đời!

Trong mắt Hàn Lăng Sa không có nước mắt, bởi vì cô sợ, trước kia có ba mẹ an ủi, giúp cô lau đi, giờ thì sao?

“Các cậu tiếp tục huấn luyện, buổi chiều tôi sẽ mang cô ấy đến, không cần cho cô ấy đến tập hợp.” Cố Trạch Vũ nghiêng đầu nói với đội trưởng, sau đó kéo Hàn Lăng Sa đến phòng làm việc, “Em đi với anh.”

Sau khi hai người đi khuất tầm mắt, sinh viên đứng gần đại đội trưởng nhất lúng túng hỏi, “Em có nghe lầm không? Sa Sa? Đoàn trưởng của chúng ta trở nên dịu dàng như vậy từ lúc nào?”

Chương 13: Nóng!

Cố Trạch Vũ ôm lưng Hàn Lăng Sa đi vào phòng làm việc. Dọc đường đi hai người đều im lặng. Hàn Lăng Sa cảm thấy kì cục, từ đầu đến cuối đều giữ khoảng cách hai mươi cm với Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ không vui, siết chặt bàn tay bé nhỏ của cô.

“Buông ra...” Hàn Lăng Sa dùng sức rút cánh tay ra sau, muốn giãy tay mình ra khỏi lòng bàn tay to lớn của anh, “Để người khác nhìn thấy như vậy không hay...”

“Không hay chỗ nào? Hai chúng ta yêu nhau cơ mà, không thể đi cùng sao?” Cố Trạch Vũ cố ý đen mặt dọa cô. Anh đã mong muốn được nắm đôi bàn tay này mười sáu năm, làm sao bây giờ lại chịu buông ra?

Hàn Lăng Sa tâm trạng không tốt, bị anh dọa như vậy, không hề lên tiếng nữa, chỉ cúi đầu chậm rãi đi sau. Trước mặt có nhiều giáo viên, sinh viên đi tới, nhìn thấy hai người màu áo xanh lá chỉ biết thở dài tò mò. Huấn luyện quân sự cũng có thể kết đôi uyên ương...

Cố Trạch Vũ đi sau thuận tiện khóa cửa phòng làm việc. Hàn Lăng Sa cũng không phải là người đói bụng có người mời ăn mà từ chối vì đã ăn no, đi vào là cắm đầu cắm cổ ngồi lên ghế, loay hoay cầm điện thoại nghịch. Đột nhiên đưa tay ra, dễ dàng rút điện thoại từ trong tay cô.

“Ít nghịch đồ này đi. Trong doanh trại của bọn anh, nhìn thấy người nào nghịch điện thoại di động sẽ bị giẫm nát. Đâu có giống với mấy cô gái như em không có việc gì làm lấy ra hết nhấn nhấn rồi lại chụp hình.” Cố Trạch Vũ xoay điện thoại của cô giữa ngón tay, vẻ mặt cười đăm chiêu.

“Phiền đến anh chắc?!” Hàn Lăng Sa bĩu môi, cả người vùi vào trong ghế, “Bọn anh là quân nhân, bọn họ cũng là quân nhân, anh đi với bọn họ cả đời luôn đi! Em chán ghét anh nói đến những quân nhân như trong quân khu trước mặt em!”

“Sa Sa,...” Cố Trạch Vũ thở dài, “Anh không rõ em và chú Hàn rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng mặc kệ như thế nào, chú ấy bây giờ là người thân duy nhất của em. Nếu em hận chú ấy cả đời, em cảm thấy có được không?”

“Có được không trong lòng em hiểu rõ nhất, không cần anh nói!” Hàn Lăng Sa chống tay vịn ghế từ từ đứng lên, “Từ nhỏ đến lớn, bọn anh chỉ biết chỉ trích em... em tùy hứng, em không hiểu chuyện, nhưng bọn anh có nghĩ tới, tại sao nhiều năm như vậy mà em không tiến bộ được? Em không có mẹ, ba em bắt em gọi kẻ giết mẹ em là “mẹ”, mỗi người chỉ có một mẹ...”

Cố Trạch Vũ thấy Hàn Lăng Sa càng lúc càng kích động, sợ hết hồn, vội vàng trấn an cô: “Anh không có ý đó, anh hiểu rõ rằng em rất khổ sở. chuyện này chỉ có thể từ từ giải quyết...”

“Không cần từ từ, em không muốn đến những nơi có ông ấy. Chỉ cần người thấy một chút hơi thở của ông ấy ở đâu, em cũng cảm thấy mùi của bà ta ở đây, sẽ làm em ghê tởm!”

“Nếu vậy, anh thì sao?” Cố Trạch Vũ trong lòng lo sợ, điều hắn lo sợ duy nhất chỉ là điều này. Hắn là một người lính, là quan quân trong quân khu, Hàn Hành Viễn là thủ trưởng của hắn. Vì vậy, tiếp xúc với người ấy là điều không thể tránh. Cô mâu thuẫn mọi thứ về người ấy như vậy, bọn họ về sau thì sao?

“Sa Sa, em biết, anh với ông ấy có quan hệ gì mà...”

“Em hiểu ý của anh...” Hàn Lăng Sa đứng dậy đi tới cửa, “Trong lòng em, không gì có thể thay thế được mẹ, bao gồm cả anh, tiểu ca ca...”

Cố Trạch Vũ ngồi đó, tiếng xương tay vang lên. Chỉ qua một đêm, cô có thể dễ dàng buông tha rồi. Thật ra, chỉ cần cô do dự, anh cũng có rất nhiều cách để rời quân khu thành phố G. Nhưng cô không hề nói gì, chỉ đơn giản để lại cho anh một bóng lưng mờ ảo và khoảng thời gian ở chung đã qua.

Hàn Lăng Sa không muốn trở về liên đội, cũng không muốn trở về đại viện, càng không muốn đến chỗ Cố Trạch Vũ. Một người lêu lổng trên đường

nhiều giờ, cuối cùng dừng lại tiệm cơm bên cạnh trường học gọi một tô lẩu cá và chai rượu trắng, từ từ ăn.

Ông chủ thấy một cô gái đỏ mặt uống rượu cho là cô bị thất tình, nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Ai ôi, cô gái à, sao cô không biết thương tiếc bản thân vậy? Xinh đẹp, trẻ tuổi như cô, về sau sẽ tìm được người tốt hơn, cần gì phải đắm đầu vào một cái cây cơ chứ!”

“Không cần quấy rầy tôi!” Hàn Lăng Sa uống say đến mơ hồ, nói không rõ ràng, “Các người đều muốn quên tôi! Tôi... Tự tôi sẽ sống thật tốt... để các người thấy! Tôi... Tôi... sống một mình... Một người được ăn, cả nhà không đói bụng! ha ha...” càng về sau, cô cảm chén rượu, nằm lên bàn cười khúc khích.

Tề Thạch nghe mấy người ở kí túc xá nói, nhìn thấy Hàn Lăng Sa đang uống rượu ngoài trường học đến không biết gì, anh không suy nghĩ, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Lúc tìm được Hàn Lăng Sa, nha đầu kia đã uống đến không biết trời đất là gì, gương mặt đỏ gấc, chu cái miệng nhỏ lâu bầu.

“Tiểu công chúa, sao cậu lại uống say đến nổi như vậy?” Tề Thạch kéo tay cô, “Đi, về nhà, được không?”

“Không!” Hàn Lăng Sa không còn chút hơi sức, ngã người vào ngực Tề Thạch, “Tề Thạch, tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám đưa tôi về, cậu không xong với tôi đâu!”

“Được được, vậy thì không về nữa, về nhà tôi, được không?”

“Tôi không!” Hàn Lăng Sa đẩy đầu anh, “Cậu mau rút đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu! Tôi không muốn nhìn thấy các người! Ai cũng không muốn!”

“Tiểu công chúa, cậu bị sao vậy? Chịu đả kích gì sao? Sao lại uống đến nồng nức này?” Tề Thạch nghĩ tới đêm đó cô đi theo Cố Trạch Vũ, chẳng lẽ có liên

quan đến anh?

“Cô Trạch Vũ đã làm gì?” Lời nói nồng nặc tức giận đến Hàn Lăng Sa đang uống say cũng cảm thấy.

“Ha ha... anh à? Tôi không cần anh ta!” Hàn Lăng Sa vừa cười vừa khóc, “Nhưng tôi không bỏ được, không cách nào bỏ được... Sao anh ta lại tốt như vậy? sao anh ta không hư một chút, như vậy tôi sẽ không thích anh ta nhiều như vậy...”

Tề Thạch nghe thấy chỉ có cười khô. Trong tình yêu làm sao có thể lấy tốt xấu để phân biệt người mình thích. Nếu như thật lòng thích, mặc cho đối phương vô cùng xấu xa cũng sẽ không chùn bước mà thích.

“Tiểu công chúa... chúng ta...” Tề Thạch còn chưa nói xong đã thấy một bóng xanh lá vọt tới.

“Hàn Lăng Sa!” Cô Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa đang được Tề Thạch ôm trong ngực, vô cùng tức giận, “Em chạy đi đâu cả ngày nay?! Em cho rằng em mới ba tuổi thôi sao? Hả?! Đến lúc giận dữ là đóng cửa bỏ đi! Hả?! ”

Hàn Lăng Sa thấy anh la hét mình, tủi thân cắn môi, bắt đầu tố cáo: “Sao anh như vậy? Sao anh cứ luôn dữ dằn với em?”

Cô Trạch Vũ mơ hồ nhìn thấy nước mắt cô, mềm lòng, ôm lấy cơ thể cô lắc lắc: “Được rồi, vừa rồi vì gấp gáp tìm em một ngày, lúc này thấy em anh mới tức giận. Được rồi, được rồi, ngoan nào, chúng ta về nhà tắm. Cả người em nồng nặc mùi rượu, thật khó chịu.

“Được!” Hàn Lăng Sa nhẹ nhàng dựa vào người anh, tay không ngừng loay hoay chiếc cà vạt xanh lá trước ngực anh, “Hôm nay em muốn dùng phòng tắm của anh làm phòng ngủ! Cái bồn tắm đó rất lớn, nằm vào rất thoải mái!”

“Được.”

“Anh còn phải sấy tóc cho em! Ướt nhèm nhẹp rất khó chịu!”

“Được.”

Cô Trạch Vũ tươi cười ôm Hàn Lăng Sa đến chiếc xe cách đó không xa của anh, lại bị Tề Thạch kéo lại. Cô Trạch Vũ cau mày nhìn anh, sau đó thờ ơ mở miệng: “Hôm nay cảm ơn cậu...”

“Quan hệ giữa tôi và cô ấy, không cần anh phải nói cảm ơn!”

“Thật sao?” Cô Trạch Vũ cười lạnh, nhẹ nhàng lay động Hàn Lăng Sa. Cô vốn đang híp mắt nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, không hiểu nhìn gương mặt cương nghị trước mặt, “Sa Sa, anh ta là ai?”

“Ha ha... là Tề Thạch... bạn học!”

“Anh là ai?”

Hàn Lăng Sa nghiêng đầu ngây ngô cười: “Anh là kẻ ngốc hả? Ngay cả mình là ai cũng không biết. Anh là Cố Trạch Vũ, bạn trai của em, Cố Trạch Vũ, tiểu ca ca...”

Tề Thạch nghe đến ba chữ “tiểu ca ca” lập tức ngây người. Thì ra... tình cảm thật sự có thể trải qua một đoạn thời gian mười sáu năm dài như vậy. Cho đến nay, anh đều cảm thấy bề ngoài tiểu công chúa kiêu ngạo, tùy hứng nhưng che giấu bên trong là một tấm chân tình. Hiện tại anh rút cuộc cũng nhìn thấy cô lột bỏ lớp vỏ cứng rắn bên ngoài, bên trong là một cô gái yêu kiều.

Tiểu công chúa xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của Tề Thạch, hiện tại đang ở trước mặt anh diễn nhân vật chính của người đàn ông khác...

Rút cuộc, tiểu công chúa thật sự đã đi khỏi thế giới của anh rồi. tiểu công chúa, hẹn gặp lại... Bởi vì tôi biết, tôi yêu em nhiều, cho nên, hạnh phúc của em là được người khác chúc phúc...

“Cố Trạch Vũ, “ Tề Thạch gọi anh, “Tiểu công chúa... Cô ấy... rất không dễ dàng, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy.”

“Tôi biết.” Cố Trạch Vũ nhú mày chặn ngang, ôm lấy Hàn Lăng Sa bỏ vào

trong xe, không làm gương cho Tề Thạch, rời đi.

Hàn Lăng Sa cảm thấy không thoải mái, cả người như đang ngâm mình, trong người rất nóng, nóng đến mức cô không còn cảm giác. Đưa bàn tay bé nhỏ ra, không ngừng cởi từng cúc áo, Cố Trạch Vũ vừa nghiêng đầu nhìn, ánh mắt buồn bã, vội đề bàn tay đang di động xuống dưới.

“Sao thế? Không nên lộn xộn!” giọng nói có chút nhỏ lại, tựa như đang đè nén tâm tình sắp phun trào.

“Em nóng! Khó chịu!” Hàn Lăng Sa giật giật quần áo hét lên.

“Anh mở điều hòa lớn một chút, em không cần lộn xộn, sẽ không nóng!” Cố Trạch Vũ tranh thủ mở điều hòa. Nhiệt độ giảm xuống, không chỉ cô mà hắn cũng sắp bốc cháy rồi.

Hàn Lăng Sa ngồi trên ghế phụ không ngừng lấy tay vẫy vẫy, một chốc lại có đứng lên, “Còn rất khó chịu, không thoải mái, còn nóng!”

Cố Trạch Vũ cắn răng, không cãi lí với cô nữa, nhân ga phóng xe thật nhanh. Sau khi cô say rượu, hai má ửng hồng, cái miệng nhỏ hồng cũng nhếch lên, nhân nhật hô hấp trong không gian chật hẹp. Anh thật sự sợ mình không nhịn được, không không chế được...

Từ bãi đậu xe đến thang máy, rồi đến đường về phòng, toàn thân Hàn Lăng Sa mềm nhũn tựa vào người Cố Trạch Vũ, hơi híp mắt nhìn hắn, lúc hắn cầm chìa khóa mở cửa nhún lên hôn hắn.

“Ha ha... thật là nhớ, cắn anh một phát...”

Cô cười vô hại, Cố Trạch Vũ cũng nhanh không kiên trì nổi, mở cửa rồi đá chân đóng cửa, vội vàng kéo cô ra, “Đi tắm!”

Hàn Lăng Sa lảo đảo vài bước, quay đầu lại: “Anh giúp em cởi quần áo ra đi, em khó chịu, không thoải mái...”

Cố Trạch Vũ hít ngậm khí...

Chương 14: Ý chí

Cố Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa dưới ánh đèn sáng rực, khí nóng từ bụng dưới bốc lên, cảm thấy khó chịu vô cùng. Từ trước đến nay, ý chí Cố Trạch Vũ chưa từng phải trải qua thử thách. Cô ấy xinh đẹp, nhỏ nhắn đáng yêu, hơn nữa... nhìn rất “ngon miệng”...

“Cố Trạch Vũ!” Hàn Lăng Sa thấy anh đứng đó không nhúc nhích nhìn mình chằm chằm, tính khí công chúa nổi lên, “Em gọi anh đấy! Sao anh không đến hả?”

“Khụ khụ...” Cố Trạch Vũ giả vờ ho nhẹ, cố gắng đè nén dục vọng trong lòng, “Anh mệt lắm, em tự... mình... cởi!” một chữ cuối cùng là anh cắn răng nặn ra.

“Em không!” Hàn Lăng Sa giương cằm nhỏ lên, coi chừng Cố Trạch Vũ không muốn, lại bắt đầu giả bộ đáng thương, “Hu hu... Em rất khó chịu... tiểu ca ca... em thật sự rất khó chịu...”

Cố Trạch Vũ vốn đã xoay người sang chỗ khác, nghe được tiếng khóc nức nở mềm mại đành thở dài, chấp nhận thu hồi bước chân lên lầu, thông thả bước đến cạnh cô, lôi cô lên lầu.

“Được rồi, được rồi, ngoan nào, anh giúp em...”

Hàn Lăng Sa nghe được cười khúc khích, một chút ý thức đề phòng cũng không có. Hàn Lăng Sa theo Cố Trạch Vũ đi vào phòng tắm, không chờ được giục Cố Trạch Vũ cởi quần áo. Lúc này Cố Trạch Vũ mới run rẩy sờ lên nút áo cô.

“Sa Sa...”

“Hả?”

“Có thể không?”

“Có thể!” Hàn Lăng Sa nháy mắt trả lời, sau đó nhìn thấy Cố Trạch Vũ vui mừng, nghiêng đầu hỏi, “Có thể gì?”

Cố Trạch Vũ như bị dội chậu nước lạnh lên đầu, thở dài. Bàn tay ấm áp của Hàn Lăng Sa đột nhiên chạm vào đôi lông mày, thì thào nói: “Em thật sự rất sợ... tiểu ca ca, cuối cùng em nghĩ đến anh. Hiện tại ở chung một chỗ với anh, nhưng em còn sợ... Mới một ngày, chúng ta mới ở cùng nhau mới một ngày, em thấy rất không chân thật...”

“Sa Sa, anh cho em cảm giác không an toàn sao?”

“Đúng vậy,” Hàn Lăng Sa buông lỏng mình, sà vào lòng anh, “Thật ra em rất nhát gan. Cuối cùng em sợ, sợ cái này cái kia, sợ ba em sẽ vì người phụ nữ khác mà không quan tâm đến em, sợ anh chỉ tìm đến em để vui đùa, ha ha... Những câu ám công tử không thiếu thứ gì không phải đều tập hợp thành nhóm với phụ nữ sao? Em biết... Anh thấy không, ông trời luôn không yêu thương em, em sợ hãi gì Người đều cố tình thực hiện cái đấy... Hiện tại, ba em đã không cần em nữa... Kế tiếp là anh không cần em... Anh đừng vứt bỏ em... em thực sự không chịu được...”

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, khuôn mặt dịu dàng của cô có chút ưu thương. Hốc mắt Cố Trạch Vũ ươn ướt. Cô sợ như thế, cả đời sẽ không thoát khỏi hiện thực được. Ba cô lấy người phụ nữ khác không phải là mẹ cô làm vợ, mà anh cũng từng có qua rất nhiều phụ nữ.

Cố Trạch Vũ bắt đầu thấy sợ, vừa sợ lại còn thấy hối hận. Nếu anh có thể đến thành phố G sớm một chút, nếu như anh không sa sút nhiều năm như vậy, nếu như anh không khốn nạn như vậy thì vào giờ phút này anh có thể tự tin nói với cô: anh chỉ có em là người phụ nữ duy nhất! Nhưng anh không thể thay đổi được quá khứ, những vết nhơ kia không thể lau hết...

Hàn Lăng Sa đứng trước gương đã sớm bị hơi nước làm mờ, chỉ vào trong kính nói: “Cố Trạch Vũ, anh viết lên đây đi, viết em yêu anh...”

Cố Trạch Vũ nghe lời làm theo, đưa ngón trỏ vẽ vài nét bút rồng bay phượng

múa trên gương, ba chữ lập tức rõ ràng in trong gương, ở cuối mỗi chữ còn đọng giọt nước lại đẹp như vậy...

Hàn Lăng Sa lắc đầu, bữu môi kêu lên: “Không phải, không phải, viết em yêu anh, Hàn Lăng Sa yêu Cố Trạch Vũ!”

Cố Trạch Vũ rũ mắt. Thì ra cô thật sự không tin anh. Cô chỉ xác định cô thương anh nhưng với tấm lòng anh, cô mờ mịt không biết gì cả...

Cố Trạch Vũ vươn tay lên chỗ cũ viết lại những dòng kia. Dừng một chút anh di chuyển ngón tay xuống dưới, viết thật to tám chữ. Hàn Lăng Sa nhìn thấy ba chữ kia, cười mãn nguyện.

Cố Trạch Vũ ấn vai cô, bắt đầu hôn.

Nụ hôn của anh rất kích tình. Môi cô hé mở mặc cho anh hoành hành trong miệng, mặc cho anh dịu dàng liếm láp lưỡi cô.

Hơi nước mờ đục trong gương phản chiếu bóng hai người đang ôm nhau. Ba chữ trong gương cũng từ từ mờ nhạt, theo nước nhỏ giọt xuống, khắp phòng đều là ôn nhu phong tình.

----- Anh (em) yêu em (anh)

----- Hàn Lăng Sa yêu Cố Trạch Vũ

----- Cố Trạch Vũ cũng yêu Hàn Lăng Sa

Chú thích: tiếng trung 我爱你 = anh yêu em = em yêu anh J. Giống như I love you ý

Cố Trạch Vũ cởi hết đồ cho Hàn Lăng Sa rồi quay người muốn rời đi. Nếu đợi thêm chút nữa anh thật sự sẽ ngột chết. Hiện tại nơi nào đó của anh bành trướng đã sớm nóng không không chịu nổi, như muốn nổ tung. Trong lòng kích động đến nỗi mồ hôi đã đầy trên trán. Cả người anh cứng ngắc, chỉ sợ vừa buông lỏng không nhận được mà ôm cô.

Hàn Lăng Sa nhìn thấy bóng lưng Cố Trạch Vũ muốn rời đi, cho là anh tức giận nhào tới ôm lưng anh, vùi mặt vào tấm lưng rộng rãi của anh.

“Em sai rồi, anh đừng tức giận, anh đừng mặc kệ em... em sai rồi...”

Cơ thể cô vừa được nước gột rửa, bây giờ toàn thân đều dính nước. Anh mặc quần xanh lá cây, cà vạt quấn trên cổ, lưng đã bị nước trên người cô làm ướt, áo dính cả vào người. Hô hấp nặng nề, lồng ngực không ngừng phập phồng đủ để chứng minh trong đầu Cố Trạch Vũ là con dã thú không ngừng gào thét.

Nhưng anh không thể, cô mới hai mươi tuổi, còn nhỏ như vậy, anh sao có thể.

Anh không ngừng hít sâu, nhốt con dã thú đang gào thét vào rồi vỗ vỗ hai tay đang đan chặt: “Không phải anh không muốn. Anh đi lấy nước cho em, trước khi ngủ hãy uống... em uống rượu sẽ khát, ngoan...”

Hàn Lăng Sa nửa tin nửa ngờ buông tay vào bồn tắm, lúc tay Cố Trạch Vũ đã cầm vào nắm cửa, giọng nói lạnh lạnh: “Cố Trạch Vũ!”

Cố Trạch Vũ run lên, tiểu tử tông này lại muốn làm gì nữa?! vừa rồi vất vả lắm anh mới đè nén được dục vọng nóng bỏng, bây giờ cô như thế, anh không chắc có thể nhịn được.

“Hằng” giọng nói Cố Trạch Vũ có chút run rẩy.

“Em muốn nằm trong bồn tắm, đứng rất choáng váng...”

Cố Trạch Vũ thở ra một hơi, từ từ nói: “Vậy lần này em thả lỏng được không? Anh đi rót nước cho em trước...”

Hàn Lăng Sa vừa nghe anh đồng ý, vui mừng nhảy vào bồn tắm.

Cố Trạch Vũ ra ngoài, vừa đi vừa tự giễu mình: “Nếu tiếp tục như vậy, nếu đến ngày đó ăn sạch cô, chắc chắn mấy ngày sau cũng không ra khỏi giường được!”

Phòng ngủ kia đã bị tiêu nha đầu chiếm, Cố Trạch Vũ không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng tắm trong phòng ngủ của khách vội vàng đội qua nước lạnh mới mặc áo choàng tắm ra ngoài.

Quay lại phòng ngủ, Hàn Lăng Sa vẫn chưa ra ngoài. Cố Trạch Vũ sợ cô gặp chuyện không may, gọi cô một tiếng, thấy cô lười biếng trả lời anh mới yên lòng, tựa vào đầu giường hút thuốc lá.

Quan hệ giữa cô và ba cô không tốt sẽ ảnh hưởng lớn đến quan hệ giữa cô và anh. Là người của quân khu đều biết tầm quan trọng của hôn nhân quân đội. Nếu năm đó Hàn Hành Viễn có thể cưới người phụ nữ kia về, còn không ảnh hưởng chút gì đến chức vụ của ông thì có thể chứng minh, Hàn Hành Viễn không có gì sai. Về tình về lý Hàn Lăng Sa bài xích mẹ kế có thể là do chưa nghĩ thông suốt. Vấn đề là tại sao cô lại bài xích đến mức độ đó? Trừ khi cô biết nội tình gì... Nếu như tất cả những việc này trên lập trường của Hàn Lăng Sa không sai, vậy thì anh nên bắt đầu chuẩn bị quay về Bắc Kinh. Ban đầu vì cô, anh không nói lời nào một mình rời đi, đám quân sĩ lúc ấy cũng đỏ cả mắt cầu cho anh sớm mang chị dâu về...

Hàn Lăng Sa tùy tiện bọc một cái khăn tắm đi ra. Cố Trạch Vũ thở dài dập thuốc, đứng dậy kéo cô ngồi ở bên giường rồi lại đi vào phòng tắm cầm cái khăn lông, ôm đầu cô chậm rãi lau.

“Cố Trạch Vũ...” giọng nói trong chiếc khăn lông lớn của Hàn Lăng Sa ồm ồm.

“Hà?”

“Hôm nay em ăn hơi nhiều lẩu cá, cảm thấy rất ngon. Lần sau chúng ta cùng đi ăn được không?”

“Ăn ít đồ cay thôi...”

“Mẹ em thích ăn cay, cho nên, em cũng thích ăn cay...”

“Được, lần sau chúng ta cùng đi ăn...” Cố Trạch Vũ vừa nghe đến việc liên

quan đến mẹ cô, ngay lập tức đồng ý.

“Hi hi...” Hàn Lăng Sa cười, “Còn có, anh có biết em học được gì không?”

“Y học.”

“Đúng vậy, nhưng anh biết vì sao em học châm cứu không?”

“Vì sao?”

“Vì mẹ em nên em mới học...” đôi tay Hàn Lăng Sa phản chiếu trên giường, “Bộ ngân châm bảo bối kia là của mẹ em, nghe nói là của ông ngoại em truyền lại cho mẹ. Mẹ để lại cho em nhưng em không biết dùng, phải lén lút học... ha ha... em thông minh quá...”

Cố Trạch Vũ để khăn lông xuống, ôm cô ngồi ở trên đùi, dùng ngón tay rẽ tóc cô, “Sa Sa... thật ra em không cần phải cực khổ như vậy... em không cần phải lén lút học, em có anh, biết không? Em muốn làm gì cũng có thể quang minh chính đại...”

Hàn Lăng Sa vui mặt trên cổ anh, chu miệng nói: “Anh khen em là em rất thông minh đi. Sao anh không khen ngợi em? Có phải anh không thích em không?”

Nghe giọng cô nũng nịu giận dỗi, Cố Trạch Vũ cười, hôn lên đỉnh đầu đang ướm của cô: “Đúng, em rất thông minh...”

Hàn Lăng Sa như đứa bé được ăn kẹo, che miệng cười vui sướng. Cố Trạch Vũ vỗ vỗ khuôn mặt cô, đuôi tay lấy máy sấy. Anh để cô ngồi trên giường còn anh đứng, một tay sửa sang lại mái tóc đang ướm của cô, một tay chạm rải sấy tóc...

Hàn Lăng Sa dần cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến, lấy tay dụi mắt nhiều lần. Cố Trạch Vũ thấy tóc cũng đã khá khô, nhanh chóng bế cô về phòng khách, ai ngờ tiểu nha đầu lôi áo choàng tắm của anh thật chặt ăn vạ.

“Không... không được, em phải ngủ đây!”

“Sa Sa, ngoan nào... nơi này là phòng anh. Anh bế em về phòng của mình có được không?”

“Không!”

Cô Trạch Vũ day day huyết thái dương: “Vậy anh ngủ phòng em, em ngủ ở đây, được không?”

“Anh không cần đi...” Hàn Lăng Sa vẫn không chịu buông tay, “Chúng ta ngủ cùng nhau...”

Cô Trạch Vũ lần nữa hút vài ngụm khí. Tối nay cô còn định thử nghiệm ý chí của anh đến mấy lần nữa đây?

Chương 15: Nhớ em

Cố Trạch Vũ biết rằng sự nhẫn nại của mình cũng không còn bao nhiêu, cơ hồ là rất ít! Những lời say của cô bây giờ nếu để một người đàn ông trưởng thành nghe được tuyệt đối là một lời mời. Mà Cố Trạch Vũ nghe được lại hấp dẫn chết người. Chỉ là đối mặt với Hàn Lăng Sa ngốc nghếch say khướt, anh thực sự không muốn chơi trò “Bá vương ngạnh thượng cung, say rượu nhất dạ tình”.

Chú ý: câu thành ngữ “Bá vương ngạnh thượng cung, say rượu nhất dạ tình” ý muốn nói đến những kẻ ngang ngược nhân cơ hội người khác say rượu để giở trò.

Hàn Lăng Sa từ đầu đến cuối đều không buông tay Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ cũng không thể làm gì khác hơn đặt cô lên giường, dùng chân bọc lấy cả người cô, say đó ôm cả người và chôn vào trong ngực. Một tay anh nhẹ nhàng vỗ vỗ, một chốc sau đã nghe thấy tiếng hít thở êm ái của cô.

Nhưng Cố Trạch Vũ cả đêm không ngủ được. Lúc đầu cơ thể đã vô cùng mệt mỏi, trải qua một đêm nén nhịn khổ cực không thể buông lỏng càng thêm mệt mỏi. Anh nằm trên giường khẽ động một cái cô đã cau mày rên rỉ, sau đó anh không dám lật người đến một lần.

Quả thật nếu có thể anh muốn quay về Bắc Kinh ngay lập tức. Dù sao đó cũng là mảnh đất nơi anh được sinh ra, thành phố G tuy chỉ là một thành phố nhỏ nhưng lại trú ngụ rất nhiều nhân tài. Huống chi bây giờ lấy quan hệ giữa Hàn Lăng Sa và Hàn Hành Viễn, Hàn Hành Viễn tuyệt đối không dễ dàng buông tay. Mặt khác, Cố Trạch Vũ cảm thấy Hàn Hành Viễn dường như đang muốn bù đắp gì đó cho Hàn Lăng Sa. Cho nên, anh phải tự mình lớn mạnh đến mức đủ sức chống lại Hàn Hành Viễn mới có thể có niềm tin tuyệt đối lấy Hàn Lăng Sa về nhà.

Sáng sớm lúc Hàn Lăng Sa tỉnh dậy, đầu như muốn nổ tung, vừa choáng vừa đau. Mới hoạt động cổ một chút đã nghe có người sau lưng. Hàn Lăng Sa sợ

hết hồn quay người lại nói phát hiện Cố Trạch Vũ nằm bên cạnh, một tay khoác lên người mình, một tay tùy ý gối đầu.

Hàn Lăng Sa thấy anh chỉ mặc một bộ áo choàng tắm, tuy là mùa hè nhưng trong nhà mở điều hòa, không đắp chăn ngủ cả đêm cũng rất dễ bị cảm lạnh.

Cố Trạch Vũ ngủ không ngủ được sâu, Hàn Lăng Sa vừa động dậy cơ thể anh cũng tỉnh ngay lập tức. Chỉ là buổi sáng là thời điểm khí huyết anh căng tràn, dưới tình huống này anh sao dám mở mắt ra. Tối qua thật vất vả lắm anh mới chịu đựng được mà buổi sáng lại phải trải qua khiêu khích. Lúc Hàn Lăng Sa cử động, lơ đãng đụng phải người hắn, đột nhiên nơi nào đó phát ra một tiếng than khổ sở. tiếng rên không tự chủ cũng phát ra ngoài...

Hàn Lăng Sa vội vàng đứng dậy, đem chiếc khăn trên người khoác lên người Cố Trạch Vũ: “Làm sao anh không đắp thêm một chút chăn? Như vậy rất dễ bị cảm lạnh!”

Cố Trạch Vũ cười cười kéo tay cô: “Không sao, trước kia ở bên ngoài, dựa vào cây khô có thể ngủ một đêm. Buổi sáng, quần áo như ngâm trong nước, làm sao có thể dễ dàng cảm được?”

Hàn Lăng Sa vừa nghe anh nói như vậy, cảm giác muốn khóc lại đến. Rõ ràng khó khăn như vậy, gian khổ như vậy, anh vĩnh viễn vẫn cứ hời hợt. Khổ sở như vậy, cô sao không biết chứ?

Cố Trạch Vũ nhìn cô ngẩn người cắn môi dưới, vồ vồ bả vai của cô: “Đi rửa mặt trước đi, sau đó chúng ta ra sân huấn luyện.”

Hàn Lăng Sa gật đầu, xuống giường bắt đầu rửa mặt. Mấy ngày nay cái gì cũng tốt. Mỗi ngày anh đều chăm sóc cô, nói là huấn luyện nhưng trừ ngày đầu tiên ra, anh có lúc nào huấn cô? Nghe nói bọn họ cuối năm có diễn tập quân sự, anh sao có thời gian chạy đến huấn luyện cô cơ chứ?

“Cố Trạch Vũ...” Hàn Lăng Sa gọi anh, trong miệng còn dính cả bọt kem đánh răng.

“Hả?” Cố Trạch Vũ đang gấp chăn ghé đầu trả lời.

“Hôm nay em tự đi huấn luyện, anh về đi.”

“Sao vậy? Sợ anh huấn em à? Anh nói cho em biết, hôm nay bắt đầu chính thức duyệt binh, là thời điểm huấn luyện viên vô cùng nghiêm khắc.”

“Không phải. Em sợ anh mệt mỗi, “ Hàn Lăng Sa xả sạch bọt trong miệng rồi nói tiếp, “Hơn nữa, anh là một đoàn trưởng, em làm sao dám để ngài tự mình huấn cơ chứ?”

Cố Trạch Vũ biết cô đau lòng vì mình vất vả mới có một ngày nghỉ lại lấy ra đi huấn luyện cô. Phát hiện này anh không tự chủ được nhếch khóe miệng lên.

“Biết anh mệt mỗi hôm qua còn giận anh?” những lời này là tùy tiện nói nhưng vừa ra khỏi miệng, Cố Trạch Vũ đã hối hận.

Buổi sáng rời giường, hai người còn rất ăn ý với nhau không nhắc tới chuyện hôm qua. Nhưng một khi đã bị phá vỡ, ai cũng không thể giả bộ được nữa.

Cố Trạch Vũ nhìn bóng lưng Hàn Lăng Sa cúi thấp đầu, với tay xếp một nửa chăn, “Sa Sa, chúng ta nói chuyện một chút...”

Vai Hàn Lăng Sa run lên, giọng nói cực kì bình tĩnh, “Em không muốn nói, chuyện hôm qua em... em đã...”

Cố Trạch Vũ đi tới, ôm lấy cô, dùng những vết chai tay lau đi những giọt nước mắt xinh đẹp trên khuôn mặt cô. Nhiệt độ lòng bàn tay anh xuyên qua từng lỗ chân lông trên mặt cô truyền tới từng mạch máu, di chuyển đi trái tim. Ấm áp!

“Em biết ý anh không phải là ý đó mà.” Cố Trạch Vũ nhẹ nhàng nói.

Hàn Lăng Sa không trả lời, ngược mắt nhìn vào đôi mắt đen trầm của anh. Nơi đó thật sự rất yên tĩnh nhưng có thể nhìn thấy trong đáy mắt là sự thương tiếc rõ ràng.

“Em không còn cách nào khác.” Hàn Lăng Sa dờ mắt đi, không dám nhìn anh.

“Làm sao không có?” Cố Trạch Vũ đặt Hàn Lăng Sa một bên bồn rửa mặt, buộc cô nhìn vào mắt mình, “Anh có thể quay về Bắc Kinh, chỉ cần em bằng lòng, anh có thể dẫn em lập tức rời đi!”

Hàn Lăng Sa khó tin nhìn anh, “Bất cứ lúc nào?”

“Đúng,” Cố Trạch Vũ ôm Hàn Lăng Sa vào ngực, giữ chặt cái đầu nhỏ của cô, “Chỉ cần em muốn, anh bằng lòng cho em tất cả. Cho nên, em không cần dễ dàng nói rời khỏi anh... anh sẽ phát điên mất!”

“Thật xin lỗi...” Hàn Lăng Sa nghe anh thổ lộ, cảm thấy trong lòng anh đang buồn bực, khịt khịt mũi nói xin lỗi.

“Đồ ngốc!” Cố Trạch Vũ vui mặt vào tóc cô hít hít mùi thơm trên người cô, “Anh biết, nhanh như vậy khiến em cảm thấy không an toàn. Nhưng em cả ngày cứ lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt anh, anh không thể nhẫn nhịn được. Anh vừa muốn cắt em làm người của mình, bởi anh sợ rằng chỉ cần anh do dự một chút em đã trở thành người khác rồi. Em hoàn toàn có thể yên tâm. Nếu anh muốn kết hôn với em, anh tất nhiên sẽ xử lý tốt mọi thứ trước. Anh chỉ cần chờ tốt nghiệp xong gả cho anh là được rồi.”

Hàn Lăng Sa cười duyên đánh anh, “Nói hươu nói vượn gì vậy? Em còn chưa nói là muốn gả cho anh!”

“Cũng đã ở chung, còn ngủ chung một giường lớn, em không gả cho anh thì gả cho ai đây?” Cố Trạch Vũ cười cả lồng ngực đều rung rung.

Hàn Lăng Sa vươn đôi tay gầy ôm lấy anh, vui vào trong lồng ngực anh, lắng lắng hưởng thụ một lát mới cảm thấy đỏ mặt đẩy anh ra, vội vàng sửa soạn đến trường.

Bầu không khí âm áp như vậy Hàn Lăng Sa lại bỏ quên một câu nói của anh - tất cả những chuyện như trước, anh sẽ xử lý tốt.

Anh trước đây rốt cuộc đã có tình hình gì?

Hàn Lăng Sa kiên trì muốn đi theo người trong lớp đến chỗ huấn luyện. Cố Trạch Vũ không thể làm gì khác là thỏa hiệp. Hơn nữa, để cô làm chút chuyện, tránh khỏi cô cả ngày suy nghĩ lung tung cũng tốt. Anh lái xe đưa Hàn Lăng Sa đến sân huấn luyện trong trường, còn đến chỗ liên trưởng nhắc nhở nhiều lần, nói lỏng với cô một chút, không cần đánh nhau sau đó mới quay về quân khu.

Bây giờ đã là tháng mười, mấy tháng nữa diễn tập quân sự sẽ bắt đầu. Ban đầu anh được Tề Chấn ra lệnh mới nhất định diễn tập quân sự.

Hai người đi đến phòng ăn vừa trò chuyện về diễn tập quân sự.

“Đoàn trưởng, thế này không phải là rõ ràng rồi sao. Lúc đầu cấp trên muốn đoàn 416 thực hiện quân huấn không ngờ lại đổi chủ ý để chúng ta đến. Diễn tập quân sự ngày càng gần, bên kia lại chưa kết thúc. Nếu cứ như vậy chúng ta luyện tập thế nào?”

“Cậu gấp cái gì?! Làm binh sĩ nhiều năm, tính tình sao còn nôn nóng như vậy?”

“Đoàn trưởng, ở trong này có thể không vội à? Nghe nói anh và sư trưởng có quan hệ không tệ. Nếu không, anh đi nói với sư trưởng một chút, người của chúng ta sớm rút khỏi trường học kia một chút.”

“Tiểu tử cậu một ngày có thời gian nghĩ tới những điều này, tốt hơn nên nghĩ đến phương pháp tác chiến đi!”

“Đoàn trưởng, tôi nói thật! Anh còn không vui, tôi đã sớm biết, anh vừa ý một cô gái trong đó, hiện tại người nào không biết? Anh còn tự mình huấn luyện người ta!”

“Làm sao cậu biết?”

“Đây cũng không phải là bí mật gì. Đoàn trưởng, phải nói là chị dâu như vậy có quá trẻ tuổi không? Vẫn chỉ là sinh viên, anh không sợ mấy năm nữa

người ta cũng không quen!”

“Có thời gian nói đến chuyện này, cậu chạy mười km việt dã cho tôi!” Cô Trạch Vũ tuy nói vậy nhưng khóe miệng mang theo ý cười, “Nếu như vậy tôi muốn rút quân từ sân huấn luyện về cũng không thể được!”

“Vì sao?”

“Cô gái kia là hòn ngọc quý trên tay sư trưởng quân khu! Haz... Bọn nhóc con các cậu chuyện gì không thể truyền cần phải truyền đi. Hiện tại tôi đoán chừng Sư trưởng Hàn chắc sẽ tìm tôi nói chuyện. Nha đầu kia với ba cô gần đây cãi nhau, tôi đây biết phải chiều cô ai đây?”

“Ha ha... đoàn trưởng, đương nhiên là chăm sóc chị dâu nhỏ chứ. Nghe nói trong trụ sở quân đội đều gọi con gái của Sư trưởng Hàn là “tiểu công chúa”. Wow công chúa này có nhiều người chịu chào đón không? Anh phải dụ dỗ cô nhiều lắm, quân diễn của chúng ta không cần phải cố sức rồi!”

Cô Trạch Vũ giơ chân đá trại trưởng: “Cô ấy là cô ấy, quân diễn là quân diễn, cậu tạm thời đừng xen lẫn những cái này!”

“Ha ha... không nhìn ra, đoàn trưởng anh bình thường huấn người ta dữ như vậy, còn rất thương lão bà...”

“Chuyện này về sau ít nói lung tung. Buổi chiều mang một đội đi trinh sát nghiên cứu địa hình chiến trường một chút, nghĩ ra phương án tác chiến. đến lúc nếu chúng ta thất bại, xem tôi xử lý cậu như thế nào!”

“Vâng!” sau khi chào tiêu chuẩn, trại trưởng cười hì hì nói, “Đoàn trưởng của chúng ta có cho quà gặp mặt, toàn bộ mọi người từ trên xuống dưới cũng không dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ!”

Cô Trạch Vũ vừa bước tới hai bước, trại trưởng đã lập tức chạy không thấy bóng dáng.

Cô Trạch Vũ nhớ tới một tiếng “Chị dâu” vừa rồi khiến lòng anh ấm áp. Trong phòng ăn vừa cầm đĩa lên lại cảm thấy điện thoại trong túi rung rung.

Thấy hai chữ chớp chớp không ngừng trên màn ảnh, Cố Trạch Vũ lập tức nở nụ cười.

“Ăn cơm chưa?”

“Vừa ăn xong, anh thì sao?”

“Vừa đúng lúc, em đã điện thoại đến rồi.”

“A, vậy anh ăn đi, em cúp máy trước.”

“Không sao. Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì, “Hàn Lăng Sa im lặng một hồi lâu. Nghe được tiếng huyền não bên kia đầu dây, hô hấp của anh rõ ràng bên tai như dính ngay vào lỗ tai cô, cô mới rút cổ nói, “Em không quấy rầy anh ăn cơm. Em cúp máy trước...”

“Sa Sa...” biết cô xấu hổ, Cố Trạch Vũ đề đưa xuống, nghiêm túc nói, “Buổi trưa không gặp, anh rất nhớ em.”

“Hả? À...” Hàn Lăng Sa nghe được câu đó, mặt lập tức đỏ lên, ấp a ấp ứng.

Tiếng cười của Cố Trạch Vũ truyền qua sóng điện, chui vào trong tai cô khiến cả người cô ngứa ngáy, “Sau khi anh tan làm sẽ đến đây sao?”

“Ừ, anh tan làm sẽ qua đón em.”

“Được, em chờ anh.”

Chương 16: Mang cô đi

Hàn Lăng Sa cúp điện thoại, đứng trên ban công cười khúc khích. Lâm Tiểu lấy có “Phơi quần áo”, nắm lấy móc treo quần áo đi đi lại lại nhiều lần ở sau lưng Hàn Lăng Sa. Nhìn thấy nét mặt bất quáỉ của cô, Hàn Lăng Sa trợn mắt đẩy đầu cô ra.

“Ai nha... tránh ra tránh ra...”

“Sa Sa, vừa rồi cậu nói ai tới đây?” Lâm Tiểu giả hoạt nhìn thấy đáng vẻ Hàn Lăng Sa cũng muốn bật cười.

“Cậu quan tâm làm gì? Cậu cho rằng cậu là mẹ tôi à?” Hàn Lăng Sa quyết định không nói cho người khác biết trước quan hệ của cô và Cố Trạch Vũ, “Không đúng, coi như cậu là mẹ tôi, cậu cũng không can thiệp được! Tôi đã trưởng thành rồi!”

“Dừng!----- trưởng thành, khá lắm?!” Lâm Tiểu cầm móc quần áo chạy vào trong phòng ngủ lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện cho Tề Thạch, “Không được, mình phải báo cho Tề Thạch biết một chút chuyện gần đây. Mình thực sự hoài nghi cậu có hồng hạnh xuất tường* không!”

** Hồng hạnh xuất tường: ngoại tình ^^*

“Tôi tự hỏi sao cậu ta có thể biết rõ mọi chuyện của tôi như lòng bàn tay như vậy? Thì ra cậu là gián điệp hoành hành bên trong!” Hàn Lăng Sa giả vờ đánh cô.

Lâm Tiểu vội vàng dùng một móc treo quần áo chĩa về phía Hàn Lăng Sa, “Không, mình là hán gian!”

Hai người lúc đầu cùng sừng sốt rồi ngay sau đó cười dòn giã.

“Ha ha... chính cậu nói nha, Lâm hán gian!” Hàn Lăng Sa cười đến nổi đứng

lên không được, “Cậu cầm cái giá đỡ quần áo lên làm gì? Thật giống dã nhân! Dã nhân người ta mặc lá cây, da thú, nửa người trên trần truồng. Có phải cậu cũng muốn trần truồng nửa người trên không?”

Lâm Tiểu lập tức cười chế nhạo, “Sa Sa, nghe nói cậu ở lại nhà của đoàn trưởng Cố hả? Thế nào, có lời gì cần nói không? Nam cô nữ quả, củi khô gặp lửa mạnh, bùng cháy cũng thật không hay... Đến lúc đó cậu cũng đừng làm trái kế hoạch hóa gia đình của nước ta...”

“Cậu sắc lang!” Hàn Lăng Sa đỏ mặt chỉ trích cô, nhân tiện nói sang chuyện khác, “Hôm nay sao tôi còn chưa gặp qua Tề Thạch vậy nhỉ?”

“Cậu là ngọc thật hay giả vờ ngọc vậy?” Lâm Tiểu thu hồi dáng vẻ cợt nhả, nghiêm túc nói, “Cậu và đoàn trưởng Cố thân thiết như vậy, hiện tại chín mươi phần trăm người trong trường đều truyền bá chuyện của hai người. Cậu cho rằng Tề Thạch bây giờ còn đứng bên cạnh cậu để người khác cười sao?”

“Tôi với cậu ta không có quan hệ gì, người khác thích cười thế nào là chuyện của bọn họ!”

“Haz... lời cậu nói... Cậu cho rằng người ta giống cậu sao? Da mặt dày giống như bức tường thành. Người ta dù gì cũng là một người đàn ông, một thiếu gia cán bộ quân khu cao cấp. Người ta cũng không dùng sức đâm vào mặt những người xung quanh!”

Hàn Lăng Sa nhún nhún vai không nói lời nào, cầm lấy bát trên bàn ăn, “À đúng rồi, hai người cùng phòng khi nào quay trở lại?”

“Hình như không quay lại. Hôm qua giữa đường lúc nghỉ ngơi, tớ có hỏi qua Trương Tinh. Hai người bọn họ giống như chuẩn bị thuê phòng bên ngoài. Hai người đều có bạn trai, ở phòng này cũng không dễ dàng...”

“Ồ chung sao? Mới năm hai đại học thôi mà, chặc chặc... Sinh viên thời nay...”

“Hàn Lăng Sa, cậu tạm thời ở đó mà chó chê mèo lắm lông... Cậu và đoàn trưởng Cố không phải cũng ở chung!”

“Cái đó không giống nhau... tôi và anh ấy không có cái kia...”

“Nói như vậy, hai người thật sự đã vừa lòng nhau rồi hả? Chỉ còn đánh đổ toàn bộ thành lũy...”

Hàn Lăng Sa cười ném một phần gạo đến, “Thần kinh... bát quái... Giờ trong phòng chỉ còn hai người chúng ta nữa thôi à?”

“Không phải đâu. Hình như đang muốn bố trí cho hai sinh viên năm nhất vào ở.”

“Ừm.”

Hai người đùa giỡn chốc lát, sau đó thì lập tức chìm vào giấc ngủ ngon, buổi chiều còn phải tiếp tục huấn luyện.

Cô Trạch Vũ cơm nước xong xuôi lại trở về phòng làm việc nghiên cứu một chút về quân diễn với chính ủy. Nhìn binh lính đang huấn luyện trên thao trường, Cô Trạch Vũ vuốt vuốt ánh mắt mỗi một, mở miệng nói.

“Chú Từ, sau khi quân diễn có thể điều động nhân sự hay không?”

“Sẽ có một bộ phận thôi... Sau khi quân diễn được truyền ra, nhất định sẽ trở thành miếng mồi ngon cho cả quân khu, đoàn nào cũng muốn cướp... Sẽ không nghĩ...”

“Tôi đưa quân đoàn của mình đến đây, cũng an tâm... Chỉ là nếu như mọi chuyện đều tốt, cũng tranh thủ điều tới một người...”

“Trạch Vũ à, lời này của cậu xem ra không được tự tin nhỉ... Trong đoàn chúng ta có cậu, cần gì người ưu tú hơn? Phải biết rằng, ban đầu đưa được cậu về đoàn của chúng ta cũng hao tổn công sức rất nhiều! Không từ mà biệt, dựa vào biểu hiện của cậu nhiều năm trước đây ở Tứ Xuyên, chính là không cần phải chọn...”

“Chính ủy không hổ là chính ủy, nói xong tôi cảm thấy không thể không xấu

hở rồi...” Cố Trạch Vũ xoay người ngồi lại vào ghế.

“Cậu thật sự vẫn tính đi à?”

“Vâng. Có thể phải chờ thêm hai năm, tôi muốn quay về Bắc Kinh...”

“Cái người này... cậu chỉ mới đến chưa được bao lâu đã muốn đi sao?” Chính ủy Từ gấp đến mức ngay cả thuốc trong tay cũng không chịu buông, bóp tắt, “Trong thời điểm mấu chốt này, sao cậu có thể muốn đi đây?”

“Điều này chú có thể yên tâm... Công việc là công việc. Dù nói thế nào cũng phải đợi hai năm sau, quân diễn hay trong phạm vi trách nhiệm của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không chậm trễ chút nào.”

“Tôi hiểu rất rõ, với năng lực của cậu, quân khu chỗ này không thể giữ chân cậu được. Chỉ là cũng có chút nhanh quá... làm cho người ta không tiếp nhận nổi...”

“Không có cách nào khác...” Cố Trạch Vũ cười khổ, “Đến lúc đó, bạn gái tôi tốt nghiệp, cô ấy không muốn ở lại đây, tôi không thể để cô ấy chịu khổ. Cho nên...”

“Tiểu tử cậu cũng học theo Ngô Tam Quế, đổ mặt vì hồng nhan sao?” Chính ủy Từ vừa nghe được là vì phụ nữ càng cảm thất giận dữ.

“Ban đầu nếu không phải vì cô ấy, tôi đã không đến thành phố G...”

Cố Trạch Vũ nói chưa dứt lời, cửa phòng đã bị một lực lớn đập ra. Hàn Hành Viễn đá Cố Trạch Vũ một cái.

“Tiểu tử cậu nói nhăng nói cuội gì đấy?!”

Cố Trạch Vũ bị đá một chân, đứng ở đó, eo thẳng tắp bất động.

“Cậu mà dám mang nó đi, lão tử ta sẽ lột da cậu!”

Chưa từng có người nào thấy Hàn Hành Viễn giận đến mức như vậy, chính

ủy không hổ là người làm công tác tư tưởng, thấy thế vội kéo Cố Trạch Vũ ra. Tham mưu trưởng Tề một bên cũng kéo Hàn Hành Viễn ngồi vào ghế, thuận tiện rót một ly trà đưa cho ông.

“Sur trưởng làm gì vậy? Tức giận như vậy... đoàn trưởng Cố cũng không nói hạ quyết tâm đi đấy thôi...”

Hàn Hành Viễn đặt chiếc ly trong tay lên bàn, nước trà bên trong cũng rung ra không ít, dính trên bàn giấy một khoanh đỏ tươi.

“Cậu phải đi, tôi không ngăn cản. Bây giờ cậu muốn đi, tôi có thể kí quyết định chuyển cậu đi nơi khác! Nhưng nếu cậu mang nó đi, mặc kệ ba cậu là ai, tôi cũng sẽ trừng trị!”

Hàn Hành Viễn phản ứng y hệt như trong suy nghĩ và phỏng đoán của Cố Trạch Vũ, muốn ông buông tay Hàn Lăng Sa cơ hồ là không có khả năng. Chỉ là anh cũng biết vết thương trí mạng của ông ở chỗ nào.

“Chú Hàn... giờ cháu lấy thân phận là một hậu bối để hỏi chú, nếu cô ấy khẳng khái muốn đi cùng cháu thì sao?”

“Không thể nào!”

“Chú Hàn... tới bước này, hôm nay không thể nói tất cả đều là lỗi lầm của chú, cũng không thể nói cô ấy không sai, mà cháu cũng không thể trách mắng cô ấy chỗ nào được chỗ nào không được. Cháu chỉ muốn giúp cô ấy bù đắp lại những gì không vui vẻ, cháu chỉ muốn cô ấy hạnh phúc!”

“Hạnh phúc?” Hàn Hành Viễn vỗ bàn đứng lên, “Hạnh phúc của nó, cậu cho rằng cậu cho được sao?”

“Vậy chú cho được sao?” Cố Trạch Vũ cười lạnh, “Tối hôm qua cô ấy nói cô ấy vẫn không có cảm giác an toàn. Bởi vì cô ấy sợ chú sẽ vì người khác mà không cần cô ấy nữa... Thực tế thì đúng là như vậy!”

“Tôi không cần nó được sao?” Hàn Hành Viễn cảm thấy đây là câu chuyện cười, buồn cười nhất ông từng nghe qua. Ông thực sự đã đặt con bé ở trong

lòng để che chở. Hai mươi năm qua, không chỗ nào là không theo con bé. Vậy mà vẫn có người nói là ông không cần con bé, “Nếu tôi không cần nó, tôi còn để cho phu nhân của mình bước qua cánh cửa này sao?”

“Cho tới bây giờ cô ấy cũng chưa gọi vợ của chú một tiếng ‘mẹ’, chú ép buộc cô ấy sống trong gia đình như vậy, cảm thấy rất vui vẻ sao?”

“Đó là chuyện của Hàn gia chúng ta, có quan hệ gì đến Cố Trạch Vũ cậu?” Hàn Hành Viễn không thể tìm được lí do phản bác lời anh, đành phải dùng hai chữ “chuyện nhà” để chặn miệng hắn.

“Thật sao?” Cố Trạch Vũ vẫn cười, sau đó lấy điện thoại nhả một chuỗi số quen thuộc, mở loa ngoài. Sau một lát truyền đến một giọng nữ trong veo từ đầu dây bên kia.

“Alo...”

“Sa Sa...” Cố Trạch Vũ thấy sắc mặt của Hàn Hành Viễn trở nên xanh mét.

“Hà? Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì. Bây giờ anh muốn hỏi em tối nay muốn ăn gì?”

“Xi--- bây giờ mới mấy giờ? Đợi đến lúc là buổi tối anh hãy hỏi em sau.”

“Được... Sa Sa, tối nay em trở về đại viện sao?”

Lúc Tề Chấn nghe được những lời này lập tức muốn đoạt lấy điện thoại di động trong tay Cố Trạch Vũ. Trong khoảng thời gian gần đây, ai cũng biết “Tại sao tiểu công chúa không về đại viện” là vấn đề bom mìn của Hàn Hành Viễn. Một khi đã giẫm lên nhất định sẽ nổ tung. Cố Trạch Vũ thật sự là không muốn sống nữa sao? Công khai khiêu khích Hàn Hành Viễn. Nhưng là Tề Chấn cũng biết, Cố Trạch Vũ có lai lịch như thế nào. Hai bên tốt nhất không nên chọc. Đến lúc thật sự đánh nhau, thua thiệt cũng không biết là ai. Dù sao cũng mặc kệ người nào thua thiệt, mặt mũi này đều không nhìn được. Nếu để cho tiểu công chúa biết, đoán chừng cũng phải trở mặt với ông trời.

Cố Trạch Vũ lắc mình thoát khỏi ông, Tề Chấn lại đưa tay ra, Cố Trạch Vũ cũng thoải mái dời tay ông.

“Về đó làm gì?!” giọng Hàn Lăng Sa không nghe được chút cảm xúc gì, “Không hoan nghênh em ở chỗ anh nữa à?”

“Anh dám sao? Em muốn ở bao lâu cũng được... không ai dám để em dời đi!” Cố Trạch Vũ nhấn mạnh câu sau, ánh mắt như mang theo mũi tên băng bắn về phía Hàn Hành Viễn.

“Hừ... Còn nữa. Đôi dép bảo bối của anh, em nhất định phải đi vào!”

“Được.”

“Cứ như vậy đi..... đúng rồi... tối nay không cho phép anh không đắp chăn mà dám ôm em ngủ, bị cảm còn lây bệnh cho em...”

“Được.”

Cúp điện thoại, Cố Trạch Vũ bình tĩnh nhìn Hàn Hành Viễn, “Chú Hàn... tiểu công chúa đã trưởng thành, khi cô ấy còn bé đã nhìn, nghe thấy những chuyện kia, trở thành cái gai trong lòng khó có thể rút ra. Cháu sẽ không độc ác rút ra, chỉ làm cho lòng cô ấy thêm be bét thịt máu mà thôi. Cháu chỉ muốn từng chút một mềm hóa nó, cuối cùng không còn một dấu vết gì nữa...”

“Cố Trạch Vũ, nó là bảo bối của tôi, là con gái tôi. Mặc kệ nó oán hận tôi như thế nào, tôi đều không có lời nào để nói. Nhưng là một người ba, trên phương diện phải nắm giữ tôi sẽ không chút lưu tình chặn những người khác ở ngoài cửa! Cậu... tự giải quyết cho tốt!

Nói xong xoay người bỏ đi.

Chương 17: Bằng hữu

Sau khi Hàn Hành Viễn đi, Chính ủy Từ mới dám tìm Cố Trạch Vũ nói chuyện. Vốn là định kéo anh qua để nói chuyện, anh lại chạy đuổi theo Hàn Hành Viễn và Tề Chấn.

“Tham mưu trưởng Tề, chú xem tình huống này là gì vậy?”

“Hừ, tình huống gì?” Tề Chấn biết là Cố Trạch Vũ bắt cóc tiểu công chúa, một lòng tiểu công chúa làm con dâu, ông hiển nhiên cũng không có ý gì xấu, “Cố Trạch Vũ, thật đúng là nhìn không ra, bản lĩnh dụ dỗ phụ nữ của cậu rất lớn...”

“Tham mưu trưởng, lời nói này coi như đã vượt quá thân phận rồi.” Cố Trạch Vũ móc ra một điều thuốc, tay trái móc túi lấy cái bật lửa, không để ý trả lời.

“Vượt quá? Tôi là nhìn tiểu công chúa lớn lên, con trai tôi chơi đùa với cô bé từ nhỏ đến lớn, cậu nói tôi nói lời này là vượt quá sao?”

“Chuyện tình cảm không thể cứ coi như người nào có nhiều thời gian thì coi như người ấy thắng được. Cô ấy không thích con trai chú, đây mới là mấu chốt!” Cố Trạch Vũ suýt bị Tề Chấn làm cho tức đến phát run, cười châm chọc, “Cho dù lấy thời gian ra để tính, mười sáu năm trước tôi đã ở trong lòng của cô ấy rồi, con trai chú thì sao đây?”

“Àm...” Tề Chấn đóng sập cửa đi ra ngoài.

“Đoàn trưởng Cố, cậu nói một chút xem hả?! Sao lại gây ra chuyện này?” Chính ủy Từ đánh vào bả vai anh, “Cậu với tiểu công chúa có quan hệ tốt lắm sao?”

Nhìn người trước mặt đang mở to mắt khó tin, khuôn mặt bát quái, Cố Trạch Vũ miễn cưỡng nở một nụ cười: “Ừm.”

“Cậu chuẩn bị tâm lý cho tốt đi...” Chính ủy Từ vỗ vỗ bờ vai anh như một gánh nặng đường xa.

“Chuẩn bị tâm lý gì cơ?”

“Cậu thu nhận bảo bối tâm can của cả đại viện làm tài sản riêng, cậu cho là các thủ trưởng quân khu dễ dàng bỏ qua sao? Trước mắt không nói sư trưởng Hàn, cũng không nói Phương bí thư và Tề Tham mưu trưởng, riêng lão bà và các con của tôi, đoán chừng về sau cậu cũng không có được sự ủng hộ... Hazz... Thật ra là muốn xem xem sức chịu đựng của tiểu tử cậu đến mức nào!”

“Không biết thế này có khoa trương không vậy?”

“Cậu không biết sao? Chuyện đại sự số một trong đại viện chúng ta chính là tiểu công chúa cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào... So với chuyện này thì quân diễn là chuyện nhỏ! Thua trận nhiều nhất cũng chỉ bị mắng một trận, còn nếu là chuyện của tiểu công chúa, toàn bộ việc phía sau vô cùng rối rắm. Bộ hậu cần sắc mặt không tốt không nói làm gì, các thủ trưởng phía trên còn phải chỉnh đốn bằng những kẻ sách mờ ám. Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ cậu không sống nổi...”

Cố Trạch Vũ không ngờ tới chính ủy luôn luôn lịch sự, mở miệng là nói văn chương cũng sẽ nói tục. Anh bắt đầu dĩ cười cười, gỡ chiếc mũ lính xuống, lấy tay chỉnh sửa một chút lại đội lên đầu: “Chuyện lấy vợ, dù khó khăn hơn nữa cũng phải xông lên, không có khó khăn thì phải tạo ra khó khăn...”

“Haz... đúng là kẻ ngốc. Không có khó khăn còn cố ý tạo ra khó khăn... Còn chưa chịu tan làm đi đâu à?”

“Vì tương lai rước lão bà về... lần quân diễn này nếu thua, đoán chừng Sư trưởng Hàn đời này sẽ không cho tôi qua cửa đâu...”

Chính ủy Từ dùng giọng điệu thoải mái để hóa giải chuyện lúng túng vừa rồi. Dù sao đường đường là một đoàn trưởng, bị đá trước mặt mọi người như vậy mặt mũi tất nhiên cũng không để đâu được. Chỉ là, nhìn thấy cậu xem như không có chuyện gì chạy đi xem xét quân diễn cũng đành lắc đầu.

Haz... Cố Trạch Vũ... chuyện này thật không đơn giản như cậu suy nghĩ đâu...

Cố Trạch Vũ trở lại phòng làm việc hút thuốc, vẫn cảm thấy phiền não. Tuy rằng anh đã sớm dự liệu chuyện Hàn Hành Viễn đối kháng với anh, nhưng lúc thực sự xảy ra trong lòng vẫn cảm thấy không dễ chịu. Anh nghĩ rằng sau khi Hàn Lăng Sa tốt nghiệp, hai người lập tức kết hôn. Sau khi kết hôn, nếu cô muốn ở lại thành phố G hay đi Bắc Kinh, anh đều chiều ý cô. Bây giờ nhìn lại, mặc kệ là ở lại thành phố G hay đi Bắc Kinh, Hàn Hành Viễn không nghĩ ngờ gì là chương ngại lớn nhất.

“Viện quân của tiểu nha đầu thực sự rất lớn mạnh.” Tựa lưng vào ghế ngồi, nghĩ tới lời nói của chính ủy Từ, Cố Trạch Vũ im lặng cười cười, cũng đúng lúc điện thoại cũng vang lên.

“Alo, mẹ à, có chuyện gì sao?”

“Con ở thành phố G có chuyện gì xảy ra sao? Chú Hàn điện thoại đến cho ba con, con lại gây ra chuyện gì rồi sao?”

“Mẹ, mẹ không muốn gặp con trai của mẹ sao? Bất đắc dĩ là vì nghe được là con gây ra chuyện gì sao?”

“Lúc con còn nhỏ vẫn còn được, sau khi đi học chơi với một đám tiểu tử lêu lổng, cả ngày con chỉ làm cho mẹ không yên tâm. Sau này thật vất vả vào quân đội, mẹ còn phải lo lắng thân thể con mệt mỏi. Hiện tại đã khá hơn một chút, một cú điện thoại của chú Hàn, ba con lập tức lên con. Mẹ vừa mới yên lòng một chút giờ lại đã phải treo lên rồi...”

“Mẹ, mẹ cứ thoải mái đi, con có thể có chuyện gì cơ chứ...”

“Không có chuyện gì sao chú Hàn lại tự mình đánh điện tới cho ba con như vậy? Xem ba con vừa vỗ bàn vừa ném đồ vật, có thể có chuyện gì tốt cơ chứ? Mẹ nói cho con biết, chính là mẹ muốn nhắc nhở cho con một chút, bớt phóng túng một chút. Nếu con vui lòng có thể kể cho mẹ nghe, để mẹ chuẩn bị tâm lý trước một chút. Đến lúc ba con trừng phạt con, nói không chừng mẹ còn có thể giúp đỡ. Nhưng nếu con muốn chịu trách nhiệm, cũng được...”

Cô Trạch Vũ đột nhiên ý thức được, Hàn Hành Viễn có viện quân, ông cũng có thể được sự ủng hộ của bằng hữu. Đến lúc thật sự muốn âm ỉ, lão thái thái phát động tổng sam đại viện nổi dậy, không những chống lại được Hàn Hành Viễn, mà đối phó với viện quân cũng không phải là không thể. Nghĩ đến đây, Cô Trạch Vũ vội vàng gọi mẹ đang sắp cúp máy.

“Haz... mẹ.. chuyện mà chú Hàn ở chỗ ba con kiện con cũng là chuyện có thể tha thứ...”

“Thật sự là con đã làm chuyện gì xấu rồi sao?” giọng nói đầu dây bên kia khẩn trương.

“Mẹ, mẹ chờ con nói xong đã, vội gì cơ chứ?” Cô Trạch Vũ ngượng ngùng giả vờ ho khan, nói tiếp, “Mẹ còn nhớ mười sáu năm trước, lúc chú Hàn đến nhà chúng ta chứ?”

“Nhớ, lần đó là ba con đặc biệt mời chú ấy đến Bắc Kinh chơi...”

“Vậy mẹ còn nhớ rõ lúc đó còn có ai nữa không?”

“Sao lại không nhớ rõ? Đến nhà chúng ta ngoài chú Hàn còn có phu nhân của ông ấy, còn có cô bé...”

“Chính là cô bé đó!” Cô Trạch Vũ nghe lão thái thái còn nhớ đến cô bé kia, thần kinh run lên hưng phấn, thiếu chút nữa nhảy lên.

“Cô bé kia có việc gì sao?”

“Đó là con gái bảo bối duy nhất của chú Hàn, ở đại viện thành phố G được gọi là “tiểu công chúa”. Con gần đây không phải là nhận được lệnh của cấp trên là huấn luyện quân sự ở một trường học sao...”

“Cái gì?!” lão thái thái vẫn không bình tĩnh kêu lên, “Con trêu chọc đến cô bé nhà người ta rồi hả? Mẹ nói cho con biết nhiều lần rồi, cũng là lúc con tìm người xác định quan hệ rồi, ngày ngày còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt còn ra thể thống gì nữa! Hơn nữa, con chọc ai thì chọc, sao lại đi chọc đến cô gái đoan

trang, lạnh lợi nhà người ta...”

“Làm sao mẹ biết được cô ấy đoan trang, lạnh lợi?” Cố Trạch Vũ nghe được lão thái thái có ấn tượng tốt với Hàn Lăng Sa, trong lòng buồn lòng.

“Mẹ làm sao mà không biết? Khi còn bé đã có dáng vẻ trắng nõn nà, miệng lại ngọt. Bất luận con làm cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đều luôn tươi cười như hoa... hình như gọi là Hàn Lăng Sa... Hazzz... Sinh con gái thật đỡ lo... Mẹ à... sớm muộn gì cũng bị con tức chết!”

“Được rồi... được rồi... Mẹ, bây giờ con nói chuyện nghiêm túc đây. Chú Hàn tức giận cũng là vì... Hiện tại Sa Sa và con nói yêu nhau, chú Hàn lại đau lòng, không bỏ được, cho nên...”

“Trạch Vũ, con phải nói thật cho mẹ biết, lần này con đã hạ quyết tâm hay là kiểu đùa giỡn mới đây?”

“Mẹ, con muốn chờ Sa Sa vừa tốt nghiệp là kết hôn ngay...”

“Thật sao?”

“Chuyện kết hôn quan trọng như vậy, con còn có thể nói lung tung sao?”

“Ài ya..con trai à. Con rút cuộc cũng đã cho mẹ được an ủi một lần. Chú Hàn bên kia mẹ sẽ nghĩ cách. Con nên thông thả ổn định đến lúc đó rước lão bà về... Về phương diện nào con cũng không sánh bằng Cố Thừa Hiên, nếu lần này còn lấy vợ sau ậu, mặt của mẹ chắc chắn cũng bị con làm cho mất hết...”

“Mẹ, mẹ cũng không phải không biết Thừa Hiên. Cậu ta lạnh lùng như vậy lấy đâu ta đối tượng kết hôn...”

“Vậy con phải càng lúc càng nhanh lên... Nếu thật sự để cậu ta kết hôn trước, để mẹ xem con tại sao khóc...”

“Được rồi, được rồi... mẹ giúp con nói chuyện với ba một chút, chớ chuyện gì cũng cảm thấy là con không đúng... Cứ như vậy đi... con cúp trước...”

Cố Trạch Vũ nghe lão thái thái vui mừng cúp điện thoại, cũng cười. Tuy lão thái thái nhà anh luôn thích nhắc đến anh, nhưng thời khắc mấu chốt, thực lực của lão thái thái cũng không thể khinh thường.

Sau một cuộc điện thoại, Cố Trạch Vũ cũng yên tâm hơn một chút, lúc này mới bắt đầu bình tĩnh để nghiên cứu bản đồ quân sự.

Đến lúc lính cần vụ đến thúc giục, Cố Trạch Vũ mới phát hiện trời đã tối. Anh cả kinh, vội vàng cầm chiếc áo khoác vắt trên chiếc ghế dựa đi ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện cho Hàn Lăng Sa.

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà. Em đợi anh rất lâu nhưng không thấy anh đến nên em về nhà trước...”

“Thật ngại quá, anh xem bản đồ đến nỗi quên cả thời gian. Tối nay em muốn ăn gì? Thuận tiện trên đường về anh sẽ mua cho em.”

“Anh có thể nấu không?” tâm trạng Hàn Lăng Sa hôm nay có vẻ rất tốt.

“Em chắc chứ?” Cố Trạch Vũ nở nụ cười, “Đến lúc đó không ăn nổi em đừng trách anh...”

“Hả? Vậy coi như xong... chúng ta ăn lẩu cá nhé, chính là cửa hàng ở trước trường học chúng ta, đặc biệt rất ngon!”

“Đồng chí Hàn Lăng Sa, nói đến lẩu cá, anh dường như nhớ tới người nào đó uống rượu, ăn lẩu cá còn nói linh tinh trong tiệm rất mãnh liệt nhỉ!” Cố Trạch Vũ giả vờ tức giận nói.

“Ha ha... Ai vậy? Sao em không nhớ được nhỉ...” Hàn Lăng Sa ở đầu dây bên kia vừa cười khanh khách vừa lăn lộn trên ghế sofa.

“Đồng chí giải phóng quân không cần phải tính toán nói dối tôi...”

“Vâng! Thủ trưởng! Tôi sai rồi!”

“Biết sai mà sửa vẫn là đồng chí tốt.” Cố Trạch Vũ mở cửa xe, ngồi vào buồng lái, “Em ra ngoài đi, bốn mươi phút sau có mặt ở dưới lầu!”

“Vâng!”

Cố Trạch Vũ đặt điện thoại xuống, chỏ tay trái đặt trên tay lái, ngón trỏ và ngón cái chống cằm nghĩ tới dáng vẻ cười vui vẻ đầu dây điện thoại bên kia cười một hồi lâu mới khởi động xe.

Chương 18: Yêu xa

Cố Trạch Vũ lái xe đến dưới lầu rồi dẫn Hàn Lăng Sa đi ra ngoài ăn cơm. Dọc đường đi, tiểu nha đầu không nói một câu nào cả. Lúc đầu, Cố Trạch Vũ cho là cô mệt mỏi vì quân huấn nên có an ủi mấy câu. Nhưng đến lúc tới nhà hàng ăn, Cố Trạch Vũ mới chú ý thấy tư thế Hàn Lăng Sa không được thoải mái cho lắm. Lúc đi vào phòng hai chân cô cứ kẹp chặt lại, giống như sợ thứ gì đó sẽ rớt xuống vậy. (thì đúng là thế mà)

“Sa Sa, em không thoải mái ở đâu sao?” nhìn sắc mặt cô không tốt, Cố Trạch Vũ có chút lo lắng.

“À... em...” Hàn Lăng Sa cúi đầu ấp úng không nói ra được. Thấy ánh mắt Cố Trạch Vũ ân cần, cô không thể làm gì khác ngoài việc nói, “Em không muốn ăn, em muốn về nhà...”

“Chân em không thoải mái sao? Sao lại đi thế này?” Cố Trạch Vũ kéo cô ngồi xuống trên ghế sa-lon.

“Đừng!” Hàn Lăng Sa ý thức được anh muốn kéo cô ngồi xuống lại không dám làm theo, bụng dưới có chút đau, nhưng thật sự rất khó để mở miệng.

“Rốt cuộc em bị làm sao vậy?” Cố Trạch Vũ thấy cô phản ứng mạnh như vậy chỉ cười cười mờ mịt.

“Em... Em... Cái đó tới...” vừa nói xong, cổ Hàn Lăng Sa cũng đỏ bừng mặt.

Cố Trạch Vũ lập tức phản ứng kịp lời cô nói. Thật đúng là lúng túng! Không trách được vừa rồi cô cứ ấp a ấp úng không nói nên lời.

“Lúc đầu em không biết. Đến lúc ngồi trên xe anh em mới phát hiện ra... Em...” Hàn Lăng Sa thấy sắc mặt Cố Trạch Vũ không được tốt, hoảng hốt giải thích.

“Trước tiên anh sẽ đưa em về nhà đã...” Cô Trạch Vũ vò vò mái tóc ngắn, “Hay là đi siêu thị trước...”

“Anh đưa em về trường học là được rồi...” Hàn Lăng Sa vừa nghĩ tới buổi tối mình thường lật người lung tung, buổi sáng lúc rời giường thường lưu lại vết máu nên cũng không dám về nhà anh. Nếu ngày hôm sau lưu lại dấu vết trên giường của anh, thật là xấu hổ chết mất.

Cô Trạch Vũ nghĩ tới cô một mình ở trường, cơ thể lại không thoải mái, đương nhiên không chịu. Chỉ là anh cũng không hiểu rõ chu kì sinh lí của phụ nữ, hơn nữa cô còn nài nỉ nên cũng đành đồng ý. Lúc đưa cô đến cổng sau của trường, anh lại nhấn khóa xe, không cho cô xuống.

“Mở cửa ra... người ở đây nhiều như vậy nếu ai nhìn thấy sẽ không hay...” quân huấn còn chưa kết thúc, xe của anh chắc chắn sẽ bị các huấn luyện viên khác nhận ra. Nếu bị người khác nhận ra, nói không chừng toàn trường sẽ nhanh chóng biết chuyện. Hơn nữa, trong lúc diễn ra quân huấn không cho phép sinh viên và quân nhân yêu nhau.

“Còn có một việc chưa làm, làm sao mở cửa cho em được?” Cô Trạch Vũ cười xấu xa, trực tiếp lái xe đi thẳng, đến bên cạnh một quán ăn sang trọng mới dừng lại. Bởi vì sinh viên năm nhất và năm hai đều tập trung quân huấn đợt này, phần lớn sinh viên năm ba tập trung ở thư viện hoặc vui mình ở phòng ngủ, sinh viên năm tư thì ra ngoài thực tập nên ngõ hẻm này đặc biệt hiếm người.

Cô Trạch Vũ dừng xe, tháo dây an toàn rồi cúi xuống hôn lên môi Hàn Lăng Sa.

Ngoài lúc uống rượu say, lúc tỉnh táo Hàn Lăng Sa cũng chỉ mới hôn môi anh một lần. Bây giờ đang ở nơi công cộng, mặc dù đã có cửa sổ che lại nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái lắm.

Cô Trạch Vũ một tay đè vai cô xuống, một tay giữ đầu cô nghiêng, trực tiếp hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Đối với cô anh luôn dịu dàng, cả ánh mắt và cái lưỡi tinh tế nhu tình, tỉ mỉ. Cô ngậm chặt răng, anh lại dùng lưỡi để mở răng cô ra, qua được cửa ải này nhưng cô cũng không hề buông lỏng. Cô

Trạch Vũ nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói: “Bé ngoan, không cần khăn trương...” vừa nói vừa vuốt lưng cô.

Cô từ từ tỉnh táo lại, hé mở răng đồng thời lưỡi anh trơn tuột đi vào. Hô hấp cùng nhịp, lưỡi quấn chặt lưỡi ở chung một chỗ, anh nuốt hết mọi vị ngọt ở trong miệng cô. Bàn tay ở hông cô càng lúc càng nặng nề, cuối cùng tham luyến tiến vào trong áo vuốt ve cái eo thon của cô. Cô ưm một tiếng, kéo tay anh ra, anh vẫn còn tiếc nuối vị ngọt trong miệng.

Anh dường như vẫn chưa thỏa mãn đôi môi ngon lành của cô, một tay ôm thắt lưng, một tay giữ gáy cô tiếp tục nhẹ nhàng lướt lên môi cô.

Không khí thành phố G mang theo chút ẩm ướt nhưng nụ hôn của anh dường như rất khô ráo, đôi môi hai người lập tức như bùng cháy lên. Ngay cả cô cũng đi theo môi lưỡi nóng bỏng anh mà run rẩy.

Đợi đến lúc trong phổi cô không còn không khí để hít thở, anh mới theo bản năng buông cô ra. Dùng ngón tay vuốt ve đôi môi sưng đỏ sáng bóng của cô, Cố Trạch Vũ thở dài: “Chừng nào em mới tốt nghiệp đây?”

Hàn Lăng Sa tất nhiên hiểu lời anh nói có ý nghĩa gì, trừng mắt nhìn anh: “Ngày đó còn nói anh là đầu gối... hừ... là cao thủ đúng không?”

Cố Trạch Vũ vỗ vỗ đầu cô: “Đầu óc đen tối... Ngày mai xin nghỉ đi. Anh sẽ gọi điện thoại cho huấn luyện viên của bọn em. Thời gian này anh đang chuẩn bị gấp cho quân diễn, có thể sẽ khá bận, nhưng ngày bọn em duyệt binh anh sẽ đến. Sau khi duyệt binh chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Ừ,” Hàn Lăng Sa gật đầu đồng ý. Thời điểm quân diễn thường rất bận rộn, cô cũng biết nên dĩ nhiên có thể hiểu được, “Đúng rồi, chiều hôm nay sao anh có vẻ kì lạ thế? Hỏi em có về nơi ấy hay không...”

“Lúc ấy ba em đang ở đó, buộc anh phải hỏi em.” Anh không muốn nói cho cô biết quá nhiều, sợ cô lại kích động.

“Ừm...” Hàn Lăng Sa cúi đầu sửa sang lại quần áo, “Dù sao cũng phải đợi ông ấy nói rõ mọi chuyện với người đàn bà kia em mới trở về.”

“Tùy hứng!” Cô Trạch Vũ giả vờ trách cứ, rồi lái xe đưa cô quay lại công trường, sau khi cô đi vào cửa mới rời đi.

“A!” Lúc Lâm Tiểu nhìn thấy Hàn Lăng Sa cầm chìa khóa phòng ngủ đứng ngoài cửa lập tức hét lên, “Cậu bị thất sủng à? Sao tối nay lại quay lại?”

Hàn Lăng Sa đi vào, không nhìn đến vẻ ngạc nhiên của cô, mở hộc tủ tìm băng vệ sinh, thuận tiện trả lời, “Dì cả của tôi tới...”

“Cho nên cậu mới trở lại hả?” Lâm Tiểu vẫn đi sau đít cô, “Đồng chí Hàn Lăng Sa, cậu thật không có tiền đồ. Thời cơ tốt như vậy cậu cũng không nhân cơ hội kiểm chứng đồng chí đoàn trưởng.”

“Kiểm chứng cái gì?” Hàn Lăng Sa cầm băng vệ sinh và quần áo đi vào phòng vệ sinh.

Lâm Tiểu đi theo đến phòng vệ sinh, đứng ở cửa nhìn chiếc cửa khóa chặt, lớn tiếng nói, “Kiểm nghiệm anh ta có đau lòng vì cậu không... Sao cậu không để anh ta vào siêu thị mua băng vệ sinh? Không để cho anh ta pha nước đường cho cậu uống? Không để anh ta...”

Hàn Lăng Sa chặn ngang lời cô, “Nói chuyện thực tế một chút có được không? Anh ấy mặc quân trang có thể tùy tiện vào trong siêu thị sao? Cậu thấy thế nào? Còn nữa, cả đời anh ấy đều ngậm thìa vàng* (cả đời ăn sung mặc sướng), sao có thể biết cách pha nước đường đỏ?”

“Á...” Lâm Tiểu nhất thời cũng cảm thấy lời nói của Hàn Lăng Sa rất có lý, trầm mặc một lúc mới bắt đầu bát quái, “đoàn trưởng Cố nhà cậu không phải rất có sở trường “đánh nhanh thắng nhanh” sao? Lúc này chưa được bao lâu đã có thể bắt được một đại mỹ nữ tâm cao khí ngạo. mấy ngày hai người ở chung một chỗ, là ở chung phi pháp đấy!”

Hàn Lăng Sa bên trong im lặng không lên tiếng. Lâm Tiểu cho là cô xấu hổ, tiếp tục suy nghĩ muốn tìm ra điểm bát quái.

“Còn nữa, đoàn trưởng Cố bề ngoài nhìn nghiêm chỉnh như vậy, có bí mật

làm chuyện không đứng đắn không? Còn nữa còn nữa...”

Hàn Lăng Sa mở cửa ra ngoài, lướt qua cô, lấy quần áo đã thay đi giặt. Sau đó dùng bột giặt ngâm quần áo ở trong chậu.

“Á... không thể ngâm như vậy được. Đến lúc đó máu tan sẽ không ổn lắm.” Lâm Tiểu thấy thế vội nhắc nhở cô.

Lúc ở nhà cô chưa từng làm những thứ này, chỉ việc ném vào trong máy giặt, người giúp việc sẽ tự mình đi lấy. Bây giờ đang ở trường học, một tầng lầu cũng chỉ có một máy giặt mà cả tầng đều giặt chung. Cô cảm thấy không có cách nào sạch sẽ bằng cách tự mình giặt lấy.

“Ừ.” Hàn Lăng Sa sau khi dọn dẹp sạch sẽ chậu bột giặt, tự mình bắt đầu giặt lại.

“Xấu hổ sao? Làm gì mà không trả lời vấn đề của mình? Thỏa mãn lòng hiếu kì của một nhân dân quần chúng chứ sao. Cậu cũng là chị dâu của những người trong quân đội, có thể duy trì tin tưởng và ngưỡng mộ của lão công cậu sao? Bọn anh đều toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ!”

“Tiểu Tiểu... cậu không cần hỏi tôi, ngay cả tôi cũng có cảm giác không tin tưởng được!” Hàn Lăng Sa tiếp tục động tác cơ tay, “Tự tôi cũng không biết vì sao tôi lại chờ đợi mười sáu năm. Ngay cả ở chung một chỗ tôi cũng không thể giải thích được, nhưng lại có một loại cảm giác như nước chảy thành sông. Tóm lại, hiện tại tôi rất loạn... Đột nhiên tớ cảm thấy, cuộc sống của mình thật giống như mớ bòng bong, sắp xếp thế nào cũng không rõ.”

“Mười sáu năm?! Chuyện gì đã xảy ra à? Hai người nhận thức được đôi phương bắt tài kém cỏi sao?”

“Cậu đi đóng cửa lại...” Hàn Lăng Sa thở dài. Cô không có mẹ, không biết nói những chuyện này cho ai. Cô cũng hiểu người trong cuộc thường mơ hồ, nhưng là không có một người nào nói cho cô biết cô phải làm sao. Cô cảm thấy bản thân mệt chết đi được. Chính cô cũng không biết mình có thể kiên trì được bao lâu.

Sau khi Lâm Tiểu đóng cửa đã chạy tới cạnh cô, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thần thần bí bí...”

“Mười sau năm trước, tôi và Cố Trạch Vũ đã quen biết nhau. Ba tôi và ba anh ấy là chiến hữu của nhau. Khi đó ba tôi dẫn tôi đến nhà của anh ấy chơi...”

“Oa! Thì ra ba cậu cũng là quân nhân sao?”

Hàn Lăng Sa gật đầu nói tiếp: “Lúc ấy chỉ là được chơi rất vui vẻ, cũng không có cảm giác gì, dù sao chúng tôi vẫn còn rất nhỏ. Đêm hôm đó, sau một ngày ở bên ngoài, anh ấy dẫn tôi về. Đại viện tổng tham và trụ sở quân đội thành phố G cũng không khác nhau nhiều lắm, bên trong đều có phòng ở, chính giữa là đường lớn... Lúc ấy vốn là rất nhỏ, cũng tương đối nhát gan, bên cạnh nhảy ra một con mèo đã dọa tôi khóc mãi. Năm đó anh ấy cũng đã nhiều tuổi, cũng đã biết cách chăm sóc người, thấy tôi khóc đã dỗ dành tôi, còn không ngừng nói ‘không sợ, tiểu ca ca bảo vệ muội’. Chính một câu nói này thế nhưng đã khiến bọn tôi đợi nhau mười sáu năm.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, sau khi về nhà, mấy năm sau thì ba và mẹ tôi xảy ra chuyện. Lúc mẹ tôi qua đời, tôi thật sự rất sợ. Bởi vì ba tôi đã đưa một người phụ nữ về để tôi gọi bà ta là ‘mẹ’. Nhưng tôi làm sao có thể để người khác thay thế mẹ tôi đây? Huống chi lúc đó tôi rõ ràng nhìn thấy... cho nên, tôi không ngừng lên cơn giận, không ngừng khóc, nhưng trong lòng tôi rất sợ, sợ ba tôi vì người đàn bà kia mà không cần tôi nữa. Khi đó, mỗi lần tôi sợ, tôi liền nghĩ tới câu nói của anh ấy đêm hôm đó. Cậu cũng biết, trẻ con chính là như vậy, câu nói đầu tiên của người khác luôn có thể ủng hộ lớn nhất...”

Nói xong, nước mắt Hàn Lăng Sa cũng rơi xuống. Lâm Tiểu nhìn lại không biết phải làm thế nào để khuyên cô. Chuyện gia đình cô phức tạp, một người ngoài chỉ biết nói lời trống rỗng sao có thể là ý cô được đây?

“Sau đó, giống như đem những lời này thành tín ngưỡng cả đời. Cho nên, tôi ương ngạnh tùy hứng, ngang ngược vô lý...”

“Vậy cậu nghĩ sao? ở chung một chỗ với Cố Trạch Vũ...”

“Tôi không biết tôi có yêu anh ấy không. Tôi chỉ cảm thấy, tôi giống như... không thể rời bỏ anh ấy... Từ lúc biết anh ấy là người kia, tôi không biết rốt cuộc trong lòng mình như thế nào? Chính là tôi cảm thấy nếu rời xa anh ấy sẽ... chết...”

“Thế Cố Trạch Vũ nghĩ thế nào?”

“Tôi không biết...”

Chương 19: Biểu diễn

Lâm Tiểu không biết nói gì, bây giờ nhìn lại thấy tình yêu giữa Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ hình như có chút nặng nề. Ba chữ “Không thể rồi” đã trở thành nguyên nhân kết đôi Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ lại với nhau cả đời. Có lẽ tình yêu của họ sẽ chỉ là bi kịch.

“Sa Sa, tớ nghiêm túc nói cho cậu biết, cậu phải nói rõ ràng cho Cố Trạch Vũ. Trong tình yêu, giữa hai người không thể tha thứ bất cứ giấu giếm nào. Cậu bây giờ vẫn còn cảm giác như

thờ ơ. Nhưng anh ta thì sao? Cậu có biết không? Khoảng cách mười sáu năm của hai người cậu vẫn chưa biết đã có những gì xảy ra. Mặc dù lời tớ nói không dễ nghe nhưng mình cảm thấy, hai người tốt nhất nên ngồi lại nói chuyện với nhau...”

“Ừ. Trước hết phải giải quyết ổn thỏa chuyện trong gia đình tôi rồi mới nói được.” Hàn Lăng Sa dùng đầu ngón tay lau nước trên khóe mắt, khôi phục dáng vẻ ngày thường chậm rãi giặt xong quần áo vừa tắm rồi từ từ bò lên giường.

“Sa Sa, chuyện như vậy tốt nhất không nên kéo dài, giải quyết nhanh một chút tuyệt đối là chuyện không tệ.” Lâm Tiểu biết, tuy ngoài mặt cô như thế nhưng trong lòng chắc chắn đã khổ sở rồi lắm lắm rồi.

“Ừ, tôi hiểu, đi ngủ đi!”

“Ngủ gì cơ chứ?” Lâm Tiểu đột nhiên nở nụ cười, “Cậu còn chưa thành thật khai báo với mình. Nhà cậu rốt cục làm gì? Nhìn cậu thân thiết quen thuộc với trụ sở quân đội, ba cậu lại là quân nhân. Cậu sẽ không như Tề Thạch... con cán bộ trong truyền thuyết chứ?”

Hàn Lăng Sa bị cô hỏi nhiều lần, thật sự nhin không được, mạnh mẽ nói: “Nhà tôi và nhà cậu ta gần nhau, không cho phép làm âm ỉ. Tôi mệt muốn

chết.”

“Hazz..đừng ngủ...” Lâm Tiểu nghe được tin tức mang tính bùng nổ càng không chịu buông tha cô. Thì ra cô gái này là truyền thuyết của đại viện trong trường học của bọn họ...

Có tiếng gõ cửa, Hàn Lăng Sa càng cảm thấy phiền não. Đang mơ mơ màng màng ngủ lại bị người ta đánh thức, đầu đau như búa bổ. Thoáng chốc nghe Lâm Tiểu mở cửa. Sau đó là âm thanh sột soạt, cuối cùng là hai giọng nói khác: “Chị ạ!”

Hàn Lăng Sa vừa nghiêng đầu nhìn, hai cô bé khuôn mặt tươi tắn cười rạng rỡ. Cô cũng không biết nói thế nào cho đúng, chỉ đành gật đầu một cái, nói qua loa: “Các em dọn đến phòng này à? Từ từ dọn dẹp nhé...” vừa nằm xuống lại gọi Lâm Tiểu, “Tiểu Tiểu, tám giờ rưỡi gọi tôi nhé, tôi ngủ trước đây...”

“Tám rưỡi cậu còn ra ngoài sao?” Lâm Tiểu dọn dẹp sách trên bàn của mình, không để ý hỏi.

“Không phải, xin nghỉ. Đều như vậy rồi, ngày mai tôi sao có thể luyện tập. Tôi ngủ trước một chút, mệt muốn chết rồi.”

“Ừ ừ.”

Hai nữ sinh năm nhất mới tới, thấy Hàn Lăng Sa buồn ngủ cũng nghiêm túc thu dọn đồ đạc. Vừa để đồ xuống xong, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lâm Tiểu, nhỏ giọng hỏi: “Chị à, đây là chị Hàn Lăng Sa sao?”

“Ừ.” Ở trường, Hàn Lăng Sa rất nổi tiếng. Có sinh viên năm nhất nhận ra cô cũng không có gì lạ.

“Chị à, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, nói chuyện ở trong này chị Hàn Lăng Sa sẽ ngủ không ngon.” Một người trong đó kéo tay áo Lâm Tiểu, giọng nói mang chút van xin.

Lâm Tiểu liếc mắt nhìn Hàn Lăng Sa, gật đầu theo hai người ra khỏi phòng. Ba người cũng không đi đâu xa, đứng ngoài ban công tán gẫu.

“Chị à, chị Hàn Lăng Sa có dễ sống cùng không?”

“Bề ngoài cô ấy có chút... có chút lạnh lùng, nhưng thực ra là một người rất tốt. Chỉ là, chị nhắc nhở các em trước, cô ấy ghét nhất người khác ra vẻ khinh thường đối với bảo bối ngân châm của cô. Các em nhất định phải nhớ lấy thật kĩ nha!”

“Hazz..chị, nghe nói chị Hàn Lăng Sa và đoàn trưởng đẹp trai đang qua lại với nhau, là thật sao?”

“Em gái à, các em không cần đưa đẩy chị vào con đường bất nghĩa. Về chuyện bát quái của cô ấy, chị không dám nói đâu. Nếu bị cô ấy phát hiện, chị sẽ chết chắc. Các em không biết bộ châm của cô ấy lợi hại ra sao đâu! Chị nói cho các em biết... lần trước chị cũng tùy tiện nói chuyện của cô ấy, cô ấy đã dùng bộ châm kia đâm chị một cái. Đau đến nỗi không biết mẹ chị là ai, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng...” Lâm Tiểu nghĩ đến lần đó cô nói ngân châm của cô ấy là “Thứ đồ chơi thôi nát”, ngay lập tức bị năm kim châm đâm vào người, đến bây giờ vẫn còn vết thương mờ do kim châm.

“Thật sao?” hai nữ sinh liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi mở miệng, “Là như vậy. Nghe nói bọn em ngủ cùng phòng với chị Hàn Lăng Sa, một chị ở bộ phận trung tâm giải trí có nhờ vả, nhất định phải thuyết phục chị ấy vui vẻ biểu diễn một tiết mục trong buổi tiệc chia tay các huấn luyện viên. Chị cũng biết là buổi tiệc chia tay này bình thường sẽ không có ai xem. Nếu như chị ấy lên biểu diễn một tiết mục, nhất định sẽ thu hút rất nhiều người...”

Cô bé kia còn chưa nói hết câu, Lâm Tiểu đã khoát tay chặt dứt, “Chị nói này em gái, chuyện như vậy các em không cần phải đưa ra đùa giỡn. Hai năm sống cùng cô ấy, chị cũng chỉ được nghe cô ấy đàn piano duy nhất một lần. Hai phút, thật sự chỉ hai phút... haz...”

“Hả?” hai nữ sinh năm nhất vừa mới vào trường cũng giống với đa số những sinh viên năm nhất khác. Trong mắt bọn họ, Hàn Lăng Sa giống như một vị thần có thật. Là đại thần thì bọn họ làm sao dễ dàng đụng vào, “Chị à, chị có thể giúp chúng em nói một chút không?”

“Không cần lôi kéo chị, chị thật sự không dám chọc cô ấy!” Lâm Tiểu xoay người muốn trốn. Đi được hai bước, cô xoay người lại, thần thần bí bí cười. “Chỉ là chị sẽ chỉ cho các em một chiêu, đừng nói là chị nói...”

“Nhất định không nói!”

“Tìm liên trưởng của các em, nói rằng Hàn Lăng Sa tài nghệ tinh thông, cảm kì thư họa. Liên trưởng của các em nhất định sẽ nghĩ được biện pháp để Hàn Lăng Sa lên sân khấu.”

Lâm Tiểu nói xong, che miệng cười trộm, vui vẻ chạy về phòng. Thật ra cô cũng rất mong chờ Hàn Lăng Sa lên sân khấu biểu diễn.

Còn chưa đến tám rưỡi, Hàn Lăng Sa đã bị chuông điện thoại di động đánh thức. Nhìn thấy ba chữ “Cố Trạch Vũ” trên màn hình, Hàn Lăng Sa cảm thấy ấm áp trong lòng. Nhận điện thoại, lập tức nghe được giọng nói ấm áp quen thuộc của hắn.

“Hiện tại có cảm thấy thoải mái một chút nào không?”

“Ừ.”

“Đang ngủ?”

“Ừ.” Hàn Lăng Sa sợ anh cảm thấy không kiên nhẫn, nói thêm, “Có ngủ một chút.”

“Anh đã nói cho liên trưởng và huấn luyện viên của em rồi, bổ sung giấy xin phép nghỉ là được, ngày mai không cần đi luyện tập, biết không?”

“Ừ.”

“Vậy em nghỉ ngơi cho khỏe. Mấy ngày sau anh tới đón em.”

“Ừ... chờ một chút...” Hàn Lăng Sa sợ anh cúp điện thoại, vội vàng gọi anh, “Anh đã ăn tối chưa?”

Ở đầu dây bên kia, Cố Trạch Vũ nghe thấy cô đang quan tâm mình, cười ầm ập, “Ăn rồi. Em nghỉ ngơi cho khỏe. Mấy ngày nay anh bận rộn, không có nhiều thời gian gặp em. Em cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn kiêng, người vốn đã gầy, còn ăn ít... Máu chốt vẫn là nhớ giữ gìn sức khỏe, không nên tùy tiện giảm cân. Giảm cân có gì tốt cơ chứ?! Có nghe không!”

“Biết... rồi...” Hàn Lăng Sa cố ý kéo dài ngữ điệu trả lời, lại nghe thấy hân cười. Tưởng tượng hân giờ đang ngồi trên ghế salon hoặc trong phòng làm việc xem xét bản đồ quân sự, dáng vẻ cong môi cầm điện thoại, cô lại cảm thấy thời gian dường như chiếc bánh ngọt vậy.

“Được rồi, em cúp nhé. Trong phòng em vừa có hai cô bé mới chuyển đến, em xem có giúp được chút gì không.”

“Sao không thấy người nào đó nhiệt tình với anh nhỉ?”

“Người ta là đàn em! Còn nhỏ tuổi hơn em. Đây là kính già yêu trẻ có đúng không đồng chí đoàn trưởng?”

“Không tệ, tư tưởng giác ngộ của đồng chí thật cao...” Cố Trạch Vũ nghiêm trang trả lời, “Được rồi, cúp máy đi, em nên nghỉ ngơi sớm một chút, không nên thức đêm.”

“Ừ.”

Sau đó, hai người cũng không cúp điện thoại, cứ để vậy trầm mặc một hồi lâu. Mơ hồ truyền đến tiếng Cố Trạch Vũ than thở, “Sa Sa, em cúp máy trước đi, nghe lời anh...”

Hàn Lăng Sa cười đáp, cúp điện thoại. Cô nằm trên giường, không buồn ngủ, Lâm Tiểu cũng không biết đi đâu, trong phòng không có một bóng người. Bình tĩnh suy nghĩ đến lời Lâm Tiểu nói, cảm thấy cũng đúng mấy phần. Từ từ mở lòng, mọi chuyện được rõ ràng cũng tốt. Mười sáu năm là khoảng thời gian dài đằng đẵng, chắc chắn có nhiều chuyện xảy ra. Cũng không thể một sớm một chiều tóm gọn hết được. Đợi đến lúc hai người thẳng thắn nói chuyện với nhau, có lẽ đoạn tình cảm này sẽ càng được gia cố.

Lâm Tiểu bước vào, vẫn còn che miệng cười, không phát hiện ra Hàn Lăng Sa đã tỉnh ngủ.

“Cậu cười gì vậy? thật giống kẻ ngốc...” Hàn Lăng Sa một bên nhìn thấy bả vai Lâm Tiểu rung rung.

“Cậu hù chết tôi!” Lâm Tiểu liếc Hàn Lăng Sa quở trách, “Còn chưa tới tám rưỡi, không muốn ngủ nữa sao?”

“Tôi vừa tỉnh dậy nghe điện thoại, hiện tại mấy giờ rồi?”

“Gần tám giờ rồi.” Lâm Tiểu nhìn đồng hồ trên điện thoại, ngẩng đầu thấy Hàn Lăng Sa bắt đầu mặc quần áo, “Đi xin phép sao?”

“Ừ. Tôi nên đi sớm một chút, tránh cho huấn luyện viên về sớm.”

“Muốn mình đi cùng cậu không?”

“Đi thôi.”

Hai người sửa soạn một chút rồi cùng đến chỗ quân huấn. Mỗi ngày trước chín rưỡi sẽ có huấn luyện viên trực.

Vừa tới cửa đã chạm mặt hai cô bé cùng phòng mới tới.

“Chị ạ.” Hai cô bé lễ phép chào hỏi, nhìn thấy Lâm Tiểu khoác tay Hàn Lăng Sa càng vui vẻ tươi cười, “Chị Lăng Sa đến xin nghỉ sao?”

“Ừ, các em cũng đi à?”

“A, không phải, hôm nay là ca trực của liên trưởng bọn em, bọn em tìm anh ấy có chút việc. Giờ bọn em về trước, còn có nhiều đồ cần sửa soạn.”

“Được, lát gặp lại.”

Bốn người khách khí, nên quay về cũng quay về, nên vào phòng làm việc cũng đi vào. Lâm Tiểu lại bắt đầu cười trộm, xem ra lát nữa Hàn Lăng Sa sẽ

thấy được đãi ngộ của cấp dưới thủ trưởng.

“A, chị dâu nhỏ đến rồi...” một người trong số huấn luyện viên ngẩng đầu thấy Hàn Lăng Sa lập tức hét lên.

Mặt Hàn Lăng Sa nháy mắt đỏ bừng, nhẹ giọng trách, “Nói bậy bạ gì vậy?”

“Chị dâu, “ một người khác cao hơn huấn luyện viên nọ đứng lên, kéo ghế, cười cười nhìn Hàn Lăng Sa, “Thật xin lỗi, vừa rồi đoàn trưởng mới gọi điện tới thông báo, cho chị giấy xin nghỉ.”

“Ừ.”

“Chị dâu, nghe nói chị là tài nữ à?” vị đầu tiên tự cho là mình quen thân, hết sức nhiệt tình hỏi.

“Không phải đâu, tôi chỉ học mỗi ngành y, còn lại cái gì cũng không giỏi.” Tuy trong quân đội những người yêu nhau mà chưa kết hôn vẫn được gọi là “Chị dâu”, nhưng một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi, một tiếng này cũng làm cho Hàn Lăng Sa có chút ngại ngùng.

“Nghe sinh viên trong trường nói, chị dâu cầm kì thi họa, mọi thứ đều tinh thông! Chị dâu, tiệc đưa tiễn huấn luyện viên mấy ngày sau, đoàn trưởng cũng sẽ tới. Chị mà biểu diễn sẽ tăng thêm thể diện cho đoàn trưởng.”

“Tôi thật sự không biết, cậu không cần nghe người khác nói linh tinh.” Tuy những thứ này cô đều biết, nhưng biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy, cô sẽ có chút không tự nhiên, mặt bình tĩnh. Huống chi, trong đó còn có cả hân.

“Chị dâu, chị không cần phải khiêm tốn... Chị không phải không biết, đoàn trưởng chúng ta ngày ngày đều nhắc đến chị, nói chị tài nghệ song toàn. Anh ấy ngày ngày ngồi ở trong phòng làm việc ngăn người nhìn bản đồ. Bọn tôi hỏi anh ấy đang nghĩ gì, thì anh ấy nói là đang nghĩ đến cảnh nhìn chị khiêu vũ...”

“Sao tôi không biết?”

“Anh ấy sợ chị không vui nên không nói cho chị biết đấy chứ. Nếu không nghĩ tới quân diên, bọn tôi cũng không gấp gáp thế này... Chị dâu, coi như là thỏa mãn nguyện vọng của đoàn trưởng một lần. Như vậy tâm trạng anh ấy sẽ thoải mái để chuẩn bị quân diên, hiệu suất làm việc cũng cao.”

Hàn Lăng Sa cúi đầu viết đơn xin nghỉ, không trả lời.

Lâm Tiểu đứng bên thiếu chút nữa không nhịn được cười, cố gắng chịu đựng nói như thật, “Nghe nói quân diên không cho phép xuất hiện bị thương, có phải rất nguy hiểm hay không?”

Huấn luyện viên bên cạnh lập tức hiểu ý cô, nói chêm vào: “Đúng vậy!”

Hàn Lăng Sa vừa nghe thấy hai người nói lại cảm thấy lo lắng. Cô nghĩ tới ngày đó hẳn đã từng kể chuyện ở Tứ Xuyên và Hồ Nam, trong lòng cảm thấy đau đớn. Cô cắn môi, nửa ngày mới hỏi một câu, “Anh ấy muốn xem thật sao?”

“Đúng đúng! Tôi là người tổ chức hoạt động lần này, tôi sẽ đi đăng kí cho chị dâu... ha ha..”

Hàn Lăng Sa nhìn Lâm Tiểu, thấy trên mặt cô không có vẻ trêu chọc mới gật đầu đồng ý...

Chương 20

Trên đường trở về phòng ngủ Hàn Lăng Sa vẫn không dám nhìn Lâm Tiểu. Cô rất ít khi biểu diễn trước mặt người khác. Năm lớp 11, sau khi Tề Thạch cầu xin hết nước, cuối cùng cô mới miễn cưỡng đồng ý đánh một bản “Always with me” tại bữa tiệc cảm ơn giáo viên của học sinh tốt nghiệp cấp 3. Cô đã nổi tiếng từ ca khúc này. Học sinh cả trường ai cũng biết, Hàn Lăng Sa lớp mười một, không những xinh đẹp mà kỹ năng đánh piano còn là số một. Nghe nói cô còn có nhiều tài hơn nữa...

Thời điểm điền vào giấy nguyện vọng sau khi thi tốt nghiệp, Hàn Lăng Sa cũng không điền vào trường quân đội, mà Hàn Hành Viễn cũng không chịu để cô phải chịu khổ. Sau nửa tháng suy nghĩ, cô chọn trường đại học G, không những gần nhà mà Tề Thạch còn học ở đây, chắc chắn có người chăm sóc. Cả kì nghỉ hè vui vẻ và tin trúng tuyển vào trường đại học đã phá tan niềm vui của Tề Thạch.

Đại học G vốn không rộng lắm. Hàn Lăng Sa và không ít bạn học đã học trung học ở đây nên đã khá nổi tiếng. Ngoài ra, con cán bộ nổi tiếng Tề Thạch còn cố ý chăm sóc tận tình, muốn gì được đó khiến Hàn Lăng Sa lại tiếp tục đạt danh hiệu cao nhất.

Chẳng qua trong trường đại học, thật sự không biết làm sao mà biểu diễn được. Mặc kệ nói thế nào, Hàn Lăng Sa cũng chỉ là một cô bé. Lần đầu tiên gặp phải tình huống biểu diễn trước mặt mọi người vì bạn trai ít nhiều cũng thấy ngại ngùng. Nói trắng ra chính là không thả lỏng tư tưởng được một chút nào.

“Tiểu Tiểu...”

“Hả?”

“Từ đầu tới cuối tớ đều cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Tôi có cảm giác như tôi đang bị mắc bẫy...”

“Mắc bẫy gì cơ?” Lâm Tiểu giả vờ trả lời, “mình nói cho cậu biết, nghe nói quân diễn luôn có nguy hiểm rình rập. Dù sao cậu cũng sống trong một quân khu lớn, chắc chắn hiểu rõ hơn tớ. Cậu có thể khuyên bảo vị đoàn trưởng nhà cậu, không cần liều mạng... Đến lúc đó lại lê cái thân thể bị tàn phá về gặp cậu... Hai người chỉ còn nước ngồi ôm nhau khóc thôi...”

“Tôi làm sao biết được những điều này? Tôi cũng không phải là sư trưởng. Tôi chỉ lớn lên ở trụ sở quân khu, có được không?! Tôi cũng không thích dính vào những chuyện kia, chỉ là hiện tại muốn anh ấy rút khỏi nhất định không thể...”

“Cậu là đồ ngốc à? đoàn trưởng Cố rút khỏi làm gì?!” Lâm Tiểu vẫn lợi dụng Cố Trạch Vũ dụ dỗ Hàn Lăng Sa biểu diễn trước mặt mọi người, làm sao để cho cô ép buộc Cố Trạch Vũ rút khỏi quân diễn được, “Quân diễn này là thời cơ tốt nhất để bọn họ chứng minh năng lực bản thân với mọi người. Trước hết không nói đến danh dự nhưng cũng là bản tính muốn khẳng định của người lính. Theo phong cách phương tây mà nói thì đó chính là nâng cao năng lực bản thân, một lòng vì nhân dân phục vụ. Nói trắng ra chính là muốn chứng minh ai là anh hùng trên mặt trận thời bình chứ sao. Cậu nói xem, đã là người đàn ông, có ai không hy vọng mình được vinh danh? Nếu như cậu chỉ vì ý muốn cá nhân bóp nghẹt chàng giải phóng quân trẻ tuổi, nhiệt tình với công việc, mới chính là lòng dạ đàn bà! Là tư tưởng phong kiến tụt hậu! Còn là gián điệp gây hại cho sự an toàn về tính mạng của quần chúng nhân dân!

“Có phải cậu phóng đại quá không?”

“Cậu cho rằng nghề quân nhân là đùa giỡn sao? Thánh thần! Thánh thần có hiểu hay không?!” Lâm Tiểu quyết tâm bắt lấy trọng yếu của cô, như vậy mới có thể một cú đánh ngã cô được.

“A, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, tớ làm sao không biết. Từ nhỏ, những người bên cạnh tôi nhiều nhất là quân nhân, tôi làm sao không biết!” Hàn Lăng Sa bị Lâm Tiểu dọa cho sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là cứng cổ cãi nhảm lấy lại chút thể diện.

Lâm Tiểu thấy cô hoàn toàn tin tưởng lời mình nói cũng không nói gì nữa. Hai người đến siêu thị trước cổng trường mua chút gì ăn rồi mới quay về phòng ngủ.

“Sa Sa, sao hôm nay cậu mua ít đồ ăn vặt vậy?” bề ngoài Hàn Lăng Sa có vẻ gầy nhỏ, thực ra là bộ xương nhỏ, thịt trên người cũng không ít. Người này cũng rất tham ăn, mỗi ngày sau chín giờ nhất định sẽ ăn đồ ăn vặt đầu tiên.

“Không có tiền!” Hàn Lăng Sa liếc nhìn cô, khạc ra hai chữ.

“Không thể nào, cậu luôn xài tiền như nước... chuẩn bị tiền mua nhà kết hôn cùng đoàn trưởng à? Dù kết hôn cũng cần cậu mua nhà sao? Lấy cấp bậc Trung tá của đoàn trưởng nhà cậu còn sợ không có nhà ở sao?”

“Cậu nghĩ lung tung gì cả ngày thế hả?”

“Ồ, mình nghĩ sai sao? Sao giọng điệu cái người này giống với đoàn trưởng Cố quá, rất thích dạy dỗ người khác...”

“Thần kinh...” Hàn Lăng Sa liếc cô, lấy một túi khoai tây chiên vừa đi vừa xé túi ăn, “Tớ không có cách nào về nhà, cũng không còn mặt mũi nào đi lấy tiền...”

“Tìm đoàn trưởng Cố nhà cậu chứ sao...” Lâm Tiểu thuận miệng nói, “Ha ha... Tài chính của anh ta sớm muộn gì cũng rơi vào tay của cậu.”

“Tôi cũng không còn mặt mũi đi!”

“Xấu hổ à?”

“Tôi là người có thể xấu hổ sao?”

“Vậy sao cậu lại đỏ mặt?”

“Tôi... Trời nóng nực không được à...?!”

Dọc đường đi về phòng, hai người đều cãi nhau rồi lại cười đùa hi hi ha ha.

Hai cô bé mới đến dĩ nhiên không dễ dàng bỏ qua cho Hàn Lăng Sa, một trái một phải kẹp cô lại, bắt đầu muốn thảo luận về buổi biểu diễn.

Hàn Lăng Sa cũng rất buồn bực. Phía trước vừa mới đồng ý, sau đã bao vây tấn công, thế nào cũng thấy như có thông đồng.

“Tôi cứ có cảm giác như mấy người đã bày xong một cái bẫy, sau đó chờ dẫn tôi đến sao?”

“Nào có... chị à... bọn em ở bộ phận giải trí, liên trưởng của bọn em nói chị phải biểu diễn mà...”

“Vậy sao truyền đi nhanh như thế được? Chị đây vừa mới đồng ý, các em đã biết rồi sao?”

Lâm Tiểu cũng sợ hai đứa nhóc này nhất thời nói lộ, khai cô ra. Đến lúc đó, không xem được tiết mục không nói, đoán chừng trên người tất cả là lỗ kim rồi. Theo tính cách của Hàn Lăng Sa, tuyệt đối sẽ bị ghim thành tổ ong vò vẽ.

“Ai nha, đầu năm nay có điện thoại di động, cậu không biết sao? Liên trưởng bọn họ chỉ cần gọi một cú điện thoại lập tức sẽ báo được. Hơn nữa, chúng ta còn đi dạo một vòng lớn trong siêu thị như vậy nữa mà... Cậu quản nhiều như vậy làm gì?!” Lâm Tiểu vừa nói vừa kéo Hàn Lăng Sa ngồi xuống ghế bên cạnh, cố gắng di dời sự chú ý của cô, “mình nghe được cậu đồng ý với người ta là khiêu vũ... định nhảy bài gì?”

“Dân tộc? Ballet? Các cậu thấy thứ gì thì tốt hơn? Từ khi học đại học, căn bản tờ không nhảy, không biết loại nào thích hợp...” Sự chú ý của Hàn Lăng Sa thành công bị dời đi.

“Ai ôi, những thứ này đều hợp cả! Các em nói đi chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Hàn Lăng Sa nghi ngờ nhìn hai cô bé, lại nhìn Lâm Tiểu cười như không cười, Không đúng sao? Hai cái này không phải là lỗi thời nhất sao?”

“Tôi nói thế bao giờ?” Lâm Tiểu khoác hai tay lên vai cô, cười nói, “Cậu nghĩ xem, cả ngày bọn họ đều ở trong quân khu buồn chán... Thật vất vả mới có được cơ hội này để thả lỏng một chút, biết một ít các cô gái xinh đẹp, đương nhiên đến lúc đó phải hăng hái... Cậu nghĩ đi, đến lúc cậu ở trên múa ballet, đoàn trưởng Cố ở dưới dẫn đầu một đám huấn luyện viên ngủ thiếp đi, vậy cũng không hay lắm...”

“Đúng!” một cô bé vội vàng nói đỡ, “Đến lúc đó sẽ có các anh chị năm 3 đến dự, nếu xuất hiện trường hợp như vậy sẽ rất khó xử...”

“Đúng vậy!”

“A... Vậy mọi người nghĩ xem nhảy cái gì thì được?” Hàn Lăng Sa hoàn toàn bị mấy người này xoay cho chóng mặt rồi.

“Không phải mình vừa mới nói sao... Hăng hái! Nóng bỏng! Cái gì có nhiều người xem đấy...” Lâm Tiểu mập mờ cười, “đoàn trưởng Cố nhà cậu dù gì cũng là đàn ông, người đàn ông nào có thể cưỡng lại được phụ nữ nhảy dance...”

“Nhảy dance?!” Hàn Lăng Sa như con mèo xù lông bắn từ trên ghế ra, “Điên rồi! muốn tôi trước mặt nhiều người như vậy... Còn có mặt anh nữa... nhảy dance!”

“Mình nói này... Cậu chính là một kẻ phong kiến cổ hủ!” Lâm Tiểu chặn lui Hàn Lăng Sa, ánh mắt khinh dễ, “Nhảy dance thì sao? Đó cũng là nghệ thuật! Nghệ thuật chính là không phân cao thấp! Cậu sao lại dung tục như vậy? Thiệt thòi cho cậu có xuất thân gia đình giàu có, thòi cổ đại cậu chính là thiên kim tiểu thư rồi... Là người rất thanh cao...!”

“Cậu cũng không tăng bốc tở lên quá chứ?”

“Nếu không thì cậu đừng tin... Cậu hỏi mấy đứa này mà xem, lời cậu nói vừa rồi có phải là chê bai nghệ thuật hay không...”

“Đúng vậy, chị... Như chị thật sự là đang phân chia cấp bậc của nghệ thuật rồi...” Các cô cũng rất phối hợp nói.

“Không nghiêm trọng như thế chứ...” Hàn Lăng Sa nói thầm, “Tối bây giờ tớ chưa từng nhảy dance... Nhảy thế nào?”

“Rất dễ... Tớ sẽ lên net tìm cho cậu một video để học theo chứ sao... Cậu vốn có căn nguyên vũ đạo nên sẽ nhanh chóng học được thôi... Vì Đoàn trưởng Cố đẹp trai, cố gắng lên!” Lâm Tiểu vũ vỗ gương mặt Hàn Lăng Sa, “Được rồi, ngủ thôi, ngày mai bọn tớ còn phải tham gia huấn luyện. Cậu nhấn tin tình cảm thì nhắn, gọi điện thoại ngọt ngào thì gọi, thích làm gì thì làm, dù sao ngày mai cậu cũng không cần đi huấn luyện!”

Hàn Lăng Sa hất tay cô ra, cầm điện thoại di động đi ra ngoài cửa.

“Ha ha... nói chuyện cùng đoàn trưởng Cố đi... ngọt ngào vào.. không giống bọn tớ những kẻ cô đơn... trông không lạnh lẽo...” Phía sau Lâm Tiểu lên giọng quái chiêu cười đùa.

Hai cô bé nghe vậy cũng cười nghiêng ngả, một tay xoa bụng kêu đau, một tay chống bàn đứng dậy không nổi.

Hàn Lăng Sa làm bộ như không nghe thấy, hoàn toàn không để ý đến ba người kia, ra hành lang gọi điện thoại cho Cố Trạch Vũ. Điện thoại chỉ vang lên hai tiếng đã có người bắt máy. Giọng nói anh truyền đến, bên trong còn có chút hưng phấn lẫn kinh ngạc, cô rất ít khi chủ động gọi cho anh.

“Sa Sa, làm sao?”

“Buổi tiệc chia tay huấn luyện viên trong quân huấn của trường học bọn em hôm đó anh có đến không?”

“Vậy em hi vọng anh đến sao?”

“Em chỉ muốn hỏi một chút, anh không đến thì thôi.” Hàn Lăng Sa tựa người vào lan can ngoài ban công, một tay đùa nghịch nút áo, mặt bất giác có chút đỏ, “Anh không nhất định phải nghe em...”

Cố Trạch Vũ cười âm áp, cũng không đùa giỡn cô nữa, “Nếu là tiền huấn

luyện viên, anh là tổng huấn luyện viên quân huấn, nhất định sẽ tới.”

“Thật?”

“Ừ, “ Cố Trạch Vũ có chút tò mò sao cô lại đề ý chuyện này, “Ngày đó có chuyện gì sao? Làm sao em lại quan tâm đến việc anh đến hay không vậy?”

“À, không có việc gì... chính là... không phải ở nhà anh mấy ngày sao, em không có gì cảm ơn, chỉ là chuẩn bị hôm đưa tiễn anh tặng anh một món quà...”

“Lúc nào thì thông suốt vậy, đồng chí nhỏ?”

“Anh quản nhiều như vậy làm gì... Dù sao đến lúc em đưa cho anh, nhất định là anh muốn...”

“Anh chỉ muốn em...” giọng điệu Cố Trạch Vũ mang theo chút hài hước, “Muốn tất cả của em... từ trên xuống dưới...”

“Lưu manh!” Hàn Lăng Sa mắng một câu, nghe đầu dây bên kia Cố Trạch Vũ cười ha hả, trực tiếp cúp điện thoại. Thở ra một chút, đỏ ửng trên mặt mới tan đi một chút, “từ trên xuống dưới” lại hiện lên, ánh mắt ban đêm hôm ấy cực kỳ sáng trong.

Chương 21: Hot Summer

Mấy ngày sau, Hàn Lăng Sa dĩ nhiên không tham gia quân huấn. Sau khi đồng ý biểu diễn, giữa trưa ngày hôm sau Lâm Tiểu và hai cô bé năm nhất khó nén sốt ruột lên mạng tra tìm video về các loại vũ điệu trường học. Toàn bộ quá trình Hàn Lăng Sa không tham dự mà bị một cú điện thoại gọi đến sân bay.

Đợi máy bay hạ cánh khoảng ba mươi phút, Hàn Lăng Sa nhìn cô gái xinh đẹp ở lối ra đang đi đến cũng phải ngẩn ngơ, đột nhiên có cảm giác thời gian trôi thật nhanh. Lần trước gặp cô bé cũng đã ba năm trước, khi đó, cô bé cũng vừa tròn mười lăm tuổi, tươi mới như một đóa hoa. Ba năm trôi qua, mặc dù còn chưa trưởng thành nhưng cô bé càng lớn càng xinh, càng hào phóng hơn.

“Tiểu Mông, nơi này!” Hàn Lăng Sa phục hồi tinh thần, đứng ở cửa ra vào lớn tiếng gọi cô bé.

Cô nghe được có giọng nói phía sau, vừa cười vừa chạy, kéo hành lý về phía Hàn Lăng Sa, ngọt ngào gọi “Chị...”

Hàn Lăng Sa cười, véo véo gương mặt mềm mại của cô, cung chiều nói: “Nghĩ thế nào mà lại đến thành phố G hả? Khi nào thì nhập học?”

“Lâu rồi mà, trường học của bọn em cũng chỉ có ba dãy, không giống như trường học bọn chị ở thành phố G rộng lớn này... Chẳng qua cũng có điểm hay, ít nhất ngày nghỉ của bọn em dài hơn...” Ninh Mông lôi kéo hành lý nhỏ đi quanh người Hàn Lăng Sa một vòng, thở dài hai cái, “Chị à, sao chị đen thế này? Cái này là sao? Hiện tại đang lưu hành mỹ nhân đen sao?”

“Thật?” Hàn Lăng Sa giơ tay khẽ vuốt khuôn mặt của mình, “Mỗi ngày chị đều bôi kem chống nắng mà...”

“Chị đi đâu à? Thanh niên có văn hóa xuống nông thôn rồi hả?”

“Em cho rằng có ba quê hương sao?” Hàn Lăng Sa nũng nịu vỗ nhẹ lưng của cô em họ, “quân huấn... Năm ngoái có căn bệnh truyền nhiễm nên không thực hiện quân huấn được, năm nay năm nhất và năm hai cùng nhau tham gia quân huấn.”

“Oa... có anh lính nha... có đẹp trai không?” Ninh Mông kéo tay Hàn Lăng Sa, “Dù sao chị cũng không hiểm lạ gì, giới thiệu cho em vài người để em biết chút đi...”

“Em còn biết ít sao? Nói hươu nói vượn cái gì đấy... Giờ em đến đại viện một chút hay trở về trường học với chị?” Hàn Lăng Sa lôi kéo Ninh Mông vừa đi vừa hỏi.

“Chị lại cãi nhau với cậu rồi à?” Ninh Mông cúi đầu, dánh vể hờn giận, “Em còn nói với chị là đi ngắm trai đẹp rồi mà... Như vậy thì đến trường học của chị đi. Chị không về nhà, cậu khẳng định cũng không thường xuyên về, một mình em ở nhà có ý nghĩa gì cơ chứ.”

“À à... đừng cả ngày cứ quét trai đẹp lên miệng, cẩn thận ba em giáo huấn em.”

“Hừ... Có ông nội em ở đây, em không sợ ba đâu! Chị à, chị không phải không biết, ba em thật phiền phức, thường bận đến khuya mới về nhà. Thật vất vả mới trở về sớm một chút, ăn cơm xong còn thích tìm em nói chuyện. Nói gì thì nói đi, còn giống như báo cáo chính trị, xem em như bí thư của ông ấy vậy... À chị này, sao chị có thể bỏ quân huấn đến đón em vậy?”

“Xin nghỉ... Buổi chiều em có kế hoạch gì không?” Hàn Lăng Sa sau khi ngồi lên taxi mới nhớ đến hôm nay phải học nhảy. Hiện tại con bé tới, chỉ sợ sẽ phải hoãn.

“Buổi chiều chị có việc gì cần làm hay sao? Em không có vấn đề gì cả... Chỉ cần có nơi ăn ở là được...” Ninh Mông đùa nghịch móng tay của mình, không thèm để ý chút nào.

“Buổi chiều chị có thể sẽ phải tập nhảy, em ở trong phòng chị lên mạng được không?”

“Nhảy?!” Ninh Mông vừa nghe vội vàng kéo chị họ mình. Những người quen biết Hàn Lăng Sa đều biết cô rất ít khi biểu diễn trước mặt người ngoài, “Nhảy cái gì?”

“A... em về không được nói với những người trong nhà đâu... Họ nói nhảy dance ấy...”

“Chị điên rồi hả?! Nếu bị cậu biết, em xem chị giải quyết sao!”

“Cho nên chị mới bảo em đừng cho những người khác biết chứ sao... Được rồi được rồi, về phòng trước rồi nói.”

Mới bước vào cửa phòng, Lâm Tiểu đã kéo Hàn Lăng Sa đến trước máy tính, cho vào mấy video liên tiếp trên mặt bàn, hưng phấn nói, “Chính là mấy cái này. Mình nói cho cậu biết, đẹp chết mất thôi. Đến lúc đó, cậu tuyệt đối sẽ cảm thấy vô cùng kinh diễm!”

(kinh diễm: đẹp đến nỗi kinh ngạc)

“Khụ khụ...” Hàn Lăng Sa liếc mắt nhìn mấy cô em họ bên cạnh, “Còn phải suy nghĩ thêm một chút... Đây là em họ tứ Ninh Mông... Ninh Mông đây là bạn cùng phòng kiêm khuê phòng của chị, Lâm Tiểu. Còn hai người này là bạn cùng phòng mới chuyển vào, cũng là năm nhất như em.”

“À,” Ninh Mông nhàn nhạt trả lời, sau đó kéo chị họ ra, âm lượng chỉ cho một người duy nhất trong phòng nghe, “Chị, chị nhảy loạn cái gì? Không sợ cậu sẽ giáo huấn sao?”

Lâm Tiểu vừa nghe đã biết cô bé này lo lắng cho chị họ, không chịu để cô ấy chịu uất ức, chỉ là... Lâm Tiểu liếc mắt nhìn cô bé bên cạnh, “Em gái à, chị em cũng chỉ vì anh rể của em thôi. Muốn anh rể em vui vẻ một lần chứ sao.”

“Anh rể?” Ninh Mông trừng to mắt nhìn Lâm Tiểu, nháy mắt trở nên hưng phấn, “Chị em có đàn ông sao? Ai vậy?”

“Ninh Mông!” Hàn Lăng Sa chọc tay cô, “Cái gì gọi là “Có đàn ông”? Hả?!”

“Ha ha... nhất thời kích động, “ Ninh Mông vốn cũng không phải là người hướng nội, vừa nghe nói Hàn Lăng Sa có bạn trai, ngay lập tức đến gần Lâm Tiểu hởi, “Xảy ra chuyện gì rồi à?”

“Em họ à... Trong lúc diễn ra quân huấn, chị họ em đã áp dụng thuật yên lặng không tiếng động, tấn công chớp nhoáng kéo được tổng chỉ huy Đoàn trưởng Cổ của chúng ta... Chậc chậc... Chị nói cho em biết, Đoàn trưởng Cổ không phải là đẹp trai, dáng vẻ kia, khí chất đó... Tóm lại... là cực phẩm...”

“Ai ôi... Chị, chị còn che giấu làm gì... Dựa vào sự nổi tiếng của anh rể, đến dance chị cũng phải nhảy!”

“Hai điều này có quan hệ sao? Còn nữa... tiểu thư Ninh Mông, tôi nhớ lúc nãy vừa rồi có người nói tôi đây thật điên rồ khi nhảy dance mà...”

“À...” con người Ninh Mông đảo một vòng, lập tức thay lời, “Nhảy dance không thể nhảy, chỉ là hot summer vẫn có thể chứ sao.”

“Hot summer? Là gì vậy?”

“Để em cho chị xem video...”

Sau khi đợi mấy người xem xong video, hai loại cảm xúc khác nhau cùng hiện lên rõ ràng. Một bên là cảm giác hưng phấn của Hàn Lăng Sa và Ninh Mông, một bên là cảm giác ưu tư, sâu muộn của Lâm Tiểu và hai cô bé kia. Đây là nhảy đàn hoàng chứ sao...”

Ninh Mông liếc mắt nhìn Lâm Tiểu, biết cô không hiểu rõ ý mình. Sợ cô ấy ngăn cản, lấy cớ muốn uống nước trái cây sai Hàn Lăng Sa đi lấy rồi đóng cửa lại, cười haha với Lâm Tiểu để lộ hai hàm răng trắng bóng.

“Ha ha... chị Lâm Tiểu, có phải có cảm giác nhảy loại này không đủ nhiệt không?”

“Em gái à, không phải chị nói em, cơ hội tốt như vậy sao em có thể nhẹ nhàng để cho chị em qua ải như vậy được?”

“Trước hết chị hãy nghe em nói đã... Phải biết rằng, chị họ là bảo bối của cậu em. Nếu như để cậu biết được chị em biểu diễn nhảy dance trước mắt nhiều người như vậy, đảm bảo mấy người như chị sẽ bị cậu em căm ghét, nói không chừng còn liên lụy đến em... Nói một chút về loại nhảy này... Chẳng lẽ mấy người không phát hiện trong đó có rất nhiều động tác quyến rũ sao? Xem lại một chút... Chị em nếu sờ chân của anh rể đúng như vậy, anh rể còn có thể chịu đựng được sao? Còn có cái này nữa, vạ eo...”

Lâm Tiểu cẩn thận xem qua video một lần nữa, thấy cười “Ha ha..” không ngừng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Mông, ra vẻ dạy dỗ trẻ nhỏ, “Em gái, không tệ, có tiềm lực! Chị em giống như rất nghe lời em nhỉ?”

“Ông bà ngoại em chỉ có cậu và mẹ em, mà đời này cũng chỉ có hai cô con gái là hai người chúng em, từ nhỏ đã rất thân thiết. Sau khi lớn lên càng không thể nói chứ sao.”

“Em gái, ngồi đi, chị nhờ em một việc... Em có thể phải giúp một tay...”

“Chuyện gì vậy?”

“Nhảy gì cũng chọn rồi, còn trang phục... haha, em hiểu mà...”

“Chị Lâm Tiểu, làm sao chị lại ngốc như vậy? Tên là hot summer, hiện tại cũng là mùa hè, đương nhiên phải mặc váy ngắn...”

“Em gái, chị bội phục em... Cao nhân, đúng là không cùng cấp bậc với chúng ta...”

Cứ như vậy Hàn Lăng Sa bị em gái họ cùng chị em tốt của mình “tính toán” đầu vào đó hết cả rồi. Mà tiểu quỷ Ninh Mông cuối cùng cũng thuyết phục thành công được Hàn Lăng Sa mặc một cái váy ngắn kết hợp chiffon liền thân màu đỏ. Không những thế còn da mặt dày đi xem văn hội, bảo là muốn xem phong thái anh rể tương lai, em vợ giúp chị kiểm định. Đó chính là cái có thích hợp nhất.

Trong vòng mấy ngày, Cố Trạch Vũ gọi điện thoại đến, Hàn Lăng Sa đều

không đề cập đến chuyện biểu diễn. Mặc cho Cố Trạch Vũ trêu chọc cô thế nào cô cũng không nói là quà tặng gì. Sau đó thật sự không chịu được sự tra hỏi của anh, chỉ đành mang Ninh Mông ra, nói là em họ muốn kiểm định anh. Cuối cùng sự chú ý của Cố Trạch Vũ cũng bị dời đi, toàn tâm toàn ý nghĩ cách làm thế nào để qua ải của em vợ.

Đêm duyệt binh, sinh viên cười ầm ầm huấn luyện viên của mình đến trước hội trường. Những năm qua, hoạt động kiểu này cũng không có bao nhiêu người tham gia, nhưng hội trường hôm nay lại chật cứng người ngồi. Thậm chí còn có người trực tiếp cầm tờ báo trên hành lang trải làm đệm để ngồi. Ngay cả Cố Trạch Vũ nhìn thấy cũng phải giật mình, đoán chừng một nửa sinh viên năm nhất đã đến. Trước kia không phải chưa từng trải qua quân huấn ở trường học khác, nhưng anh chưa từng thấy sinh viên trường nào lại nhiệt tình như vậy. Nhìn tình cảnh khắp nơi, đoán chừng năm 3 đại học cũng đến không ít.

“Anh rể!” Ninh Mông dưới sự chỉ dẫn của Lâm Tiểu, lập tức chạy đến trước mặt Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ sững sốt một lát mới phản ứng lại được, đứng dậy, híp mắt, hỏi: “Ninh Mông?”

“Đúng vậy!” cô gái không khách khí trực tiếp ngồi lên ghế đệm của Cố Trạch Vũ, “Anh rể, anh so với tưởng tượng của em còn đẹp trai hơn! Vị trí của anh thật tốt, có phải anh cố ý chọn không?”

Cố Trạch Vũ cười nhạt: “Nơi này có nhiều người, em không tìm được chỗ ngồi thì cứ ngồi ở đây đi.”

“Vậy không được!” Ninh Mông lập tức đứng lên, “Anh nhất định phải ngồi chỗ này, như thế sẽ vừa tầm nhìn của chị em... Anh rể à, tiết lộ một bí mật nhỏ cho anh, tối nay chị em tuyệt đối sẽ làm cho anh ngủ không yên đâu!”

“Hả?” Cố Trạch Vũ nghi ngờ nhìn cô, mà Ninh Mông lại cười thần bí, lập tức chạy về bên cạnh Lâm Tiểu.

Đúng lúc này, ánh đèn bị tắt hết, trên khán đài chủ trì đứng ở trước màn sân

khẩu. Theo lễ thường tiết mục mở màn là cuộc nói chuyện của các lãnh đạo. Đợi đến lúc tiết mục mới bắt đầu, Cố Trạch Vũ cũng cảm thấy nhàm chán. Lúc anh đang chuẩn bị mượn cớ trốn đi tìm Hàn Lăng Sa lại nghe được đoạn đối thoại nhỏ của hai nam sinh bên cạnh.

“Sao còn chưa đến lượt Hàn Lăng Sa nhỉ?”

“Sao có thể đến sớm vậy được? Mở màn chính là cô ấy, đến cuối cùng mọi người sẽ đi hết... Bạn học à, trời nóng bức như thế này thực không dễ dàng...”

“Nếu không phải vì tôi muốn nhìn Hàn Lăng Sa, tôi còn không ra lâu rồi. Thấy không, dựa vào chỗ xếp thứ tư bên phải, Tề Thạch ngồi ở đó đấy...”

“Cũng không biết Hàn Lăng Sa làm cái gì, đột nhiên xuất hiện phỏng chừng nam sinh ở trường cũng đến lắm chứ?”

“Haha... Bạn học à. Người ta sớm đã là hoa đã có chủ, cậu không nghe nói cô ấy và Đoàn trưởng Cố kia à?”

Cố Trạch Vũ nghe thế đầu óc có chút xoay không kịp. Cô nói quà tặng... không phải là... cái này chứ? Cô gái nhỏ này còn giữ bí mật với anh, ngược lại anh muốn nhìn xem quà tặng này rốt cuộc sẽ khiến hai mắt anh tỏa sáng như thế nào.

Nhưng lúc Cố Trạch Vũ thấy Hàn Lăng Sa ra ngoài biểu diễn đã bắt đầu thấy hối hận. Phần quà tặng này, cô không thể lén lút tặng cho anh sao?!

Xoay người, vặn eo, giơ tay lên, còn có động tác sờ chân vô cùng hấp dẫn kia nữa... Mỗi động tác của cô đều mang một lực hút trí mạng đối với anh. Anh ngồi ở dưới nghe từng đợt tiếng huýt sáo, vừa nóng vừa giận.

Váy không thể mặc dài thêm một chút sao? Khoảng cách với đầu gối còn lớn như vậy! Ánh mắt không thể bình thường một chút được sao? Nhìn đã thấy muốn *tích thủy*! Eo không thể cứng rắn hơn một chút sao? Uốn éo như một con thủy xà vậy! Thật sâu trong tâm anh thích cô như vậy, như một con tiểu yêu tinh, dẫn dắt cơ thể hần rục rịch.

Sau khi Hàn Lăng Sa nhảy xong mới phát hiện trên trán đã đầy mồ hôi, khăn trương không được. Lúc nhảy còn không có cảm giác gì, ra sau khán đài mới phát hiện cả chân đều run lên.

Ninh Mông vẫn đứng chờ ở sau khán đài, thấy cô tới, ôm lấy cô rồi “Chụt...” một phát vào mặt, “Chị quá đẹp, quá kinh diễm!”

Hàn Lăng Sa đẩy đầu cô ra, “Buông ra, tất cả đều là mồ hôi!©,®!”

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng di động vang lên, cô vội vàng lau mồ hôi, cũng không chú ý nhìn, trực tiếp nhận: “Alo, ai vậy?”

Bên kia trầm mặc một hồi, sau đó là giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên: “Em nói xem là ai?!”

“Em không nhìn màn hình!”

“Ra ngoài! Anh đợi em ở bãi đậu xe bãi tập!”

“Không được! Trễ thế này rồi, Ninh Mông còn phải đi ngủ sớm một chút.”

Ninh Mông sao không thể đoán ra đối phương là ai cơ chứ, đoạt lấy điện thoại lớn tiếng nói, “Không có việc gì, em không sao. Anh rể, anh dẫn chị em đi đi, trở về sớm một chút nha!”

Hàn Lăng Sa lấy lại điện thoại di động, hung hăng lườm cô một cái, lại nghe Cố Trạch Vũ nói, “Là em ra ngoài hay là anh vào trong bắt em?”

“A... Đừng mà... Em ra là được chứ gì...” Hàn Lăng Sa sợ hấn đi vào lại gây rối thêm, vội vàng đồng ý.

“Tiểu Mông, đợi lát nữa em và Tiểu Tiểu về trước, tối nay ngủ một chỗ với chị. Chị đi rồi sẽ quay lại ngay.”

“Ừ, chị không cần phải lo lắng cho em, hẹn hò cho tốt với anh rể đi,” Ninh Mông đi mấy bước tìm Lâm Tiểu, rồi quay người lại, nhỏ giọng bên tai Hàn Lăng Sa, “Anh rể thật ra rất đẹp trai!”

Hàn Lăng Sa lườm, Ninh Mông lập tức thoát đi không còn bóng dáng. Mè neho đi đến bãi đậu xe, xa xa chỉ thấy xe của anh, cũng không thấy có người, Hàn Lăng Sa đến gần muốn nhìn có phải hân đang ngồi trong xe không.

Vừa mới đến gần hai cái Audi A8L6. 3W12 đã bị một lực lớn như bức tường đè lên xe, tiếng chói tai của cô ngay lập tức bị chặn lại.

Cô Trạch Vũ không còn dáng vẻ dịu dàng ngày thường nữa, hôn kịch liệt. Chiếc lưỡi nóng bỏng tứ lược trong khoang miệng cô, không buông tha dù là một góc nhỏ. Cả thân người Hàn Lăng Sa bị đặt trên đầu xe, sắt thép sau lưng làm cô bị đau, trước mặt bị thân thể nóng bỏng của anh chèn ép, tiền thoái lưỡng nan.

Khi Cô Trạch Vũ buông cô ra cũng là lúc Hàn Lăng Sa cảm thấy thở cũng khó khăn. Toàn thân như nhũn ra, không đứng vững, chỉ đành ôm lấy hân, miễn cưỡng tìm chỗ chống đỡ.

Cô Trạch Vũ trượt tay theo mái tóc dài của cô, giọng nói không những không có điểm dịu dàng mà còn có điểm trách cứ, “Sao lại nhảy như vậy? Hả? Còn ăn mặc ít như vậy!”

“Quà tặng dành cho anh, không thích à?” Hàn Lăng Sa trừng phạt nắm chặt cánh tay anh, “Không thích cũng không còn cách nào khác, cũng không thu trở lại được.”

“Có thể đưa tiền... Em biết anh muốn cái gì...”

“Không!” Hàn Lăng Sa đẩy anh ra, “Không được, như thế... Sẽ có đứa bé...”

“Có cũng không sợ, vừa đúng lúc kết hôn!”

“Anh đúng là điên rồi? Em mới có hai mươi tuổi thôi!”

“Hai mươi cũng đã qua độ tuổi cho phép rồi... Tiêu quái, cho anh có được không?” vốn là không bỏ được, trải qua một đêm trêu chọc, hơn nữa tối nay cô còn biểu diễn “Đặc sắc” như vậy, anh thực sự không nhịn được nữa rồi.

Lúc này đứng đây một mình cũng nghĩ rất nhiều, nếu quả thật tiến bộ đến mức đó, nói không chừng Hàn Hành Viễn có phản đối cũng không tác dụng.

“Nghe nói rất đau... Em sợ... Hơn nữa, nếu có đứa bé thì sao?”

“Ngày kia anh bắt đầu hình thức huấn luyện khép kín, mãi cho đến lúc kết thúc huấn luyện mới có thời gian gặp em. Anh thật sự... nhịn không được rồi.”

Vừa nghĩ tới quân diễn, trái tim Hàn Lăng Sa như thắt lại. Nhìn thấy cảm xúc ần ần trong mắt anh, do dự chốc lát, vùi mặt trong lòng anh, rầu rĩ nói, “Về nhà...”

Cố Trạch Vũ đầu tiên không phản ứng kịp, ngay sau đó là nụ cười rạng rỡ trên môi, kéo Hàn Lăng Sa nhét vào trong xe, động tác vội vàng có mấy phần hốt hoảng. Đường đi thuận lợi, dường như không gặp một cái đèn đỏ nào, nhanh chóng về nhà anh.

Lúc Hàn Lăng Sa vừa vào đến cửa, giày chưa kịp cởi đã bị Cố Trạch Vũ ôm eo, xoay người đè lên tường trước cửa, hung hăng hôn lấy. Vẫn là nụ hôn nhiệt tình bá đạo, nhưng lần này, Hàn Lăng Sa bị hôn đến nỗi đầu óc choáng váng, trái tim nhộn nhạo bắt đầu đáp trả. Mặc dù tương đối không được trôi chảy nhưng lại dẫn dắt tất cả kích tình của Cố Trạch Vũ. Anh hôn dần xuống, tới chiếc cổ trắng nõn của cô, lưu luyến rồi trượt đến phần xương quai xanh, kéo váy áo cô xuống dưới, cắn một cái rồi đi lên, cũng không dùng sức nhưng cũng tạo ra được một số dấu vết mập mờ.

Thử nghiệm chuyện tình lần đầu trần trụi, cơ thể Hàn Lăng Sa có chút run rẩy. Cố Trạch Vũ ôm lấy người cô, trực tiếp thả xuống giường. Hàn Lăng Sa ngã phịch, muốn đứng dậy lại bị cơ thể cao lớn của anh chặn lại, chặn hết tất cả đường lui của cô.

Tuy đến lúc này đã lên dây nhưng Cố Trạch Vũ vẫn còn do dự một chút, hôn khuôn mặt cô, hơi thở không yên hỏi, “Sa Sa, đây là cơ hội cuối cùng em có thể chạy...”

Hàn Lăng Sa đưa cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ anh, nâng thân thể lên, hôn

vào khoe miệng anh.

Dục vọng của Cố Trạch Vũ như con dã thú triệt để bị dụ ra ngoài, chôn trước ngực cô, vừa liếm láp vừa khẽ cắn. Hàn Lăng Sa bị buộc phát ra những tiếng rên rỉ liên tiếp.

Khi xác định thân thể cô đã chuẩn bị sẵn sàng anh mới động thân, đưa chính mình vào trong cơ thể cô. Lúc đột phá trở ngại đó, cô đau đến mức nước mắt tuôn rơi, Cố Trạch Vũ đau lòng cúi người hôn lên những giọt nước mắt cô, vuốt ve thân thể cô, để cô tỉnh táo trở lại.

Hàn Lăng Sa không ngừng cảm thấy đau, dị vật xâm nhập cơ thể không những khiến cô đau đớn mà còn cảm thấy khó chịu, cơ thể như bị bỏ ra, ngón tay đau đến mức cong lên.

“Tiểu ca ca... Đau...” phản ứng lúc này là kêu gào, cũng không thể nói ra được những câu khác.

Thời điểm Cố Trạch Vũ nghe được tiếng “tiểu ca ca” giống như nổi sinh cơn phản kích, nhanh chóng bắt đầu chuyển động...

Chương 22: Anh trai em gái

Sau khi kích tình qua đi, Hàn Lăng Sa tựa vào ngực Cố Trạch Vũ mà thở. Rõ ràng là mệt mỏi muốn chết, đầu óc lại tỉnh táo đến đáng sợ, không làm sao mà ngủ được. Phía dưới đau rát, đến nay, cô còn nhớ rõ mỗi lần anh ra vào vừa rồi khiến cô vừa đau đớn vừa có cảm giác khoái cảm khó nói.

Cố Trạch Vũ vuốt vuốt mái tóc dài mượt của cô, mắt híp như con mèo hưởng thụ ánh sáng mặt trời.

“Còn đau không?” Cố Trạch Vũ nhớ tới dáng vẻ cau mày rơi nước mắt của cô cũng cảm thấy rất đau lòng.

“Có chút...” Hàn Lăng Sa chui vào lòng anh, quanh mũi đều là hơi thở của anh cho cô cảm giác rất an toàn, “Anh nhanh đưa em về, tiểu Mông đang chờ em.”

“Em giờ đang mệt mỏi thế này không cần về...” Cố Trạch Vũ nhìn đồng hồ trên tủ giường, “Cũng muộn rồi, lúc này đi vào kí túc xá cũng không được đâu.”

“Không được, bây giờ chúng ta... Nếu tiểu Mông tố cáo cho... người trong nhà sẽ rất thảm...” Hàn Lăng Sa vừa chống tay muốn rời giường vừa nói với Cố Trạch Vũ, “A, anh buông em ra!”

“Ngoan một chút... tối nay không cần đi, em gái em ở đó tùy tiện mua chuộc một chút là được...” Cố Trạch Vũ vừa nói vừa muốn hôn cô.

“Anh không phải không biết, tiểu Mông rất tinh quái. Nó cũng không phải chỉ mới ba bốn tuổi, những chuyện thế này nó làm sao không biết... Anh buông em ra, vừa rồi đau chết em, em còn muốn!”

“Ay... Anh sẽ không, tối nay em không cần phải đi... Trễ thế này rồi, em nên đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh còn phải dậy sớm quay về quân doanh.”

Cố Trạch Vũ dùng mũi cọ cọ cổ Hàn Lăng Sa, trong giọng nói mang vẻ mệt mỏi.

Hàn Lăng Sa nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh, đoán chừng cũng lâu rồi không được ngủ ngon. Hơn nữa, vừa vận động một hồi trên giường, phỏng chừng cũng tiêu hao không ít sức khỏe. Mà cơ thể cô cũng mệt mỏi muốn chết, không thể rời đi được.

“Vậy em gọi điện về, nếu không nó sẽ lo lắng.”

“Cũng đã muộn rồi, có thể đã ngủ rồi?” Cố Trạch Vũ đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Ngày mai báo lại cũng được... Xem dáng vẻ tiêu tụy này của em...”

“Trách ai bây giờ?!” muốn giơ chân đá anh cho hả giận dù hai chân đang bị kẹp giữa hai chân của anh. Anh không chế cả người cô nhét vào trong lòng ngực rộng rãi của anh, “Điều này có thể trách em sao? Anh đi lấy điện thoại đến đây...”

Cố Trạch Vũ tự biết lỗi của mình, cười hên lên đôi môi hồng đào của cô. Anh khoác áo ngủ cho cô ở phòng khách, đi xuống phòng khách dưới lầu đi lấy điện thoại, cũng không đưa cho cô mà tự nhấn số rồi áp điện thoại vào tai cô.

Hàn Lăng Sa hờn dỗi liếc mắt nhìn anh, nhưng anh không cảm thấy tức giận mà chỉ thấy trong lòng rất ngọt ngào. Hàn Lăng Sa nhìn gương mặt rạng rỡ của anh, trong bụng như mở cờ, cười cười không nói gì.

“Uy...” lời Hàn Lăng Sa vừa ra khỏi miệng đã nghe một tiếng hét thật to. Sợ cô gặp chuyện không may vội vàng hỏi Ninh Mông, “Tiểu Mông... sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Bây giờ em đang ở đâu?”

“Chị, đã khuya rồi mà chị lại có thể không về!” Ninh Mông kêu lên, “Em muốn tố cáo cho cậu biết!”

“Em đã bao nhiêu tuổi rồi hả? Còn học theo đứa trẻ tố cáo hả? Có gì đâu... vừa rồi mới ăn cơm xong có chút mệt mỏi, sau đó... ngủ thiếp đi, tỉnh dậy đã đến giờ này rồi. Đây chính là chị lo lắng cho em, muốn hỏi xem em ngủ ở

giường của chị có quen không?”

“Em nói không quen chị có thể chạy về đây sao? Bây giờ chị và anh rể đang ở bên nhau sao?”

“Chị không ở chung với anh ấy thì ở chung với ai được đây... Được rồi, đã muộn thế này, nhanh đi ngủ đi, đừng đánh thức những người khác.”

“Mọi người trong phòng đều đang chờ cửa chị, đã đến lúc chị nên về rồi... haha...”

Hàn Lăng Sa nghe tiếng cười của cô như con chuột nhỏ, cũng biết trong đầu cô đang nghĩ đến những thứ ngổn ngang kia, “Ninh Mông, hôm nay chị không nói chuyện với đứa trẻ như em, đừng nghĩ linh tinh! Đừng cho là chị không biết em đã bí mật làm chuyện gì? Hừ... Mấy hôm trước chị có nhìn thấy trên giường của em, tên sách là “Tiểu yêu trên giường” là ai viết đây? Hả?!”

“Chị, em sai rồi. Chị đừng nói cho ba em biết...” Ninh Mông hiển nhiên không ngờ tới Hàn Lăng Sa làm sao biết được những chuyện này, kiêu ngạo lập tức bị tiêu diệt, “Chị để em nói với anh rể mấy câu...”

“Anh ấy không rảnh!” Hàn Lăng Sa tức giận trả lời. Anh ấy quả thật không rảnh, một tay cầm điện thoại đặt bên tai cô, một tay xoa hông cô, cả người nằm trên người cô, tinh tế hôn lên cổ cô.

“Ai nha, em chỉ nói mấy câu thôi... Nếu chị không cho em nói, em sẽ nói cho buổi tối giữa chị và anh ấy!”

“Em định làm phản sao?!” Hàn Lăng Sa tức đến nổi rống lên, Cổ Trạch Vũ chà chà đôi môi cô rồi từ từ rời đi, néo néo khuôn mặt cô, nhỏ giọng nói: “Không nên tức giận, không phải chỉ nói mấy câu thôi sao, không có chuyện gì...” Thính giác Cổ Trạch Vũ dĩ nhiên vô cùng nhạy bén, Hàn Lăng Sa nói chuyện với Ninh Mông, anh cũng nghe rất rõ ràng.

“Ninh Mông, anh là Cổ Trạch Vũ...”

Cố Trạch Vũ vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Ninh Mông, “A! Anh rồ! Chị em cho anh nghe điện thoại!”

“Chị em giờ mệt muốn chết, em không cần âm ỉ được không?” Cố Trạch Vũ không trả lời vấn đề của cô mà chỉ lạnh nhạt nói.

“Được!” Ninh Mông ngay lập tức đồng ý, “Anh rồ, hai người đang làm gì vậy? Chị em sao lại cảm thấy mệt mỏi? Hai người không phải... ha ha... Chị em không phải là bị anh ăn sạch rồi chứ?”

Cố Trạch Vũ rút cuộc cũng là người lớn, giữ bình tĩnh, sau khi nghe cũng không có xù lông phản đối hay xuất hiện lúng túng, chỉ là vẫn hờ hững duy trì giọng điệu lễ độ, “Anh với chị em chỉ đang đóng dấu thôi...”

“Đóng dấu? Hai người lấy giấy chứng nhận rồi à?”

Cố Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa, khóe môi mang ý cười, giọng nói vui vẻ không ít, “Thực ra anh đã nghĩ lâu rồi, nhưng chị em cảm thấy quá sớm, quá nhanh, sống chết cũng không chịu.”

“Ha ha... Anh rồ, xem ra anh còn phải nắm giữ cho chặt... Đã muộn lắm rồi, em không quấy rầy anh chị nữa... À, đúng rồi, anh nói với chị em giúp em, vừa rồi cậu gọi điện thoại đến nói điện thoại chị không gọi được, gọi hỏi xem chị còn tiền hay không. Còn nói chị với em cuối tuần này cùng nhau về đại viện!”

“Được, anh sẽ chuyển lời giúp em. Em cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, anh rồ, hẹn gặp lại!”

Miệng lưỡi cô bé cực kì ngọt ngào, từng tiếng “Anh rồ” khiến cả người Cố Trạch Vũ vô cùng thoải mái, nằm lại bên người Hàn Lăng Sa, ôm cô vào trong ngực. Cố Trạch Vũ hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh và cảm giác ấm áp trong chốc lát, thế nào cũng không mở miệng phá tan bầu không khí này được.

“Nó nói gì với anh vậy?” cầm anh đặt trên đỉnh đầu cô, chớp mũi cô vừa chạm nơi xương quai xanh cô, cảm giác thật ấm áp. Cô vươn tay ôm chặt hông anh, thuận tiện dùng tay kia vẽ vào vòng tròn ở trên lưng anh.

“Không nên lộn xộn... Nếu em châm hỏa, em phải tự chịu trách nhiệm!” Cô Trạch Vũ hôn tóc cô, “Cô ấy hỏi anh làm gì em? Ha ha... Cô nhóc kia nhìn thì rất nhỏ bé, sao lại có “nội tâm” như vậy?”

“Nó à? Không có việc gì thì thích xem tiểu thuyết. Năm 11 tuổi đã bắt đầu viết tiểu thuyết trên mạng internet. Em cũng vô tình mới biết được, con bé này quỷ quái lắm...”

“Vậy thì thật khác với Cô Thừa Hiên nhà anh,” Cô Trạch Vũ cúi đầu hôn mắt cô rồi cười nói, “Em trai Cô Thừa Hiên rất trưởng thành, chẳng chặc...”

“A, làm gì nhỉ, giới thiệu xem mắt sao?”

“Sao lại làm như vậy?! Anh đường đường là một Trung tá, gánh vác trọng trách trên hai vai...” Cô Trạch Vũ nghiêm trang nói xong, trầm lặng một lát mới tiếp tục nói, “Cô ấy còn nói, chú Hàn...”

“Anh không cần nói về ông ấy, anh biết là em không muốn nghe!” Hàn Lăng Sa vừa nghe đến ba chữ kia lập tức khó chịu, đẩy anh ra, thoát khỏi ngực anh, xoay người đưa lưng về phía anh.

“Sa Sa, em hãy nghe anh nói, không cần tức giận có được không?” Cô Trạch Vũ thở dài, xoay người cô, lại ôm cô vào trong ngực. Hai người chồng chéo lên nhau như chiếc muôi dán chặt lấy nhau, “Anh không biết em thấy được gì. Anh cũng không biết rốt cuộc giữa ba mẹ em đã xảy ra chuyện gì. Nhưng đứng trên góc độ một người trưởng thành mà nói, chuyện này cũng có lỗi của em.”

Hàn Lăng Sa nghe được giọng nói dịu dàng của anh, lại nhớ tới lần trước hai người vì chuyện này gây gổ với nhau, hôm sau thì cô say rượu. Lời anh vừa nói, ngay lập tức nén giận không lên tiếng, chỉ nghe anh nói tiếp.

“Mặc kệ ba mẹ em đã làm chuyện gì, ông ấy cũng đã nuôi em hai mươi năm.

Ông ấy tạo điều kiện cho em ăn mặc, cho em đi học, bảo đảm cho em tung hoành trong trụ sở quân đội. Nuôi dưỡng một đứa bé thực ra là một quá trình gian nan, trên đời này không có chuyện con cái đi chắt vắn cha mẹ...”

Cô Trạch Vũ dừng một chút, ánh mắt sâu xa giống như nhớ lại một chuyện dường như rất xa xăm.

“Em biết không? Thực ra anh vốn cũng có một cô em gái...”

“Anh có em gái?” Hàn Lăng Sa nghe trong giọng nói run rẩy của anh, rất tò mò.

“Lúc anh hai tuổi, ba anh đặt rất nhiều áp lực, cố gắng khiến mẹ anh sinh cho nhà họ Cố đứa bé thứ hai. Khi em gái được sinh ra, ba anh vui mừng đến phát điên, ôm cô bé không ngừng nói nam nữ song toàn, cuộc đời này không cầu gì nữa... Em gái thực sự rất ngoan ngoãn, rất ít khóc, thích mặc váy trắng, suốt ngày thích đi sau anh gọi “ca ca”. Khi đó ở trong đại viện anh thực cũng không nghịch ngợm cho nên mẹ anh rất yên tâm để cô bé đi theo anh. Năm tuổi, anh dẫn em gái đi chơi với một đám bạn trong đại viện. Đều là những đứa trẻ ham chơi, trong khuôn viên đại viện không đủ để vui đùa. Không biết người nào đề nghị ra ngoài đường chơi một chút, mọi người đều vui mừng. Bởi vì bình thường rất ít khi tự mình ra ngoài đường chơi, không phải đi theo ba mẹ cũng là có nhân viên bảo vệ đi theo. Nhỏ tuổi đương nhiên vô cùng ham chơi. Đến lúc trời tối chuẩn bị ra về mới phát hiện không thấy em gái đâu. Sau đó ba mẹ đi tìm xung quanh...”

Hàn Lăng Sa nghe đến đó, thở dài trong lòng rồi quay người ôm chặt anh.

“Khi đó anh nghĩ, lần này xong rồi, ba nhất định đánh anh đến chết. Không ngờ ông còn xoa đầu anh, thở dài. Sau đó đổ mắt phái người đi tìm khắp nơi. Hai năm tìm kiếm, tất cả mọi người đều bỏ qua, người nhà cũng dần đón nhận sự thật này. Đến năm anh học trung học, ba anh bệnh viện quân đội an ủi những quân nhân có tuổi, lúc ấy mẹ anh cũng lấy thân phận phu nhân Thiếu tướng đến. Bệnh viện quân đội bình thường cũng cởi mở với nhân dân, bên trong không phải tất cả đều là quân nhân. Vừa hay trong phòng bệnh của một lão Hồng quân, mẹ anh gặp được một cô bé có nốt ruồi đỏ trên mi mắt. Mẹ anh làm sao có thể bỏ qua dễ dàng đây? Mẹ đẻ ba phái người đi thăm dò

mới biết, cô bé cũng là bị lừa bán.”

“Cô bé là em gái anh sao?”

“Ừ, mẹ anh lấy tấm hình khi còn bé ra, cha mẹ nuôi của cô ấy cũng nói là mua cô ấy như lúc trong hình, lúc đó mới xác định cô bé chính là em gái anh... Nhưng cũng có ích gì đâu?” Cố Trạch Vũ cười tự giễu mình, “Lúc ấy cô bé đã ung thư giai đoạn cuối. Nguyên nhân là vì nhà quá nghèo, bình thường cũng chỉ có bữa được bữa không, có bệnh dạ dày cũng không chú ý, dần dần nghiêm trọng. Đợi đến lúc phát hiện thì đã quá muộn... Cha mẹ nuôi cô bé cũng chỉ có một mình cô bé, cũng đã bán hết ruộng đất ở quê được một ít tiền đưa cô bé lên bệnh viện lớn ở Bắc Kinh chữa bệnh...”

“Cô bé còn nhỏ như vậy đã bị ung thư dạ dày... Nếu như ban đầu không để lạc cô bé, bây giờ cô bé đã có cuộc sống hạnh phúc nhất cõi đời này... Ba mẹ anh tìm bác sĩ giỏi nhất tới hội chẩn, cuối cùng vẫn không còn cách nào khác. Nửa năm sau em gái anh không qua được... Sau này, anh với những người khác cũng cảm thấy sân đại viện không được như ý, gì cũng không dám làm. Ban đầu ba anh thật sự phát điên, dưới cơn nóng giận đã nhét anh vào quân đội... Anh cho rằng ông sẽ hận anh cả đời, bởi vì anh đã hại chết con gái duy nhất của ông. Cuối cùng ông vẫn tha thứ cho anh. Em xem, tình yêu của ba mẹ chính là như vậy, không thể tách rời...”

Giọng Hàn Lăng Sa có chút ghen ngào, “Cho nên, khi còn bé, em gọi anh một tiếng “Tiểu ca ca”, anh lại có thể nhớ kỹ đến mười sáu năm, rất giống em gái của anh sao?”

Cố Trạch Vũ dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô, “Mới đầu là như vậy. Sau lại giống như biến những điều này trở thành lòng tin. Ít nhất anh có thể lừa mình, còn có thể đối tốt với người khác như với em gái của mình. Thời gian qua đi, càng ngày càng nhớ nhưng đến em lúc đó... Vì vậy cứ như ma xui quỷ khiến đến thành phố G”

“Có lẽ đó không phải là yêu...”

“Không phải, đó là,” Cố Trạch Vũ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Mặc kệ lúc đầu vì nguyên nhân gì, kết quả sau cùng, em vĩnh viễn chiếm một vị trí to

lớn nhất ở trong lòng anh. Trong lòng anh tất cả đều nghĩ đến em, mọi lúc mọi nơi, trong tâm trí anh luôn là hình bóng của em!”

Chương 23: Giày vò

Sáng hôm sau, Cố Trạch Vũ theo thói quen tỉnh dậy lúc năm giờ. Bởi vì bây giờ là mùa hè, trời cũng đã sáng rõ. Ánh nắng sớm mai giúp Cố Trạch Vũ cúi đầu dễ dàng nhìn người đang ngủ say trong ngực, cười thỏa mãn.

Anh đã từng để mặc bản thân sa vào đủ loại mỹ nữ, sau đó mới bị đưa vào trường quân đội. Anh chính là con trai của thủ trưởng Cố, vì thế các huấn luyện viên khác “chăm sóc” như con đẻ. Chỉ là lúc ở chỗ các lãnh đạo trường học, thủ trưởng Cố chắc chắn sẽ nói, “Cho phép huấn luyện, cho dù có chết đi nữa cũng không được phép nương tay!” sau đó mặc kệ bỏ đi.

Cũng vì mấy năm ở đó tính tình mới thay đổi một chút, dần chín chắn, bình tĩnh hẳn ra. Chẳng qua anh không có cách nào quên được cái chết của em gái mình, đêm nào cũng nhớ tới, thật sự rất đau lòng... Máu mủ ruột thịt do mình sơ ý đã mất mạng, cả đời này anh không bao giờ có thể tha thứ cho sai lầm của mình. Cũng trong những đêm đó, anh đều nhớ tới cô bé khéo léo, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn ngược đầu gọi anh là “tiểu ca ca”.

Huấn luyện trong trường quân đội vô cùng nhàm chán, cũng vô cùng gian khổ. Tư thế hành quân coi như là huấn luyện cơ bản nhất, học lý thuyết còn may. Nếu phải học thực hành, mỗi lần đều là hai giờ đứng với tư trang, hai chân xoạc 45 độ, ngẩng đầu ưỡn ngực, cơ thể nghiêng về phía trước. Động tác đơn điệu như vậy nhưng thời gian lại kéo dài đằng đặc. Mà điều giúp anh chịu đựng chính là không ngừng nghĩ đến em gái, càng không tự nói với mình... Còn có một người để anh bảo vệ, bản thân phải có đầy đủ tư cách đứng bên người cô.

Hàn Lăng Sa có cảm giác như có vật gì đó che trên mặt mình, hơi ngứa, mở mắt đã nhìn thấy gò má cương nghị của Cố Trạch Vũ.

“Tỉnh ngủ?” Cố Trạch Vũ gặm mặt cô mơ hồ hỏi, “Còn khó chịu sao?”

“Anh ngồi dậy, nặng chết em!” Hàn Lăng Sa vẫn cảm thấy xấu hổ với tư thế

và động tác thân mật này, không ngừng đẩy anh, “Hiện tại mấy giờ rồi?”

Cô Trạch Vũ cười lật người xuống, lấy đồng hồ treo tay ra nhìn, “Ừm, bây giờ đã năm giờ hai mươi ba phút, đứng lên đi, anh đưa em đến trường.”

“Hả?” Hàn Lăng Sa kêu một tiếng quái dị, kéo chăn che đầu, “Đến giờ mới được ngủ bốn tiếng!”

Cô Trạch Vũ nhìn thấy đáng vẻ lấy chăn che từ đầu đến chân, khóe môi nhếch lên, cũng chui vào trong chăn ôm cô, dùng mũi cọ cọ gương mặt mềm mại của cô. Chân anh quăn lấy cô ma sát, giọng nói có chút lười biếng, “Ai nói đã ngủ bốn tiếng? Rõ ràng là không được bốn tiếng, hai ta đã làm gần một tiếng rồi...”

Hàn Lăng Sa càng cảm thấy xấu hổ, ưm một tiếng rồi chui vào lòng ngực anh. Cô Trạch Vũ cười cười vỗ vỗ tấm lưng trần sáng bóng của cô, giọng nói ít nhiều cứng chiều, “Trước tiên anh sẽ đưa em trở về, anh lập tức phải quay lại quân doanh rồi.”

“Anh quay về trước đi. Em sẽ tự về ngay, em buồn ngủ quá...”

“Em quay về một mình anh không yên lòng. Hơn nữa, chỗ này rất khó thuê xe. Nếu quá mệt có thể đi về ngủ bù, có được không?”

Hàn Lăng Sa suy nghĩ đến lời anh nói rời giường về nơi đó tiếp tục ngủ, vì vậy cố ý không về cùng anh, “Em không về! Anh đi trước đi. Em ở lại thêm một chút thôi. Hơn nữa, sáng nay không có lớp, buổi chiều chỉ có hai tiết thể dục, em đi làm gì...”

Cô Trạch Vũ đang cài nút tay áo bên trong thì dừng lại, “Tối qua anh đã nói rồi, bản thân em phải suy nghĩ kỹ càng. Nếu thật sự không có chuyện gì thì quay về xem một chút...”

“Được rồi, em đã biết rồi. Anh có phiền hay không, suy nghĩ nhiều quá rồi đây!”

“Có phải là em chê anh già rồi không?” mặc áo sơ mi, quần âu, ngón tay linh

hoạt thất cà vạt, “Đừng quên là em họ em còn đang chờ em ở trường!”

“A!” Hàn Lăng Sa đang quần lấy chăn lập tức nhảy lên, “Anh không nói em cũng quên mất... A, còn phải đi chăm sóc tiểu quý đó, thật khổ...”

“Nếu em ngại phiền toái, anh chỉ cho em một chiêu, “ buộc xong cà vạt, Cố Trạch Vũ ngồi vào bên giường, đôi tay tách cơ thể cô sang hai bên, cố định cô ở giữa, “Tìm cho em họ em một người đàn ông, để cho em rảnh rỗi ngày ngày quần cô ấy. Em còn sợ cô ấy có thời gian làm phiền em sao?”

“Cố Trạch Vũ! Có phải trong đầu đàn ông các anh ngoài những chiêu bài này không còn cái gì nữa đúng không?” Hàn Lăng Sa đưa cánh tay nhỏ trong chăn ra, xòe tay vỗ mặt Cố Trạch Vũ một cái.

Cố Trạch Vũ nhìn dấu vết xanh xanh tím tím trên cánh tay cô, thuận thế hôn lên lòng bàn tay cô, “Anh về quân doanh trước. Em đừng ngủ lâu quá, sẽ nhức đầu. Còn có, trong khoảng thời gian này anh sẽ khá bận rộn, buổi tối mỗi ngày anh sẽ gọi điện thoại cho em?”

“Ừ, buổi tối mỗi ngày em sẽ kiểm tra!”

Cố Trạch Vũ kéo tay cô xuống, nhéo nhéo, “Em nghe lời một chút đi. Có chuyện gì hãy gọi điện cho anh, không cần tự mình chịu đựng.”

“Ai nha, đi nhanh đi. Em ngủ tiếp đây, mệt chết đi được!”

Đắp chăn cho cô xong, lấy điều khiển điều hòa không khí đặt trên đầu giường ngủ của cô, Cố Trạch Vũ nói thêm, “Nhớ ăn sáng nha” sau đó đi về kí túc xá quân doanh.

Những huấn luyện viên quân huấn tối hôm qua đã được xe tải quân dụng chở về quân doanh lúc này đang chạy thể dục buổi sáng quanh sân tập. Nhìn thấy xe của Cố Trạch Vũ, mọi người đều cười rất vui vẻ.

Dẫn đầu là một trại trưởng, nghe được tiếng cười phía sau, chạy chậm, quay người về phía một người nào đó đánh một cái vào đầu.

“Cười cười cười, có gì đáng cười?! Thích cười như vậy sao? Vậy thì vừa cười vừa chạy quanh sân tập 20 vòng cho tôi!”

Binh sĩ kia tựa hồ cảm giác được mình có chút oan ức, xoa đầu buồn bã nói, “Trại trưởng... nhiều người cười như vậy, làm sao anh chỉ đánh mình tôi?”

“Haha... còn nói nhảm nữa, đánh cậu thì sao? Đánh cậu đấy... Tôi nói cho cậu biết các cậu còn không tin, hôm nay ông phải huấn luyện các cậu đến lúc gục thì thôi. Còn cười nữa, thẳng nhóc như cậu dám không làm theo sao?”

“Trại trưởng, tôi không làm sai, phạt tôi xong rồi sao?”

“Không sai? Cũng dám công khai cười ông đây, còn không phải là lỗi sao?”

“Trại trưởng, tôi không cười anh, tôi cười đoàn trưởng của chúng ta!”

“Haha, tiểu tử cậu ăn gan báo rồi sao? Cả đoàn trưởng cũng dám cười!” trại trưởng đánh thêm một cái.

Cố Trạch Vũ lái xe đang chuẩn bị về phòng làm việc đã nghe thấy động tĩnh bên này, nhíu nhíu mày lái xe qua, giảm tốc độ đến chỗ trung đội trưởng. Vừa mở miệng là giọng nói lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc, “Xảy ra chuyện gì vậy? Sáng sớm huấn luyện đã lao vào nhau như con thiêu thân rồi à? Thật là càng huấn càng thụt lùi!”

“Không phải, đoàn trưởng, đám tiểu tử này không biết sao lại cười. Tôi mới huấn đôi câu.”

“Cười gì? Sáng sớm đã có chuyện gì vui mừng sao?” ánh mắt Cố Trạch Vũ chuyển tới người binh sĩ bị giáo huấn.

“Ha ha... Đoàn trưởng, tối qua sau khi tan tiệc, nghe nói người mặc váy đỏ khiêu vũ là bạn gái của anh sao? Thật xinh đẹp, nhảy cũng đẹp...”

Chưa nói hết câu, mặt Cố Trạch Vũ đen lại cắt ngang, “Rảnh rồi đúng không? Hả? Cả đội chạy 20 vòng quanh sân tập cho tôi, hít đất thêm 1000 lần cho tôi!”

Nói xong nhân ga, đánh tay lái chạy vội ra ngoài, để lại một đám binh vể mặt như đưa đám.

“Chỉ tại tiểu tử cậu nói nhiều! Bạn gái của đoàn trưởng thì có liên quan gì đến cậu hả? làm hại ông đây phải chịu phạt cùng các cậu!”

Cố Trạch Vũ chuyển chìa khóa xe trong tay, sắc mặt không được tốt cho lắm. Trên đường đi tới phòng làm việc cũng quở trách Hàn Lăng Sa một lần. Xem đi xem lại, chuyện đó, cô mặc váy ngắn như vậy, còn nhảy hăng hái như vậy...

Vừa mới ngồi xuống ghế trong phòng làm việc đã thấy Bí thư Phương bước vào.

“Bí thư Phương, có chuyện gì vậy?”

“Đoàn trưởng Cố biết Hàn Lăng Sa đang ở đâu không?” Bí thư Phương nở nụ cười thản nhiên.

“Bí thư Phương có chuyện gì sao?” Cố Trạch Vũ biết chắc có liên quan đến Hàn Hành Viễn, nhưng anh không chắc chắn thái độ của Hàn Lăng Sa,, cũng không dám nói cho Bí thư Phương là cô đang ở đâu.

“Cậu chỉ cần nói cho tôi biết là được rồi... Có chút chuyện riêng.”

“Không nói với tôi cũng không sao... Thật sự mà nói, tôi và cô ấy đều tốt. Nếu chú không nói cho tôi biết chuyện gì, tôi thật không yên tâm.”

Ánh mắt Bí thư Phương thoáng qua một tia ngoài ý muốn, ngay sau đó lại khôi phục bình thường, thở dài nói: “Thủ trưởng xảy ra chuyện rồi...”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi hôm qua uống nhiều rượu quá nên bị xuất huyết dạ dày, “ Bí thư Phương lắc đầu, khuôn mặt bất đắc dĩ, “Cậu nhanh đưa tiểu công chúa đến bệnh viện. Nếu cứ tiếp tục như vậy không biết thủ trưởng sẽ già y vò đến mức

nào? Hazz... Rõ là...”

“Bí thư Phương!” Cố Trạch Vũ gọi Bí thư Phương đang muốn ra ngoài quay lại, “Cô ấy nghĩ gì tôi không biết. Tôi cũng không thể đảm bảo sẽ dẫn được cô ấy đến. Nhưng tôi sẽ cố hết sức. Tất cả vẫn phải theo ý muốn của cô ấy.”

“Điều này tôi hiểu. Tính khí của tiểu công chúa tôi cũng hiểu rõ,” Bí thư Phương vỗ vỗ bả vai Cố Trạch Vũ, thở phào chậm rãi nói, “Đoàn trưởng Cố, dù sao tôi cũng phải cảm ơn cậu lần này đã giúp. Tôi cũng phải nói với cậu một điều, sư trưởng Hàn không dễ dàng giao tiểu công chúa cho cậu. Huống chi, quá khứ của cậu ở Bắc Kinh... Hay đoàn trưởng Cố cậu trước hết cứ suy nghĩ làm sao chùi sạch hành vi bừa bãi rồi hãy nói sau...”

Cố Trạch Vũ gật đầu coi như là cảm ơn, mặc dù lời nói không lọt tai nhưng điều ông ấy nói hoàn toàn là sự thật.

Hàn Lăng Sa nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa ngay lập tức giật bắn người, dùng chân bọc lấy mình rón rén đến cửa, kéo cửa phòng, nhìn qua khe hở thấy Cố Trạch Vũ đang từ từ lên tầng.

“Sao anh lại quay lại? Không phải anh nói đi tập huấn sao?”

Cố Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa chân không đứng ở cửa, cau mày đi tới, ôm người cô về giường rồi đặt cô ngồi ngang trên đùi, xoa xoa đôi chân nhỏ của cô hỏi: “Có lạnh không?”

Hàn Lăng Sa cười vỗ lưng anh, sáng giọng nói: “Giữa ngày hè còn lạnh được à?”

Cố Trạch Vũ nhìn cô cười vui vẻ, trong lòng vô cùng do dự, mấy phút sau mới cắn răng quyết định nói: “Sa Sa... hiện tại ba em không được khỏe lắm... Có phải em nên đi xem một chút không?”

“Ông ấy thế nào?”

“Cụ thể thế nào anh cũng không rõ lắm, bây giờ còn đang ở bệnh viện...” Cố Trạch Vũ dụi dụi khuôn mặt thô ráp vì đêm mưa dài nắng của mình lên

gương mặt trắng nõn của cô, “Tôi qua những lời anh nói không phải trách em. Anh chỉ hi vọng em có thể hiểu. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cha mẹ hoàn toàn không thể buông tay. Cho nên... dưới tình huống này, làm sao con cái có thể dễ dàng nóng nảy rồi đi?”

“Anh hi vọng em sẽ đi sao?”

“Anh duy trì trung lập, nhưng Sa Sa, dù sao ông ấy cũng là ba em...”

“Được, em đi... em có thể hiểu được phần nào lời anh nói...”

Chương 24: Nhìn thấy

Cố Trạch Vũ suy nghĩ một chút, gọi điện thoại về quân doanh nhờ chính ủy chuyển lời cho trung đoàn để hấn trì hoãn mấy ngày. Tất cả trại trưởng doanh trại cho luyện tập trước, lúc hấn trở lại sẽ trực tiếp nghiệm thu kết quả.

Thời điểm mầu chót hấn lại chạy đi, bỏ bê chức Tổng chỉ huy dĩ nhiên bị chính ủy chửi một hồi. Lần này Cố Trạch Vũ chỉ có thể nhẫn nhịn, cuối cùng không thể nhịn được nữa mới đột ngột cúp điện thoại.

Dọc đường đi, Hàn Lăng Sa ngồi ở ghế phụ không nói lời nào, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ gì. Cố Trạch Vũ nhìn cô, trong lòng lo lắng không ít. Nhân dịp đèn đỏ cầm lấy tay cô. Hàn Lăng Sa dường như không có cảm giác gì, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chân mày Cố Trạch Vũ nhíu chặt hơn, môi hơi nhếch, đèn xanh sáng lên cũng không đi theo hướng dự định mà vòng tay lái vào trong một ngõ nhỏ. Đến lúc xe dừng lại Hàn Lăng Sa vẫn không hề hay biết, trán tì lên cửa kính xe, ánh mắt xa xăm.

Cố Trạch Vũ cởi dây an toàn ra, nghiêng người tới, quay đầu trực tiếp hôn môi cô. Hàn Lăng Sa thấy động tác của anh thì kinh ngạc tỉnh táo lại, theo bản năng đẩy anh ra.

Cố Trạch Vũ bị đẩy ra tựa vào ghế, móc ra một điều thuốc, vừa muốn đốt, nhìn thấy Hàn Lăng Sa cau mày lại bỏ vào trong hộp rồi ném trên đồng hồ đo.

“Em không muốn đi...”

Hai người cứ trầm mặc như vậy, mấy phút sau Hàn Lăng Sa mới mở miệng. Cố Trạch Vũ đã sớm nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, thờ dãi lấy điện thoại, nhìn cô rồi chậm rãi nói, “Vậy anh gọi điện thoại cho Bí thư Phương, chú ấy vẫn đang chờ em ở cửa bệnh viện. Nghe chú ấy nói, chú Hàn phẫu thuật xong

cũng không có gì đáng ngại. Em cũng không cần phải qua. Đến lúc gặp nhau lại âm ỉ, anh thực sự không biết nên giúp người nào.”

Hàn Lăng Sa nghe thấy hai chữ “Phẫu thuật”, hộc mắt nóng lên, trong cổ dường như nghẹn lại, muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra. Cô nắm chặt tay anh, nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Thôi vậy, chúng ta đi nhanh một chút.”

Cố Trạch Vũ chột nhứ mày, đặt điện thoại xuống, một tay che mắt cô, lòng bàn tay chạm được lông mi cô, ngứa ngáy. Giọng nói trầm ấm như cũ khiến cô cảm thấy vô cùng yên bình: “Tất cả đã có anh, không cần phải sợ. Chỉ cần em vui vẻ, việc gì cũng có thể làm.”

“Cô Trạch Vũ, năm đó em tận mắt nhìn thấy...” Nước mắt rơi đầy lòng bàn tay anh, ấm áp.

“Những điều em nhìn thấy không nhất định đều là sự thật, có biết không? Có lúc, mắt thấy như vậy nhưng không nhất định là thực tế... Nếu như em vĩnh viễn không hỏi người trong cuộc, em sẽ vĩnh viễn sống trong oán hận mờ mịt của chính mình. Đây không phải là điều anh mong muốn nhất, em hiểu không?”

Hàn Lăng Sa không gạt cũng không lắc đầu, vẫn ngồi đó lẳng lặng rơi lệ. Cố Trạch Vũ dời tay, lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt cô, nghiêng đầu hôn môi cô, “Được rồi, ngoan, đừng khóc...”

Trong không gian dịu dàng như vậy, Hàn Lăng Sa cũng không nhịn nổi nữa, lau mặt loạn xạ, hít mũi nhìn Cố Trạch Vũ, nghiêm túc hỏi, “Anh có biết em nhìn thấy gì không?”

Mắt cô còn đọng nước mắt, hơn nữa còn trong suốt, đáng vẻ nghiêm túc hỏi vấn đề này giống một học sinh tiểu học có nề nếp. Lòng Cố Trạch Vũ lập tức dao động, giọng nói cũng mang theo chút đau lòng, “Nhìn thấy gì?”

“Ngày ấy trường học tổ chức chơi xuân, bởi vì trời mưa nên bị hủy, em ở nhà chơi búp bê mẹ mua cho. Sau đó ba em cũng về, em ở trong phòng nghe được giọng nói của ông. Em vốn rất vui mừng, muốn cùng chơi với ba nên đã chạy đến phòng ngủ chính tìm ông. Nhưng em nhìn thấy ba em dẫn theo người đàn

bà kia rồi gọi mẹ vào thư phòng. Em đi theo vào thư phòng, nghe ba nói ba có lỗi với mẹ. Khi đó em còn nhỏ, dĩ nhiên không hiểu tiếng xin lỗi có nghĩa là gì. Đẩy cửa phòng ra, trong nháy mắt ba nhìn thấy em lập tức ngưng nói chuyện. Không lâu sau, mẹ em phải vào bệnh viện. Thời điểm ba em đưa người đàn bà đó, muốn em gọi bà ta là “mẹ”, em mới hiểu được câu “Thật xin lỗi” kia có nghĩa là gì?”

Cố Trạch Vũ cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó đưa tay nâng mặt cô lên, “Nhưng ông là ba của em, ông vẫn chiều theo ý của em. Em không muốn, ông cũng không cho người phụ nữ kia bước qua cửa, ông luôn đặt tính mạng của em lên hàng đầu, cho nên em không thể hận nổi ông, có đúng không?”

Tâm sự của cô hoàn toàn bị anh nói đúng, căn cứ mỗi dưới cô chậm rãi gật đầu.

Cố Trạch Vũ thở ra, lập tức có chút tự tin trong lòng, “Như vậy không phải chúng ta càng nên đến bệnh viện sớm một chút sao? Em không hận nổi ông, ông lại không yên tâm về em. Chỉ là một câu “Thật xin lỗi” thôi, chính em đã chủ quan phán đoán theo hướng xấu nhất. Tại sao không thể nghĩ theo một hướng tốt hơn? Có lẽ lúc ấy mẹ em đã biết về tình trạng sức khỏe của mình, mà người phụ nữ đó cũng chỉ sau này mới có tình cảm với ba em... Tất cả nên đến bệnh viện hỏi cho rõ ràng, em quyết định làm gì với ba em cũng không muộn. Chỉ dựa vào tưởng tượng của em mà phán xét ông tội chết thực sự với ông là rất không công bằng...”

“Em cũng không có cách nào đối mặt được với ông, em chỉ vừa nghĩ tới có thể người đàn bà kia làm hại mẹ em... cuối cùng em vô cùng chán ghét ông!”

“Em cũng nói là “có thể”, vẫn phải làm rõ tất cả mới biết được.”

“Nhưng em...”

Hàn Lăng Sa còn muốn nói gì lại bị Cố Trạch Vũ cắt đứt, lấy tay vuốt ve đôi môi cô, ngăn lại lời cô muốn nói. Một lúc lâu sau anh mới nói: “Anh không nỡ để em chịu khổ. Cho nên, anh hi vọng em không cần vĩnh viễn sống trong đau khổ giữa hận và yêu.”

Khi Cố Trạch Vũ đưa Hàn Lăng Sa đến ngoài phòng bệnh, tất cả mọi người đều đứng lên tại chỗ. Đường Mỹ Linh đứng sâu ở trong đám đông, trên mặt có chút hoảng hốt, đôi tay nắm chặt, xem ra cũng rất lo lắng.

Các bác sĩ y tá trong phòng bệnh cũng không rõ đây là thế nào. Một Trung tướng và một cô gái xinh đẹp đi tới, sao tất cả thủ trưởng cũng đứng lên, nét mặt xem ra còn cực kì bất an.

May vẫn là Bí thư Phương phá vỡ tình huống lúng túng, đi lên vài bước, cười hiền, “Tiểu công chúa, lo lắng làm gì? Thủ trưởng chờ cháu lâu rồi...”

Lời ông vừa nói, mọi người xung quanh cũng đều cười theo, “Đúng vậy tiểu công chúa, nhanh đến xem ba cháu đi, vừa rồi còn nói nhắc đến cháu.”

Hàn Lăng Sa lui về sau một bước, kéo kéo tay áo Cố Trạch Vũ, nhỏ giọng nói: “Em không muốn nhìn thấy bà ấy.”

Cố Trạch Vũ dĩ nhiên hiểu “bà ấy” đó là chỉ ai. Anh gật đầu, hiền nhiên bước vào phòng bệnh, thờ ơ cười nói với người bên trong, “Lúc phụ nữ sum vầy, chúng ta cũng đừng tham gia náo nhiệt. Về phần quân diễn tôi còn có rất nhiều chuyện muốn báo cáo với các thủ trưởng...”

Mọi người ở đây đều biết gia thế của Cố Trạch Vũ, anh nói chuyện chỉ cần không phải là làm trái với nguyên tắc, thủ trưởng quân khu căn bản là mắt nhắm mắt mở. Mặc dù không biết tại sao anh lại đến cùng với tiểu công chúa Hàn gia, nhưng bọn họ cũng biết gần đây Sư trưởng Hàn đang cãi nhau, mọi người cũng thức thời đi ra ngoài, vừa đi đến cửa đã nghe giọng của Cố Trạch Vũ.

“Phu nhân Hàn cũng mời đi ra một chút. Ba tôi cực kì quan tâm đến bệnh tình của sư trưởng Hàn. Mà tôi cũng không được rõ lắm, muốn hỏi thăm cẩn thận một chút.”

Đường Mỹ Linh nghe Hàn Hành Viễn nói Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ có quan hệ với nhau, bà cũng hiểu đây là ý tứ của Hàn Lăng Sa. Lại nói cô ở lại không chừng sẽ khiến Hàn Lăng Sa xù lông nổi giận, lui ra cũng tốt. Vì vậy bà cũng gật đầu, lần lượt đi ra ngoài.

Hàn Lăng Sa đi tới kéo tay Cố Trạch Vũ lại, “Anh ở lại đây với em.”

Sắc mặt mọi người biến đổi, Hàn Hành Viễn trên giường bệnh nhìn thấy, tức giận đến mức hai mắt như bốc hỏa. Cố Trạch Vũ cũng rất bất đắc dĩ, nhẹ nhàng vuốt tóc cô như thể không có ai bên cạnh. Động tác thân mật khiến các thủ trưởng ở đó lâm vào trạng thái hóa đá, mà mấy cô y tá một bên là vẻ mặt vô cùng hâm mộ và ghen tỵ.

“Anh ở bên ngoài coi chừng, em và chú Hàn nói chuyện với nhau một chút. Nhớ lời anh nói... nếu như... thật sự cảm thấy không được cũng không cần sợ, gọi anh, anh lập tức đi vào.”

Hàn Lăng Sa vừa mới chuẩn bị gật đầu, chỉ thấy Bí thư Phương vội vã kéo Cố Trạch Vũ đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Cậu còn mù quáng tham gia cái gì? Ra ngoài, ra ngoài, tôi hỏi cậu một chút chuyện quân điền.”

Hàn Hành Viễn liếc Cố Trạch Vũ, tức giận mở miệng, “Bí thư Phương, giữ tên tiểu tử kia chờ ở bên ngoài, lát nữa tôi có chuyện muốn hỏi cậu ta!”

“Vâng!”

Tất cả mọi người đều lui ra ngoài, khép cửa lại, Hàn Lăng Sa vẫn cảm thấy có phần không được tự nhiên, đứng ở bên cạnh, ánh mắt rối loạn, căn bản không dám nhìn Hàn Hành Viễn.

Hàn Hành Viễn chống người miễn cưỡng ngồi dậy, Hàn Lăng Sa dường như nghe được tiếng thở dài, sau đó là giọng nói già nua truyền vào tai cô.

“Tiểu công chúa đến đây đi, trò chuyện với ba.”

Hàn Lăng Sa ngẩng đầu nhìn, bữu môi đi tới, dựng gối, đỡ lưng ông tựa vào gối. Nhìn ông đang mặc quần áo bệnh nhân trên người, hốc mắt dường như dính chặt, “Ba... làm sao lại như vậy?”

“Đây không phải là vì con sao? Lớn như vậy còn không để ba bớt lo...”

“Có phải có cảm giác con đặc biệt gây phiền phức cho người khác không?”

Hàn Hành Viễn thấy trong ánh mắt cô có gì đó lóe sáng, giọng nói phát ra trước sau như một đều là dung túng, “Làm sao có thể như vậy? Tiểu công chúa của ba luôn là người ba yêu thích nhất!”

Hàn Lăng Sa quay đầu đi chỗ khác im lặng cười, quay đầu lại, giọng nói vẫn lãnh đạm như vậy, “Bọn họ nói ba có chuyện tìm con sao?”

Hàn Hành Viễn liếc nhìn những người ngoài cửa rồi lại nhìn Hàn Lăng Sa, nhắm mắt, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Chúng ta tán gẫu một chút về chuyện của mẹ con.”

“Được.”

Chương 25: Ba

Đường Mỹ Linh không phải là con gái gia đình giàu có, cha mẹ cả đời dạy học. Lớn lên trong gia đình như thế, từ nhỏ Đường Mỹ Linh đã dịu dàng khéo léo, cũng không gặp qua tình huống gì lớn. Đối mặt với một vòng thủ trưởng quân khu và con trai thiếu tướng kinh thành cũng không dám tỏ mạnh.

Sắc mặt Cố Trạch Vũ xem ra không được tốt, nhưng anh cũng biết cách đối nhân xử thế thế nào. Cho nên cũng không làm khó vị phu nhân Hàn trước mặt này. Chẳng qua vừa nghĩ đến trước đây vô duyên vô cớ mà Hàn Lăng Sa phải đau lòng không biết bao nhiêu lần vì bà, trong lòng cũng không cảm thấy thoải mái với bà lắm.

Đầu tiên Bí thư Phương chào hỏi mấy thủ trưởng khác sau đó mới đi tới bên Cố Trạch Vũ, cũng không biết phải nói gì. Từng ấy năm đã trôi qua, Đường Mỹ Linh cũng không sống trong đại viện, ông cũng không phải thân thiết. Mà nhìn sắc mặt Cố Trạch Vũ, ông càng không dám chen vào. Chỉ là dưới tình huống như vậy, ông lại phải ở đây, ngộ nhỡ đến lúc xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào đây?

“Cái đó... Đoàn trưởng Cố, lão Hàn chúng ta ông ấy...” Đường Mỹ Linh nhìn không khí có chút nặng nề, không biết làm gì hơn là nhắm mắt đánh tan lúng túng.

Cố Trạch Vũ cũng không nhìn bà, lùi sau hai bước, ngồi xuống ghế. Trên người vẫn gọn gàng như cũ, tháo mũ, chỉnh đốn một chút lại đội lên mới nhìn bà nghiêm túc nói, “Cháu không biết giữa các người đã xảy ra chuyện gì? Chẳng qua cháu cần đảm bảo cô ấy vui vẻ, vô lo, hạnh phúc. Cháu tin là cô hiểu được lời cháu nói. Nếu như cuối cùng hai người... Như vậy, cô yên tâm, cháu lập tức dẫn cô ấy về Bắc Kinh...”

“Đoàn trưởng Cố, tôi không có ý đó, tôi với tiểu...” Thực ra bà muốn nói là tiểu công chúa, nhưng nhớ tới phản ứng lần trước của Hàn Lăng Sa ở Hàn gia thì lập tức dừng lại, sửa lời, “Giữa tôi và cô bé có lẽ có chút hiểu lầm. Cô bé

nói là cô bé nhìn thấy, nhưng thực sự chúng tôi không biết cô bé rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì...”

Cô Trạch Vũ hơi nhếch môi không nói gì nữa. Dù sao đứng trên góc độ nhất định mà nói, Đường Mỹ Linh cũng không sai. Có thể nói trong chuyện này Hàn Lăng Sa có thể có lỗi. Dù là phụ nữ, Đường Mỹ Linh phải chịu không ít uất ức so với Hàn Lăng Sa. Chẳng qua Hàn Hành Viễn cơ hồ đều đặt hết mọi tâm tư tình cảm lên Hàn Lăng Sa, cho nên, bà cũng chỉ có thể nhẫn.

Bí thư Phương thấy thế vội vàng cười ha hả, nhẹ nhàng kéo Đường Mỹ Linh, “Chị dâu, đi thôi, chúng ta đến chỗ bác sĩ hỏi han tình hình một chút...”

Cô Trạch Vũ tự biết vừa rồi mình có chút thất lễ, nhắm mắt lại dựa vào ghế giả vờ ngủ say.

Hai người bên trong phòng bệnh dĩ nhiên không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, bởi vì cùng nhau nói về chuyện này mà cảm thấy có chút nặng nề.

“Trước hết con có thể nói cho ba biết tại sao con lại ghét dì Đường như vậy được không?”

Hàn Lăng Sa vốn không muốn nói cho ông biết, nhìn khuôn mặt đang dần già nua, đành hạ quyết tâm nói, “Bởi vì bà ta hại chết mẹ!”

“Tiểu công chúa, dì Đường con chưa từng hại mẹ con...” Hàn Hành Viễn giống như bị kích động, trong giọng nói nghe được chút run rẩy.

“Hai mươi một năm trước, ba mới quen mẹ con. Khi đó ba đang cùng với các đồng đội tham gia công tác. Cơn lũ năm ấy, bộ đội chúng ta là nhóm đầu tiên lao tới chống lũ, nguy hiểm tất nhiên cao hơn những người khác rất nhiều. Lúc ấy thực sự mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, thân thể sắp đến cực hạn. Chỉ là dưới tình huống như thế, làm sao có thể dừng lại?”

“Con chỉ muốn nghe về chuyện của mẹ con!” Hàn Lăng Sa không biết vì sao, gần đây những người xung quanh cô đều nói tới tai nạn. Bất luận là Cô Trạch Vũ hay Hàn Hành Viễn, mỗi lần bọn họ nhắc đến tai nạn liền trở nên ngây ngốc, khiến trái tim cô rất đau...

“Cái này có liên quan đến mẹ con...” Hàn Hành Viễn tựa như rất mệt mỏi, hai mắt nhắm nghiền, dừng một chút rồi bắt đầu nói, “Nước lũ là vì mưa tập trung tích tụ sau một thời gian, ở thành phố B, huyện L là vùng rừng núi, không những có lượng mưa lớn gây lũ mà còn có đá trôi, đất lở.”

“Đến ngày thứ sáu, dân chúng, của cải vật chất của thành phố B cũng được chuyển đi. Cho nên, chúng ta di chuyển đến huyện L tham gia giải cứu dân chúng, của cải vật chất. Lúc ở thành phố B mọi người đã mệt mỏi rồi, đến huyện L cũng không cầm cự được bao lâu. Ở huyện L được mấy ngày đã cảm thấy tinh thần không được tốt rồi.”

“Nhưng là quân nhân nên không được phép gục ngã trước, nhóm người chúng ta phải cố gắng chịu đựng. Trước hết chúng ta cho di dời một nhóm các cụ già và trẻ nhỏ. Trẻ em di chuyển khó khăn, cụ già cũng rất chậm chạp, chúng ta không thể làm gì hơn là lần lượt công và bế qua. Chờ đến lúc đưa được cụ già, trẻ nhỏ đến nơi an toàn, sức lực tiêu hao không ít. Đêm đó, cả nhóm nằm ở trong bụi cây trên núi nghỉ ngơi cả đêm. Ngày thứ hai còn phải tiếp tục di dời một nhóm thanh niên trai tráng.”

“Nhóm người này căn bản có thể tự mình đi theo bộ đội xuống núi, chỉ có phụ nữ là cần chúng ta công xuống. Lúc ấy ba công một phụ nữ, đúng lúc bị lở đất, một tảng đá lớn lăn xuống. Ba đang công người cũng không dám cử động. Bước bên trái một bước là vách đá, bên phải một bước là tảng đá lớn, hướng chỉ trên lưng ba còn một mạng người.”

“Lúc ấy một đồng đội Lâm Sa của ba quyết định thật nhanh, ấn lưng người phụ nữ kia dùng sức đẩy ba về phía trước. Ba công người ngã ngay trên mặt đất. Tảng đá “Ầm ầm” lăn thẳng xuống sườn dốc. Ba chuẩn bị bò dậy kéo người phụ nữ kia để tránh, vừa bò dậy đã nghe thấy tiếng thét chói tai của người phụ nữ đó.”

“Ba ngẩng đầu lên, phía sau tảng đá lớn là một tảng đá nhỏ hơn nhưng rớt xuống cũng đủ lấy mạng người. Ba muốn kéo người trên đất chạy về phía trước nhưng người phụ nữ đó bị dọa sợ, chân mềm nhũn không thể đi được, cơ bản kéo không lên. Lâm Sa thấy thế chạy tới cùng ba kéo người phụ nữ đó. Vừa mới đứng lên đã thấy tảng đá ngay gần trước mắt, cơ hồ muốn đụng

người. Nếu như không nhanh di chuyển, ba người chúng ta có thể sẽ chết. Người phụ nữ đó lúc này bị hù dọa đến mức chân mềm nhũn, giờ thấy tảng đá gần như vậy càng thêm sợ, cả người mềm nhũn dựa vào chúng ta. Lâm Sa thấy thời gian không còn kịp liền đẩy ba và người phụ nữ đó, tảng đá trong nháy mắt lăn xuống...”

Hàn Lăng Sa nghe tên của người đó, hình như đoán được điều gì, giống như một bí mật kinh thiên động địa đang chờ cô, giọng run rẩy hỏi, “Ba... ba nói người đó tên Lâm... Lâm Sa sao?”

Hàn Hành Viễn gật đầu, vẫn không mở mắt tiếp tục nói: “Nếu không phải là người ấy, ba và người phụ nữ đó đều phải chết. Cuối cùng người kia vì muốn tưởng niệm hân đã lập một ngôi mộ không có quan tài ở huyện L. Bởi vì bị tảng đá đè xuống vách đá, thi thể không thể tìm được... Chờ khi chúng ta trở lại thành phố G, nói cho mẹ con biết, mới biết mẹ con đã mang thai.”

Đến lúc này Hàn Lăng Sa cũng đã đoán được sau đó ông sẽ nói gì. Nhưng sự thật này theo cô thấy căn bản như tình tiết trong một bộ phim truyền hình. Tại sao có thể tồn tại chân chính trên thực tế, hay là đang xảy ra trên chính người cô!

“Không phải ba muốn vì người phụ nữ kia thoát tội sao? Ba tự nhiên cũng có thể dùng lí do hèn hạ này để lừa con. Nếu ba không muốn đưa con gái như con, con đi là được, không cần vòng vo bịa ra một câu chuyện xưa.”

“Tiểu công chúa, con có biết tại sao thủ trưởng quân khu bọn họ lại cung chiều con như vậy không?” Hàn Hành Viễn không đợi Hàn Lăng Sa trả lời, thoáng dừng lại một chút, nói đáp án ra, “Bởi vì chúng ta đã bàn bạc với nhau...”

“Vậy mẹ con thì sao?” Hàn Lăng Sa kìm nén nước mắt, giống như không nghe được câu trả lời của ông, vội vàng hỏi.

“Lâm Sa vì cứu ba mà hi sinh. Khi đó chưa kết hôn mà có con sẽ bị mọi người cười nhạo. Cho nên, ba quyết định cưới mẹ con... Bạn gái ba lúc đó là dì Đường nghe được quyết định của ba, đau lòng khóc một ngày... sau đó đã chia tay.”

“Không phải như vậy!” Hàn Lăng Sa rút cuộc rơi nước mắt, “Con nhìn thấy, con tận mắt nhìn thấy ba đưa người phụ nữ kia về nhà nói xin lỗi mẹ con. Sau đó mẹ con mới phải vào bệnh viện!”

“Tiểu công chúa, ba dù thế nào cũng là một người đàn ông có tình cảm. Dĩ Đường con vì ba nhiều năm cũng không lập gia đình. Lúc ấy ba làm sao có thể phụ bà ấy nữa...”

Hàn Lăng Sa không nói gì, vẫn khóc. Hàn Hành Viễn cử động là thấy vết thương bị đau, nhưng nhìn cô khóc lại rất đau lòng, dùng khăn muốn đứng dậy lau nước mắt cho cô. Hàn Lăng Sa thấy bàn tay ông lập tức lùi ra sau, né tránh ông đụng vào.

“Tiểu công chúa...” Hàn Hành Viễn lúng túng đặt tay giữa không trung, “Cho tới bây giờ ba cũng không quên con. Hiện tại con đã trưởng thành, chẳng qua ba cảm thấy con có quyền được biết tất cả. Về phần con quyết định thế nào, ba cũng sẽ ủng hộ con... Ba con ông ấy... Ba hi vọng con có thể đến huyện L xem một chút. Con hai mươi tuổi cũng chưa từng đến đó một lần... Ba con là anh hùng chân chính. Ba hi vọng con không nên trách ông ấy...”

“Vì sao mấy người lại cưng chiều con như vậy? Vì sao lại đối xử tốt với con như vậy? Ba có biết tung người ta lên cao rồi lại ném xuống như vậy là rất đau không? Đến bây giờ con đều chỉ nghĩ đến một gia đình yên ổn, không lạ gì thủ trưởng quân khu. Con cũng không lạ gì là tiểu công chúa trong đại viện. Nếu như ban đầu chỉ có mẹ con và con sống cùng nhau, mấy người không xuất hiện, như vậy hiện tại con cũng sẽ rất vui vẻ! Tại sao người lớn mấy người lại ích kỷ như vậy? Mấy người có nghĩ tới sau khi lớn lên con biết được sự thật sẽ như thế nào không? Ba của con không yêu mẹ con. Ông ấy chỉ vì báo ân mới cưới mẹ con. Điều này khác biệt với một gia đình khác, bởi vì gia đình chúng ta không có tình yêu!”

“Tiểu công chúa, làm sao có thể không có? Ba và mẹ con đều rất yêu con. Mặc dù ba con không ở đây, nhưng ông ấy thực sự cũng rất yêu con...”

Hàn Lăng Sa lau nước mắt, hít sâu, bình phục cảm xúc một chút, kéo cửa đi ra ngoài.

Cố Trạch Vũ vừa thấy Hàn Lăng Sa đi ra, lập tức đứng dậy đón lấy.

Hàn Lăng Sa bình tĩnh khác thường nói với Cố Trạch Vũ: “Đợi lát nữa em đưa số điện thoại Ninh Mông cho anh. Anh giúp em đưa con bé ra sân bay. Em đi ra ngoài...”

Chương 26: Bỏ đi

Cố Trạch Vũ nhìn thấy trên mặt Hàn Lăng Sa loáng thoáng vài giọt nước mắt nhưng giọng nói không hề bối rối. Mặc dù anh không yên lòng, rất muốn hỏi cô lại nghe thấy Hàn Hành Viễn đang gọi anh vào.

Hàn Lăng Sa cầm tay anh, buông ra rồi nói: “Em không sao, anh đi đi, có thể ông ấy tìm anh có chuyện gì đấy. Anh nhớ giúp em đưa Ninh Mông ra sân bay. Số điện thoại của nó em sẽ gửi qua di động cho anh. Anh gọi điện cho nó là được.

“Vậy em chờ anh bên ngoài một lát, anh sẽ ra ngay.”

Hàn Lăng Sa không gật đầu, Hàn Hành Viễn trong phòng bệnh cũng bắt đầu thúc giục, Cố Trạch Vũ đành buông tay cô đi vào phòng bệnh.

Cố Trạch Vũ nhìn Hàn Hành Viễn đang tựa đầu vào thành giường, cả người xụi lơ trên giường bệnh. Chỉ có mấy ngày, Đại tá hiên ngang đã bị hành hạ thành ra như vậy, không còn khí thế dạy bảo ngày thường, thật giống ông lão ở tuổi xế chiều...

“Cậu qua đây, tôi hỏi cậu chuyện này!” Hàn Hành Viễn nhìn về phía chiếc ghế salon trong phòng bệnh, ý bảo hắn ngồi xuống.

Cố Trạch Vũ khôi phục tinh thần, nghe lời ngồi xuống.

“Cậu nói thật cho tôi biết, cậu đã làm gì con bé chưa?” giọng nói Hàn Hành Viễn không nhận ra được chút cảm xúc gì, giống như đang nói chuyện bình thường.

Cố Trạch Vũ trong lòng kinh ngạc, không biết phải trả lời thế nào về vấn đề này. Nếu như thành thật trả lời, nhất định sẽ gặp khó khăn giữa chừng. Nếu không thành thật trả lời, chẳng phải sẽ để lại ấn tượng “Không thành thật” cho bố vợ tương lai hay sao? Anh đang do dự lựa chọn trả lời thế nào, Hàn

Hành Viễn nhìn anh mở miệng nói: “Cậu không cần phải nghĩ cách lừa tôi. Trên cổ con bé vẫn còn dấu vết. Tôi thấy rất rõ ràng!”

Cố Trạch Vũ ngồi ở kia có chút ảo não. Lúc ra cửa, cô hoảng hoảng hốt hốt, anh cũng không chú ý để cô chụp vội một bộ quần áo tới đây. Bây giờ bị Hàn Hành Viễn phát hiện, đoán chừng sau này sẽ không được thuận lợi. Bây giờ phải giải quyết vấn đề này mới là quan trọng nhất. Nghĩ vậy, Cố Trạch Vũ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt thừa nhận.

“Tôi qua, cháu nhất thời xúc động... Chú Hàn, chuyện này phải trách cháu. Nhưng chú yên tâm, mặc kệ có chuyện gì, cháu cũng không bao giờ phụ cô ấy!”

“Cậu hồi cái cái rắm!” Hàn Hành Viễn nắm một cái ly trên bàn ném tới, nện ngay trán Cố Trạch Vũ rồi nảy lên ghế salon, phát ra tiếng leng keng.

Cảnh vệ canh giữ bên ngoài và Bí thư Phương, Đường Mỹ Linh vừa trở về cũng giật nảy mình, vội vàng đẩy cửa vào, chỉ thấy Hàn Hành Viễn đang đỏ bừng mặt nhìn chằm chằm Cố Trạch Vũ, mà trên trán Cố Trạch Vũ có vết sưng đỏ rõ ràng.

“Làm sao thế này?” Đường Mỹ Linh sợ Hàn Hành Viễn kích động động đến vết thương, vội vàng đến khuyên lơn.

Hàn Hành Viễn đẩy tay bà ra, chỉ vào Cố Trạch Vũ rống giận, “Con bé mới hai mươi tuổi! Cậu lại có thể dám làm chuyện đó với con bé?! Có phải cậu cảm thấy con bé và những người phụ nữ trước kia của cậu đều dễ dàng lừa gạt không?! Tôi nói cho cậu biết, Cố Trạch Vũ, cậu đừng cho là những chuyện cậu làm trước kia ở kinh đô thì tôi không biết! Cậu dám đối xử với con bé như cách đã từng đối xử với những người phụ nữ khác, Hàn Hành Viễn tôi tuyệt đối không để cho tiểu tử cậu chịu nổi!”

Hàn Hành Viễn lúc này chỉ vào cảnh vệ quát: “Cậu, cậu đánh chết cậu ta cho tôi!”

“Thủ trưởng, chuyện này...” anh cảnh vệ nhìn Cố Trạch Vũ, cũng rất khó khăn. Người ta là Trung tá, anh nào dám đánh? Huống chi anh cũng đã sớm

nghe tới, Đoàn trưởng Cố là con trai độc nhất của Thiếu tướng tổng sam Bắc Kinh. Nếu mình thật sự xuống tay, về sau thiếu Cố sẽ ăn tươi nuốt sống anh hay sao?

“Cậu sợ cái gì?!” Hàn Hành Viễn thấy cảnh vệ đứng im không dám động, vừa giận dữ, “Nếu cậu ta dám động vào cậu, lão đây sẽ không tha cho cậu ta! Đánh cho tôi!”

Nói là mọi việc được giải quyết rồi, nhưng cảnh vệ cũng không biết phải phản ứng ra sao. Ngược lại Cố Trạch Vũ đứng im ở kia, dùng ánh mắt nhìn cảnh vệ ý bảo không cần kiêng dè thân phận. Trong lòng Cố Trạch Vũ cũng hiểu, lúc này nếu không chịu đòn của Hàn Hành Viễn, khẳng định sẽ không làm tiêu được mối hận trong lòng ông. Hàn Lăng Sa được ông nuôi từ nhỏ đến lớn, hai mươi năm qua vẫn coi như một đứa trẻ bằng gốm nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ rơi bể. Hiện tại anh biến bảo bối tâm can của nhà người ta thành người của mình, không thể cho qua được!

Anh cảnh vệ hiểu được ý tứ Cố Trạch Vũ, lúng túng đến cạnh Cố Trạch Vũ đánh một quyền. Đều là bộ đội, cũng có mấy phần bản lĩnh, hướng chỉ lại là một cảnh vệ. Năm nắm thép rơi trên người hắn phát ra từng tiếng bốp bốp. Cố Trạch Vũ vẫn cắn răng chịu đựng từng quả nắm nặng nề rơi trên người, không dám rên rỉ.

Anh cảnh vệ cũng rất thức thời, chiếu cố đến mặt mũi của Cố Trạch Vũ, không để anh mất mặt. Cho nên cũng không biết Cố Trạch Vũ rốt cuộc bị đánh thành dạng gì. Hàn Hành Viễn một bên chỉ lạnh lùng nhìn, cũng không kêu dừng, cảnh vệ dĩ nhiên cũng không dám dừng lại. Bí thư Phương nhìn thấy cảnh tượng này cũng chỉ có thể than thở. Thời gian trước, thủ trưởng bảo ông tìm người Bắc Kinh điều tra một chút chuyện của Cố Trạch Vũ. Kết quả là người kia nghe nói đi điều tra Cố Trạch Vũ đã nói thẳng:

“Còn điều tra cái gì nữa? Cố Trạch Vũ không phải là con trai thiếu tướng Cố mọi người trong kinh đều biết đến hay sao? Chắc chắc... Vị thái tử gia kia thật đúng là... ra tay rất hào phóng. Cùng với mấy người trong đại viện bao một lúc mấy người, ăn chơi hồ đồ một đêm. Nghe nói là mọi loại ăn chơi đều đã từng trải qua!”

Còn ai dám giao con gái nhà mình cho anh.

Đường Mỹ Linh không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn Hàn Hành Viễn phần nộ, lại nghĩ đến Hàn Lăng Sa có quan hệ với Cố Trạch Vũ cũng đành im lặng. Bà hiểu, về chuyện của Hàn Lăng Sa, bà luôn không có quyền lên tiếng.

Cố Trạch Vũ bị cảnh vệ đánh một quyền ở sau dạ dày, dạ dày lập tức phản ứng đau đớn. Anh cũng không kiên trì được nữa rồi, lập tức ngã xuống trên ghế salon. Anh cảnh vệ thấy anh ngã xuống, vẻ mặt khổ sở lập tức dừng tay, đứng bên lo lắng nhìn Hàn Hành Viễn.

“Sao lại dừng tay?” giọng nói Hàn Hành Viễn vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Lão Hàn, ông không cần kích động. có chuyện gì chúng ta từ từ nói. Ông đánh con nhà người ta thành ra như vậy, đợi đến lúc thiếu Cố biết không chừng sẽ nghĩ thế nào đây...” Đường Mỹ Linh nhìn Cố Trạch Vũ bị đánh đến như vậy cũng không đành lòng, lên tiếng khuyên bảo.

“Hừ, Cố Trạch Vũ, cậu xem chừng mấy chuyện khôn kiếp kia!”

Cố Trạch Vũ chống ghế salon đứng lên, nhìn Hàn Hành Viễn nói từng câu từng chữ: “Chuyện quá khứ là lỗi của cháu. Chuyện tới qua cũng là lỗi của cháu, cháu sẽ không phủ nhận. Nếu như cháu đã đến thành phố G thì cháu đã chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn với cô ấy rồi. Như vậy, cháu sẽ giải thích chuyện quá khứ với cô ấy rõ ràng. Hơn nữa còn đoạn tuyệt sạch sẽ. Chú yên tâm.”

Cách một đoạn nhưng Hàn Hành Viễn vẫn có thể nhìn thấy sự kiên định trong ánh mắt anh. Lúc này ông không khỏi nhớ tới Đường Mỹ Linh năm đó. Khi đó bà ấy lại tìm đến ông một lần nữa, nói cho ông biết, bà không quan tâm, chỉ cần ở bên cạnh chăm sóc ông là tốt rồi. Lúc bà ấy nói những lời này, ánh mắt kiên định giống Cố Trạch Vũ như đúc.

“Vừa rồi cô ấy ra ngoài, cháu không yên tâm, cháu đi xem trước một chút.” Cố Trạch Vũ nói xong câu đó, khập khiễng rời khỏi phòng bệnh.

Hàn Lăng Sa nhìn ba chữ không ngừng lóe lên trên màn hình điện thoại, do

dự một lát, nhấn tắt rồi tắt nguồn. Theo thứ tự xếp hàng, rất nhanh sẽ đến phiên cô. Sau khi cô nhận lấy phiếu vẫn ngồi ở trong phòng chờ ngẩn người. Vừa rồi ở trong phòng bệnh, mỗi một chữ Hàn Hành Viễn nói đều vượt qua sức chịu đựng của cô. Cô không muốn tin nhưng mỗi câu nói của Hàn Hành Viễn đều để lộ cảm giác rất chân thực. Cô có cảm giác như mình sắp sửa bị trôi trên một cái giá, thấy rõ mọi chuyện xảy ra năm đó, lịch sử phong trần năm đó. Điều đó không chỉ mang đến cho cô cảm giác sợ hãi mà còn có cảm giác chua xót và tự trách không cách nào nói được.

Cố Trạch Vũ không gọi được điện thoại cho Hàn Lăng Sa bắt đầu cảm thấy hoảng hốt. Anh không biết vừa rồi Hàn Lăng Sa và Hàn Hành Viễn rốt cục nói những chuyện gì. Nếu như Hàn Lăng Sa thật sự nghe lời anh hỏi Hàn Hành Viễn chuyện năm đó, như vậy phản ứng của cô quá trấn định. Trấn định đến mức khác thường...

Lấy điện thoại di động ra, bật đến phần tin nhắn đến, lấy số điện thoại Ninh Mông gọi. Bên kia rất nhanh bắt máy, giọng nói trước sau đều là ngọt ngào đáng yêu.

“Alo, ai vậy?”

“Ninh Mông à? Anh là Cố Trạch Vũ...”

“A! Anh rồ!” Ninh Mông vừa nghe thấy giọng anh rồ họ mình hết sức sùng bái, lập tức phấn khích, “Làm sao anh lại gọi điện thoại cho em? Chị em bảo anh đưa em đến sân bay à? Nhưng hôm nay em không về...”

“Anh muốn hỏi em một chút. Chị em bây giờ có đang ở cạnh em không?”

“Không có, vừa rồi chị ấy về lấy toàn bộ tiền mặt cầm đi, nói là muốn đến chỗ nào đó. Em còn tưởng là hai người cũng nhau... Thế sao à?”

“Hiện tại điện thoại chị em tắt máy, anh...” Cố Trạch Vũ lo lắng vò vò mái tóc ngắn, “Như vậy em đến bệnh viện trước, cậu em nhập viện rồi. Em đến hỏi một chút xem chị em có thể đến nơi nào. Đừng nói là anh nói...”

“Tại sao vậy? Anh rồ, cậu em không đồng ý chuyện của hai người sao?”

“Hiện tại xảy ra một chút chuyện. Em nhớ lời anh nói. Anh đến một số nơi khác xem chị em có thể đến đó không.”

Cố Trạch Vũ cúp điện thoại rồi chạy về đại viện, cảnh vệ đứng gác biết xe của hắn, đang chuẩn bị cho đi. Cố Trạch Vũ mở cửa xe xuống hỏi, “Hôm nay Hàn Lăng Sa trở về sao?”

“Ai ạ?”

“Hàn Lăng Sa,” Cố Trạch Vũ nhìn về mặt anh mờ mịt, bổ sung thêm, “Con gái của Sư trưởng Hàn.”

“À, tiểu công chúa sao? Không có, lâu rồi cũng chưa trở về.”

Cố Trạch Vũ vừa nghe xong, ngay lập tức đổi hướng, nhân viên bảo vệ nhìn đuôi xe đằng sau càng thêm mờ mịt.

Nếu như cô không về đại viện, cô sẽ đi nơi nào đây? Lái xe trở về nhà mình tìm một vòng, ngay cả phòng bếp cũng tìm hết cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Cố Trạch Vũ chán chường ngồi trên ghế salon, rút một điều thuốc, hút vài hơi rồi mạnh mẽ dập tắt, lấy điện thoại di động ra tiếp tục gọi lại cho cô.

Tiếng nhắc nhở lạnh lùng ở đầu máy bên kia vang lên không biết bao nhiêu lần, Cố Trạch Vũ cũng không thấy phiền. Lại sợ Ninh Mông gọi lại nên cũng không dám gọi thêm cho Hàn Lăng Sa. Đợi vài phút, điện thoại của Ninh Mông gọi tới, Cố Trạch Vũ vội vàng bắt máy.

“Anh rě, cậu em cũng không biết chị đi đâu, đã phái người đi tìm. Chỉ là em có nghe được cậu nói có thể chị em đã về quê của mợ rồi. Quê mợ chính là thành phố C, chỗ đó là quê của bà ngoại xa. Cậu em đã phái người đi tìm rồi, anh rě anh nhanh lên, cơ hội lập công tốt như vậy...”

Cố Trạch Vũ tắt điện thoại xong lập tức chạy đến sân bay. Cùng lúc đó, Hàn Lăng Sa lên máy bay đi thành phố B...

Tác giả có lời muốn nói: Đoàn trưởng Cố, nhằm hướng nga ~~~~

Chương 27: Tìm kiếm

Cố Trạch Vũ chạy tới sân bay vừa lúc gặp được Bí thư Phương tuân lệnh đến thành phố C tìm Hàn Lăng Sa. Cố Trạch Vũ không suy nghĩ nhiều, mua hai vé rồi ngồi ở phòng chờ cùng Bí thư Phương chờ máy bay.

“Đoàn trưởng Cố, quân diễn sắp tới, cậu thật sự yên tâm à?”

“Bí thư Phương, hai ta cũng không cần vòng vo. Lần này tôi thật sự muốn bắt người trở về, chuyện về Bắc Kinh cũng sẽ đăng lên nhật báo. Nếu cô ấy không muốn ở chỗ này, đương nhiên tôi sẽ không miễn cưỡng.”

“Hừ, nghĩ thì tốt lắm, còn về phần Sư trưởng Hàn có cho qua hay không mới là vấn đề!”

Cố Trạch Vũ cảm thấy phiền não, đứng lên, đi tới một bên gọi điện thoại cho lão thái thái nhà mình.

“Mẹ, tìm giúp con một người quen ở thành phố C, giúp con làm chuyện này.”

“Haz, mẹ nói con, sao lúc thế này lúc thế kia vậy? Mẹ nghe ba con nói các con sắp có quân diễn, con cả ngày muốn đi chỗ khác. Nếu thua trong đợt quân diễn làm mất mặt ba con, mẹ xem ba con sẽ chinh con như thế nào! Còn nữa, chuyện con dâu lần trước con nói sao không thấy kết quả gì? Mất công mẹ nói mấy lời tốt đẹp về con với chú Hàn.”

“Mẹ gọi điện cho chú Hàn sao?”

“Haiz, mẹ chỉ muốn nói chuyện một chút. Hai nhà chúng ta cũng được xem là môn đăng hộ đối. Con cũng không còn ít tuổi nữa, cũng đến lúc rồi...”

“Làm sao chuyện gì mẹ cũng hồ đồ tham gia vậy? Hiện tại thì tốt rồi, khắp nơi người ta tra xét con trai mẹ, không cho con gái họ bước chân vào nhà họ Cố nữa.”

“Mẹ nói tiêu tử con muốn ăn đòn sao? Điều này sao có thể trách mẹ? Không phải mẹ thấy con cũng sắp 30 tuổi, cả ngày vẫn làm kẻ độc thân chạy loạn, không nhanh sao được. Trước đây con làm mấy chuyện này, không người nào là không lắc đầu, điều này còn có thể trách ai đây?”

“Được rồi, được rồi, chuyện của con về sau từ từ nói. Trước hết mẹ giúp con tìm một người quen đáng tin cậy một chút. Con giờ đang ở sân bay rồi, đoán chừng ba giờ nữa sẽ đến thành phố C.”

“Con đi thành phố C làm gì vậy? Con cũng không thông báo trước một tiếng. Nếu là giết người phóng hỏa, mẹ còn phải tìm cho con một người đáng tin sao?”

“Con không phải như lời mẹ nói đâu. Sa Sa, con dâu mong muốn của mẹ xảy ra mâu thuẫn với ba cô ấy nên đã bỏ đi, hiện tại không ai tìm được. Nếu chú Hàn không phải vừa làm xong phẫu thuật, xem chừng cũng phải đến thành phố C. Hành động quả thật không dễ dàng gì, con còn phải chạy đi tìm người trước.”

“Chuyện có nghiêm trọng lắm không? Nếu không mẹ xin nghỉ vài ngày, tới đó một chuyến.”

“Mẹ đừng thấy chuyện gì cũng lao vào. Trước tiên mẹ tìm giúp con một người, con cúp máy trước. Con đang đợi điện thoại Sa Sa gọi tới. Mẹ chiếm đường dây này, con sợ không nhận được điện thoại của cô ấy.”

“Được. Con làm việc phải chú ý. Thật vất vả mẹ mới chú ý đến một cô gái, con lại sắp để tuột con dâu của mẹ mất rồi.”

“Được rồi, con biết rồi, con cúp đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Cố Trạch Vũ quay lại chỗ ngồi, chỉ thấy đôi mắt đen của Bí thư Phương quan sát từ đầu đến chân. Trong ánh mắt có nét cười.

“Đoàn trưởng Cố, có phải cậu muốn tìm chi viện hậu thuẫn không?”

Cố Trạch Vũ liếc ông, không để ý mà tiếp tục gọi điện cho Hàn Lăng Sa. Cô vẫn tắt máy. Tắt máy lâu như vậy không biết đã xảy ra chuyện gì, Cố Trạch Vũ không muốn suy nghĩ. Anh biết, gặp phải tình huống như thế này, chỉ sợ càng biết càng sợ. Anh cũng hiểu, bản thân mình không thể sợ, chỉ cần sợ sẽ làm mất đi khí chất đàn ông. Đồng thời như vậy sẽ mất đi một chỗ dựa cho cô lệ thuộc vào, có thể làm người có tư cách phò thác.

Điện thoại reo khiến khóe mắt Cố Trạch Vũ giật giật một cái, vội vàng cầm lên nhìn, là điện thoại của doanh trại gọi tới.

“Chính ủy.”

“Cậu còn biết gọi tôi là chính ủy sao? Rốt cuộc thì bao giờ cậu mới trở lại? So với việc lão đây chạy việt dã mười km, mang theo đám nhóc kia còn khó hơn. Bọn chúng cứ không ngừng hỏi bao giờ thì cậu trở về. Cậu nói xem, tôi đây là chính ủy, một người làm công tác tư tưởng, làm sao phải đi thao luyện hả?”

“Chú nói cho bọn họ biết, tôi đang đi tìm vợ!”

Cố Trạch Vũ gào xong câu này liền ngắt điện thoại, dựa vào ghế, cầm điện thoại trong tay, cau mày như đang suy nghĩ cái gì đó.

Lúc này Hàn Lăng Sa đang ngồi trên máy bay nhìn ra tầng mây ngoài cửa sổ rơi nước mắt. Ba mẹ thương mình hai mươi năm một ngày kia tự nói với mình rằng ông không phải là ba cô. Chỉ vì ông muốn cảm ơn nên mới cưới mẹ cô, mới nuôi dưỡng, giáo dục cô. Hoang đường như vậy làm cho cô tự trách mình vượt xa dự đoán của Hàn Hành Viễn. Cô được cưng chiều mà kiêu căng. Cô hoành hành trong đại viện hai mươi năm, thì ra cô không thuộc về bên trong đó, cô căn bản cũng không phải là người ở trong kia.

Như vậy, kiêu ngạo và sự cưng chiều bị ép buộc mà cô nhận được rốt cuộc là cái gì? Đó là hạnh phúc cả đời của Hàn Hành Viễn và Đường Mỹ Linh.

Nữ tiếp viên hàng không đi tới đi lui, thấy gương mặt đầy nước mắt của cô gái xinh đẹp không khỏi ngạc nhiên, đưa khăn giấy. Cô gái ghen ngào cảm ơn rồi tiếp tục khóc.

Bởi vì trận lũ lụt đặc biệt lớn của hai mươi năm trước, các chiến sĩ hi sinh cũng không ít. Cho nên năm đó, thành phố B đã cho xây một quảng trường kỉ niệm. Sau khi Hàn Lăng Sa đến thành phố B, vốn muốn đi thẳng đến huyện L, ngồi trên taxi nghe tài xế nói đến quảng trường nên cũng đến đây luôn.

Trên quảng trường có một bia đá khắc tên tuổi, phía trên đều là tên họ của những liệt sĩ hi sinh trong trận lũ lớn năm ấy. Hàn Lăng Sa xem theo thứ tự tên tuổi, hốc mắt càng ngày càng nóng. Thời điểm nhìn thấy hai chữ “Lâm Sa”, nước mắt rớt cuộc cũng theo mặt rơi xuống. Bởi vì nằm ở vị trí thấp nên Hàn Lăng Sa có thể đưa tay chạm tới. Run rẩy đưa tay ra nhẹ nhàng xoa lấy. Khi vuốt hai chữ kia, Hàn Lăng Sa lặng lẽ nhớ tới: Mình tên là Hàn Lăng Sa...

Quảng trường có nhân viên quản lý đặc biệt, bà cô đó nhìn cô vuốt dòng chữ được khắc trên đá rất lâu vội vàng tiến đến ngăn cản.

“Cô gái, không nên động vào, sẽ hóa đá đấy!”

Hàn Lăng Sa kinh ngạc, quay đầu lại. Bà cô kia nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô cũng không đành lòng, tò mò hỏi: “Đó là người thân của cô à?”

Hàn Lăng Sa gạt đầu loạn xạ, lau nước mắt hỏi, “Cô à, từ đây đến huyện L có thể đi chuyến tàu nào vậy?”

“Huyện L à? Bến xe Bắc Thành, đi xe nửa giờ. Cô nên chú ý kẻ trộm, chỗ đó kẻ trộm khá nhiều.”

“Cám ơn cô.”

Cố Trạch Vũ nghe sân bay nhắc nhở đăng kí, nhìn điện thoại một chút vẫn không thấy có bất kì tiếng chuông nào, không thể làm gì khác hơn là tắt máy.

Trên máy bay Bí thư Phương tựa vào ghế nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện như có cái gì lập tức nhỏ giọng kêu: “Sur trưởng Hàn sẽ không kể tất cả mọi chuyện cho tiểu công chúa nghe chứ?”

“Có chuyện gì à?” Cố Trạch Vũ nhìn ông không hiểu.

“Không có gì.” Bí thư Phương dĩ nhiên sẽ không kể chuyện này cho người ngoài.

Cố Trạch Vũ làm sao không nhận ra là ông có chuyện gặt mình. Anh cũng hơi suy nghĩ một lát, chậm rãi mở miệng, “Tối qua... và sáng sớm hôm nay, tôi nói với cô nên nói chuyện với chú Hàn một chút, tốt nhất là nói hết tất cả mọi chuyện...”

Bí thư Phương nghe thấy, cắn răng tức giận nhưng ở trên máy bay cũng không tiện phát tác, vô cùng cố gắng kìm nén nói: “Cố Trạch Vũ, tiểu công chúa nếu thật sự có chuyện gì, Thiếu tướng Cố cũng không thể giúp được cậu!”

“Bí thư Phương, rốt cuộc mấy người gặt tôi điều gì?” Cố Trạch Vũ không thèm để ý đến giọng nói tức giận của ông, cố chấp hỏi.

“Về chuyện của lục liên năm đó, cậu có tư cách để biết sao?” Bí thư Phương đến bây giờ vẫn luôn ôn hòa, vui vẻ, rất ít khi giận dữ ngút trời như vậy. May mà Cố Trạch Vũ cũng không kinh ngạc. Chẳng qua là khẳng định có liên quan đến Hàn Lăng Sa. Nhưng nếu có liên quan đến Hàn Lăng Sa, như vậy tại sao lại nói đến lục liên? Lục liên là bộ đội nào?

Cố Trạch Vũ cảm giác danh hiệu lục liên này rất quen thuộc, nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nhớ lại, ba mình đã từng là trong một đoàn lục liên nào đó của quân khu G. Nói cách khác, rồi rằm giữa Hàn Lăng Sa và Hàn Hành Viễn sao lại có liên quan đến lục liên? Sao chưa bao giờ nghe ba mình nhắc qua?

Sau khi Hàn Lăng Sa đến huyện L, căn bản không biết làm thế nào để tìm được phần mộ chôn quần áo và di vật của Lâm Sa. Cũng may huyện L không lớn lắm, cô chỉ có thể đi trên đường, mong muốn có thể gặp may mắn tìm được manh mối gì đó.

Buổi sáng đi vội, vừa bước ra đến cửa Cố Trạch Vũ ép cô uống một ly sữa

tươi. Trải qua một ngày giày vò như vậy, cô đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng rồi. Trên người cô cũng không mang nhiều tiền mặt, Hàn Lăng Sa tùy tiện chọn một quán mì nhỏ gọi một bát mì trộn từ từ ăn, cũng nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút.

Sắp ba giờ chiều, trong quán cơ bản không còn ai. Hàn Lăng Sa một mình ngồi một bàn, thỉnh thoảng có nghe được bà chủ quán tán gẫu với bạn.

“Tôi nói, có phải bà đã mua tiền vàng rồi không?”

“Làm sao bà biết?”

“Hằng năm không phải bà đều đến đây mua trước sao? Bà cũng có thể kiên trì lâu như vậy...”

“Người ta dù gì cũng là ân nhân cứu mạng tôi! Tôi nghe một người lính đồng hành cùng bọn họ nói, tháng mười một là sinh nhật người đó. Ngày đó thế nào cũng phải tế bái một chút chứ.”

“Tôi nói, bà đúng là phúc lớn mạng lớn gặp được bộ đội tốt như vậy. Chỉ là người đàn ông đó cũng thật đáng thương, đi sớm như vậy. Không biết người nhà thì thế nào?”

“Năm đó tôi đi sau họ đến quân khu thành phố G, nhưng cơ bản không vào được. Kết quả là ngày người ta tổ chức lễ truy điệu mới có người dẫn chúng ta đi vào. Tôi thấy vợ người đó còn ôm đứa bé... Hazzz... Thật không biết là tôi tạo nghiệt hay là cái gì?”

Hàn Lăng Sa nghe đến đó, ném đôi đũa chạy đến trước mặt hai người phụ nữ đang nói chuyện làm cho hai người sợ hết hồn.

“Ồ cô gái, cô không ăn à?” bà chủ cười hỏi.

Hàn Lăng Sa gật đầu rồi mới hỏi người phụ nữ ngồi đối diện bà chủ quán, “Người cứu cô có phải tên là Lâm Sa không?”

Người phụ nữ kia kì quái nhìn cô, thấy cô cả người mặc quần áo gọn gàng

sạch sẽ, không giống người của cái huyện nhỏ này, làm sao cô biết?

“Cô dẫn cháu đi xem phần mộ của ông ấy!” Nói xong, nước mắt Hàn Lăng Sa lại không ngừng rớt xuống.

“Cháu đến từ thành phố G sao?”

“Vâng, cô à, mau dẫn cháu đi xem một chút, cháu cầu xin cô!”

Nhìn Hàn Lăng Sa rung rung nước mắt, hình như đoán được có chuyện gì, nháy mắt với bà chủ quán rồi dẫn Hàn Lăng Sa đi.

Đi tới một ngọn núi nhỏ, bốn phía khắp nơi đều là phần mộ, Hàn Lăng Sa cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy.

“Cô gái, cháu với người này có quan hệ gì?”

Hàn Lăng Sa mím môi không nói lời nào. Cô không biết phải hình dung thân phận của mình như thế nào. Cô sợ mình nói ra hai chữ “con gái”, sẽ bị người khác ghét bỏ. Cô sợ người nọ sẽ hỏi cô: Tại sao nhiều năm như vậy cô không đến gặp ông?

Người phụ nữ kia dẫn cô đến một phần mộ bình thường rồi dừng lại phía trước. Trước mộ không có lập bia, chỉ là một nắm mộ bình thường phổ biến bên sườn núi, không khác biệt với những nắm mộ xung quanh.

Hàn Lăng Sa nhìn thấy nắm đất này, cố gắng kìm nén nước mắt, nhẹ nhàng mở miệng gọi một tiếng “Ba...”

Cô Trạch Vũ vừa xuống máy bay liền thấy người tiếp anh ở phía trước. Người nọ mặc một bộ đồ tây, giày da, dáng vẻ lịch sự giơ bằng tên của anh. Bên cạnh không ít người bụng phê đang đứng, nhìn là biết đến đón anh.

“Tôi chính là Cố Trạch Vũ.”

“Đoàn trưởng Cố? Hoan nghênh hoan nghênh! Tôi là bí thư thành phố C Lý Tiến.” Một lãnh đạo bên cạnh bước tới bắt tay anh trước.

“Mọi người không cần quá khách khí, tôi tới là để làm việc. Nhưng tôi cũng chưa quen thuộc thành phố C lắm, phiền mọi người giúp tôi một tay.”

“Chỉ cần cậu nói một câu, chúng tôi không thể chối từ.”

“Vậy được, giúp tôi tìm người...”

Cố Trạch Vũ cùng Bí thư Phương đến nhà bà ngoại Hàn Lăng Sa. Bà nói Hàn Lăng Sa căn bản không ở đây. Cố Trạch Vũ sợ bà lo lắng nên cũng không dám nói cho bà biết tình huống thật sự, chỉ nói là tìm cô có việc.

Mà Tòa thị chính bên kia phái người đi điều tra cũng không tra được chút tin tức nào của Hàn Lăng Sa ở thành phố C.

Cố Trạch Vũ cảm thấy lo lắng, điện thoại Hàn Lăng Sa vẫn còn đang tắt máy, Bí thư Phương cũng báo cáo tình hình bên này cho Hàn Hành Viễn. Cố Trạch Vũ lúc này nhận được điện thoại của Ninh Mông.

“Anh rề, anh tìm được chị em không? Ba mẹ anh đến thành phố G rồi, đang ở chỗ cậu em...”

Tác giả có lời muốn nói: tiểu Trà muốn hỏi một chút... Mong một đầu năm có thể xin phép nghỉ một ngày không? Vẫn là nói một năm mới bắt đầu, ngoan ngoan gõ chữ đôi mới?

PS: mặc kệ như thế nào, tối này không xem tiết mục cuối năm, tận lực cố gắng gõ chữ.

PPS: Các vị xem mỹ nhân văn hóa, năm mới vui vẻ, cảm ơn mọi người đã ủng hộ tiểu Trà. Trong năm mới này, tiểu Trà sẽ cố gắng viết xong một thiên văn cho mọi người ăn thịt nhiều chút ~~~ nhắc tới thịt, ta buồn bã nhớ đến Nghiêm Đả Kỳ.

PPPS: Về “Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng”, bên trong nhắc tới “Ba phút hiện trường” cùng Lục ca ca và một đôi nữ ~~ khụ khụ ~~ mới vừa rồi phát giác, con kiến nhỏ trả lời sai rồi. Lục ca ca ở thành phố A, lâu

rồi không viết, có thể lại quên ~~ vô đầu. Chỉ là có lúc, những người khác chuyển nhà và bạn tốt đến thành phố C du lịch cũng là có thể. Vì vậy, hiện trường a ~~~ mọi người hiểu...

*Sóc: bà tác giả này ~~~ hết thuốc chữa *ding dong ding**

Chương 28: Liên lạc

Cố Trạch Vũ không đoán được ba mẹ lại hành động nhanh như vậy. Nhưng xét theo tình hình hiện nay, ba mẹ đến cũng không phải là chuyện xấu. Dù sao tình bằng hữu giữa ba và Hàn Hành Viễn cũng gắn kết như sắt, nói chuyện giúp mình có thể cũng có tác dụng nhất định nào đó. Thuận tiện anh cũng có thể dễ dàng hỏi ra chuyện của sáu liên năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể ảnh hưởng đến tình cảm giữa cha con Hàn Lăng Sa và Hàn Hành Viễn đến vậy.

Mấy ngày Cố Trạch Vũ ở trong thành phố C, quan chức lớn nhỏ đều cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ vị thiếu gia này không hài lòng, tất cả bọn họ sẽ Game over.

“Đoàn trưởng Cố, có phải người cậu cần tìm căn bản không đến thành phố C hay không? Chúng tôi dường như đã xuất hết lực lượng đi tìm, thật sự không tra ra được chút hành tung nào của người kia.”

Lúc thị trưởng nói đến điều này, trong lòng anh ít nhiều có chút lo lắng. Coi chừng dáng vẻ nóng nảy mấy ngày nay của Cố Trạch Vũ cũng có thể thấy được quan hệ giữa anh và người này vô cùng sâu sắc. Lại nhìn đến người đi cùng Cố Trạch Vũ, Bí thư Phương, thư kí thân cận của Sư trưởng Hàn quân khu thành phố G cũng cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

“Có phải chúng ta đến nhầm nơi không?”

“Theo lẽ thường mà nói, hiện tại người cô ấy muốn tìm đến nhất là mẹ. Mà quê hương của mẹ cô ấy là ở đây.” Mặc dù Bí thư Phương vẫn giữ vững quan điểm ban đầu, nhưng cảm thấy sự nghi ngờ của Cố Trạch Vũ cũng có chút đúng, “Có phải là đến chỗ mộ của mẹ cô không?”

“Không có. Hôm trước lúc vừa đến đây, tôi đã hỏi qua Ninh Mông rồi qua đó. Nhưng căn bản là không có một chút dấu vết người nào đến tế bái.” Cố Trạch Vũ cau mày, lắc đầu.

Bí thư Phương còn muốn nói gì nữa, điện thoại của Cố Trạch Vũ đã reo lên. Cầm lên vừa nhìn là ba mình gọi, Cố Trạch Vũ vội vàng nhận.

“Alo, ba.”

“Sao rồi? Đã tìm thấy người chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Mặc kệ thế nào con cũng phải đảm bảo an toàn cho người, mang về nguyên vẹn cho ta. Nếu con bé thiếu một cọng tóc, con cứ chờ hình phạt của ta!”

“Ba, con hỏi ba chuyện này... Ba đừng cúp máy trước.”

“Chuyện gì cũng không thể sánh được việc tìm tiểu công chúa. Bây giờ chuyện gì cũng không được nghĩ tới. Tìm người rồi hãy nói!”

“Vâng!” Cố Trạch Vũ thấy Ông gần nổi giận, cũng không dám qua loa, vội vàng đồng ý, “Đúng rồi, vậy chú Hàn,,,”

“Chuyện như vậy trước để sang một bên. Nếu tiểu công chúa thật sự đồng ý gả cho con, đợi đến lúc con bé tốt nghiệp, ta tuyệt đối sẽ triệu hồi con về nhà ngay lập tức. Nếu thật sự như chú Hàn nói... Như vậy, Cố Trạch Vũ, xem ta có đánh gãy chân con không!”

Có những lời này của ba mình, trong lòng Cố Trạch Vũ cũng yên tâm phần nào, chỉ muốn nhanh chóng tìm được Hàn Lăng Sa. Trước khi đi cô còn lấy tiền mặt trên người Ninh Mông, nhất định trên người cô không có nhiều tiền. Cô từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, bây giờ lại đi một mình nhiều ngày như vậy, trên người chắc chắn sẽ không còn lại nhiều tiền, sẽ gặp phải tình huống gì, Cố Trạch Vũ nghĩ một chút đã cảm thấy sợ.

“Đoàn trưởng Cố, nếu không chúng ta liên lạc với những người hàng xóm ở thành phố này một chút, xem xem Hàn tiểu thư có đến mấy nhà người thân xung quanh không?”

“Vâng, cũng được.” Cố Trạch Vũ gật đầu đồng ý, lại nhìn Bí thư Phương hỏi, “Tôi cảm thấy bà ngoại họ của Sa Sa có điểm gì đó không thích hợp, chúng ta quay lại xem.”

Bí thư Phương nghe xong, trong lòng sợ hết hồn. Anh cũng sợ Cố Trạch Vũ biết trong đó có vấn đề, vội vàng phủ nhận, “Không thể nào, người ta là một người già, có gì cần phải gạt chúng ta cơ chứ?”

“Không phải tôi nói bà ấy gạt chúng ta, mà tôi cảm thấy bề ngoài bà ấy tỏ vẻ rất lo lắng cho Sa Sa, nhưng thực sự lại như không thêm quan tâm.”

“Đoàn trưởng Cố, cậu nhất định là suy nghĩ nhiều...” Bí thư Phương chột hạ một câu, viện cớ rời đi.

Cố Trạch Vũ thấy Bí thư Phương vội vã rời đi cũng cảm thấy rất nghi ngờ. Bí thư Phương dường như đang cố sức không cho hắn biết điều gì đó...

Hàn Lăng Sa trú tạm trong nhà của người phụ nữ kia, tuy rằng trên người không mang theo nhiều tiền mặt, cô vẫn cố gắng nhét vào tay người nhà họ một phần nhỏ. So với việc ở khách sạn, ở đây tiện nghi hơn nhiều. Người nhà kia coi cô là con gái của ân nhân, quả thực đối đãi với cô còn hơn cả khách quý. Hàn Lăng Sa biết, tất cả những điều này là bởi vì cô là con của một vị anh hùng đã yên giấc ngàn thu.

Lúc nhỏ, trên sách cô có học về một số người sẵn sàng hi sinh tính mạng của mình để cứu tính mạng người khác, cô luôn cảm thấy những thứ đó thực xa xôi với mình, cô và bọn họ không giống nhau. Trên thế giới này cô chỉ là một hạt cát nhỏ trên sa mạc bao la, cho nên, tấm lòng cô không được rộng lượng lắm, chí hướng không cao, có thể sống an nhàn, vô lo vô nghĩ cả đời là tốt rồi.

Chẳng qua khi đó Hàn Lăng Sa còn không biết, mình có một người ba vĩ đại như vậy...

“Cô gái, lần này là cô đặc biệt đến thăm cha sao?”

“Vâng.”

“Haiz... cô còn trẻ tuổi... Là tôi thực xin lỗi ba cô! Năm đó nếu không phải do tôi liên lụy cho ông ấy thì cũng không... Cô gái, cô tên là gì?”

“Hàn Lăng Sa.”

Người phụ nữ kia nghe tên, đoán chừng là thấy họ khác nhau, lúng túng đóng miệng. Không khí lập tức im ắng, Hàn Lăng Sa cầm ly uống mấy ngụm trà, hồi tưởng chuyện mấy ngày nay. Lúc này cô đột nhiên nhớ tới, cho tới bây giờ thậm chí cô đã quên tất cả những gì ở thành phố G, bao gồm cả người, cả công việc.

Lúc vừa rời đi, cô chỉ muốn bất luận thế nào cũng muốn tới gặp một lần. Cho đến nhiều năm sau, Hàn Lăng Sa mới hiểu được, cảm giác vứt bỏ tất cả chỉ vì muốn được gặp ông một lần chính là tình cảm của phụ nữ không bao giờ cắt đứt được tình thân. Hàn Lăng Sa suy nghĩ đến dáng vẻ Hàn Hành Viễn trên giường bệnh mấy ngày trước khi cô bỏ đi, trong lòng ngoài lo lắng còn là tự trách. Cho tới bây giờ, cô cũng cho rằng là do ông phụ mẹ mình, bây giờ nhìn lại, là mẹ con cô làm trể nãi chuyện tình cảm của ông và Đường Mỹ Linh.

“Chị,” giọng nói trong trẻo của cậu bé con người phụ nữ kia cắt đứt suy nghĩ của Hàn Lăng Sa, “Cái đề này chị biết làm không?”

“Để chị xem một chút...” Hàn Lăng Sa cười cười, cầm quyển sách bài tập lên nhìn một chút, đề của học sinh tiểu học cũng không khó đến nỗi một sinh viên đại học không giải quyết được. Cô nói hai cách giải đơn giản, cậu bé vui mừng cầm sách về phòng.

“Cô gái, cô là sinh viên đại học sao?” người phụ nữ cười híp mắt hỏi. Huyện này của bọn họ thực sự rất nghèo, có nhiều người sau khi học hành vài năm rồi đi làm thuê, rất ít người tiếp tục học đại học.

“Vâng, năm thứ hai đại học.”

“Vậy cô không đi học sao? Thấy cô đến chỗ này cũng nhiều ngày rồi, cũng không thấy cô trở về trường học là sao vậy?”

Mặc dù biết người nhà không có ý đuổi cô nhưng trên mặt Hàn Lăng Sa vẫn không thể chịu được. Thật ra thì về phía trường học, cô không có chút lo lắng nào. Trước không nói Lâm Tiểu sẽ giúp cô điểm danh, chỉ nói lãnh đạo trường học cũng biết rõ thân phận của cô. Chuyện như vậy cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

“Cô gái, thực ra tôi không có ý gì, chỉ là muốn hỏi cô một chút thôi.” Nhận ra sự lúng túng của cô, người phụ nữ vội giải thích.

“Tôi biết mà. Ngày mai tôi thật nên trở về, tôi cũng đi khá nhiều ngày rồi.”

“Nếu không thì hãy ở thêm mấy ngày nữa được không?”

“Thật ra sáng mai tôi phải trở về đi học.” Hàn Lăng Sa sợ càng giải thích càng xấu hổ, dứt khoát tìm cơ tránh về phòng khách.

Nằm ở trên giường, mới tám giờ tối, cô thế nào cũng không ngủ được... Nghĩ tới ngày mai phải đi, cô quyết định thu dọn quần áo trước, ngày mai cũng có thể đến phần mộ đó gặp ba. Nghĩ đến những điều này, Hàn Lăng Sa mới bắt đầu sửa soạn đồ đạc. Dọn dẹp lại túi xách, đựng phải điện thoại di động cô mới nhớ từ sân bay đến giờ vẫn chưa mở máy. Người cuối cùng điện thoại là lúc Cố Trạch Vũ gọi tới. Cố Trạch Vũ... Hàn Lăng Sa mặc niệm trong lòng mấy lần, nhấn nút mở máy, lập tức điện thoại cũng rung liên tục, tất cả là những tin nhắn mấy ngày qua.

Mở điện thoại ra cơ hồ đều là tin nhắn Cố Trạch Vũ gửi đến. Hàn Lăng Sa ngẩng đầu nhìn ánh trăng chiếu sáng cả bầu trời đêm, lại về quá khứ...

Cố Trạch Vũ đang suy nghĩ có nên về thành phố G trước hỏi rõ sự tình hay không, hiểu rõ Hàn Hành Viễn rốt cuộc nói chuyện gì với Hàn Lăng Sa. Ở thành phố C nhiều ngày như vậy hoàn toàn vẫn không có tin tức gì của Hàn Lăng Sa. Coi như cô muốn trốn cũng không nên lẫn mất như vậy. Phủ thị chính thành phố C cơ hồ là dốc hết toàn lực cũng không tìm thấy Hàn Lăng Sa. Có lẽ cô thật sự không ở nơi này.

“Bí thư Phương, nếu không tôi về thành phố G trước nhỉ?” Cố Trạch Vũ tự rót cho mình một ly rượu, dạ dày vốn yếu ớt lập tức đau rát, “Hiện tại có thể

loại bỏ khả năng cô ở thành phố C, có thể cô vẫn không hề rời thành phố G không?”

“Không thể nào!” Bí thư Phương cũng rót cho mình một ly đầy, “Nếu như thực ở thành phố G, tại sao con bé không về nhà? Nó có thể đi đâu được cơ chứ?”

Cố Trạch Vũ chóng mặt gật đầu, đột nhiên vỗ ót, “Chúng ta quên kiểm tra ghi chép ra vào của thành phố G!”

Được Cố Trạch Vũ nhắc nhở, Bí thư Phương mới phản ứng. Thực sự bọn họ vẫn luôn nghĩ tiểu công chúa rất có khả năng đến thành phố C, cho nên vẫn luôn ở chỗ này dò la tin tức, hoàn toàn bỏ quên thành phố G bên kia. Nếu thực sự cô đã bỏ đi, chỉ cần ngồi tra công cụ giao thông, lập tức sẽ thấy rõ.

“Tôi lập tức gọi điện thoại về sắp xếp.” Bí thư Phương vội vàng lấy điện thoại ra.

Đúng lúc này điện thoại Cố Trạch Vũ cũng vang lên, Cố Trạch Vũ nào có tâm tình nhận, chỉ là liếc sơ qua màn hình. Trong khoảng chừng mấy giây, hành động nghe điện thoại gấp gáp, khoa trương, xem ra rất đáng cười.

“Sa Sa...”

Cố Trạch Vũ vừa nói, Bí thư Phương lập tức ngừng động tác quay số, không gian dường như yên tĩnh thần kì, mọi người hình như cũng đang cố gắng ngừng thở, chờ người bên kia nói.

“Em rốt cuộc đang ở đâu?”

“Em giờ đang ở thành phố B, em... Cố Trạch Vũ...” Hàn Lăng Sa gọi tên anh rồi không biết nói gì, chẳng qua là cảm thấy nhiều ngày trôi qua, bản thân phải kìm nén thì không thể chịu được nữa rồi, vừa nghe thấy giọng anh cô liền muốn trút bỏ hoàn toàn những mệt mỏi và đau thương, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

“Ngoan, đừng khóc, có bị thương hay gặp chuyện không may không?” vừa

nghe thấy cô nức nở, Cố Trạch Vũ đau lòng muốn chết, dịu dàng kiên nhẫn dụ dỗ.

“Không có... Em... Anh đang ở đâu?” đột nhiên cô cảm thấy nhớ anh, thật muốn trốn vào lòng ngực anh.

“Em chờ anh.” Cố Trạch Vũ không trả lời, chỉ nói một câu liền ngắt điện thoại, lấy áo khoác đứng dậy nói: “Cô ấy bây giờ đang ở thành phố B, chúng ta lập tức đi ngay.”

Bí thư Phương gạt đầu, vô cùng lo lắng đi ra ngoài.

Thị trưởng thành phố C lên tiếng nhắc nhở: “Lúc này đã không có chuyến bay đến thành phố B nữa rồi. Từ chỗ chúng ta đến thành phố B mỗi ngày chỉ có hai chuyến bay, hiện tại đều đã hết. Nếu không có thể chờ đến sáng mai...”

Cố Trạch Vũ bây giờ một chút cũng không chờ được nữa, nhú mày, thấy Bí thư Phương cũng nhú mày giống vậy mới mở miệng: “Chuẩn bị cho chúng ta một chiếc xe.”

“Không phải là cậu nói lái xe đi chứ?” Thị trưởng khó tin nói, “Từ chỗ này đến thành phố B lái xe ít nhất cũng mất một ngày một đêm!”

“Chuẩn bị xe!” Bí thư Phương đỏ mắt rống giận.

Năm phút sau, một chiếc việp đã dừng ở trước quán rượu.

Cố Trạch Vũ ngay cả nói cũng không kịp nói, lập tức ngồi vào buồng lái, đợi Bí thư Phương lên xe lập tức lái đi. Chỉ là Cố Trạch Vũ không biết... chờ hân đến thành phố B cũng đã chậm một bước...

Chương 29: Sai bảo

Khi Cố Trạch Vũ cúp điện thoại, cô đang chuẩn bị gọi lại thì Hàn Hành Viễn đã gọi tới. Cô chần chờ một hồi lâu, nếu như đối mặt với Cố Trạch Vũ, cô có thể làm nũng, có thể lệ thuộc vào, có thể sai bảo. Nhưng bây giờ đối mặt với Hàn Hành Viễn, cô chỉ còn cách nghĩ cách tự mình nhận sai.

Đoán chừng bên này sẽ không ai nghe máy, bên kia đã ngắt điện thoại, sau đó nhanh chóng gửi tin nhắn đến. Bây giờ lời nhắn của Hàn Hành Viễn bắt đầu dĩ tất cả là cung chiêu.

“Tiểu công chúa, nghe điện thoại đi, không cần để ba lo lắng thêm nữa...”

Lúc Hàn Lăng Sa đọc cẩn thận từng câu từng chữ đến lần thứ ba, điện thoại lại reo lên, lần này vẫn là Hàn Hành Viễn. Lần này cô không chần chờ thêm nữa, nhận điện thoại. Hàn Hành Viễn còn chưa mở miệng, Hàn Lăng Sa đã rơi nước mắt, giọng nức nở, đứt quãng, nói không được một câu hoàn chỉnh.

“Tiểu công chúa, tiểu công chúa, đừng khóc... con bây giờ đang ở thành phố B sao? Có phải con đi tìm ba con rồi đúng không?”

“Ba...” Hàn Lăng Sa nghe thấy Hàn Hành Viễn nói hai chữ “ba con” càng cảm thấy trong lòng chua xót, cổ họng khàn khàn, “Ba, thật xin lỗi... Có phải con đã quá tùy hứng hay không? Con vẫn luôn cho rằng ba có lỗi với mẹ con, cho nên cái gì con cũng thích làm trái lời ba. Lúc đó con cảm thấy con hận ba thấu xương, làm cho ba quan tâm đến con rồi cố tình không chú ý đến ba. Nhưng thấy ba đối xử tốt với con như vậy, con lại không nhẫn tâm. Cho nên con đem tất cả thù hận trong lòng mình vứt hết lên người dì ấy. Con từ chối dì ấy vào nhà chúng ta, con từ chối gặp dì ấy, từ chối tất cả những gì liên quan đến dì ấy. Con thật sự không nghĩ nguyên nhân đằng sau lại như thế này... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

“Ai ya... con nghe ba nói. Thật ra cũng không cần thiết phải nói xin lỗi gì hết, con biết không? Cho đến bây giờ ba chưa từng có suy nghĩ muốn con cúi đầu

xin lỗi ba, những thứ này đều là ba nợ con. Hai mươi năm trước nếu không phải ba con, hiện tại ba đã không thể ngồi ở vị trí này. Ba chỉ hi vọng con có một ngôi nhà hoàn chỉnh mà thôi... Ba chỉ hi vọng cho con những thứ tốt nhất, chỉ hi vọng con trở thành người hạnh phúc nhất, bởi vì con có tư cách có được những thứ này... Về nhà thôi...”

“Được, ngày mai con về, con vừa gọi điện cho Cố Trạch Vũ,”

“Hừ, tiểu tử kia chạy cũng thật nhanh. Ba đoán là con về thành phố C, không biết tiểu tử kia làm sao biết được tin tức này, lập tức bay đi thành phố C... “ Vừa nhắc đến Cố Trạch Vũ, Hàn Hành Viễn trong lòng cảm thấy thật ganh tị, cảm thấy anh cực kì không thuận mắt.

“Ba nói anh ấy giờ đang ở thành phố C tìm con sao?”

“Con không biết sao?” Hàn Hành Viễn có chút giật mình, “Nó không nói cho con biết sao?”

Hàn Lăng Sa nhớ buổi sáng hôm đó, Cố Trạch Vũ nói quân diễn lần này rất quan trọng, anh muốn tập trung thời gian huấn luyện, anh thực sự rất bận. Như vậy, hiện tại anh đi thành phố C nhiều ngày thì chuyện gì sẽ xảy ra? Anh làm sao lại... ngốc như vậy! Mặc dù cô từ nhỏ lớn lên đã luôn được mọi người cưng chiều, nhưng cô cũng đã hai mươi tuổi rồi, làm sao cô không biết cách chăm sóc cho mình thật tốt cơ chứ?! Anh vứt bỏ cả đoàn ở lại phía sau như vậy, bỏ cả huấn luyện, đến lúc quân diễn diễn ra thì làm thế nào?

“Ba, trước khoan hay nói, con gọi điện cho anh ấy...”

Hàn Hành Viễn nghe xong câu này, trong lòng cảm thấy không vui. Mình nuôi nấng con gái hai mươi năm, sau mấy ngày biến mất mới nói được mấy câu không kịp chờ đã gọi điện thoại cho tiểu tử kia! Còn là tự mình đẩy tới đây! Sao ông không có đãi ngộ như vậy kia chứ?!

“Về chuyện này con cũng không cần gấp thế...”

“Không phải, con phải nói trước cho anh ấy một tiếng là đừng tới đây, vừa đúng con đi thăm bà ngoại một chút...”

Hàn Hành Viễn trong bụng nghĩ rằng, ta nuôi con gái lớn lên, sao có thể dễ dàng đưa cho tiểu tử đó? Suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Dù sao Bí thư Phương cũng cùng đi với cậu ta, ba trực tiếp nói cho bọn họ, con cũng không cần gọi điện thoại qua. Huống chi, hiện tại cậu ta đang lái xe, nếu con gọi điện qua, không phải sẽ quấy rầy cậu ta lái xe sao? Vốn là đi ban đêm, đường xa xe cộ cũng không an toàn...”

Hàn Lăng Sa nghĩ cũng đúng, mới vừa rồi nghe giọng nói của Cố Trạch Vũ, giống như đang rất mệt mỏi. Anh luôn là người tràn đầy sinh lực... , nghe giọng nói kia, đoán chừng là mấy ngày vừa rồi không chớp mắt, nên cũng không gọi điện thoại qua.

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Hành Viễn lạnh lùng cười một tiếng: “Hừ, Cố Trạch Vũ, cậu là người rất tích cực đúng không? Được... Tôi cho cậu đi thành phố B, đi không công một chuyến, tiểu tử cậu không phải rất thích tìm tiểu công chúa khắp nơi sao? Tôi để cho cậu tìm đủ!

Thiếu tướng Cố vừa nói chuyện điện thoại với Cố Trạch Vũ trên hành lang xong, đi vào phòng bệnh của Hàn Hành Viễn, thấy ông đang ngồi trên giường bệnh, mặt cười gian trá, ông rất tò mò.

“Lão Hàn, anh bị làm sao vậy? Tôi chỉ là ra ngoài gọi điện thoại, anh cười giống như... đang tính toán ai đó?”

“Chỗ nào nha? Tôi đây là vui mừng! Vừa rồi con gái gọi điện thoại tới... nói ngày mai sẽ trở về.”

“Ừ, vừa rồi Cố Trạch Vũ cũng nói đang trên đường đến thành phố B. Đoán chừng sáng sớm mai là có thể tìm thấy tiểu công chúa.” Thiếu tướng Cố hoàn toàn không biết chuyện gì, trong lòng vô cùng vui lòng vì con trai mình rất cuộc cũng làm được một chuyện để mình hài lòng, “À đúng rồi, cũng mười năm rồi tôi không gặp tiểu công chúa đúng không? Chuyện của Lâm Sa anh đã nói cho con bé biết rồi sao?”

“Ừ, ngày đó con bé đến tìm tôi, tôi nghĩ con bé cũng đã đủ lớn nên đã nói hết tất cả cho nó biết. Mấy ngày này con bé chạy đến thành phố B để biết một

chút chuyện bất ngờ của Lâm Sa năm đó. Haiz... Nói thật, tôi cũng sợ con bé không chịu nổi... Năm đó tôi và mẹ con bé nghĩ rằng đợi đến lúc con bé đủ mười tám tuổi sẽ nói cho nó biết. Sau đó thân thể mẹ nó không được tốt, sau khi ra đi, tính tình con bé thay đổi hẳn. Nó trở nên nhạy cảm hơn, làm sao tôi có thể để cho nó biết? Chỉ là chuyện như vậy cũng chỉ có thể trách tôi, tôi không ngờ tôi và Mỹ Linh lại có thể khiến nó tổn thương lớn như vậy.”

Thiếu tướng Cố trầm mặc gật đầu, không nói gì thêm. Chỉ là có lời không nhìn được phải nói ra: “Lão Hàn, năm đó ở lục liên, quan hệ giữa tôi với Lâm Sa vô cùng thân thiết... Năm đó biết được sự tồn tại của tiểu công chúa, nếu không phải ba tôi cần phải điều tôi đến tổng tam, tôi thật sự đã thu dưỡng cô con gái này... Anh nói xem, anh cũng đã chăm sóc con bé nhiều năm như vậy, tôi thật sự muốn anh nhường con bé cho tôi để tôi đưa nó về Bắc Kinh chăm sóc một thời gian. Nhưng tôi cũng nghĩ anh nhất định sẽ không vui... Tôi cũng đã suy nghĩ, dù sao hiện tại con bé và Trạch Vũ cũng đang yêu nhau. Nếu như vậy thì hai ta sớm định ngày cho bọn nó...”

“Nhất định gì mà nhất định?! Tiểu công chúa nhà tôi bây giờ mới lớn, vẫn còn là một học sinh!” Hàn Hành Viễn vừa nghe thấy đối phương muốn giành lấy con gái, cũng không thêm nề mặt chiến hữu cũ.

“Tôi cũng không nói bây giờ để cho hai đứa kết hôn! Anh gấp cái gì? Bọn trẻ chúng nó không phải đang lưu hành tục đính hôn sao? Ta để cho hai đứa nó cũng như thế vậy...”

Thiếu tướng Cố còn chưa nói xong đã bị Hàn Hành Viễn cắt đứt: “Chuyện như vậy không có thương lượng! Không phải tôi nói con trai anh, anh cũng tự mình xem lại chuyện mấy năm trước của cậu ta ở Bắc Kinh, ai dám giao con gái nhà mình cho cậu ta? Đó không phải là đẩy con gái mình vào trong hố lửa sao?”

Câu nói đầu tiên ghen trong cổ Thiếu tướng Cố, không thể nói được. So với những người khác, ông biết rõ con trai mình mấy năm trước rốt cuộc đã gây ra chuyện vô sỉ thế nào! Có lúc ngay cả ông cũng giận đến mức muốn treo ngược Cố Trạch Vũ lên cây đánh một trận cho hả giận!

Chỉ là vì hạnh phúc cả đời của con trai, xem ra ông không cần phải có tâm

mặt mo này nữa rồi.

“Nếu Lâm Sa vẫn còn sống, khẳng định vẫn sáng khoải đồng ý! Năm đó tôi cùng anh ta nhắc đến chuyện có con cái nhất định sẽ làm thông gia!”

“Vậy anh đi tìm Lâm Sa đồng ý đi! Hơn nữa đó là vì anh ấy không biết con trai anh có bao nhiêu vô sỉ!”

“Cái người này...”

“Tôi cái gì? Tôi đi ngủ, tôi còn là bệnh nhân!”

Hàn Hành Viễn đầu tiên ra lệnh đuổi khách, Thiếu tướng Cổ hừ lạnh, không thể làm gì khác hơn là rời đi, vừa đi vừa mắng Cổ Trạch Vũ trong lòng.

Cổ Trạch Vũ lúc này đang cẩn thận từng li từng tí một lái xe quanh núi. Đoạn đường này vốn là ở trên sườn núi, hơn nữa thời tiết thực trên người, sương mù dày kín càng thêm khó khăn. Cổ Trạch Vũ tiếp tục giữ tay lái, tập trung tinh thần không dám buông lỏng một chút nào.

“Bí thư Phương, chú có thể xem bây giờ là mấy giờ rồi không? Tính xem chúng ta phải mất bao lâu nữa mới đến thành phố B?”

“Ừ, với tốc độ như bây giờ, còn hơn ba tiếng nữa, đến thành phố B cũng phải là mười giờ sáng.”

“Đoạn đường này không dễ đi chút nào, chỉ có thể đi chậm một chút. Chờ qua đoạn đường này, tôi có thể lái nhanh một chút rồi...”

“Đi qua chỗ này, nếu có thể giữ được tốc độ xe như trên đường quốc lộ, tôi đoán chừng 8h sáng mai sẽ đến thành phố B.”

“Một lúc sau 8h gì đấy thì gọi cho cô ấy, hỏi cô ấy rốt cuộc ở chỗ nào ở thành phố B, để cô ở đó chờ.”

“Được.”

Hàn Lăng Sa dường như cả đêm chưa ngủ, suy nghĩ đến Hàn Hành Viễn một chút, rồi lại nghĩ đến mẹ và Lâm Sa, một lát lại nghĩ đến Cố Trạch Vũ. Lăn lộn trên giường nhiều lần, vừa nghĩ đến đã rơi nước mắt.

Sáng sớm hôm sau, dì kia thấy ánh mắt sưng đỏ của cô, cho là cô không bỏ được ba của mình, thở dài khuyên lơn: “Cô gái à, cô cũng đừng quá nhớ nhung làm gì. Mặc dù ba cô đã đi nhưng ông ấy chắc chắn hi vọng cô sống vui vẻ hạnh phúc... Về sau nếu cô có rảnh thì đến đây thăm dì ở đây, chỗ của ba cô ta sẽ chăm sóc cẩn thận.”

“Cám ơn.” Suy nghĩ một chút, Hàn Lăng Sa lấy túi xách lấy một ít đồ chia cho đứa bé nhà dì kia. Ăn một chút thức ăn, lúc này mới ngồi xe đi mua tờ vé máy bay đi thành phố C.

Máy bay bảy rưỡi cất cánh, lúc cô đến sân bay cũng chỉ mới 6h, mua phiếu, đợi một lúc mới tắt máy, lên máy bay.

Lúc mấy người Cố Trạch Vũ chạy đến thành phố B đã tám giờ rưỡi, vừa qua trạm thu phí thành phố B Cố Trạch Vũ bắt đầu gọi cho Hàn Lăng Sa, nhưng điện thoại lại tắt máy.

Lúc này hai người trở nên luống cuống, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Còn là rời đi? Thành phố B lớn như vậy biết tìm cô ở đâu?

Cố Trạch Vũ đang chuẩn bị gọi điện thoại cho lão thái thái nhà mình, Bí thư Phương đã nhanh tay hơn anh một bước gọi điện thoại cho Hàn Hành Viễn báo cáo tình hình bên này. Điện thoại Cố Trạch Vũ còn chưa được thông qua đã thấy Bí thư Phương đột nhiên cao giọng.

“Thành phố C?! Không phải nói cô ấy ở thành phố B sao? Chúng tôi vừa đến thành phố B đấy... Vậy được, thủ trưởng yên tâm...”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta trở về thôi... Thủ trưởng nói, tối hôm qua tiêu công chúa gọi điện thoại cho ông ấy nói hôm nay đến thành phố C tìm chúng ta. Ông ấy nói ông ấy nhất thời ngủ quên không cho chúng ta biết được.”

Cố Trạch Vũ biết đây tuyệt đối là Hàn Hành Viễn cố ý, nhưng trước mặt Bí thư Phương, anh cũng không nói gì, chỉ đành cúi đầu oán trách.

“Tôi đến sân bay mua vé buổi trưa. Nếu lái xe về cũng phải mất một ngày một đêm, không bằng trực tiếp ngồi máy bay, nói không chừng còn có thể đến thành phố C sớm một chút.”

“Được.” Bí thư Phương gật đầu, “Mua xong vé máy bay, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.”

Chương 30

Cố Trạch Vũ nhìn Bí thư Phương khuôn mặt mệt mỏi, hỏi: “Người bạn trước kia của chú ở đây rất thân thiết sao? Đã mệt mỏi đến mức này rồi còn muốn đi gặp...”

Bí thư Phương nhắm mắt, gật đầu, tựa vào ghế ngồi, không nói ra tình trạng mệt mỏi: “Ừ, là chiến hữu trước kia, bắt đầu từ trong liên.”

“Lục liên sao?” Cố Trạch Vũ liếc ông một cái, “Vậy cũng là chiến hữu trước đây của ba tôi sao?”

“Ừ.”

“Vậy lúc trước tại sao chú không nói? Để ông ấy ngăn Sa Sa lại, cũng tiết kiệm được chuyến này của chúng ta.” Đối với lần không công mà lui này, Cố Trạch Vũ cảm thấy có chút uất ức. Rõ ràng là anh là người đầu tiên biết cô ở đây, kết quả lại tìm không thấy.

“Nói thế nào nhỉ?” Bí thư Phương vô lực khoát tay áo, “Người nằm dưới mặt đất!”

“À...” Cố Trạch Vũ cảm giác hôm nay Bí thư Phương có chút không giống ngày thường, đơn giản đáp một tiếng rồi chú ý đến con đường phía trước, không hề nói lời nào nữa.

Bí thư Phương nghiêng đầu nhìn cửa sổ bên ngoài, duy nghĩ chốc lát rồi mở miệng hỏi: “Tôi nói tiểu tử cậu, lần này thật quan tâm đến tiểu công chúa như vậy cũng thật là khó nhỉ? Nghe nói cuộc sống đã qua của cậu ở Bắc Kinh rất thoải mái...”

“Chú Phương, chú đừng cười nhạo tôi,” Cố Trạch Vũ bất đắc dĩ cười cười, “Dù sao lần này cũng định rồi, tôi cũng đã báo cáo cho lão thái thái nhà mình về chuyện khốn cùng của tôi ngày trước. Chẳng qua tôi muốn tìm một cơ hội

nhỏ nghiêm túc giải thích với chú Hàn. Nếu không ông ấy thật sự sẽ đối đãi với tôi như kẻ địch. Nếu cứ tiếp tục như vậy, làm sao cách mạng có thể thành công?!”

“Tôi nói tiểu tử cậu thật đáng đánh đòn! Tìm chú Hàn cậu không phải là thêm dầu vào lửa sao! Ông ấy đối xử với cậu như vậy, còn không phải là không yên tâm giao tiểu công chúa cho cậu sao? Nếu để cho tiểu công chúa uất ức đi theo cậu thì biết làm thế nào? Cậu đấy, hay là giải thích với tiểu công chúa trước đã! Không đúng... Đoán chừng tiểu công chúa bây giờ còn không biết chuyện này, trước tiên cậu nên thẳng thắn...”

“Buổi tối một ngày trước khi cô ấy đi tôi đã giải thích qua cho cô ấy, không biết cô ấy nghe có hiểu không...”

“Ồ, đi con đường kín đáo sao?” Bí thư Phương cười cười, vẻ mặt đã dễ chịu hơn, “Như thế này dẫn cậu đến chỗ này, tiểu tử cậu nên ghi nhớ một chút, không chừng còn có thể giúp cậu một chút!”

“Vâng, biết.”

Hàn Lăng Sa đến thành phố C đã gần mười giờ, vừa xuống máy bay đã gọi điện cho Cố Trạch Vũ.

“Bây giờ em đang ở thành phố C, anh và chú Phương giờ đang ở đâu?”

“Bọn anh đang ở thành phố B.”

Hàn Lăng Sa thấy giọng điệu Cố Trạch Vũ có chút buồn bực, bản thân cũng cảm thấy buồn bực, làm sao lại chạy đi thành phố B. Cố Trạch Vũ nghe đầu dây bên kia không có hồi âm, cho là Hàn Lăng Sa bị chính giọng nói của mình làm cho không vui, giọng nói dần dần mềm xuống.

“Vậy bây giờ em cứ đợi anh ở thành phố C, bọn anh ăn trước một chút gì đó rồi đi dạo một chút. Anh cũng sẽ đưa Bí thư Phương đi thăm bạn chú ấy một chút, buổi chiều bọn anh sẽ lên máy bay về thành phố C. Khoảng chừng đến giờ cơm tối bọn anh sẽ đến nơi, anh dẫn em đi ăn cơm tối được không?”

Hàn Lăng Sa thấy trang phục trên người có nhiều nếp nhăn, nghĩ tới mấy ngày nay chưa thay quần áo, tự mình còn chê bản thân bẩn, gật đầu đồng ý.

Ra khỏi sân bay, trước tiên cô bắt xe đến nhà bà ngoại xa, bà nhìn thấy cô kích động đến rơi nước mắt.

Bà ngoại họ = bà ngoại xa: bà bên ngoại nhưng không phải mẹ của mẹ mà là người cùng cấp bậc vai vế trong dòng họ với bà ngoại ruột:P

“Bà ngoại, được rồi, đừng khóc, không phải con đến thăm bà đây sao...”

“Mấy ngày trước thư kí của ba con mang theo một người trẻ tuổi đến đây bảo tìm con có chuyện, bà xem chừng là không tìm được con, gọi điện cho con cũng thấy tắt máy, dọa cho bà mấy ngày này không thể ăn ngon ngủ yên.”

“Con chỉ là đi chơi mấy ngày, quên nói cho bọn họ biết. Bà xem, con cả người đều bẩn cả rồi, để cho con đi tắm trước đã...”

“Đi đi...”

Hàn Lăng Sa sau khi tắm xong, chào bà ngoại họ một chút rồi đến khu buôn bán ở trung tâm thành phố mua mấy bộ quần áo để thay. Lúc ở huyện L, cả ngày sống trên núi, lại không thể dùng thẻ tín dụng, chỉ có mấy tờ tiền mặt trên người, sợ tiêu không đủ. Bây giờ về thành phố C, tự nhiên có thể thoải mái quẹt thẻ. Vì vậy sau mấy giờ, trong tay Hàn Lăng Sa chất đống các chiến lợi phẩm. Đang ngồi trong quán cà phê nghỉ ngơi, uống cà phê, Ninh Mông đã gọi điện thoại đến rồi.

“A! Chị! Sao chị có thể như vậy?!” điện thoại vừa kết nối, Ninh Mông đã hét chói tai, “Đây chính là máu, là thịt của em đấy! Sao chị có thể cứ nhiên xài hết như vậy! Mới có mấy phút mà điện thoại của em đã nhắc nhở mấy lần không dứt rồi!”

“Như vậy, tiểu đồng chí Ninh Mông, chị có thể hỏi em một chút, năm ngoái tám chi phiếu thanh toán của chị em tiêu thế nào vậy? Tốc độ so với chị bây giờ còn nhanh hơn!”

“Chị...” cô gái nhỏ lập tức mềm mại, mở miệng là giọng nói ủy khuất, “Nhưng những thứ kia là em vất vả kiếm được...”

“Được rồi, trở lại chị còn cho em!” Hàn Lăng Sa cũng chỉ là thuận miệng nói vậy, hiện tại cô biết quan hệ giữa mình và Hàn Hành Viễn, cảm thấy nếu Hàn Hành Viễn đưa tiền cho cô cũng rất lúng túng, xem ra là thật muốn ra ngoài tìm một công việc nào đó. Vừa nghĩ tới việc ra ngoài kiếm tiền, cô lại cảm thấy vừa rồi có phải mình đã quá xa xỉ hay không, tốn nhiều tiền như vậy...

Đang cảm thấy rối rắm trong người, thời gian cũng lặng lẽ trôi nhanh.

Bí thư Phương dẫn đường cho Cố Trạch Vũ lái xe đến huyện L, Cố Trạch Vũ nhìn thấy bùn lầy trên đường, chột cau mày. Chỉ là hắn là một quân nhân, còn gì để hắn phải sợ đây? Mặc dù cau mày nhưng vẫn thuận thực đánh tay lái, đạp ga đi về phía trước.

Cuối cùng xe dừng lại ở trước cửa một gia đình. Bên trong sân có 2-3 đứa bé đang nghịch bùn, nhìn thấy xe dừng ở trước cửa nhà mình, đứa bé hắng giọng gọi người trong nhà ra.

Không lâu sau, một bà cô đi ra, nhìn thấy Bí thư Phương đang xuống xe đã cười nói: “Sao lần này lại đến sớm vậy?”

“Có chuyện đến thành phố B, thuận đường đến xem một chút.”

“A, mấy ngày trước con gái của anh Lâm cũng tới đây ở mấy ngày, sáng nay mới đi. Nếu anh đến sớm một chút có thể sẽ gặp được.”

Bí thư Phương cười nhẹ, không nói gì nữa, Cố Trạch Vũ tới nghe nhưng cũng không hỏi gì cả. Ngược lại đứa bé trong sân nhìn thấy điện thoại Cố Trạch Vũ nắm trong tay cảm thấy rất hưng phấn, vẫn đi theo sau anh.

Mấy người gia đình kia hoan nghênh đón tiếp bọn họ vào nhà, Cố Trạch Vũ mới mở khóa xem thời gian, chỉ nghe tiếng đứa bé kích động kêu to ở sau lưng: “Bà nội, bà xem kìa, phía trên chú này là chị Hàn! Bà nội mau nhìn đi!”

Bí thư Phương trong lòng cả kinh, đang chuẩn bị tìm cách chuyển đề tài chỉ

thấy vẻ mặt Cố Trạch Vũ khẽ đổi, sau đó kéo đứa bé kia qua, tinh tế hỏi: “Người bạn nhỏ, ngoan nào, chú hỏi cháu, sao cháu lại biết chị này họ Hàn vậy?”

“Bởi vì cháu biết chị ấy,” đứa bé cười hì hì trả lời, thấy Cố Trạch Vũ cau mày lại cho là người này không tin lời mình, nghiêng đầu bỏ sung, “Chị ấy ở nhà chúng cháu mấy ngày, chị rất thông minh... , sẽ làm rất nhiều, sáng sớm hôm nay lúc đi còn cho cháu rất nhiều đồ.”

Bí thư Phương không ngừng nháy mắt với dì kia, đối phương hiểu được liền ôm cháu mình lại. Cố Trạch Vũ đặt mắt lên người Bí thư Phương, nhìn thấy đối phương như không có việc gì, lạnh lùng mở miệng: “Mới vừa rồi xuống xe, tôi có nghe thấy vị kia bảo, con gái anh Lâm ở đây mấy ngày nay, sáng nay mới đi... Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?”

Bí thư Phương hỏi nhếch môi không nói lời nào, Cố Trạch Vũ biết rõ đối phương có thân phận là trưởng bối nhưng vẫn không khổng chế được cảm xúc của mình, giọng nói pha chút tức giận: “Chú Phương, chú là chiến hữu của ba tôi, cũng coi như là trưởng bối của tôi, tôi đáng ra nên khách khí với chú. Nhưng xem các người như vậy, tôi cảm thấy tôi thật giống con khi bị mấy người đùa giỡn. Tôi cho là chỉ có chú Hàn không thể nào chào đón tôi, hẳn là bởi vì tôi đoạt con gái ông, tôi cũng không có lời nào để nói, về tình có thể tha thứ... Vậy tại sao chú cũng trưng cái vẻ mặt này ra cho tôi xem? Cố Trạch Vũ tôi thật sự là vô sỉ rồi, chộc cho các người đều muốn chia rẽ tôi và cô ấy. Các người biết rõ cô ấy đi thành phố B, nhìn thấy tôi gấp gấp tìm cô ấy như vậy còn làm bộ làm tịch cho tôi chui vào...”

“Haiz...” Bí thư Phương thở dài một cái thật dài mới nói: “Lúc trước chúng tôi đều không biết tiểu công chúa đến thành phố B, về phần tại sao muốn gặp cậu như vậy là vì... tiểu công chúa không phải chỉ là con gái của sư trưởng Hàn, cô là con gái của tất cả chiến sĩ Lục Liên!”

“Lời này của chú là có ý gì?”

“Cậu đi theo tôi, tôi sẽ nói dần cho cậu...”

Bí thư Phương dẫn Cố Trạch Vũ đến trước mộ của Lâm Sa, dọc đường đi kể

đại khái câu chuyện cho Cố Trạch Vũ biết. Cố Trạch Vũ căn bản không thể hình dung được tâm trạng của mình lúc nghe câu chuyện này. Làm bạn trai của Hàn Lăng Sa, hẳn có chút oán giận sự lựa chọn này của Lâm Sa, đối với những người dân mà nói, ông là người vô tư, nhưng đối với Hàn Lăng Sa mà nói, người ba như ông có chút ích kỉ. Đối với vai trò của một quân nhân, hành động của Lâm Sa khiến Cố Trạch Vũ vô cùng sùng kính. Nếu như hẳn ở dưới tình huống như thế, hẳn cũng lựa chọn như vậy.

Quân nhân, chỉ cần một ngày mặc quân phục, nên đem lợi ích của quốc gia, lợi ích của nhân dân đặt lên hàng đầu.

Trước mộ rõ ràng có người thường xuyên cúng bái, nhìn tro bụi của đồng tiền vàng con lưu lại phía sau, Cố Trạch Vũ tưởng tượng Hàn Lăng Sa đứng ở chỗ này nén lệ nhìn ngọn lửa bốc cháy, cảm thấy thực đau lòng.

Sau khi vội vã tế bái, hai người trở về thành phố, tìm một nhà hàng ăn nào đó ăn cơm trưa. Cố Trạch Vũ đang ở trong đại sảnh sân bay thành phố C gọi điện thoại qua chỗ quan viên chính phủ thành phố, để bọn họ sắp xếp thời gian đến thành phố B lấy xe. Người bên kia vừa nghe nói anh muốn quay lại thành phố C, lập tức nói đến đón máy bay. Cố Trạch Vũ từ chối hai lần, thấy thái độ kiên quyết của đối phương, suy nghĩ một hồi đã khiến bọn họ dẫn theo Hàn Lăng Sa đến đón.

Lâu như vậy không gặp, thật rất muốn cô. Cái loại tâm tình đó không kịp chờ đợi giống như nước lũ gặp phải con đập lớn, gầm thét xông về phía trước, không ngừng vỗ về trái tim anh...

Sau khi cúp điện thoại, Cố Trạch Vũ lại gọi điện thoại báo cho Hàn Lăng Sa, kể một chút chuyện...

Cố Trạch Vũ trong lòng vui mừng khôn xiết. Chỉ là mấy tiếng sau anh sẽ gặp phải người mà anh không mong muốn nhất. Quyết định này làm anh vô cùng hối hận trong một thời gian rất dài...

Chương 31: Tần Mặc

Hàn Lăng Sa cũng không biết Cố Trạch Vũ đã biết hết mọi chuyện, lúc nhận được điện thoại của anh, cảm thấy giọng anh có chút buồn buồn. Cô cho là vì chạy đi chạy lại nhiều lần, anh cảm thấy mất hứng, không hiểu tại sao cầm điện thoại cười lại có cảm giác như em bé cáu kỉnh?

Lúc viên chức thành phố C gặp Hàn Lăng Sa hoàn toàn kinh ngạc. Đây không phải là cô gái năm trước về thăm người thân theo Sư trưởng Hàn hay sao? Chẳng qua bọn họ luôn nghe các thủ trưởng cùng quân lính gọi cô là “tiểu công chúa” nên không biết tên tuổi cụ thể mà thôi. Bây giờ nhìn lại, Đoàn trưởng Cố và con gái Sư trưởng Hàn... Không trách được, tuổi trẻ đã là một Trung tá, ba là Thiếu tướng Tổng tham mưu trưởng, bố vợ là sư trưởng quân khu, bạn gái lại xinh đẹp động lòng người... Chỉ có thể thở dài hâm mộ người ta đây...

Hàn Lăng Sa ngồi ở sân bay chờ đến phát chán, một lúc thì lấy điện thoại ra nghịch, một lúc lại lấy tạp chí ra ngó ngó. Lúc đang nhàm chán đến nỗi cắn móng tay, Hàn Lăng Sa nghe có người gọi cô. Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt là một đôi mắt dịu dàng.

Đối phương thấy cô sững sốt, dịu dàng cười, giọng nói thản nhiên nhưng cũng không mất đi thái độ ôn hòa, ngay cả không khí xung quanh cũng dịu dàng hẳn lên nhờ giọng điệu nhu hòa mềm mại này: “Thế nào? Không nhận ra anh sao?”

“Anh... anh...” Hàn Lăng Sa run tay chỉ người đàn ông chân chính trước mặt, che miệng kinh ngạc nói không nên lời.

“Tần Mặc...” đối phương mỉm cười, nói ra tên của mình.

Hàn Lăng Sa gật đầu thật mạnh, lập tức nhảy đến trước mặt đối phương: “Anh về nước rồi sao?”

Tần Mặc gật đầu, cong cong mày nhìn cô gái trước mắt, lớn lên thật xinh đẹp.

Lần trước nhìn thấy cô là lúc nào nhỉ? À, hình như là lúc cô mới vừa lên lớp mười một. Bây giờ nhìn lại, cô đã mất hết vẻ non nớt, cả người toát lên ý vị thực nữ, chỉ là mùi vị này còn hơi nhạt. Chẳng qua là cô cùng những người con gái khác có điểm đặc biệt khác biệt.

“Mấy năm không gặp, cao hơn không ít...”

“Đâu có? Em hoàn toàn không cao lên. Chỉ là anh thay đổi quá nhiều. Em nhớ khi đó gặp anh ở trong sân nhà Ninh Mông, anh còn cưỡi xe mang một chiếc cặp sách thật to, vội vã đi học, quả thật đúng là dáng vẻ của học sinh giỏi. Vừa rồi thấy anh ăn mặc nghiêm túc như vậy, thiếu chút nữa em không nhận ra anh rồi.”

Tần Mặc mím môi cười, sau đó vỗ vỗ đầu cô: “Con người ắt phải thay đổi, còn tiểu nha đầu em thì sao? Cuối cùng là vẫn đề nén áp lực để học chăm cứu sao?”

Hàn Lăng Sa che đầu cười ngốc: “Trường học của em không có chuyên ngành này... Em nghe Ninh Mông nói anh cũng học ngành này sao?”

“Không phải, nếu như anh thực học cái này thì đi nước ngoài làm gì? Anh chỉ học phụ cái này còn ngược lại là học được.”

“A? sẽ không trùng hợp vậy chứ, em cũng học được...”

Dĩ nhiên là không trùng hợp như vậy, bản thân là vì nghe được Ninh Mông bóng gió nói cô học cái gì nên mới kiên trì thay đổi chuyên ngành rồi ra nước ngoài du học...

Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng Tần Mặc vẫn vẫn mím môi cười không nói.

Cố Trạch Vũ vừa xuống máy bay đã nhìn thấy Hàn Lăng Sa đang trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông, hắn còn thấy người đàn ông kia cố tình thân mật gõ đầu Hàn Lăng Sa, mà Hàn Lăng Sa cũng không có thái độ nổi giận phản đối khiến Cố Trạch Vũ càng thêm khó chịu.

Lúc viên chức thành phố C nhìn thấy Cố Trạch Vũ đều trung ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón, chỉ là nam chính của chúng ta trực tiếp vượt qua bọn họ đi tới bên cạnh Hàn Lăng Sa.

Cố Trạch Vũ không chân chờ đưa tay ôm hông Hàn Lăng Sa. Hàn Lăng Sa đang vui vẻ trò chuyện cùng Tần Mặc, cũng không chú ý tới chuyện gì xảy ra, lúc này bị người ta đột nhiên ôm lấy thì giật mình, cô quay đầu nhìn lại biết là anh mới phục hồi tinh thần.

“Đến rồi sao? Em không chú ý tới.” Hàn Lăng Sa cười hỏi, chợt nhìn thấy sắc mặt không tốt của anh, cho là anh mệt mỏi mới nhẹ giọng hỏi, “Có mệt không? Không phải em cố ý để cho anh phải bay một chuyến lúc này. Chẳng qua là ba em không nói với anh sao?”

Cố Trạch Vũ dĩ nhiên biết là Hàn Hành Viễn giờ trò quý nhưng có người ngoài ở đây cũng không tiện nói, chỉ nhàn nhạt thay Hàn Hành Viễn giải thích: “Có lẽ là ông ấy quên... Hôm nay cũng đã trễ rồi, trước hết chúng ta chưa vội trở về thành phố G, cứ nghỉ lại đây một đêm, ngày mai về, được không?”

“Được, em nói cho anh biết, thức ăn ở thành phố C rất ngon. Anh nghỉ ngơi một lát, buổi tối em dẫn anh đi ăn nhé?”

Cố Trạch Vũ không để ý tới những người xung quanh, nhìn viên chức thành phố C và Bí thư Phương sau lưng, chăm chú néo néo gương mặt mềm mại của Hàn Lăng Sa: “Bí thư Phương thì làm thế nào? Còn nữa... Anh chính là mặc quân trang đi tìm em khắp nơi đấy?”

Hàn Lăng Sa bất mãn nhỏ giọng nói: “Vậy anh trước mặt mọi người thân mật với em như vậy là sao? Lúc này không chú ý tới mình đang mặc quân trang sao?”

Thính giác Cố Trạch Vũ luôn nhạy bén, dĩ nhiên nghe được lời nói của Hàn Lăng Sa, anh cũng chỉ nhếch mày, cười cười không nói. Không nhanh chóng còn không giữ được vợ, anh sao có thể để ý nhiều như vậy?

Tần Mặc vẫn luôn cười dịu dàng nhìn hai người đối diện ngọt ngào không coi

ai ra gì nhưng chỉ có mình anh biết, giờ phút này, tâm anh đã bị thương sâu đến cỡ nào. Bốn năm trước trong viện chính phủ thành phố N, anh đã gặp được cháu gái của thị trưởng Ninh, cô gái ngây thơ năm đó đã sớm cắm rễ trong trái tim anh. Trong vòng bốn năm, từ lúc mong muốn lấy được chút tin tức liên quan đến cô từ Ninh Mông, cho đến hôm qua vừa trở về nước còn moi móc được tin tức của cô ở thành phố C từ Ninh Mông. Cho nên, hôm nay mới là “vô tình gặp”.

Vừa xuống máy bay đã nhìn thấy anh, vốn là mừng rỡ khác thường, chỉ là nhìn thấy Cố Trạch Vũ, anh mới thật sự hiểu rõ. Thì ra mình có chút ít tâm tư, Ninh Mông phải thấy rất rõ ràng cho nên hôm nay mới để cho anh thâm nhập như vậy. Cô nói cho anh chút tin tức hiện tại lại là một đòn trí mạng nhất - Hàn Lăng Sa đã có bạn trai.

Cố Trạch Vũ lúc này mới chú ý đến Tần Mặc đang cười khỏ: “Vị này là?”

“Tần Mặc... hàng xóm của Ninh Mông, mới trở về từ nước ngoài.” Hàn Lăng Sa cười giải thích.

“Ninh Mông không phải ở thành phố N sao?” Cố Trạch Vũ trong lòng đã rõ nhưng cũng không vạch trần, giả bộ lơ đãng hỏi.

“A... tôi không mua được vé máy bay đến thành phố N nên đã mua vé đến thành phố C, tính mua vé bay trở về thành phố N.” Tần Mặc nhanh một bước trả lời trước, sợ ý muốn của mình bị lộ ra ngoài.

Cố Trạch Vũ về “tôi đã nhìn thấu anh rồi”, cũng không vạch trần, cũng chỉ là cười sâu xa. Tần Mặc thấy gương mặt tươi cười của anh, cảm thấy có chút chột dạ. Dù sao anh chân chính cũng là bạn trai của Hàn Lăng Sa, hơn nữa còn mặc quân trang, trên vai là hai sao hai vạch không thể đùa... Một phút sau, Tần Mặc tùy tiện tìm cớ nào đó rời đi.

Hàn Lăng Sa lấy cùi chỏ đụng vào ngực Cố Trạch Vũ: “Anh làm gì vậy chứ?”

“Dám nghĩ tới vợ anh!”

“Người ta chỉ hàn huyên cùng em một chút, anh sao lại nhạy cảm như vậy làm gì? Đoàn trưởng Cố cũng không có chút tự tin nào à?”

“Chỗ nào nha... trước mặt em, anh có ra dáng là thủ trưởng đâu, cũng chỉ có anh trở thành thủ trưởng ra lệnh cho anh thôi nhé...”

Hàn Lăng Sa cười đùa nhau, chốc lát Hàn Lăng Sa mới chú ý tới Bí thư Phương ở sau lưng. Cười gượng bước lên, cúi thấp đầu, vắn vể vạt áo nhận sai: “Chú Phương... thật xin lỗi. cháu không nên chạy loạn...”

“Tiểu công chúa, lần này thực sự cháu đã hù chết bọn chú. Nếu không phải ba cháu không xuống giường được, thật đúng là tới tận nơi bắt cháu về... Dọc đường đi suốt nửa chú đã bị cơn thịnh nộ của Đoàn trưởng Cố đốt cháy!”

“Làm gì nghiêm trọng như vậy chứ?” Cố Trạch Vũ cũng cười tiến đến nói đùa, “Chỉ là tôi quá gấp gáp, nói chuyện có nặng một chút, Bí thư Phương, cũng là chú hại tôi, dù gì tôi cũng được xem như là hậu bối của chú, chăm sóc một chút chứ sao... Bây giờ chú nói như vậy, đợi lát nữa không có người, không chừng cô ấy cũng trừng trị tôi?”

Hàn Lăng Sa thấy mọi người cười vui vẻ thì đỏ mặt, hung hăng nhéo Cố Trạch Vũ một cái.

Buổi tối, đương nhiên không còn cách nào khác như đã sắp xếp, Hàn Lăng Sa chỉ có thể đi theo Cố Trạch Vũ và Bí thư Phương đến bữa tiệc của viên chức thành phố C. Một bàn lớn ông lớn uống rượu, hút thuốc lá, bên cạnh những quan viên kia cười cười nói nói, vẻ mặt nịnh hót hâm mộ nhìn Hàn Lăng Sa.

Hàn Lăng Sa buồn nôn, lấy cớ đi toilet, chuẩn bị ra ngoài hóng mát một chút. Cố Trạch Vũ biết cô không thích, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ nắm lấy tay cô ý bảo cô cẩn thận một chút.

Ra khỏi phòng, Hàn Lăng Sa cũng không dám đi xa, còn phải đề phòng Cố Trạch Vũ uống nhiều quá để về khuyên nhủ. Cho nên cô cũng chỉ là đi đi lại lại ngoài hành lang.

Vừa qua khỏi khúc quanh đã nghe được có người cao giọng ồn ào. Cô cũng

chỉ cảm thấy trong lòng buồn chán nên nảy sinh ý tò mò nhìn thoáng qua lại nhìn thấu một màn nóng bỏng.

Lục Hạo Nam vốn không chống lại được Đường U Thảo cả ngày lải nhải, đồng ý mang cô tới thành phố C du lịch. Mà Lý Tử Hàn nhớ mãi không quên màn đánh cuộc năm đó (gặp chú thích) mang phu nhân của mình đi theo tham gia phong trào, vào lúc này lại vỡ lẽ rồi.

Lục Hạo Nam đương nhiên rất thông suốt, chỉ là hắn cũng vẫn băn khoăn da mặt Đường U Thảo mỏng. Hiện tại Lý Tử Hàn náo loạn như vậy, sợ lại có kẻ sách gì đó, Đường U Thảo đầu óc đơngian như vậy lại hoa mày chóng mặt đi vào.

Lục Hạo Nam dùng một tay nắm lấy cầm đường u thảo, bức cô mở miệng, luồn chiếc lưỡi trắng nõn vào, quán lấy chiếc lưỡi đỉnh hương thơm ngát sau đó lại trượt tay kia theo đường cong cơ thể của đường u thảo, dừng lại ở ngang hông. Ôn ào càng lúc càng lớn nên không ai chú ý đến Hàn Lăng Sa đang ở ngoài cửa.

Lục Hạo Nam dĩ nhiên không thể nào cởi y phục của lão bà mình ngay trước mặt người đàn ông khác, tay thuận thế ra ngoài từ vạt áo dưới, môi cũng dần hạ xuống đến chỗ xương quai xanh, gieo từng lượt từng viên châu tây. Đôi tay càng dao động trước bộ ngực mềm mại của đường u thảo, vuốt ve.

Hàn Lăng Sa đột nhiên nhớ tới đêm đó, Cố Trạch Vũ cũng làm những chuyện như vậy trên cơ thể mình, gương mặt càng lúc càng hồng.

Cố Trạch Vũ có chút lo lắng cho Hàn Lăng Sa nên vội ra khỏi phòng tìm cô, thấy cô từ mang tai tới mặt đều đỏ thì ân cần hỏi: “Sao vậy, không thoải mái chỗ nào sao? Sao mặt lại hồng như vậy?”

“Không sao... không sao... Nóng...”

Cố Trạch Vũ đang chuẩn bị hỏi tiếp đã nghe thấy sau lưng Hàn Lăng Sa truyền đến một tràng cười to, tiếp theo là giọng nói của một người đàn ông: “Được lắm, ba phút, cũng đã nhìn tận mắt, bà xã tôi da mặt mỏng, tiểu tử cậu về sau không được nhắc đến chuyện này nữa!”

Cô Trạch Vũ lập tức hiểu rõ, ghé tai Hàn Lăng Sa cười đều nói: “Ai ya... tối nay chúng ta có thể không ngừng ba phút... thời gian cả đêm...”

Chương 32

Hàn Lăng Sa cảm thấy khí nóng bên tai, vừa xấu hổ, nhéo nhéo cánh tay cách một lớp vải lót quân đội, xoắn 180°, Cố Trạch Vũ cảm thấy đau đến nỗi phải hít một hơi thật sâu.

“Đây là mưu sát chồng sao? Anh thực sự rất đau, để xem tối nay em sẽ thế nào?” Cố Trạch Vũ cố ý nói nhỏ bên tai cô, hô hấp có lẫn mùi rượu lọt vào trong tai cô, thân thể cô nhạy cảm khẽ run một cái.

“Anh thật đáng ghét!” Hàn Lăng Sa đưa tay đánh anh, xấu hổ đi về phía trước.

Cố Trạch Vũ cười sang sảng ở phía sau, sau đó đi đến nắm tay cô, dẫn cô vào trong phòng ăn. Mới vừa đẩy cửa đã nghe thấy tiếng hô to, Cố Trạch Vũ chú ý thấy Hàn Lăng Sa cau mày, nhỏ giọng nói: “Chúng ta viện có đi trước, nhẫn nại thêm một lát nữa có được không? Nếu không phải mấy ngày vừa rồi quấy rầy họ, chúng ta cũng đã đi luôn rồi?”

Hàn Lăng Sa biết nếu nói “Mấy ngày quấy rầy” nhất định là về chuyện tìm mình, cũng đành phải chờ thêm một lát nữa. Một người trong đó nhìn thấy Hàn Lăng Sa đi với Cố Trạch Vũ cùng ngồi xuống, nhớ lại việc Lý thư ký vừa giao phó, cầm một ly rượu đến.

“Chị Hàn...” cô gái kia ngọt ngào kêu, Hàn Lăng Sa căn bản không phản ứng kịp là người ta sẽ gọi mình, bởi vì xưng hô kiểu này đối với cô rất kì lạ. Lúc này Cố Trạch Vũ cũng đã kịp phản ứng, chỉ là Hàn Lăng Sa vẫn không nhúc nhích, hẳn cũng theo cô giả bộ như không nghe thấy. Cô gái kia đứng ở đó hình như có chút lúng túng, quay đầu nhìn Lý thư ký.

“Lý thư ký, đây là người nào?” Bí thư Phương uống đã gần say, lời nói có chút không rõ ràng, lớn miệng hỏi.

“Ha ha... Bí thư Phương, đây là con gái tôi... Mộng Mộng, vị này là Bí thư Phương, mau chào hỏi đi!” Vị Lý thư ký kia không ngừng nháy mắt cho con

gái mình.

“Chú Phương...” cô gái chắc từng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, lúc gọi người ta, giọng điệu rất ngọt ngào.

“Đừng, đừng...” Bí thư Phương khoát khoát tay áo, “Đừng gọi tôi như vậy, thật ra là có đứa bé trong viện cũng gọi tôi như vậy... Cô gái, tôi với cô không có quan hệ gì, nếu cô gọi tôi là chú Hàn, mấy thằng nhóc đám kia mà nghe được còn không oán chết tôi!”

Cô gái và Lý thư kí nghe xong đều có chút lúng túng, mà người xung quanh đều là dáng vẻ nhin cười, còn có một cô bé trực tiếp cười rất to. Hàn Lăng Sa nhìn cô bé kia cười đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt cũng càng cảm thấy rất buồn cười, thật sự nhin không được, ngồi cạnh Cố Trạch Vũ nhéo đùi Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ thực sự cũng là người trong quân đội, vẫn duy trì trạng thái bình thản, lưng thẳng tắp, mặt không đổi vẫn ngồi chỗ đó.

Hàn Lăng Sa nhìn dáng vẻ sắp khóc của cô gái kia mới nói một chút, “Chú Phương, chú uống say rồi...”

“Chú không say, đây là lời nói thật của ta, trước sau như một. Dựa vào một câu cô gái kia vừa nói với cháu...” Bí thư Phương đặt ly rượu xuống, ợ một hơi, chậm rãi nói: “Cô ta gọi cháu là chị, tiểu công chúa trong đại viện chúng ta làm sao có thể là chị đây?! Thủ trưởng chúng ta, đúng rồi, còn chồng tương lai của cháu nữa, là con trai Thiếu tướng Tổng tham, không người nào là không nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay? Nếu cô ta gọi cháu là chị, không phải là trách chúng ta không thương cháu sao?!”

Hàn Lăng Sa cười khanh khách, cuối cùng cầm một ly rượu đi một vòng đến trước mặt Bí thư Phương: “Chú Phương, không đùa nữa... , đây không phải là chú trách cháu không cảm ơn chú đã yêu thương cháu nhiều năm như vậy chứ?”

“Tiểu công chúa... chúng ta chính là thương cháu vô điều kiện, chúng ta không thương cháu thì thương ai đây? Tiểu tử Phương Cận nhà ta vừa nhìn thấy cháu cười cũng cảm thấy như kiếm được 10 triệu vạn. Tuy nói nó là đồ không có chí tiến thủ, nhưng trên phương diện này, thật là không có lời nào

để nói!”

“Chú Phương, cháu không còn lời nào để nói, ly rượu này coi như là cháu cảm ơn chú được không? Chú và các chú các bác trong viện đã chăm sóc cháu như vậy, đối xử với cháu tốt như vậy. Cháu đều biết, cháu đều hiểu. Cháu...”

Hàn Lăng Sa chưa nói hết câu đã thấy Cố Trạch Vũ cầm lấy ly rượu trên tay cô. Hàn Lăng Sa không hiểu quay đầu nhìn Cố Trạch Vũ, chỉ thấy Cố Trạch Vũ cười cười, nói với Bí thư Phương: “Tâm ý như vậy là được rồi, còn uống làm gì? Đều là người mình, chúng ta không chơi đùa người nhà mình!”

Bí thư Phương cũng cười, sau đó sờ sờ đầu Hàn Lăng Sa, trong đôi mắt lóe ra tia sáng, trong giọng nói có chút kiêu ngạo lại có cảm giác thoải mái: “Tiểu công chúa của chúng ta cũng đã cao như vậy rồi, chúng ta coi như cũng đã cố gắng hết sức rồi...”

Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ dĩ nhiên biết ý ông nói là gì, nhưng dù sao còn có nhiều người ngoài như vậy, Cố Trạch Vũ lập tức chuyển đề tài: “Chú Phương, uống xong ly này chúng tôi về trước, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn trở về thành phố G sớm. Từ chính ủy có lẽ cũng đã muốn ném bẻ điện thoại rồi, nếu tôi không trở về, đoán chừng cả đoàn sẽ giờ cao ngọn cờ khởi nghĩa mất thôi!”

Bí thư Phương cười cười húp xong ly rượu, xoa xoa mặt rồi tuyên bố giải tán, những người khác cũng đành phải nghe theo. Chẳng qua cô gái lúc này kia vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng còn kéo kéo Hàn Lăng Sa gọi “Chị à, về sau nếu thường xuyên tới thành phố C thì cứ tìm em”, Hàn Lăng Sa vốn cực kỳ không ưa những người như thế, bởi vì e ngại Lý thư kí nên vẫn cố chịu đựng, lúc này càng thêm buồn phiền.

Cô gái vừa rồi cười vui vẻ lập tức nhảy ra, liếc mắt nói: “Có buồn nôn không kia, thật coi người ta là chị của cô sao!” câu nói đầu tiên nói ra tiếng lòng của Hàn Lăng Sa, cô lập tức có hảo cảm với cô bé này, cười nắm tay cô bé, “Em tên gì?”

“Bạch Vũ Đồng ạ.”

“Em lưu số điện thoại chị đi. Chị về đây. Khi nào đến thành phố G chơi em có thể tìm chị...” Trùng hợp lúc ấy Cố Trạch Vũ đi tới, thấy Hàn Lăng Sa lộ ra nụ cười thoải mái không khỏi không chú ý đến cô bé này.

“Ồ, mới như vậy mà đã ưng ý rồi à?”

“Em với cô bé có duyên với nhau!” Hàn Lăng Sa cười trả lời, “À, em đừng nói số điện thoại chị cho người khác biết, em hiểu chứ?”

Cô bé kia liếc mắt khinh thường những người bên cạnh: “Dĩ nhiên biết... , có vài người... hừ hừ...”

Hàn Lăng Sa thấy thế cười rất vui vẻ, bị Cố Trạch Vũ nửa ôm nửa kéo lên xe. Dọc đường đi, Bí thư Phương đều dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng sức, hô hấp Cố Trạch Vũ có chút rối loạn có thể đoán được anh không ngủ được, cho nên vẫn rất luôn quy củ. Chẳng qua lúc xuống xe, lặng lẽ kéo Hàn Lăng Sa lại phía sau, nhỏ giọng nói: “Nếu thế này sao anh đến phòng em được?”

Hàn Lăng Sa dĩ nhiên biết anh có ý gì, liếc thấy Bí thư Phương trước mặt còn chưa đi, lắc đầu nói: “Thôi đi, chú Phương còn đang ở đây.”

“Ông ấy biết rồi!” Cố Trạch Vũ cũng uống không ít rượu, vừa bị gió thổi, nhiệt tình do rượu cũng nổi lên không ít, “Cũng rất lâu rồi anh không gặp em, hơn nữa, thời điểm ba phút đó...”

Hàn Lăng Sa thấy phía trước Bí thư Phương đã đứng vững, chắc là đang đợi bọn họ, giọng nói Cố Trạch Vũ cũng dần lớn, cô chỉ có thể nói qua loa: “Được rồi, ở lại một chút rồi nói.”

Cố Trạch Vũ thoải mái hơn một chút thả cô ra: “Hiện tại chúng ta phải nói rõ ràng, chốc lát mấy người chạy đi thì anh biết làm thế nào?”

Bí thư Phương đã quay đầu lại nhìn hai người đang kề tai nói nhỏ, Hàn Lăng Sa kinh ngạc, vội vàng nhảy sang bên cạnh anh, vỗ cánh tay Cố Trạch Vũ nói: “Sasa, đến đây đi đến đây đi...”

Cố Trạch Vũ cười ha ha thỏa mãn, kéo cô vào khách sạn.

Trong phòng, Hàn Lăng Sa cũng không dám ngủ, chỉ sợ lát nữa Cố Trạch Vũ thật sự tới, thấy cô không mở cửa sẽ mượn can đảm từ rượu, dùng sức đập cửa. Đến lúc đó lại đánh thức Bí thư Phương dậy thì biết làm thế nào? Vốn là giờ cũng không còn sớm, ban ngày Hàn Lăng Sa cũng đi dạo trên phố lâu như vậy cũng cảm thấy mệt mỏi, đang chuẩn bị tắm. Cô vừa mới bước tới cửa phòng tắm tiếng gõ cửa đã vang lên.

Hàn Lăng Sa không thể làm gì khác hơn là đi mở cửa trước. cửa vừa mở đã thấy Cố Trạch Vũ tựa người trên cửa cười. Hàn Lăng Sa cũng làm như tên trộm, nhanh kéo anh vào phòng rồi ngó nghiêng ngoài cửa xem có ai không.

“Người này đã chuẩn bị ngủ rồi à?” Cố Trạch Vũ dính sát vào, ôm Hàn Lăng Sa từ phía sau.

“Chuẩn bị tắm trước, mệt mỏi cả ngày, muốn đi ngủ sớm một chút.”

“Vừa đúng anh vẫn chưa tắm, cũng mệt mỏi...” Cố Trạch Vũ vừa nói vừa ôm cô đi vào phòng tắm.

Hàn Lăng Sa bỗng chốc như thiêu đốt, không ngừng đẩy anh: “A, không cần, một mình em đi, anh ở bên ngoài chờ em.”

“Tiểu đồng chí, Chủ tịch đã dạy chúng ta lãng phí là một tội cực lớn! Hai người cùng nhau tắm, rất tiết kiệm!” Cố Trạch Vũ không hề buông lỏng một chút nào, còn vừa đi vừa ác ý nâng cổ cô lên, ngực không ngừng ma xát.

Hôm nay Hàn Lăng Sa vừa mới mua váy, chất liệu cực mỏng, giờ phút này có thể rõ ràng cảm nhận được nơi nào đó nóng bỏng trên cơ thể hắt cũng đang dán lên cơ thể cô. Phản kháng không có hiệu quả, kết quả là cả hai đều vào phòng tắm. Khách sạn bọn họ ở ở thành phố C là khách sạn năm sao, căn phòng rất xa hoa. Trong phòng tắm cũng có một bồn tắm cực lớn, Hàn Lăng Sa vừa rồi cũng đã nghĩ đến, chẳng qua hiện tại...

“Tắm vòi hoa sen hay tắm bồn?” Cố Trạch Vũ nhíu mày hỏi cô.

Lăng Sa liếc thấy bồn tắm trống rỗng, sớm nghĩ đến chuyện nên tẩy rửa sạch sẽ nên chọn tắm vòi hoa sen. Vậy mà Cố Trạch Vũ đứng ở đó bất động. Hàn Lăng Sa trên mặt có chút bối rối, mặt đỏ như muốn nhỏ máu. Cố Trạch Vũ bất động, cô cũng không dám động. Cứ như vậy giằng co nhau hai phút, Cố Trạch Vũ mới bắt đầu giơ tay cởi nút áo. Động tác tay không ngừng nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào cô như đang đợi thời cơ nuốt cô xuống. Hàn Lăng Sa bị anh nhìn đến mức hoảng hốt, càng thêm không dám động.

“Muốn anh giúp một tay sao?” Cố Trạch Vũ nhìn đáng vẻ khản trương của cô, càng muốn nghĩ cách trêu chọc cô.

“Không... Không cần... Tự em làm.”

Hàn Lăng Sa lúc này mới run run bắt đầu cởi quần áo. Trước hết là váy. Lúc váy bị tuột xuống xong, Cố Trạch Vũ rõ ràng nhíu mắt lại, sau đó lại nhìn lên nịt áo. Hàn Lăng Sa nhìn Cố Trạch Vũ rồi xoay người đưa lưng về phía hắn. Cố Trạch Vũ cười khế. Lúc quần áo cô che lấp tầm mắt nhanh chóng ra tay. Một tay đặt ở chỗ quai chéo áo, một tay khác lột sạch. Thân thể trắng trợn để cho cô nửa người dựa vào trong lòng hắn, hung hăng ép môi xuống.

Lần này, Cố Trạch Vũ hôn rất nóng bỏng, không dịu dàng giống ngày thường chút nào, lưỡi quấn mút lấy miệng cô. Hàn Lăng Sa mới đầu cảm thấy hơi tay cao như vậy rất không thoải mái, cũng nức nở phát ra âm thanh bất mãn. Cố Trạch Vũ lại dùng một tay vòng ra trước mặt cô, bóp nhẹ một bên ngực cô. Không lâu sau, Hàn Lăng Sa yếu đuối nằm trong ngực Cố Trạch Vũ.

Nếu đã như vậy, tắm cũng không tắm được, Cố Trạch Vũ buông môi cô ra, trực tiếp ôm cô trở lại giường. Vừa đặt cô xuống giường, cơ thể nam tính đã đè lên cơ thể cô. Hàn Lăng Sa chỉ có cảm giác cơ thể mình như muốn cháy lên rồi.

Lúc môi anh chạm vào cơ thể cô như những ngọn lửa nhỏ thiêu đốt, bàn tay anh cũng giống như những ngọn lửa dạo chơi khắp thân thể cô. Chờ anh xác định cô đã sẵn sàng mới néo hông cô, chính mình dùng sức một chút lui vào thật sâu trong cơ thể cô. Sau khi Cố Trạch Vũ tiến vào cũng không tiếp tục mà đợi cô từ từ thích ứng sự tồn tại của anh trong cơ thể mới dần dần ra vào.

Tần số mỗi lúc một cao hơn, lặp đi lặp lại. Cuối cùng cô thật sự không chịu nổi cường thế của anh, phía dưới không tự chủ được co rút lại, cơ thể mệt mỏi. Nghe tiếng rên, anh chỉ có thể nộ khí giới đầu hàng, phóng thích chính mình ra ngoài...

Chương 33: Gặp ba mẹ

Sau đó, Cố Trạch Vũ thấy Hàn Lăng Sa thực sự mệt mỏi, lấy chiếc khăn ở mép giường cẩn thận rửa sạch giúp cô. Hàn Lăng Sa vừa trải qua một trận kịch liệt, cũng không còn chút hơi sức nào, toàn thân xụi lơ, cả đầu ngón tay cũng không muốn giơ lên, nhưng vẫn có cảm giác mơ hồ, khá thoải mái.

“Anh nghỉ ngơi chút đi, em đi tắm...” Đang lúc nói chuyện, Hàn Lăng Sa dùng dằng muốn đứng dậy.

“Xem ra hình như anh vẫn chưa sử dụng hết sức của mình để em còn có thể rời giường đi tắm?” Cố Trạch Vũ dùng động tác, cười rất đen tối.

“Cả ngày anh đều nghĩ đến cái này sao?! Còn đâu là đoàn trưởng, anh cứ làm tấm gương cho binh sĩ của anh như vậy à?” Hàn Lăng Sa trừng mắt nhìn anh.

“Đám tiểu tử kia cần anh làm gương sao?” Cố Trạch Vũ dừng tay, thở dài rồi nói tiếp, “Làm lính cũng không phải là việc dễ dàng, toàn bộ thời gian hầu như đều ở sân huấn luyện, mấy ai có được may mắn như ai tìm được một người như em? Hay là bên cạnh em có cô gái nào kha khá một chút không, giới thiệu cho bọn họ, đến lúc anh phải bám váy phụ nữ để tìm vợ rồi. Đám tiểu tử kia nghe được anh muốn tác thành, sẽ la hét muốn em giới thiệu một vài người. Đám tiểu tử mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng anh hiểu, chắc chắn là muốn có người yêu...”

Hàn Lăng Sa nghe anh nói, mũi có chút ẩm ướt. Sinh ra trong gia đình quân nhân, cũng lớn lên trong gia đình quân nhân, đối với quân nhân dĩ nhiên cũng có tình cảm. Quân trang màu xanh lá cây là màu cô quen thuộc nhất. Chỉ là nhiều năm như vậy trong quá khứ, bởi vì trong lòng có nhiều oán hận nên đã vô tình oán hận cả màu xanh này. Bây giờ nghĩ lại, tất cả những chuyện này đúng là một câu chuyện cười.

“Lại nghĩ đến chuyện gì vậy?” Cố Trạch Vũ nhìn thấy mắt cô rung rung, cho là mình đã nói gì chọc đến cô, trong giọng nói có chút ít tự vị.

“Không có gì...” Hàn Lăng Sa phục hồi tinh thần, hít hít mũi, đưa cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ hần, “Khoảng thời gian này ở thành phố B, em đã suy nghĩ thông suốt một chuyện rồi. Ngày trước anh nói rất đúng, từ trước đến nay em đã rất tùy hứng...”

Cố Trạch Vũ nghe giọng cô đã biết, Lâm Sa thực sự rất ảnh hưởng đến cô. Anh thuận thế ngồi ở mép giường, ôm cô đặt nằm ngang trên đầu gối. Đầu cô tựa vào cổ anh, toàn thân trần trụi như vậy lắng lặng ôm nhau. Cố Trạch Vũ do dự một lát, hôn vào chóp mũi cô, nhìn thấy cô nhắm hai mắt vẻ thỏa mãn, cười nói: “Bọn anh đến huyện L... viếng thăm... ba ruột em...”

Hàn Lăng Sa không mở mắt cũng không nói, chỉ là khóe miệng cũng dần nhạt dần. Cố Trạch Vũ cảm thấy hoảng hốt, lắp ba lắp bắp muốn giải thích một chút: “Lúc đầu anh cũng không biết, sau khi đến huyện L, trong lúc người trong nhà kia nói anh chỉ là vô tình nghe thấy... mới...”

Hàn Lăng Sa bỗng dưng mở mắt, giơ tay lên sờ sờ lên khuôn mặt nóng vội và lo lắng của Cố Trạch Vũ, nghiêm túc hỏi: “Anh có cảm giác là ông ấy yêu thích em không?”

“Có”

“Vậy anh sẽ giống như ông ấy, yêu thích em như vậy sao?”

“Sẽ như vậy.”

“Tại sao?”

“Anh cũng không biết. Lúc vừa bắt đầu, nhìn thấy em anh đã thấy đau đầu. Về sau lúc em nói chuyện của em, chuyện gia đình em, anh lại cảm thấy em cũng không phải là một người đáng ghét như vậy, thậm chí còn có điểm đồng tình với em, cảm thấy em tựa như một đứa bé dùng cái đầu nhỏ của mình để phỏng đoán rồi đi đến kết luận những chuyện như thế. Về sau nữa, chính là lúc biết được thân phận của em, khi đó ngoại trừ việc khó có thể tin còn lại là vui sướng, hạnh phúc.” Cố Trạch Vũ nói tới chỗ này thì ngừng lại một chút, mở trừng hai mắt, cao giọng nói: “Bảo cáo thủ trưởng, tôi có thể xin một câu

nói thật không?”

“Nói!” Hàn Lăng Sa nheo mắt nhìn anh rồi uyển chuyển dựa vào người anh, “Em thích nghe lời nói thật của anh.”

“Vâng!” Cố Trạch Vũ một tay ôm cô, một tay làm tư thế chào tiêu chuẩn, “Khi đó anh chỉ cho rằng anh chỉ thích em... Cho đến khi em bỏ đi mấy ngày, anh mới ý thức được anh hình như đã yêu em... Thích là từ khi còn nhỏ, còn thực sự yêu bây giờ mới bắt đầu...”

Tình cảm này bắt đầu từ lâu, phát triển không có chút huyền ảo ảm ỉ nào, rồi lại thần tốc như thế...

Hai người cứ nói chuyện đứt quãng như vậy, Hàn Lăng Sa được Cố Trạch Vũ ôm trong ngực, giọng nói ấm áp ru cô ngủ ngon. Cố Trạch Vũ đặt cô nhẹ nhàng, ôm vào trong chăn ôm trước ngực. Ngón tay dài nhọn sờ sờ mái tóc dài của cô, đáy lòng là một tiếng thở dài: “Nếu như có một ngày em biết hết tất cả mọi chuyện, nhất định e sẽ rời xa anh. Chuyện xảy ra đối với anh không bằng cái chết...”

Sáng sớm hôm sau, Cố Trạch Vũ tỉnh dậy trước, cũng dùng phương thức đặc biệt của mình đánh thức Hàn Lăng Sa dậy. Người nào đó khẽ thở hắt hắt đẩy anh ra. Cố Trạch Vũ liếm vành tai trắng nõn của cô, cười cười mới lật người rời giường: “Em ngủ thêm một lát, anh đi trước. Nếu ở lại một chút nữa sẽ bị Bí thư Phương nhìn thấy, nhất định sẽ xẻo da thịt anh đấy!”

Trở về phòng của mình, Cố Trạch Vũ cũng không cảm thấy buồn ngủ nữa, tắm rửa sạch sẽ, rút một điều thuốc, châm lửa, ngậm trong miệng. Anh vốn cho rằng chỉ cần hoàn thành xong với Hàn Hành Viễn và các thủ trưởng là được, nhưng tối qua lúc Hàn Lăng Sa nói câu “Em thích nghe lời nói thật của anh” giống như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim, nơi mềm yếu nhất của hắn. Hắn không dám tưởng tượng một ngày nào đó, lúc cô biết mình đã từng gây ra những chuyện thế nào sẽ xảy ra chuyện gì. Lần đầu tiên Cố Trạch Vũ cảm thấy mình hoàn toàn không có dũng khí, ít nhất là dũng khí thẳng thắn nói hết tất cả với cô.

Ăn sáng xong, Bí thư Phương thúc giục về thành phố G, nói đây là lệnh của

sư trưởng Hàn, phải nhanh chóng trở về. Đối với việc này, Cố Trạch Vũ không có ý kiến gì, vừa đúng lúc ba mẹ mình cũng ở thành phố G, hiện tại cũng khá tốt.

Trên máy bay, Cố Trạch Vũ nhìn Hàn Lăng Sa dáng vẻ uể oải bên cạnh, ném một quả lựu đạn nặng ký: “Ba mẹ anh đang ở thành phố G, lát nữa về sẽ gặp luôn.”

Hàn Lăng Sa đang mơ màng lập tức bị dọa mất tằm mất tích. Bọn họ qua lại với nhau chưa được bao lâu, làm sao lại gặp ba mẹ cơ chứ? Chẳng qua lúc còn bé hình như đã có gặp... nhưng khi đó còn nhỏ, hai người cũng chưa có quan hệ như bây giờ... Mình rõ ràng còn chưa nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe cho tốt, sao có thể đi gặp ba mẹ hẳn?

Cố Trạch Vũ cảm thấy cô khẩn trương và lo lắng đã nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình vuốt ve, sau đó không chút để ý nói: “Không cần khẩn trương, bọn họ thật sự rất thích em, ấn tượng với em vẫn luôn rất sâu sắc.”

“Cũng lâu rồi mà? Đúng rồi, bây giờ em có phải là quá tiêu tụy hay không? Tốt nhất là em nên về nhà thay một bộ quần áo khác, trang điểm một chút đúng không? Ba mẹ anh thích con gái ăn mặc kiểu gì?” Hàn Lăng Sa níu lấy ngón tay hẳn khẩn trương hỏi.

Cố Trạch Vũ vui vẻ bật cười, dáng vẻ này của cô khiến hẳn cảm thấy rất hạnh phúc: “Sa Sa của anh là tiểu công chúa xinh đẹp nhất cõi đời này. Bất kể lúc nào cũng rất xinh đẹp, không cần trang điểm, tùy tiện mặc gì cũng rất đẹp mắt.”

Hàn Lăng Sa tự nhận mình không xinh đẹp đến mức độ kia, bĩu môi với anh, dáng mặt phớt lờ: “Như vậy em có thể mang một cái bao bố đi gặp bọn họ sao?”

Bao bố: những chiếc bao lớn làm bằng đay...

Cố Trạch Vũ bật cười sang sảng: “Dù sao anh cũng không ngại, đã thấy tâm ý của em...”

Bởi vì tiếng cười này, mấy người xung quanh và nữ tiếp viên hàng không đều nhìn về phía bên này, Bí thư Phương cau mày quở nhẹ: “Có đáng về quần nhân một chút có được không?”

Cố Trạch Vũ lúng túng sờ mũi, sau đó ngồi thẳng lưng, nắm tay Hàn Lăng Sa không dịch chuyển.

Lúc máy bay tới thành phố G, sớm đã có những người chờ. Sau khi lên xe, Bí thư Phương hỏi Hàn Lăng Sa là về nhà trước hay đến bệnh viện, sau đó đầu đầu thấy Hàn Lăng Sa nhìn về phía Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ đầu tiên lấy điện thoại gọi cho ba mẹ mình sau đó bảo tài xế đến bệnh viện.

Trước khi vào phòng bệnh, Hàn Lăng Sa bị Cố Trạch Vũ kéo lại, vội vã kể cho cô biết Hàn Hành Viễn đã biết chuyện giữa bọn họ, sau đó thì bị giọng nói kích động của mẹ cắt đứt.

“Ai nha, đây chính là tiểu công chúa sao?”

“Mẹ, mẹ không cần phải làm như vậy, sẽ dọa người ta...” Cố Trạch Vũ vội vàng vươn tay ngăn cản lão thái thái nhà mình.

“Tên nhóc đáng chết này, sao lại nói vậy?” Cố phu nhân vỗ vỗ cánh tay Cố Trạch Vũ, kéo Hàn Lăng Sa đến bên cạnh mình, “Cháu đừng để ý đến nó, nó chính là thích làm ngược với cha nó... Tiểu công chúa, hơn mười năm không gặp, cháu thật xinh đẹp...”

Hàn Lăng Sa bị lời nói của bà làm cho sặc, thở đều rồi mới cười nói: “Nào có ạ... Cô mới càng ngày càng có khí chất. Đã nhiều năm như vậy vẫn không già đi, vẫn giống năm đó.”

“Lời đùa bé này không thể là sự thật rồi... Trước thì nói là càng ngày càng có khí chất, sau lại nói giống năm đó...” Nhân viên ngoại giao chính là khác biệt, đối với lời nói của người khác rất khắt khe.

“Ý cháu không phải như thế, cô à, cháu...” Hàn Lăng Sa có chút lúng túng, lại không tìm ra cách để giải thích cho hợp lý, đành dờn ánh mắt cầu cứu Cố Trạch Vũ.

“Mẹ... Sao mẹ lại bày ra dáng vẻ của công tác áp dụng lên người ta như thế? Người ta chỉ là muốn khen mẹ thôi mà...”

Cô phu nhân rõ ràng nhìn thấy hai người trao đổi ánh mắt cho nhau, trong lòng rất cao hứng. Xem ra hai người là thật sự đến với nhau, trên mặt còn cô làm ra vẻ trách móc: “Nhìn xem, có cô dâu là quên mẹ ngay...”

Hàn Lăng Sa càng thêm đỏ mặt, trong khoảng thời gian ngắn càng thêm căng thẳng, chân tay cũng không biết phải đặt thế nào..

Cô phu nhân vừa cười vừa dắt cô đi vào phòng bệnh, hóa giải không khí: “Cô chỉ chọc nó thôi, nha đầu, cháu đừng để ý... Tên tiểu tử cô sinh ra có đức hạnh gì cô đều biết rõ. Nếu nó dám khinh dễ cháu, cháu phải nói ngay với cô, để ba nó cho nó ăn đòn! Nói cho cháu biết, ba của nó đánh người rất hung ác!”

Hàn Lăng Sa cúi đầu ngượng ngùng cười: “Anh ấy đối xử với cháu rất tốt.”

Ngoài mặt tuy là dáng vẻ này, nhưng trong lòng cô rét lạnh, ba của hấn thật khủng bố như vậy sao? Không phải là rất nghiêm túc đấy chứ? Có phải là rất khó chung sống không? Có thích kiểu con gái như cô không?

Cổ Trạch Vũ đi ở phía sau, thấy cô cúi đầu cũng biết lại đang suy nghĩ linh tinh, đi lên vài bước tới bên người cô, nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay cô. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt hấn vô cùng kiên định lẫn dịu dàng, trong lòng cũng dễ chịu không ít.

Chương 34

Hàn Lăng Sa đẩy cửa bước vào, nháy mắt trông thấy Hàn Hành Viễn và Đường Mỹ Linh thì có chút ngưng ngững, lúng túng cúi thấp đầu. Cố phu nhân đẩy cô lên trước giường bệnh, cười cười hòa giải: “Lão Hàn, Trạch Vũ nhà chúng tôi đã đưa bảo bối tiểu công chúa về, bây giờ anh cũng yên tâm rồi chứ?”

Đường Mỹ Linh thấy Hàn Lăng Sa từ lúc này đến giờ không nói gì, cho là sự tồn tại của mình khiến cô mất hứng, thay gối cho Hàn Hành Viễn xong, lấy cớ đi ra ngoài một chút. Hàn Hành Viễn thấy Hàn Lăng Sa dùng ngón tay vân vê vạt áo, không thể làm gì khác hơn là thở dài, gật đầu.

“Dì...” Hàn Lăng Sa thấy Đường Mỹ Linh sắp ra khỏi phòng bệnh mới há miệng nói, “Con có lời muốn nói với dì và ba...”

Đây là lần đầu tiên Hàn Lăng Sa dùng giọng điệu ôn hòa lễ độ này nói chuyện với bà, Đường Mỹ Linh nháy mắt run lên, chạm đến ánh mắt Hàn Hành Viễn mới phản ứng được, gật đầu một cái, nhỏ giọng trả lời: “Được.”

Phu nhân Cố thấy tình huống như vậy, kéo con trai mình, cười nói: “Hiện tại gia đình mọi người đoàn tụ, chúng ta cũng không nên quấy rầy. Tiểu tử này vừa trở về, tôi còn phải kéo đến nơi nào đó không người để tra hỏi một chút. Nếu cứ làm việc không biết điều, tôi thấy cũng khá cấp bách. Anh xem, lão Cố đi quân khu kia vẫn chưa thấy trở lại, tiểu công chúa, tối nay chúng ta ăn tối cùng nhau đi, xem chừng lúc đó ba nó cũng vừa về tới.”

“Mẹ... Buổi chiều con còn phải quay lại huấn luyện, mẹ không biết con đã đi bao nhiêu ngày rồi sao?” Cố Trạch Vũ nhìn đồng hồ trên tay một chút, “Cũng sắp đến giờ ăn trưa, hay là cùng đi ăn trưa vậy...”

“Con gấp cái gì?!” Cố phu nhân giận trách anh, “Vậy được, tôi đi gọi điện thoại cho lão Cố...”

“Chị dâu, không cần phiền toái như vậy...” Hàn Hành Viễn dĩ nhiên biết hai mẹ con một tung một hứng là vì cái gì, nhanh như vậy đã muốn quyết định, mình đương nhiên là không đồng ý rồi, “Tiểu công chúa mới quay lại, nên để con bé nghỉ ngơi một chút, chúng ta cứ từ từ, đợi tôi xuất viện rồi cùng nhau họp mặt được không?”

“Ai ya... còn phải chờ đến lúc nào? Tôi thấy hôm nào đó cũng không bằng hôm nay, dù sao hiện tại lão Cố cũng đang ở thành phố G, quyết định đi hôm nay luôn.” phu nhân Cố dời ánh mắt đến Hàn Lăng Sa, “Tiểu công chúa, cháu thấy sao?” Ngoài miệng hỏi, cánh tay cũng lặng lẽ chạm vào con trai mình, ý bảo anh nói đôi lời.

“Chú Hàn, nếu không phải sắp diễn ra quân diễn, lần này cháu về, có lẽ phải đợi sau khi quân diễn kết thúc mới có cơ hội. Ba mẹ cháu cũng khá bận rộn, nên là để buổi trưa hôm nay đi ạ.” Vừa nói vừa đem ánh mắt cầu cứu Hàn Lăng Sa.

Hàn Hành Viễn đang định mở lời cự tuyệt, đã nghe thấy giọng nói của tiểu công chúa: “Đúng vậy, thời gian sau khi con quay về trường học cũng sẽ rất bận, chắc cũng sẽ không có thời gian, cứ để trưa nay vậy.”

Con gái mình cũng đã nói thẳng như vậy, Hàn Hành Viễn cũng không tiện nói, chỉ có thể buồn buồn gật đầu, phu nhân Cố lại cười rất hả hê, kéo Cố Trạch Vũ đi ra ngoài đặt chỗ trước.

“Ba, ba không cần chinh Cố Trạch Vũ nữa. Lần này anh ấy cũng đã chạy đôn chạy đáo suốt ngày đêm, cũng không dễ dàng gì.” Hàn Lăng Sa cầm một quả táo, ngồi ở mép giường gọt vỏ.

“Hừ, tiểu tử kia vừa nhìn đã thấy đáng vẻ xấu xa rồi!” Hàn Hành Viễn hừ lạnh một tiếng, “Tiểu công chúa, nghe lời ba khuyên, cách xa cậu ta một chút, cậu ta căn bản không phải là người tốt.”

Hàn Lăng Sa bật cười, đã nhiều tuổi thế rồi sao còn như đứa bé vậy cơ chứ?

“Lão Hàn, tôi thấy người ta cũng không tệ, không những là một đoàn trưởng, gia thế lại tốt như vậy,... Mấy ngày nay cũng đã khổ cực rồi, coi như cũng

là... hạ xuống một bậc. Ông luôn không đối tốt với cậu ta, người ta trong lòng khẳng định cũng không chịu nổi...” Đường Mỹ Linh đứng một bên không biết nên làm gì, chỉ có thể khuyên Hàn Hành Viễn, khiến cho không khí bớt lúng túng.

“Cậu ta không tệ? Là cậu ta...” Hàn Hành Viễn vẫn chưa nói hết đã bị Hàn Lăng Sa cắt ngang.

“Ba, con và anh ấy đang qua lại với nhau.”

“Ba biết! Buổi sáng hôm đó con vừa đi, tiểu tử kia đã thú nhận với ba! Nếu không thì ba có thể nghĩ đến chuyện gặp cậu ta sao?” Hàn Hành Viễn trừng mắt to, dáng vẻ rất giận dữ.

“Con muốn được hạnh phúc...” Hàn Lăng Sa yên lặng một chút, “Con cảm thấy anh ấy có thể cho con hạnh phúc...”

Một ngày nào đó sau này, lúc Hàn Lăng Sa nhớ đến những lời này chỉ cảm thấy thật trào phúng. Cô tự cho là mình đã tin đúng người, nhưng rốt cuộc nguyên nhân là từ đâu cơ chứ? Anh giấu giếm, còn bản thân lại quá đơn giản sao?

Hàn Hành Viễn há miệng, vẫn không nói ra được một chữ nào. Cô nói anh sẽ cho cô hạnh phúc, như vậy mình còn lý do gì để ngăn cản đây? Hạnh phúc, là hy vọng lớn nhất ông dành cho cô. Chỉ cần cô hạnh phúc, như vậy thì ông cũng không còn điều kiện gì nữa.

Hàn Lăng Sa chia nửa quả táo, một nửa cho Hàn Hành Viễn, còn một nửa thì do dự chốc lát rồi đưa tới trước mặt Đường Mỹ Linh.

Hàn Lăng Sa rút khăn giấy lau tay, mà Hàn Hành Viễn và Đường Mỹ Linh mỗi người cầm nửa quả táo trong tay, không hiểu ý nhìn Hàn Lăng Sa.

Hàn Lăng Sa bị hai người nhìn có chút ngượng ngùng, chậm rãi ném khăn tay vào giỏ rác mới chậm rãi nói: “Khụ khụ... gì nhỉ, con đi lâu như vậy, cũng bị chậm không ít buổi học, đoán chừng ăn trưa xong sẽ quay về trường học. Con đi rồi, trong nhà chỉ có dì giúp việc một người chăm sóc cho ba cũng không

tiện, lính cần vụ nói thế nào cũng là đàn ông, làm việc chắc chắn cũng không thể nào cẩn thận được... Dì Đường trước hết nên dọn vào trong nhà, chăm sóc cho ba cũng dễ dàng hơn.”

“Tiểu công chúa, con...” Hàn Hành Viễn cảm thấy trong lòng có những cảm xúc không thể nhận ra đang xáo trộn, “Con không cần phải tự mình chịu uất ức... Nếu con không muốn cũng không sao cả.”

“Đúng vậy, về sau dì làm xong thức ăn sẽ đưa đến đại viện là được rồi. Thời tiết bây giờ cũng sớm mát mẻ hơn, đi lại nhiều cũng không cảm thấy nóng.” Đường Mỹ Linh đứng một bên nói.

“Con không chịu uất ức,” ngẩng đầu lên, mắt rung rung nước, “Lúc mới bắt đầu, Cô Trạch Vũ đã nói cho con, có phải con đã tự mình suy nghĩ linh tinh hay không, rốt cuộc là con đã cố chấp tin tưởng một màn kia. Từng ấy năm trôi qua, là con đã tùy hứng quá mức, con thực sự xin lỗi... Mấy ngày vừa rồi, con cũng đã suy nghĩ rất nhiều, người thay ba con chăm sóc mẹ con con lâu như vậy, cũng đã đủ rồi...”

“Không đủ, đó là một mạng người, làm sao có thể đủ?”

“Con có thể gọi người là ba không?” Hàn Lăng Sa hít hít mũi hỏi, trong mắt có chút lo lắng, cũng có chút chờ mong.

“Tại sao không thể?” Hàn Hành Viễn nghiêng người, ngẩng đầu sờ sờ mái tóc của cô, “Con vĩnh viễn là tiểu công chúa kiêu ngạo của ba, là con gái ba tự hào nhất.”

Hàn Lăng Sa gật đầu, cố gắng không để nước mắt rơi. Tựa như là nhớ đến cái gì đó, rút ví tiền từ trong túi ra, rút ra mấy thẻ tín dụng đặt ở mép giường: “Những thứ này đều là ba cho con... Học phí sau này, coi như là con mượn của người được không? Đợi đến lúc con tốt nghiệp, sau khi có công việc, con sẽ từ từ trả lại cho người sau... Về phần sinh hoạt phí, tự con sẽ có cách giải quyết.”

Mặt Hàn Hành Viễn biến sắc, nhìn Đường Mỹ Linh để bà nhét thẻ vào trong tay Hàn Lăng Sa: “Con nói cái gì vậy?! Con gọi một tiếng ba, chẳng lẽ ba

không nên nuôi con luôn hả? Hơn nữa tiền trong thẻ này cũng không phải chỉ là của ba, còn là tiền của chính phủ dành cho con liệt sĩ, cũng là tiền học phí các chiến hữu Lục liên năm đó dành cho con, còn có một phần... Tiểu công chúa, hiện tại con cũng đã biết, ba cũng sẽ nói thật cho con biết. Thành phố C thực ra không phải là quê quán của mẹ con, là của ba con... Hàng năm chúng ta đi thăm bà ngoại xa nhưng thực ra là bà nội con...”

Tâm tình Hàn Lăng Sa giờ khắc này cảm thấy cơ thể mình giống như bị nâng lên rồi rơi xuống thật mạnh, im lặng một hồi mới tỏ thái độ: “Con sẽ thường xuyên đi thăm bà...”

“Số tiền này, con nên cất đi, đủ cho con dùng đến khi tốt nghiệp...”

“Vâng.”

Đường Mỹ Linh xem đồng hồ, cũng đã gần mười hai giờ, “Cũng sắp đến mười hai giờ, có lẽ Thiếu tướng Cố cũng sắp đưa bọn họ tới. Tiểu công chúa con đừng khóc, đợi lát nữa mắt con sẽ sung lên, có cần lấy nước nóng chườm lên không?”

“Không cần, con đi rửa mặt là được rồi... Ba, ba có thể xuất viện sao? Ý con là cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Để đi đi hỏi bác sĩ.” Đường Mỹ Linh cười, mở cửa đi ra ngoài.

Không lâu sau, Cố Trạch Vũ cũng đã tới, xem ra đã thay một bộ quần áo khác. Mặc dù vẫn là quân trang nhưng lại hết sức thẳng, không giống như bộ lúc trước, có rất nhiều nếp nhăn.

“Chú Hàn, cháu tới đón mọi người đến khách sạn, ba mẹ cháu đều đã chờ ở đó.” Cố Trạch Vũ cười nhã nhặn.

“Ừ, “ Hàn Hành Viễn cố ý đuổi Hàn Lăng Sa, “Con đi xem dì Đường, sao lâu như vậy còn chưa trở lại?”

Hàn Lăng Sa đứng đó nhăn nhó, nhìn Cố Trạch Vũ rồi lại nhìn Cố Trạch Vũ, dáng vẻ rất lo lắng. Hàn Hành Viễn thấy thế, vung tay lên nói: “Con yên tâm,

ba nhớ lời con, sẽ không làm khó cậu ta.”

Hàn Lăng Sa lúc này mới yên tâm đi ra khỏi phòng bệnh.

“Ngồi đi.” Hàn Hành Viễn liếc mắt Cố Trạch Vũ quân tư tiêu chuẩn đứng bên cạnh, “Cậu cũng đừng bày ra dáng vẻ đứng chính thức như vậy. Có lẽ trong lòng cũng đang mắng tôi vài ngàn lần!”

“Không có.” Cố Trạch Vũ thở ra một hơi, thân thể tỉnh táo lại, giải thích.

“Đều là quân nhân, cũng nên nói chuyện thẳng thắn, không nói những chuyện vòng vo nữa! Những chuyện trước kia, tôi cũng sẽ không tra cứu cậu. Tiểu công chúa nói nó đã xác định ở bên cạnh cậu. Tôi cũng hết cách rồi. Chẳng qua cậu cũng phải nhớ kỹ cho tôi! Hàn Hành Viễn tôi chỉ có một đứa con gái như vậy, tôi sẽ chịu nổi nó phải chịu uất ức rơi nước mắt. Nếu cậu thật sự quyết định muốn kết hôn với nó, phải xử lý sạch sẽ những chuyện trước kia cho tôi! Nhưng nếu về sau nó tìm đến tôi khóc lóc kể lể, dù là nguyên nhân gì, tôi cũng quyết định không tha thứ cho cậu, sẽ không có chuyện đơn giản thế này!”

“Cháu hiểu rõ,” Cố Trạch Vũ ngồi trên ghế salon, đôi tay đặt quy củ trên đầu gối, lưng thẳng tắp, “Đối với những chuyện trước kia ở Bắc Kinh, cháu rất xin lỗi. Cháu biết dù có nói xin lỗi cũng không thể xóa đi sự thật kia, nhưng cháu xin đảm bảo, trong cuộc sống này, nhất định đối xử tốt với cô ấy, yêu cô ấy, cho cô ấy hạnh phúc!”

“Những lời nói này của cậu tôi cũng đã nhớ kỹ!” Hàn Hành Viễn gật đầu, “Về chuyện đến Bắc Kinh, tôi tôn trọng ý nguyện của tiểu công chúa. Nếu nó muốn đi, tôi cũng không có ý kiến gì...”

“Cháu cũng tôn trọng ý muốn của cô ấy. Nếu cô ấy muốn ở lại thành phố G, cháu cũng sẽ ở lại.”

“Ừ.”

Đúng lúc này, Hàn Lăng Sa nhanh chóng đi vào: “Được rồi, đi ăn cơm thôi, con chết đói rồi!”

Hàn Hành Viễn cười cười: “Có cần phải gấp gáp như vậy không? Ba thật sự không làm gì hấn...”

Hàn Lăng Sa ngọt ngào gọi một tiếng “Ba”, có chút kéo dài như làm nũng, vừa như có chút như xấu hổ.

“Được rồi, được rồi, đi ăn thôi, bác sĩ nói có thể ra ngoài một lát chứ?”

“Ừ, chỉ là ăn xong còn phải quay lại quan sát mấy ngày.” Đường Mỹ Linh giải thích.

“Ay... Một năm sống mà chỉ tính đến một ngày đây...”

Người trong phòng đều nở nụ cười. Hàn Lăng Sa cảm thấy trước đây chưa có cảm giác thỏa mãn như vậy...

Chương 35: Chia ly

Mấy người vừa bước vào phòng, Hàn Lăng Sa liền bị một cánh tay to lớn nào đó kéo ra khỏi cửa. Cô kinh ngạc, vội vàng kéo ống tay áo Cố Trạch Vũ bên cạnh. Cố Trạch Vũ cũng là sợ hết hồn, một tay ôm hông cô, một tay đỡ bả vai cô, che chở cô ở trong ngực.

“Cố Trạch Vũ! Tay con đặt ở đâu vậy?!” một giọng nói trầm thấp vang lên, Cố Trạch Vũ nghe vậy đang hoảng dờn tay đi, buông xuống hai bên người.

Hàn Lăng Sa nghi ngờ nhìn sang, thấy một khuôn mặt tương tự Cố Trạch Vũ cũng là một thân quân trang, nhìn thấy phu nhân Cố đứng bên cạnh người đó mặt cười như không cười, cô cũng đoán được thân phận của người đó. Quả nhiên giọng nói bất mãn của Cố Trạch Vũ bên cạnh mình vang lên đã xác nhận phỏng đoán của cô.

“Ba, sao ba lại đi dọa người khác vậy, cô ấy chỉ là một cô gái, làm sao chịu đựng được bị ba mạnh mẽ lôi kéo cơ chứ!”

Thiếu tướng Cố còn chưa kịp mở miệng, phu nhân Cố đã cười: “Sao vậy? Tôi nói ông biết, con trai ông lần này thực sự đã động lòng rồi. Vì người ta mà đau lòng như vậy, tôi bị ông kéo qua kéo lại cũng không thấy nó cau mày lần nào.”

“Mẹ...” Cố Trạch Vũ thấy Hàn Lăng Sa càng xấu hổ đứng đó, không khỏi càng thêm thương yêu.

“Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa. Xem ánh mắt hai cha con, thật sợ rằng sẽ ăn thịt tôi mất!” phu nhân Cố đi tới bên cạnh Hàn Lăng Sa, thân thiết kéo tay cô, “Đã dọa cháu rồi sao? Đáng vẻ kia của ba nó, chỉ là do nhiều năm đã qua không gặp cháu nên có chút kích động. Cô nghe thấy tiếng bước chân, nói là mọi người đã tới, ba nó còn tưởng rằng là Trạch Vũ vào trước nên đã ra tay hơi mạnh... Cháu đừng để ý, ông ấy chính là người duy nhất, yên tâm đi, Cố Trạch Vũ nhà chúng ta không như vậy...”

“Cô à, không sao đâu ạ, cháu biết rồi, không phải là bác cố ý.” Hàn Lăng Sa thấy trong lời phu nhân Cố có chút mập mờ nên cảm thấy khá xấu hổ.

“Cháu không đề ý là tốt rồi... Nếu không đi về, nó lại trách cô. Nói cô đoán linh tinh hại ba nó bắt lộn người.”

“Mẹ...” Cố Trạch Vũ lần nữa mở miệng oán trách, “Tạm thời mẹ đừng nói nữa có được không?”

“Ha ha... cái người này... không nói!” phu nhân Cố giận dỗi ngồi xuống, tức giận chỉ chỉ Cố Trạch Vũ, “Đi gọi thức ăn đi!”

Cố Trạch Vũ nhún nhún vai, đi ra ngoài gọi thức ăn, mà Thiếu tướng Cố lại nhìn Hàn Lăng Sa ngồi xuống sau mới ngồi xuống, mặt tươi cười quan sát một lát, thấy đối phương cúi đầu ngượng ngùng mới cười lớn nói: “Tiểu công chúa, mười sáu năm trước, lúc cháu đi cùng lão Hàn đến Bắc Kinh, cũng không xấu hổ như vậy...”

Hàn Lăng Sa nghe vậy càng thêm xấu hổ, đỏ mặt hé miệng cười, không biết trả lời như thế nào. Ngược lại Hàn Hành Viễn bên cạnh trực tiếp trợn mắt với Thiếu tướng Cố: “Lão Cố, khuê nữ nhà tôi từ khi vào cửa đến giờ đều bị nhóm người của anh nói cho đỏ mặt nhiều lần, nếu là người mà anh yêu thương thì đã đau lòng lâu rồi. Cái gì cũng phải có chừng mực chứ, đừng thấy tôi giờ mới ra bệnh viện, anh mà chọc đến nó, tôi không khách khí đâu!”

“Cái gì mà khuê nữ nhà anh, con bé sớm muộn gì cũng trở thành khuê nữ nhà tôi thôi!” Thiếu tướng Cố nói thẳng, hoàn toàn không nghĩ người khác nghĩ gì, trong lòng nghĩ gì đều nói ra cái đó. Lời này vừa nói ra, những người trên bàn đều cười lên.

Hàn Lăng Sa thấy bốn người bọn họ trò chuyện vui vẻ, mình cũng không chen vào được lời nào, đành ngẩn người nhìn chén đĩa trước mặt, đột nhiên như là nhớ tới gì đó, la lên khiến bốn người đang hàn huyên vui vẻ đều ngoái lại nhìn với ánh mắt ân cần.

“Sao vậy? Có phải thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có...” Hàn Lăng Sa ngượng ngùng vén vén tóc, “Cháu quên mất Ninh Mông...”

“Ninh Mông?” phu nhân Cố ngẩng đầu suy nghĩ chốc lát hỏi, “Là con gái Đông Thành thành phố N sao?”

“Cô biết nó sao?” Hàn Lăng Sa cũng rất hiếu kỳ, thành phố N cũng cách Bắc Kinh không gần, danh tiếng Ninh gia cũng không lớn đến mức độ đó.

“Cô và cô của cô bé là bạn học lớn lên với nhau, quan hệ vô cùng tốt. Theo ngôn ngữ hiện đại của bọn cháu bây giờ gọi là “khuê mật”... Sao vậy? Con bé kia cũng ở thành phố G sao?”

Khuê mật: ý chỉ những người bạn thân thiết đến mức có chuyện gì cũng kể cho nhau nghe. J

Hàn Lăng Sa chưa kịp trả lời, Hàn Hành Viễn đã nói: “Nó là con gái của em gái tôi, ít ngày trước có đến thành phố G tìm con bé chơi, nhưng mấy hôm trước con bé đi nên tôi cũng đã cho nó quay lại trường học rồi.”

“Về rồi sao? Vậy thì tốt...” Hàn Lăng Sa uống một hớp trà giảm áp lực, thấy Cố Trạch Vũ đi vào, cũng không thảo luận vấn đề này nữa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cố Trạch Vũ nói muốn quay lại quân doanh, mà Hàn Lăng Sa cũng nói khi mình đi cũng không xin phép trường học cho nghỉ, kêu gào về trường, còn Hàn Hành Viễn cũng phải về bệnh viện. Mà lúc này bạn bè thân thích của Cố Trạch Vũ hoàn toàn phát huy tác dụng.

Chỉ thấy phu nhân Cố vẫn luôn mang vẻ mặt tươi cười dịu dàng, đầu tiên là nói với Thiếu tướng Cố: “Cũng đến lúc em phải quay về Bắc Kinh rồi, đi đã lâu. Em biết rõ tình cảm chiến hữu hai người rất sâu đậm, không thể bỏ được. Chiều hôm nay hai người cứ ở lại ôn chuyện. Trạch Vũ phải quay về quân doanh, anh cũng không cần đưa bọn em đi... Anh còn không mở cửa xe, chúng ta nên đưa tiểu công chúa về trường học trước.”

Hàn Hành Viễn nói mấy lời cẩn thận, ngay cả trong lòng không thoải mái

cũng không tiện nói gì, chỉ đành lên xe trở lại bệnh viện, dĩ nhiên ánh mắt không bỏ sót nụ cười sâu xa Cố phu nhân dành cho con trai mình.

Sau khi trên xe chỉ còn Hàn Lăng Sa, Cố Trạch Vũ cũng không đưa cô về trường học luôn mà là lái xe linh tinh đến một hẻm nhỏ gần đó. Hàn Lăng Sa liếc mắt nhìn xung quanh, đa số là nhà trệt bỏ hoang, cơ hồ là không có ai, nhướn mày đang muốn hỏi thì Cố Trạch Vũ đã cởi dây an toàn, thăm dò nửa người cô.

Vết chai trên ngón tay anh lau trên gương mặt tinh tế của cô, giọng nói mang theo tình cảm nồng đậm: “Chúng ta đi một lát rồi về. Anh phải đi hơn một tháng, em ở lại trường phải ngoan ngoãn, có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho anh, không cần giấu diếm trong lòng, biết không?”

Hàn Lăng Sa nghiêng đầu suy nghĩ” “Gọi điện thoại cho anh à? Bọn anh không phải nói là không được gọi điện thoại trong lúc tập luyện sao?”

“Còn không phải là sợ em chạy mất sao?!” Cố Trạch Vũ nói xong, hặn hặn cúi người cắn cô một cái trên cổ, “Chính vì em mà anh không tuân thủ kỉ luật nữa!”

Nơi cổ truyền đến chút ẩm ướt, cảm giác tê tê đại đại, cô cười đẩy bả vai anh: “Đừng mà, đến lúc bị phạt thì làm thế nào? Vậy thì em sẽ cảm thấy tội của em rất lớn.”

Cố Trạch Vũ biết là cô lo lắng cho mình, cười nhéo cái mũi nhỏ của cô: “Vậy thì em nên ngoan một chút, đừng để anh lo lắng! Như vậy thì mỗi buổi tối chỉ cần gọi điện báo cáo tình hình cho anh được không?”

“Vâng! Thủ trưởng!”

“Tốt lắm!” hấn cười hôn lên má cô, môi cô rồi dần dần vuốt ve, “Lần đi này, thật lâu nữa mới được gặp nhau. Phải nhanh chóng làm nóng người một chút.”

Hàn Lăng Sa bị anh chọc cười, vươn tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng lung lay hai cái: “Bộ đội các anh có nữ binh không? Đến lúc đó không cho phép đi lung

tung đáp lời các cô kia, nếu không em sẽ để ba em dạy bảo anh!”

“Em ghen sao?” Cố Trạch Vũ cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, “Có em, anh cần gì phải đáp ứng những người phụ nữ khác?” Dứt lời ngay lập tức hôn cô thật sâu.

Ánh mặt trời ngoài kia xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trong xe, vấy lên người Hàn Lăng Sa nhưng cũng bị cơ thể Cố Trạch Vũ che mất một nửa, phản quang tuần nhan của anh. Mái tóc ngắn màu đen vì ánh mặt trời mà dính một chút óng ánh vàng, càng nhìn càng cảm thấy ấm áp. Hàn Lăng Sa nhìn Cố Trạch Vũ để lộ hơi thở dịu dàng như vậy, lại nghĩ đến hai người sắp chia ly lâu như vậy, trong lòng như một hồ thủy điện xả lũ không thể nào ngăn nổi, lao nhanh chạm vào đáy lòng cô.

Cố Trạch Vũ nhận thấy cô không chuyên tâm, nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới của cô, thở hỏn hển nói: “Hôn môi cũng không chuyên tâm sao? Đang suy nghĩ gì vậy?”

Cảm thấy anh không vừa lòng, cô lắc lắc đầu, thở dài, giọng nói như sắp khóc: “Tối nay trở về nữa có được không?”

Anh vươn tay sờ sờ mái tóc dài của cô, “Quân diễn sẽ phải lập tức bắt đầu. Anh là Tổng chỉ huy cho tới bây giờ vẫn không có tập luyện, nếu không đi nữa sẽ bị người ta chê cười. Ngoan nào, sẽ rất nhanh thôi, nhiều nhất cũng chỉ một tháng.”

Hàn Lăng Sa cũng biết càn quấy như vậy là không đúng nhưng cô cũng không muốn hai người tách ra lâu như vậy. Chiếc đầu nhỏ thoáng nhích về phía trước, bờ môi mềm mại của cô dán lên môi anh, nói mơ hồ: “Cố Trạch Vũ, anh nhất định phải làm thật tốt.”

Cô chủ động như vậy anh sao có thể không phối hợp đây? Thời gian chớp mắt, chủ khách bị đổi. Bàn tay anh thủ sẵn ở sau ót cô, để lưỡi anh dễ dàng xâm nhập sâu vào miệng cô, một tay anh vuốt ve dây nịt trong cùng, trực tiếp giải khai trói buộc cho cô, khiến cho thân thể cô càng dán chặt lên cơ thể anh. Hai tay Hàn Lăng Sa cũng chen vào trong mái tóc đen của anh, chậm rãi đè xuống.

Cố Trạch Vũ cảm thấy da đầu có chút tê dại, môi nóng bỏng chỉ muốn hôn cô thêm nữa, hôn đến chỗ sâu nhất của cô, hôn đến mức cô không thở nổi. Lưỡi anh vòng quanh khoang miệng cô, không chỗ nào là không hút, cô mềm mại khiến cơ thể anh từng trận kích động, thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Anh còn cảm thấy chưa đủ, đôi tay ôm sát cơ thể cô, như là muốn đưa thân thể cô hòa nhập với cơ thể anh làm một.

Đợi đến khi cô không còn chút không khí nào để thở anh mới buông cô ra, sờ sờ hết gương mặt ửng đỏ của cô, đến mái tóc dài cắt tĩa của cô rồi mới chỉnh sửa lại trang phục bị anh làm loạn, sau đó ngồi vào ghế lái.

Lúc xe anh dừng trước cổng trường, Hàn Lăng Sa lấu một sợi dây đỏ trên chìa khóa đeo vào chìa khóa của anh, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của anh, cô giải thích: “Đây là cái năm ngoái Lâm Tiểu đi chùa cầu được, nghe nói rất linh... Quân diễn dĩ nhiên rất quan trọng nhưng cũng phải nghĩ đến an toàn, chú ý thân thể, không nên quá liều mạng, được không?”

Nhìn cô lảm nhảm như một cô vợ nhỏ, Cố Trạch Vũ chợt thấy đau lòng.

Dù luyến tiếc đến đâu cũng phải chia ly, hai người lại mè nheo một lát, cho tới khi nhiều người xung quanh dòm ngó vào hai người bọn họ ở trong xe thì Hàn Lăng Sa mới xách đồ xuống xe. Đi vào trường học, lập tức có người gọi cô, quay đầu lại nhìn thì lại là Tần Mặc.

“Sao anh lại ở trường học của bọn em vậy?”

“Trường học bọn em mời anh làm giáo sư tạm thời.” trên mặt Tần Mặc vẫn là nụ cười dịu dàng như ngày thường.

Chương 36

Trong ấn tượng của Tần Mặc, bất luận trong trường hợp nào nụ cười của Hàn Lăng Sa lúc nào cũng ấm áp, đôi mắt dịu dàng chiếu lên người, nhiệt độ như có thể hòa tan sô-cô-la trên người đối phương, cũng rất ấm áp. Nói thật đối với anh, ấn tượng về Hàn Lăng Sa luôn rất tốt, gia thế không tệ, cũng rất khiêm tốn.

“Là giáo sư chuyên ngành tạm thời của bọn em sao?” Hàn Lăng Sa phục hồi tinh thần, thấy anh ta vẫn mang nụ cười ấm áp nhìn mình, có chút ngượng ngùng, cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Đúng.” Tần Mặc cười, “Chẳng qua là lén lút cũng có thể cho em chiêm cú giáo sư tạm thời miễn phí...”

“Thật?” giọng nói Hàn Lăng Sa tràn đầy niềm vui, “Vậy thì quyết định như vậy đi, đợi đến lúc em hành nghề, em mời anh ăn cơm.”

Tần Mặc chỉ cười không nói, nhìn Hàn Lăng Sa trước mặt vui vẻ khác thường, trong lòng có chút đắng chát. Mình cũng chỉ có thể bắt được một chút ánh mắt của cô trên phương diện này thôi. Có lúc, anh cảm giác mình giống như một tên ăn xin đáng thương, chờ đợi cô quăng cho một ánh mắt bố thí. Không phải chưa từng nghĩ đến buông tha, anh biết, Ninh Mông đối với mình cũng có tâm ý. Xem xét kỹ lưỡng trên bất cứ phương diện nào Ninh Mông cũng không thua kém Hàn Lăng Sa. Nhưng mỗi khi nghĩ đến giữa trưa mùa hè năm đó, cô đứng dưới tán cây nở nụ cười với mình, ý nghĩ nào đó của anh cũng biến mất, quyết tâm nào đó cũng từ bỏ...

“Bây giờ anh muốn lên lớp sao?” Hàn Lăng Sa nhìn điện thoại một chút, mới hai giờ chiều, còn chưa đến giờ học, “Bây giờ còn chưa đến giờ học đâu.”

“Hôm nay anh chỉ đến đây xem qua một chút, tránh để đến lúc đó lại bị lạc, không phải là chuyện tốt gì. Sinh viên các em không phải là thích lợi dụng những điều như thế để cười thầy cô giáo sao?”

“VẬY ĐƯỢC, EM DẪN ANH ĐI DẠO.” HÀN LĂNG SA THẤY ANH CHỈ CÓ MỘT MÌNH, LẠI NGHĨ ĐẾN VIỆC ĐÂY LÀ ĐỊA BÀN CỦA MÌNH, CỐ GẮNG HẾT SỨC RA DÁNG CHỦ NHÀ TẬN TÌNH CŨNG LÀ VIỆC NÊN LÀM.

“CÓ THỂ LÀM CHẬM TRỄ CÔNG VIỆC CỦA EM KHÔNG?” TẦN MẶC CẢM GIÁC TRÁI TIM NHƯ NHẢY CUỒNG LÊN, NHƯNG TRÊN MẶT VẪN DUY TRÌ NỤ CƯỜI THANH ĐẠM.

“KHÔNG PHẢI EM VỪA QUAY LẠI SAO. KHÔNG SAO ĐÂU, ĐI THÔI. SỰ PHỤ, EM PHẢI PHỤC VỤ CHO TỐT MỚI ĐƯỢC, ĐẾN LÚC ĐÓ PHẢI DẠY DỖ EM CHO TỐT ĐẤY!” HÀN LĂNG SA NÓI ĐÙA, ĐỔI HÀNH LÝ SANG TAY KHÁC, DẪN TẦN MẶC ĐI DẠO QUANH TRƯỜNG MỘT LÁT.

“SAO LẠI MANG NHIỀU ĐỒ NHƯ VẬY?” TẦN MẶC THẤY CÔ DẠC ĐƯỜNG ĐI KHÔNG NGỪNG ĐỔI TAY, ÂN CẦN HỎI, “NẶNG SAO? ĐỂ ANH CẦM CHO.”

“KHÔNG SAO,” HÀN LĂNG SA LẠI ĐỔI SANG TAY KHÁC, “ĐỀU LÀ ĐỒ ĂN VẶT, KHÔNG NẶNG.”

“QUAN TÂM NHƯ VẬY?” TẦN MẶC CƯỜI NÓI GIỖN, “BẠN TRAI ĐƯA À? MỚI VỪA RỒI ANH ĐÃ NHÌN THẤY EM XUỐNG TỪ MỘT CHIẾC XE... ANH CÒN THẤY NGƯỜI BÊN TRONG LÀ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG MẶC QUÂN TRANG, ĐỪNG NÓI VỚI ANH ĐÓ LÀ BA EM... TỪ GÓC NHÌN CỦA ANH THÌ ĐÓ LÀ MỘT NGƯỜI RẤT TRẺ TUỔI...”

“ANH ẤY MÀ TRẺ TUỔI SAO?” HÀN LĂNG SA CƯỜI, NÓI NHỎ, “ANH ẤY TÊN LÀ CỐ TRẠCH VŨ...”

“CHÍNH LÀ NGƯỜI HÔM QUA Ở SÂN BAY À?” TẦN MẶC VẪN DUY TRÌ NỤ CƯỜI ĐÓ, “LẦN TRƯỚC ANH ĐÃ NHẬN RA.”

“HÌ HÌ...” HÀN LĂNG SA CƯỜI XẤU HỔ GÃI ĐẦU, KHÔNG NÓI GÌ. ĐỐI VỚI CHUYỆN TÌNH CẢM, TỪ TRƯỚC ĐẾN GIỜ CÔ ĐỀU KHÔNG THÔNG MINH. MÀ TẦN MẶC LẠI LUÔN LÀ NGƯỜI RẤT DỊU DÀNG THÂN MẬT KHIẾN CÔ CÀNG KHÔNG THỂ NHẬN RA TÌNH CẢM CỦA ANH. BỞI THEO CÔ, TẦN MẶC ĐỐI VỚI CÔ CHỈ LÀ THÂN CẬN HƠN NGƯỜI KHÁC MỘT CHÚT MÀ THÔI. MÀ SỰ THÂN CẬN NÀY CHỦ YẾU XUẤT PHÁT TỪ VIỆC TRÚ Ở NHÀ NINH MÔNG HAI THÁNG, TỪ ĐÓ MÀ QUEN THUỘC LẦN NHAU.

Đi được mấy nơi, Tần Mặc đề nghị ngồi nghỉ ngơi một chút, trùng hợp lúc này Cố Trạch Vũ điện thoại đến cho cô, Hàn Lăng Sa lấy điện thoại ra, nhìn màn hình hiển thị là Cố Trạch Vũ, nhất thời cười đến hình vòm cung.

“Sao vậy?” giọng nói Hàn Lăng Sa ngọt ngào, cảm giác khóe miệng Cố Trạch Vũ đang cong lên, trong lòng như một loại trà hòa tan, “Anh đến quân doanh rồi sao?”

“Không có đâu!” Cố Trạch Vũ đang cầm vô-lăng, liếc nhìn đồng hồ, “Chắc em sắp vào học rồi đúng không?”

“Ừ, buổi chiều có một tiết học, em đi dạo một chút, anh vẫn đang lái xe à?” Hàn Lăng Sa nghe hắn nói vẫn đang còn ở trên xe, không khỏi trách cứ, “Anh đang lái xe còn gọi điện cho em sao? Chú ý an toàn! Em vừa mới nói với anh, có phải anh đảo mắt liền quên không?!”

Cố Trạch Vũ bị cô trách như vậy, trong lòng vừa cảm thấy vừa ngọt ngào vừa uất ức, “Không phải là anh nhớ em sao.”

“Tạm thời là anh cho em một viên đạn bọc đường! Đồng chí Hàn Lăng Sa vẫn có thể chịu đựng được sự hấp dẫn!” Hàn Lăng Sa cố làm ra vẻ nghiêm túc, nghe hắn nói vậy, giọng nói nhẹ nhàng hơn, “Không phải nói buổi tối có thể gọi điện sao.”

“Chờ anh huấn luyện hết bọn họ còn gọi điện thoại cho em, có lẽ cũng đã khuya lắm rồi, anh làm sao có thể không cho em ngủ cơ chứ.”

Hàn Lăng Sa cười cười, trong lòng vô cùng hạnh phúc giống như chén nước rót vào trong cổ cô, ướt nhẹ, nặng trĩu, thật sự tồn tại cảm giác đặc biệt: “Điện thoại của anh sao em không nhận cơ chứ? Em ở trường cũng không thường xuyên ngủ sớm, anh cứ gọi đến cho em, không quan trọng.”

Tần Mặc nhìn Hàn Lăng Sa cầm điện thoại cười đến nỗi nhìn như kẻ ngốc, trong lòng đau đớn kịch liệt. Mình nên sớm nghĩ đến cô ấy là người ưu tú như vậy, sao có thể không có ai theo đuổi? Trước kia nghe Ninh Mông nói qua, Hàn Lăng Sa ở trụ sở quân đội có một người tên là Tề Thạch theo đuổi cô gần vài chục năm cô đều không chút cảm động. Cho nên anh cũng quá chủ

quan. Anh cho là chỉ cần mình nói thích cô thì cô sẽ lập tức tiếp nhận mình. Cũng vì vậy mà nơi đất khách quê người, anh đã cố gắng học tập chăm chỉ bốn năm. Không ngờ, đợi đến khi anh được cô sùng bái như mong muốn, bên cạnh cô đã có một người vì cô chắn gió che mưa.

“Tần Mặc?” Hàn Lăng Sa cúp điện thoại, thấy anh đang ngẩn người, “Chúng ta còn phải đi dạo tiếp sao?”

“Nghỉ thêm một chút nữa, đi lâu như vậy cũng cảm thấy mệt.”

Hàn Lăng Sa che miệng cười: “Phải tăng cường rèn luyện vào. Anh xem Cố Trạch Vũ, từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng. Luyện tập trong quân đội mấy năm, thể lực bây giờ như con dã thú, hoàn toàn không biết mệt mỏi...” giọng nói Hàn Lăng Sa càng lúc càng nhỏ, nhớ tới tối hôm qua và đêm đó, anh nằm trên người mình, ôm mình ra vào pháp phòng, hoàn toàn không biết mệt mỏi, cô chợt thấy đỏ bừng mặt.

“Hắn cũng là bộ đội như ba em sao? » Tần Mặc làm bộ lơ đãng hỏi.

“Ừ, ba anh ấy ở Bắc Kinh, là chiến hữu của ba em.”

“Em... Bạn trai em... là quân y sao?”

“Quân y? Không phải... Làm sao anh lại cho rằng anh ấy là quân y?” Hàn Lăng Sa bật cười, liền cảm thấy xương cốt và nhiệt tình của Cố Trạch Vũ có chút nào giống quân y không?

“Trước kia không phải em nói là em đặc biệt thích người học y sao? Anh còn tưởng rằng...”

Hàn Lăng Sa giờ mới hiểu là cái gì, trầm mặc một chút, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Em thích người học y là vì mẹ em. Cũng không có nghĩa là, bạn trai em nhất định phải học y...”

Hóa ra là như vậy... Như vậy thì kiên trì từ trước đến nay của mình có nghĩa là gì? Tần Mặc bất đắc dĩ cười cười, nhưng thật sự vẫn không cam lòng... Trong tình yêu mọi người đều bình đẳng. Anh cũng không thừa nhận chủ

động theo đuổi cái gì đó sẽ thua kém người khác một bậc. Huống chi, bọn họ cũng chỉ là bạn bè trai gái thôi. Trước kia không phải mình cũng có một cô bạn gái sao? Chỉ cần có một người bên cạnh mình chính là người mình muốn nhất là tốt rồi.

Hàn Lăng Sa thấy sắc mặt Tần Mặc càng ngày càng khó coi, cũng cảm thấy lời mình vừa nói có chút quá mức, có lẽ là tự mình nghĩ nhiều, người ta cũng chỉ là tiện đường hỏi chút thôi...

“Tần Mặc, anh xem xem, cũng gần ba giờ rồi. Em nên về ngủ trước một chút, vài ngày giằng co hôm nay mới trở về.”

Tần Mặc thấy Hàn Lăng Sa có chút không vui, cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu một cái, nhìn cô trở về phòng ngủ mới rời đi.

Hàn Lăng Sa vừa vào phòng ngủ đã bị một chiêu “thiết sa chương” của Lâm Tiểu lao tới, trực tiếp vỗ vào sau ót, đau đến nỗi cô phải la toáng lên: “Cậu làm gì đấy hả? Định mưu sát sao? Mưu sát cũng phải có kỹ thuật chứ!”

“Thời gian này cậu chạy đi đâu chết rồi hả?!” Lâm tở sợ muốn chết!”

“Tở chỉ ra ngoài đi lòng vòng...” Hàn Lăng Sa tự biết mình đuối lý, không thể làm gì ngoài vuốt vuốt trán, bò lên trên giường.

“A... đây là cậu bỏ trốn à?!” Lâm Tiểu thật sự nổi giận. Đêm đó, Cố Trạch Vũ đưa cô đi, sau đó cô liền biến mất. Sau đó cô lại nhận được điện thoại của Ninh Mông bảo là không thấy cô, sợ Cố Trạch Vũ làm gì cô, vẫn là gọi cho cô, nhưng điện thoại cô từ đầu đến cuối vẫn cứ tắt máy. Xế chiều hôm đó, Ninh Mông trở lại cũng nói là Cố Trạch Vũ đang đi tìm cô. Mấy người trong phòng ngủ đều lo lắng cho cô mất mấy ngày, cho đến khi Ninh Mông thông báo đã tìm được cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tiểu chứng kiến trong nháy mắt, tức giận xông thẳng từ ót, ngoài lo lắng còn có chút sợ hãi: “Cậu đã là bao nhiêu tuổi rồi hả? Đi đâu cũng không nói câu nào! Cậu có biết cậu hù chết bọn mình hay không! Mình còn tưởng cậu bị Cố Trạch Vũ đưa đi đâu, mình còn là thanh niên tốt của thế kỷ mới, mình không muốn vì một chuyện như vậy liền bị cho rằng mình là tông phạm bị xử

tổng vào ngục giam!”

Hàn Lăng Sa lấy áo ngủ ra, chuẩn bị thay: “anh ta có thể làm gì tớ? Tớ chỉ là muốn ra ngoài một chút, quá mệt mỏi... Được rồi, tôi nghỉ ngơi một lát, tối nay mời các cậu đi ăn cơm...”

“Thật à?” Lâm Tiểu thấy Hàn Lăng Sa gật đầu, lập tức quay mặt sang: “Các em. Nhanh lên, báo cáo các địa điểm các em muốn đi ăn, không cần báo khoản về vấn đề tiền bạc, chị Hàn của các em có!”

“Tiểu Tiểu... không phải là cậu muốn tôi phá sản chứ?” Từ khi biết thân thế của mình, Hàn Lăng Sa liền hiểu rõ, bản thân cô giờ không giống như trước kia. Tiền này cơ hồ đều là của những người không có quan hệ gì với cô cho cô, bọn họ không có nghĩa vụ như vậy...

“Làm sao...” Lâm Tiểu đang định chế nhạo đôi câu, đột nhiên mở to hai mắt kêu lên, “Cậu... cậu...”

“Làm sao vậy?” Hàn Lăng Sa đối với thái độ kêu to gọi nhỏ này của cô ấy đã rất quen thuộc.

“Có phải cậu thực sự có chút tiến triển với Đoàn trưởng Cố không?”

“Cái gì à?”

“Ha ha... have a sex! Cậu không cần nghĩ gặt tớ! Vết hôn có thể trải rộng ở cổ cậu trở xuống bụng, còn không phải là tư mật sao, nhạy cảm như vậy... chẳng lẽ không đúng?” Lâm Tiểu vươn tay chọc chọc vết xanh tím trên người cô, “Chắc chắc... nhiều như vậy...”

“Được rồi, đặt xuống, tớ muốn đi ngủ!” Hàn Lăng Sa mặc cỡ đồ bùng mạt, vội vàng mặc áo ngủ, không ngừng đẩy Lâm Tiểu.

Lâm Tiểu cười lớn từ trên giường xuống, “Các em, tối nay chúng ta gọi Đoàn trưởng Cố tới, các em nói được không? Dù gì cũng phải ăn mừng một trận... Lúc này cũng bao lâu đã phát triển đến mức tiếp xúc rồi!”

“Được!”

“Ay... anh ấy đang huấn luyện, không có cách nào đến thị trấn đâu. Mọi người hoặc có thể không ăn, hoặc chỉ có thể mang mình tôi đi thôi!” Hàn Lăng Sa dùng chăn che kín đầu, che kín khuôn mặt hồng hào, buồn rầu nói.

Còn lại ba người đều thất vọng than thở, nhưng không có Cố Trạch Vũ cũng không sao, cũng chờ được một người khách không mời mà đến...

Chương 37: Có gì không đúng?

Hàn Lăng Sa vừa leo lên giường nằm ngủ liền ngủ thẳng đến năm giờ chiều. Lúc cô tỉnh lại, đầu óc có chút choáng váng, nằm trên giường mở mắt một lát mới ngồi dậy.

“Đã dậy rồi sao?” Lâm Tiểu vốn đang ngồi trên giường lên mạng, nghe có tiếng động lập tức dời mắt khỏi mà hình máy tính, “mình còn tưởng cậu sẽ ngủ thẳng đến ngày mai cơ. Vậy bữa tối của chúng ta thế nào đây?”

“Cậu chỉ nhớ đến ăn uống thôi, cũng không sợ biến thành heo à?!” Hàn Lăng Sa vừa thay quần áo vừa cười mắng.

Lâm Tiểu cũng cười hì hì từ giường leo xuống, “Dù sao mình cũng chưa vội gả ra ngoài... không giống như người khác... Ha ha ha... Theo tốc độ này, khai giảng học kì sau có phải sẽ dẫn theo một đứa bé tới không nhỉ?”

“Nào có chuyện đó cơ chứ!” Hàn Lăng Sa tức giận, “Những điều này không thể nói lung tung nha, cậu không nhìn thấy ánh mắt kia của mẹ anh ấy đâu... Thật sự là hận không thể để cho hai chúng tớ kết hôn ngay ngày mai luôn.”

“Ồ, phát triển đến mức gặp ba mẹ rồi cơ à?” Lâm Tiểu cười nhạo, “Nói thật, tớ thật sự cảm thấy tốc độ của Đoàn trưởng Cố nhà cậu cũng quá nhanh rồi... Haz... Lúc hai người này nọ có dùng biện pháp gì không?”

“Không có...” Hàn Lăng Sa yên lặng một chút, mở miệng nói, trong giọng nói có chút không xác định, “Sẽ không có chuyện gì đâu... sẽ không đúng lúc như vậy...”

“Cậu!” Lâm Tiểu day day trán cô, “Cậu chỉ mới có hai mươi tuổi, mới năm hai đại học! Đến lúc đó biết làm thế nào?”

“Nếu không bây giờ chúng ta đi mua thuốc?” Hàn Lăng Sa xem ra có chút luống cuống, “Hôm qua chúng tôi mới... hiện tại có tác dụng không?”

“Tại sao không tác dụng cơ chứ?!” Lâm Tiểu đẩy Hàn Lăng Sa ra cửa, “Cậu cũng chưa qua 24h, làm sao lại không có tác dụng cơ chứ?”

“Nhưng...” Hàn Lăng Sa dừng một chút, nhỏ giọng nói, “Đêm hôm đó, chúng tôi... hơn nữa cũng không dùng biện pháp gì cả, tôi cũng chưa uống thuốc.”

“Cậu quản lần đó làm gì?! Bây giờ phải quản tốt lần này rồi hãy nói!” Lâm Tiểu lôi cô đi được vài bước lại dừng lại, “Vẫn là không nên uống, nếu như... nếu như lần trước hai người đã có, hiện tại sẽ ảnh hưởng đến đứa bé...”

Tâm tình Hàn Lăng Sa lập tức như rơi xuống vực. Nếu quả thật có đứa bé... nhưng mình còn trẻ như vậy, sao có thể làm mẹ một đứa bé? Nghĩ đến những thứ này, trong lòng cô bắt đầu cảm thấy oán hận Cố Trạch Vũ. Dù thế nào đi nữa anh cũng là đàn ông, anh sao không có biện pháp gì cơ chứ?!

Lâm Tiểu nhìn vẻ mặt Hàn Lăng Sa như muốn khóc, lại bắt đầu an ủi cô: “Ài ya, tớ vừa rồi chỉ là động kinh lên thôi, đó chỉ là kết quả trên phim truyền hình, sao có thể chuẩn xác đúng với cậu và Đoàn trưởng Cố như vậy, cậu cũng biết tỉ lệ này cũng rất cao mà? Không thể chuyện gì anh làm cũng đúng hoàn toàn được! Được rồi, không nên lo lắng nữa, đi ăn cơm đi, chết đói mất thôi!”

Hàn Lăng Sa hít hít mũi, gật đầu, gọi hai em cùng phòng, đến một quán lẩu cách trường không xa. Quán lẩu vốn thích hợp cho mấy người cùng ăn, bốn cô gái ngồi chung một chỗ, cười đùa ríu rít cùng khí nóng bốc hơi lên, hết sức náo nhiệt.

“Hàn Lăng Sa...” giọng điệu dịu dàng quen thuộc.

Hàn Lăng Sa vừa ngẩng đầu lên đã đối mặt với cặp mắt dịu dàng hơi mỉm cười. Bởi vì chuyện khi chiều cô cảm thấy gặp mặt sẽ có chút lúng túng, chỉ là người ta không thèm để ý chút nào, chủ động chào hỏi, cô lại cảm thấy bản thân có phải quá hẹp hòi hay không.

“Tần Mặc, anh cũng tới ăn lẩu à?”

“Ừ, “ Tàn Mặc giản lược ý, nhìn qua bốn cô gái, “Đột nhiên anh muốn ăn lẩu, nhưng vì không phải người ở đây nên không quen thuộc lắm, lại không có người cùng đi, đành một mình tới đây.”

Nghe anh nói là đến một mình, Hàn Lăng Sa đơn giản là lễ phép nói tiếp, “Vậy muốn ăn cùng nhau không?”

Lâm Tiểu nghi ngờ nhìn Tàn Mặc một cái, nhìn phản ứng của Hàn Lăng Sa, người đàn ông này có vẻ cũng khá quen thuộc với cô. Theo lý thuyết, nghe đến câu hỏi lễ tiết như vậy, đối phương phải là cự tuyệt mới đúng, ai ngờ, Tàn Mặc lại cười trả lời “Được!”

Hàn Lăng Sa rõ ràng cũng ngây ngẩn cả người, cô cơ bản không nghĩ đến Tàn Mặc sẽ phản ứng như vậy. Nếu lời đã nói ra, cô cũng không thể làm gì khác hơn là gọi phục vụ cho thêm một chỗ nữa.

Lúc đầu, mọi người trong bàn đều im lặng không nói lời nào. Sau khi phục vụ mang bát đĩa ra, Tàn Mặc vừa đảo đảo dầu trong đĩa vừa nói, “Đều là bạn học cả sao?”

“À,...” Hàn Lăng Sa giờ mới nhớ tới phải giới thiệu một chút, “Đúng vậy, học đều là bạn cùng phòng của em, đây là bạn cùng lớp Lâm Tiểu, hai người này là sinh viên năm nhất. Người này là Tàn Mặc, hàng xóm lâu năm của Ninh Mông, bây giờ là giáo sư tạm thời của trường chúng ta.”

“A..” Lâm Tiểu luôn là người cực kì bình tĩnh, “Ăn trước đi, chúng ta còn phải về sớm một chút, chỗ này không dễ dàng thuê xe đâu.”

“Anh có lái xe tới, anh sẽ đưa các em về trường.” Tàn Mặc nhanh chóng tiếp lời.

Lâm Tiểu giống như chợt hiểu ra cái gì đó, nở nụ cười: “Vậy thì thật phiền Tàn giáo sư quá? Nếu để cho Đoàn trưởng Cố nhà cô ấy biết chúng ta mang theo cô ấy lên xe người đàn ông khác còn không bẻ xương bones em đây à?”

Cô vừa nói, mọi người đều nở nụ cười, Tàn Mặc vẫn không thay đổi nụ cười nhìn Lâm Tiểu, cô bé này xem ra rất vừa ý Cố Trạch Vũ.

“Tiểu Tiểu, nếu như tôi nói những điều cậu nói cho Cố Trạch Vũ, cậu nói xem anh ấy sẽ vui mừng hay tức giận?” hai gò má Hàn Lăng Sa đỏ bừng, đôi mắt to trong suốt, từ góc độ Tần Mặc nhìn sang, trùng hợp là thấy một phần ba tươi cười của cô, cứ nhỏ nhỏ như vậy khiến Tần Mặc nhớ tới một câu thơ.

‘Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai...’

“Đương nhiên là vui mừng rồi... mình giúp anh ấy quản tốt lão bà của mình mà.” Lâm Tiểu đang ăn, hai má phồng ra.

“Nhưng là, nói như vậy không phải là cậu khiến anh ấy bị mất mặt sao? Anh ấy đâu có hẹp hòi đến mức ấy?” Hàn Lăng Sa uống ly nước, giống như đang lăm bằm lăm bầu, hoặc như đang nhìn về phía bọn họ thề, “Cố Trạch Vũ ở phương diện này dĩ nhiên là có tự tin rồi, ngoài anh ấy ra, làm gì còn người khác?”

Tần Mặc nghe những lời này, mặt vẫn tươi cười nhưng trong lòng thực ra đang rất ghen tỵ, không cam lòng như là cớ đại bình thường sinh trưởng tốt, che giấu trái tim vốn có.

“Vào nhà vệ sinh với mình đi!” Lâm Tiểu kéo tay Hàn Lăng Sa hướng vào nhà vệ sinh, “Sa Sa, mình cảm thấy Tần Mặc đó có gì đó không đúng.”

“Không thể nào?” Hàn Lăng Sa thoải mái nở nụ cười, “Cậu vừa gặp người ta chưa được bao lâu, làm sao biết được anh ấy không bình thường? Hơn nữa, mấy ngày ở nhà Ninh Mông, tôi cảm thấy anh ấy rất tốt, rất biết chăm sóc người khác.”

“Anh ta là người vốn rất quen thân sao? Mình nhìn thấy không giống lắm, hơi ân cần quá, cũng không đúng lắm!” Lâm Tiểu dùng khăn thấm nước, xoa xoa gò má ửng đỏ, “Dù sao cậu cũng chú ý chút đi, nghĩ xa hơn một chút cũng không phải là chuyện gì tốt.”

“Cậu nói xong giống như đem đánh đồng tôi với anh ấy là cùng một kiểu người!” Hàn Lăng Sa cười nghi ngờ, “mình sẽ không tự ki đến mức ấy đâu, lúc chiều chút nữa còn bị xấu mặt... Thôi, không nói nữa, nhanh đi ăn rồi về

trường một chút, đợi lát nữa lại phiền người ta.”

Hai người quay lại bàn, vẫn là cười cười nói nói như cũ, không có cái gì bất thường, trong bữa tiệc, hai cô bé vẫn đang nói đùa với Tần Mặc, mà đề tài của Lâm Tiểu luôn là về Cố Trạch Vũ. Điều đó không ngừng chọc cho Hàn Lăng Sa oán trách, nói Lâm Tiểu mở miệng đều là anh. Mấy người cười nói, cũng nhanh ăn xong bữa ăn.

Tần Mặc kiên trì nói muốn đưa họ về trường, hai đứa nhóc cười vô cùng rạng rỡ, xem ra rất thích dáng vẻ dịu dàng, thân sĩ của Tần Mặc. Lâm Tiểu và Hàn Lăng Sa liếc mắt nhìn nhau, hai người trước sau như một, sau đó nhìn Tần Mặc cười lễ phép nhưng cũng xa lánh: “Bọn em cũng vừa mới ăn xong không được bao lâu, hiện tại vẫn còn sớm, bọn em muốn đi bộ một chút để tiêu hóa cho dễ... Anh cứ đi trước đi, không cần phải để ý đến bọn em...”

Tần Mặc há miệng đang định nói, Lâm Tiểu đã giành phần trước, “Đúng vậy đây! Đến lúc đó, nếu không có xe, chúng em sẽ gọi cho bạn trai cô ấy, hể gọi là tới!”

Hàn Lăng Sa đen mặt, mà mặt Tần Mặc cũng càng đen thui, xem ra là rất mất hứng, vội vã quay đầu xe.

Lâm Tiểu nhìn đuôi xe mất hút, hừ lạnh khinh thường, lôi kéo Hàn Lăng Sa hét lên: “Tớ hoàn toàn không có cảm hứng, đi dạo một chút... chúng ta tiếp tục đi đến nơi nào đó chiến đấu, đi ăn vặt nào!”

Hàn Lăng Sa biết trong lòng cô không thoải mái với Tần Mặc, cho nên vừa rồi cũng không ăn nhiều, muốn sớm đuổi Tần Mặc đi. Thấy hai đứa nhóc vẫn chưa hết hứng, thờ dãi, chặn một chiếc xe đi đến phố ăn vặt thành phố G.

Bốn cô gái vừa đúng tuổi thanh xuân, dọc đường cứ tranh cãi ầm ĩ, từ đầu đến cuối phố ăn vặt, Hàn Lăng Sa nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, sờ sờ cái bụng trống rỗng được lấp đầy không ít, “Hiện tại được rồi chứ? Ăn thêm chút nữa tôi sẽ ói ra mất!”

Lâm Tiểu cười thỏa mãn: “Hắc hắc... Tới nay tớ thực sự rất sáng khoái... Em gái à, lần sau nhớ mang theo Cố Trạch Vũ nhà em tới, chúng ta chiến đấu lần

nữa!”

“Còn ăn? Có phải cậu muốn tôi phá sản hay không?”

“Nào có? Ay... vị kia nhà cậu tiền lương có cao không?”

“Không biết, chắc là cũng được. Sau khi tốt nghiệp tớ sẽ nhanh chóng đi tìm việc, hai người chắc là đủ.”

“Sớm nghĩ đến chuyện kết hôn như vậy sao?” Lâm Tiểu quay đầu nói với hai người còn lại, “Các em nên đi theo chị Hàn nhà chúng ta học hỏi một ít, cũng phải mắt nhắm mắt mở. Hai người cũng đã tính đến chuyện kết hôn rồi, còn là trai đẹp cực phẩm nha...”

Trong tiếng cười quái dị của Lâm Tiểu, Hàn Lăng Sa bắt đầu dĩ giật giật khóe miệng: “Bởi vì tôi muốn có hạnh phúc... tôi nghĩ bọn họ cũng muốn nhìn thấy tôi hạnh phúc...”

Chương 38: Nói mơ

Quay lại phòng ngủ, bụng của bốn người vẫn còn tròn trịa, cũng đã mười một giờ khuya rồi nhưng vì ăn nhiều quá không tiêu hóa được nên ngủ không yên. Hàn Lăng Sa nhìn thời khóa biểu, tiết học ngày mai còn rất nhiều, nghĩ tới hay là lên mạng xem phim một chút, có lẽ sẽ ngủ được.

Mới vừa xem được một lát, điện thoại đã reo lên, Hàn Lăng Sa vừa nhìn thấy là Cố Trạch Vũ lại cười vui vẻ, khiến cho Lâm Tiểu phải dùng một giọng kinh hãi nói: “Con gái đang yêu như người trúng tà, cười như những kẻ ngốc không sao giải thích được...”

Hàn Lăng Sa không để ý tới lời cô, dù sao tâm trạng mình vẫn tốt: “Sao đã sớm như vậy đã gọi rồi? Không phải anh nói rất khuya mới có thể gọi điện sao?”

“Sợ làm phiền em ngủ nên anh đã gọi trước.”

Giọng nói bên tai trầm ấm, đêm tối hôm ấy dường như trở thành một đêm yên bình nhất.

“À, hôm nay anh...” Hàn Lăng Sa vẫn chưa nói hết câu đã nghe thấy Cố Trạch Vũ bắt ngờ rống lên:

“Mẹ nó! Mấy cậu bên kia chạy thế nào vậy?! Đội nào không chạy nghiêm túc đấy?! Ông đây mới đi chưa được bao lâu, chạy bộ cũng không xong là sao hả?! Các cậu chạy mười vòng sân cho tôi!”

Hàn Lăng Sa chưa từng nghe Cố Trạch Vũ chửi tục bao giờ, giờ phút này nghe ở bên kia điện thoại chửi mẹ nó, trong lòng ít nhiều có chút rung động. Trước kia cô cũng từng khiến anh nổi giận, nhưng vẫn chưa từng thấy anh mắng người khác như vậy. Có phải là về bộ đội sẽ hiện nguyên hình không?

“Em vừa nói gì?” Cố Trạch Vũ lúc này mới chú ý đến di động. Ý thức được

vừa mới rống giận như vậy, anh ho nhẹ hai tiếng mới mở miệng nói.

“Anh làm sao lại dữ dằn như vậy? Còn chạy mười vòng... Cũng không sợ một ngày nào đó bọn họ sẽ lật đổ bạo quân là anh sao?”

“Không phải em không biết, bộ đội phải dựa vào việc rống lên. Nếu em không rống lên, sẽ không có ai nghe lọt...”

“Hừ, anh còn chửi bậy nữa, em nghe thấy rồi.”

“Vậy thì sao? Thủ trưởng sẽ không phê bình anh chứ?” Cố Trạch Vũ vừa cười vừa hỏi.

“Khụ khụ... Em nào dám?” Hàn Lăng Sa tắt máy tính, thay quần áo rồi nằm xuống, “Hôm nay anh huấn luyện thế nào?”

“Xem đi, câu nói đầu tiên đã bộc lộ rất nhiều thiếu sót rồi.” Cố Trạch Vũ chặc chặc hai tiếng, cố ý đùa cô, “Huấn luyện đầu thế ngày một ngày hai mà biết được kết quả. Có câu nói, “nuôi binh ngàn ngày, dụng binh một giờ” chính là đạo lý này! Tiểu đồng chí, không phải em định moi móc thông tin nội bộ từ người khác đây chứ, may mà anh và em là người cùng thuyền...”

Hàn Lăng Sa bắt mắt nhìn anh khi dễ mình, uất ức mở miệng: “Em cũng không phải là người trong quân đội, em sao biết được? Hơn nữa, chỉ cần có anh ở đây là được rồi chứ sao...”

Cố Trạch Vũ nghe những lời này, tim cũng âm lên, giống như có một trận nham thạch nóng vừa chảy qua, ấn ra một khuôn mẫu. Khuôn mẫu gọi là Hàn Lăng Sa...

“Sao giờ này em còn chưa ngủ?” Cố Trạch Vũ nghe thấy bên kia, chính ủy gọi điện thoại cho con gái, dặn dò cô bé ngủ sớm, thuận miệng hỏi luôn. Anh hoàn toàn quên mất, những lời này cùng với nguyên nhân mình gọi cho cô hoàn toàn mâu thuẫn.

Hàn Lăng Sa che miệng trộm cười anh ngốc, ngoài miệng vẫn ngọt ngào nói: “Em đang chờ điện thoại của anh!”

Cô Trạch Vũ trong lòng êm dịu, mở miệng đã thấy đau lòng: “Nếu không thì anh cúp máy trước nha? Tốt nhất em nên ngủ một giấc. Anh đang huấn luyện sẽ không phân biệt được ngày đêm. Buổi tối hôm sau anh sẽ không gọi điện thoại cho em nữa, chờ lúc ăn cơm xong anh gọi cho em được không?”

“Vậy sao anh không cho em gửi tin nhắn cho anh?” đây là điểm Hàn Lăng Sa cảm thấy kì quái nhất. Thật ra có rất nhiều người thích gửi tin nhắn ngọt ngào, nhưng vị này nhà cô rất ít khi gửi tin nhắn cho cô.

“Trong lúc huấn luyện anh sẽ không mang theo điện thoại di động, không có cách nào gửi tin nhắn. Đợi đến lúc nghỉ ngơi có thể dùng điện thoại, một chút thời gian ấy có thể gửi được mấy tin nhắn? Còn không nhanh bằng gọi điện thoại cho em, còn có thể nghe được giọng nói của em...”

“Vậy từ này anh nên gọi điện thoại cho em thêm một chút, sao em có thể ngủ sớm như vậy cơ chứ?”

“Sau này vẫn nên ngủ sớm một chút, có biết không? Như vậy đối với sức khỏe, cơ thể sẽ tốt hơn!” Cô Trạch Vũ dặn dò một đôi lời mới lưu luyến nói: “Bên kia phải đi huấn luyện. Anh cúp trước nhé, trong khoảng thời gian này phải ngoan đó.”

“Biết rồi.” Hàn Lăng Sa có chút nghèn nghẹn ở mũi, đồng thời không muốn rời, “Lời em nói anh vẫn chưa quên đấy chứ? Chú ý an toàn.”

“Nhớ rồi, vậy thì cúp nhé...”

Hàn Lăng Sa nghe thấy bên kia không ngừng gọi “đoàn trưởng Cố,” cô cũng không dám làm chậm trễ công việc của anh, cúp điện thoại.

Ngày hôm sau lúc rời giường, Hàn Lăng Sa rõ ràng cảm giác thiếu ngủ. Tối hôm qua sau khi cúp điện thoại, lẳng lặng suy nghĩ một chuyện, sau khi xuống giường rửa mặt cũng thêm tinh thần, hoàn toàn không buồn ngủ, ở trên giường lăn lộn hơn nửa đêm mới ngủ.

“Mình nói này người đẹp, cậu như vậy còn có thể đi học sao?” Lâm Tiểu

dùng ngón tay chọc chọc bữa sáng trước mặt Hàn Lăng Sa, “Mẹ nó, sức ăn buổi sáng vẫn có thể lớn như vậy à? Thật không biết ăn nhiều như vậy đều đi nơi nào?”

“Có thể là ngực sao?” Hàn Lăng Sa ngáp, mở túi bánh bao ra.

“Là..” Lâm Tiểu nhìn từ trên xuống đánh giá, “đoàn trưởng Cố nhà cậu khẳng định rất cảm thụ...”

“Phụt...” Hàn Lăng Sa suýt nữa bị nghẹn bánh bao, vừa vỗ vỗ ngực vừa đập bàn cười lớn.

Lâm Tiểu đặc biệt vô tội nhìn cô, lại tiếp tục bắt chước giọng trẻ con nói: “Chị à, chị thật không biết ngại!”

Cũng may là hai tiết đầu buổi sáng, Hàn Lăng Sa còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, đến tiết thứ ba thì không còn cách nào chống đỡ, hai mí mắt cứ dính vào nhau không chịu tách rời, Hàn Lăng Sa đành nằm bò trên bàn ngủ.

Hàn Lăng Sa luôn nằm mơ, chỉ không ngờ lúc ngủ gật trong phòng học, đầu gối lên hai tay đặt trên bàn cũng có thể nằm mơ. Lúc mơ thấy ba mẹ mình, Lâm Sa cô chưa từng gặp, chỉ thấy từ tấm hình hồi còn trẻ mà Hàn Hành Viễn giữ. Cái trán đầy đặn cũng giống mình y đúc. Trong mơ, Hàn Lăng Sa thấy mình cầm tấm hình kia, nhìn thấy mẹ đang bận rộn trong bếp... sau lại không biết thế nào, giấc mơ lại chuyển qua Cố Trạch Vũ, cô nhìn anh cả người đều là màu xanh lá cây đang hô hào binh lính: “Cái người nào đó, chạy bước như thế à?”

Lâm Tiểu chợt dạ nhìn đến Tần Mặc đang đứng trên bục giảng, lại nhìn đến Hàn Lăng Sa đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh, cảm nhận được ánh mắt Tần Mặc trực tiếp phóng đến, trong lòng Lâm Tiểu rất lo sợ. Hôm qua cô có thể hai lần chiếm tiện nghi hai lần, nhưng bây giờ vẫn đang trong giờ của anh ta, đó chính là thiên hạ của anh ta, người ta muốn chinh mình thế nào cũng được.

Lâm Tiểu muốn đánh thức Hàn Lăng Sa, lúc tay cô đang chơi vơi trong không trung lập tức nghe thấy Hàn Lăng Sa mơ hồ gọi “Cố Trạch Vũ.”

Danh hiệu của thành phố G đã có từ lâu, phần lớn là những giáo sư già, rất ít giáo sư trẻ tuổi như Tần Mặc. Sinh viên ở tuổi này so với tuổi anh cũng chênh lệch không nhiều, đáng dấp lịch sự tao nhã ra dáng của một vị giáo sư, không khỏi mở cờ trong bụng. Cũng vì vậy trong giờ học của anh, học sinh nghe giảng cũng rất nghiêm túc. Trong lớp là an tĩnh bình lặng như thế nay chưa từng có.

Giọng của Hàn Lăng Sa không lớn nhưng lại vang lên trong phòng học rộng rãi yên tĩnh nên trở nên cực kỳ rõ ràng. Yên lặng trong vòng mấy giây, tiếp đó là tràng cười của cả lớp. Bởi vì là bài chuyên ngành cho nên trong phòng chỉ toàn người trong ngành, thời điểm quân huấn cũng cùng một liên đội, quan hệ giữa Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ cũng rất rõ ràng.

Giờ phút này sắc mặt Tần Mặc cực kỳ khó coi, Lâm Tiểu dĩ nhiên biết nguyên nhân sâu xa trong đó là gì.

Hàn Lăng Sa bị tiếng cười xung quanh đánh thức, dụi dụi hai mắt, không rõ sự tình hỏi Lâm Tiểu bên cạnh: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Hàn Lăng Sa, đừng bảo là cậu không biết nhá?” Lâm Tiểu quay mặt đi chỗ khác.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Tôi chọc giận cậu gì sao?” Hàn Lăng Sa càng ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng, ánh mắt mọi người nhìn cô ngày càng nhiều.

“Vừa rồi không phải cậu gặp xuân mộng sao?” Lâm Tiểu dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói những lời này.

“Không có nha...”

Lăng Sa đang chuẩn bị hỏi Lâm Tiểu thêm một chút, liền nghe thấy một nam sinh cách cô một lối đi nhỏ cười ồn ào nói: “Mị lực của Đoàn trưởng Cố thật không thể khinh thường. Quân huấn cũng đã xong lâu rồi, Hàn đại mỹ nữ nằm mơ cũng gọi tên anh!”

“Người ta gọi cũng là chuyện nên làm nha. Đó là bạn trai cô ấy, không gọi

Đoàn trưởng Cố lại gọi cho cậu à?”

Hàn Lăng Sa nghe được cũng đã hiểu được một chút, khuôn mặt bỗng đỏ lên, ngay cả hai tai cũng đỏ bừng lên rồi.

Sắc mặt Tần Mặc càng trở nên ủ dột, tay nắm chuột cũng không ngừng chặt thêm.

“Bạn học này, trong lớp học tập phải lấy làm đầu!”

Hàn Lăng Sa chỉ thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên quả nhiên là Tần Mặc. Cả đầu ngón tay cô cũng trở nên đỏ bừng rồi, sao lại có thể mất thể diện như vậy kia chứ?

Sau khi tan học, buổi trưa Hàn Lăng Sa khác thường không lao thẳng ra khỏi phòng học, mà ngồi bên cạnh Lâm Tiểu bất động.

Tần Mặc thu dọn xong đồ, nhìn trong phòng học chỉ còn lại hai người bọn họ, thở dài một cái đi tới bên cạnh cô. Nhìn Hàn Lăng Sa ngồi đó không nhúc nhích, cả khuôn mặt chôn ở trong sách, lộ ra cả hai vành tai đang ửng đỏ. Mà Lâm Tiểu ngồi bên cạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ ngăn người ngồi cạnh chừng cô.

“Hàn Lăng Sa.” Tần Mặc che giấu tức giận, cố gắng khiến cho giọng của mình nghe bình thường nhất, “Có phải em nghỉ ngơi không tốt hay không?”

“Hả?” Hàn Lăng Sa không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên, “Thật xin lỗi, về sau em sẽ... em...”

“Không quan trọng,” Tần Mặc liếc nhìn Lâm Tiểu bên cạnh, “Đi về nghỉ ngơi một chút đi, trưa nay mời anh ăn cơm, coi như là xin lỗi, được chứ?”

Hàn Lăng Sa nghe xong, phản xạ điều kiện nhìn về phía Lâm Tiểu, thấy cô cau mày, cô cũng cau mày quay đầu lại “thật ngại quá, em đã đồng ý với Lâm Tiểu trưa nay hẹn cô ấy ăn cơm. Nếu không thì chúng ta hẹn nhau hôm khác được không?”

Tần Mặc cũng không miễn cưỡng, chỉ là vẻ mặt thất vọng nói: “Được.”

Nhìn bóng lưng Tần Mặc rời đi, Hàn Lăng Sa thu lại nụ cười nói với Lâm Tiểu: “tôi cũng cảm thấy Tần Mặc có gì đó không đúng lắm...”

Chương 39: Giống nhau

Lâm Tiểu dọn dẹp sách vở trên bàn, không ngẩng đầu: “mình đã sớm đoán ra anh ta có mục đích gì đó, cậu còn không tin. Đó được gọi là phong cách theo đuôi của đàn ông! Còn nữa, Đoàn trưởng Cố nhà cậu có biết anh ta không?”

“Biết rồi, đã gặp qua một lần.” Hàn Lăng Sa suy nghĩ một chút, từng gặp qua ở sân bay thành phố C.

“Vậy anh ấy nói gì không?”

Nhớ tới hôm ấy, Cố Trạch Vũ nói, cô cũng không chú ý đến, không phải mấy câu kia của người ta là đang ghen đó chứ? Cuối cùng cô cũng chỉ lắc đầu, thấy Lâm Tiểu đang miệt mài: “Không.”

Lâm Tiểu dọn đồ xong, ngẩng đầu lên, liếc mắt: “mình thật sự không biết là cậu thế nào nữa? Sao cứ ngốc mãi như thế? Tâm tư của Tần Mặc ai ai cũng nhìn ra, anh ta đối với cậu luôn luôn ân cần, ánh mắt nhìn cậu rất không thỏa đáng. Sao hai người lại không cẩn thận chút nào vậy?”

“Tôi thì làm sao?” Hàn Lăng Sa cảm giác mình bị mắng oan, “Lúc đó tôi cũng chưa biết... bây giờ mới phát hiện ra chứ sao... Thật ra thì Ninh Mông đối với anh ấy rất tốt.”

“Không thể nào? Cậu huyết như vậy sao?” Lâm Tiểu khóa túi, khoác lên vai, “Đi đi... mình đói bụng rồi, đói chết mất thôi, vừa đi vừa nói.”

“Vị kia nhà cậu lúc nào thì được ra ngoài?” Lâm Tiểu nhìn phòng ăn, không để ý nói.

“Tôi nào biết, có lẽ cũng khoảng một tháng nữa, nghe nói là phải diễn tập.”

“A... Vậy thì bình thường lúc diễn tập họ thường làm gì?”

“Tôi làm sao biết được!” Hàn Lăng Sa lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Cố Trạch Vũ, vừa cầm lên liền nhận được điện thoại của Cố Trạch Vũ, kinh ngạc vì giờ hai người thân giao cách cảm, Hàn Lăng Sa ngọt ngào tiếp điện thoại.

“Đang ăn cơm sao?” nghe giọng nói của anh, dường như tâm trạng đang rất tốt.

“Ừ, anh ăn chưa? Hình như anh đang rất vui?”

“Còn chưa ăn, đang chuẩn bị ăn. Sao em biết anh đang vui? Tiểu đồng chí không những có thính giác nhạy cảm mà còn có thiên lí nhãn nữa sao?” Cố Trạch Vũ bên kia nhỏ giọng cười, hẳn thực sự là đang rất vui.

“Em sao?” Hàn Lăng Sa cố ý đùa anh, “Em không làm phiền anh ăn cơm chứ?”

“Không, nghe tiếng em ăn cơm, mùi hương thực sự rất đặc biệt!” Cố Trạch Vũ nhân mạnh chữ “hương”, câu tiếp theo có chút lưu manh, “Bản thân em để cho anh ăn càng thêm ngon miệng hơn.”

“Nói loạn gì vậy chứ?! Đáng ghét!” Hàn Lăng Sa trách, “Rốt cuộc là sao anh lại vui mừng vậy?”

“Hôm nay ba em đến căn cứ. Biểu hiện của chồng em cũng không tệ lắm, lấy được biểu dương của ba vợ.” giờ phút này Cố Trạch Vũ cười đùa, lộ ra cơ thể cường tráng, vui vẻ giống như đứa trẻ được thầy giáo khen.

“Chỉ có thể thôi sao? Khụ khụ... Em ngày nào cũng được ông ấy khen ngợi!”

“Cái này không giống nhau... Bọn em...” Cố Trạch Vũ còn muốn nói gì đó, liền bị tiếng hét ở bên kia cắt đứt, từ giọng nói cho thấy đó không phải là của Hàn Lăng Sa, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Là Lâm Tiểu, anh chờ một lát...” Hàn Lăng Sa vội kéo tay áo Lâm Tiểu, “Cậu làm sao thế?”

“Cậu xem! Vị kia nhà cậu, đang trên ti vi!” Lâm Tiểu hưng phấn chỉ vào ti vi.

Hàn Lăng Sa ngẩng đầu nghi ngờ nhìn lại xem có Cố Trạch Vũ đang trên ti vi không, nhưng lại thấy Hàn Hành Viễn mặt nghiêm túc đang nhìn ống kính trả lời các vấn đề của ký giả! Hàn Lăng Sa đang muốn trách Lâm Tiểu, đã thấy một người mặc quân phục đứng ở sau lưng, đang cầm điện thoại, mặc dù chỉ là gò má, so với lúc bình thường mà nói thì đường cong có vẻ nhu hòa hơn, có thể tưởng tượng ra nét mặt dịu dàng của anh...

“Bây giờ có phải Đài Truyền hình đang phỏng vấn căn cứ bọn anh không?” Hàn Lăng Sa nhìn thấy bốn chữ “Truyền hình trực tiếp” bên góc phải ti vi.

“Đúng vậy, làm sao em biết?” Cố Trạch Vũ nhìn vào ống kính một chút.

“Không cho phép nhìn vào ống kính!” Hàn Lăng Sa lập tức kêu lên, “Không cho người khác thấy dáng vẻ hiện tại của anh, nhớ đâu người khác nhìn trúng anh thì biết làm sao?”

Cố Trạch Vũ sững sờ, ngay sau đó tránh xa hiện trường phỏng vấn mới ngừng lại, ngay sau đó, cười nói: “Người khác nhìn trúng cũng không sợ, đôi mắt của anh chỉ nhìn thấy em!”

Hàn Lăng Sa lập tức đỏ mặt, trong lòng âm áp, ngoài miệng lại vụng về không biết nói gì: “Được rồi, anh đi ăn cơm đi, em không quấy rầy anh nữa...”

“Ừ, vậy em ăn xong thì đi ngủ sớm một chút, nếu không thì lấy tinh thần đâu để chiều học nữa?”

“Ừ.”

Hàn Lăng Sa vừa cúp điện thoại, chỉ thấy Tề Thạch ôm một cô gái đi vào phòng ăn. Hàn Lăng Sa giờ mới nhớ tới, thật ra cũng lâu rồi cô chưa gặp Tề Thạch, lần cuối cùng là đêm sau rượu hôm đó. Bây giờ nghĩ lại, Hàn Lăng Sa vẫn cảm thấy có chút lúng túng, tâm ý của Tề Thạch, không phải cô không biết. Tuy nói rằng hai người từ nhỏ lớn lên với nhau, nhưng chuyện tình cảm này, cũng không thể miễn cưỡng, không thích chính là không thích.

“Sao vậy? Tiểu công chúa... Mấy ngày đi chơi, ngay cả tôi cũng không nhận ra sao?” Tề Thạch thấy Hàn Lăng Sa nhìn anh rồi lại nhanh chóng cúi đầu, đi tới nói đùa.

“Không có... Không ngờ lại gặp lại cậu chứ sao... “Hàn Lăng Sa ngẩng đầu nhìn cô gái bên cạnh, “Bạn gái cậu sao?”

“Ừ.” Tề Thạch cũng không giới thiệu qua đối phương, tùy tiện ngồi bên cạnh Hàn Lăng Sa, “Đúng rồi, thời gian trước cậu chạy đi đâu vậy?”

“Tôi ra ngoài mấy ngày để giải trí, quên nói cho ba tôi.” Hàn Lăng Sa thấy cô bé kia bất mãn ngồi xuống chỗ trống đối diện bọn họ, ánh mắt nhìn mình giống như một con dao sắc bén đâm xuyên qua.

“Ay... cậu thì quên, nhưng hại chúng tôi khổ sở biết bao. Không phải cậu không biết, ba tôi cũng hỏi tôi mấy lần. Nghe nói Phương Cẩm cũng bị lão đầu tử nhà anh ấy hỏi cho đến mức chết đi sống lại, còn kém chưa quỳ xuống đất thề độc nói không biết... Tôi nói tiểu công chúa cậu đúng là chơi quá rồi đấy...”

“Tôi không có chơi...” Hàn Lăng Sa chọc chọc trên bàn ăn cơm, không ngẩng đầu, giọng nói không chút lo lắng, “Dì ấy chuyển vào rồi sao?”

“A, vào rồi, không phải không vui chứ? Hôm qua Phương Cẩm còn tìm tới tôi, nói là Bí thư Phương nói đó là ý của cậu. Tôi không hiểu sao cậu có thể tiếp nhận cơ chứ? Hai người bọn tôi bảo nhau, xem chừng là bọn họ gạt chúng tôi. Cho nên tôi không đi tìm thì cậu đã tới rồi. Nếu cậu không vui thì cứ nói một câu, tôi và anh Phương Cẩm cũng chờ đợi, bà ấy muốn sống ở đó cũng không thể dễ dàng như vậy.”

“Không cần, dì ấy rất tốt, trước kia chỉ trách tôi không đúng thôi.”

Tề Thạch ho sảng sặc, không chắc chắn: “Thật hay đùa? Không phải là cậu không muốn gặp bà ấy sao?”

“Tề Thạch, mọi người đừng như vậy. Thật ra trước đây là tôi không đúng, tôi quá tùy hứng. Mặc kệ đối với ba tôi hay với dì Đường mà nói, những điều tôi

làm đều không công bằng, bọn họ không cần vì tôi quá tùy hứng mà để cho hạnh phúc của mình chạy mất.”

“Bạn làm sao vậy?” Tề Thạch nghi ngờ nhìn Hàn Lăng Sa, bỗng dưng vừa ngẩng đầu lên đối mặt với ti vi, đập đập cánh tay cô, “Ba cậu kia.”

“Tôi biết, tôi cũng nhìn thấy!” Hàn Lăng Sa ăn quăng hai cái, nhìn cô bé trước mặt đang nhìn cô nghi ngờ, “Vì bạn học này, cô đừng nhìn tôi như vậy... Tề Thạch, tôi thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi, cậu nói xem đám người kia thế nào? Đều sống chung trong một viện, nhưng chúng ta và những người làm cha có gì khác nhau? Bọn họ có thể ăn uống khổ cực, mệt mỏi, dùng tính mạng của mình để nhận lấy trách nhiệm quân nhân. Nhưng chúng ta chỉ ngang ngược dựa vào hào quang của bọn họ. Cả cậu, cả tôi, cả Phương Cần cũng thế, nhưng các người có nghĩ đến hay không, nếu như ba mẹ chúng ta không phải bọn họ, chúng ta sẽ ra sao đây?”

“Rốt cuộc thì cậu bị sao vậy? Rất khác...” Tề Thạch bị cô nói xong có chút phát giác, “Có phải cậu ở chung một chỗ với Cố Trạch Vũ nên đã bị đồng hóa rồi không?”

“Tề Thạch, chúng ta đều giống nhau. Đêm hôm đó, tôi cũng hi vọng về sau cũng thế... Không nên làm cho vàng sáng của các bậc cha chú chúng ta tắt đi.”

Hàn Lăng Sa nói xong, hoàn toàn im lặng, Lâm Tiểu và bạn gái Tề Thạch cũng rất ăn ý cúi đầu, mạnh mẽ bới cơm. Tề Thạch cũng cúi đầu, tựa như đang tự hỏi cái gì đó, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Lăng Sa nghiêm túc nói: “Tôi hiểu ý của cậu, cậu yên tâm, chỉ cần cậu muốn, tôi sẽ gắng hết sức để làm được.”

Hàn Lăng Sa cười khẽ gật đầu: “Tuần này tôi muốn về nhà, chúng ta cùng nhau ăn cơm tối, nghe nói tài nấu nướng của dì Đường rất giỏi.”

“Được,” Tề Thạch cũng cười, “Nhưng tôi muốn bố mẹ tôi cũng đến nữa.”

“Không phải lần đó cậu cũng cùng ăn cùng bố mẹ rồi sao?” Hàn Lăng Sa cười anh.

“Không phải lúc đây cậu cũng gọi vị kia nhà cậu sao? Dù gì cũng để cho chúng tôi giữ cửa chứ.”

“Có cái gì mà giữ chứ, ba tôi cũng đã sớm cho anh ấy qua cửa, hơn nữa, cũng đang còn huấn luyện chứ sao.”

Hai người cười đùa chốc lát liền giải tán. Trước khi đi, Hàn Lăng Sa kéo Tề Thạch qua một bên, dặn dò anh nhất định không được để lộ chuyện ba cô là quân khu trưởng cho bạn gái biết. Tề Thạch vỗ vỗ ngực đảm bảo nhất định không để lộ.

Lúc này không ai nghĩ tới, câu nói đầu tiên của cô bé này lại có thể ngọt ngào như tất cả dòng nước ngầm ở dưới...

Lúc điện thoại của Tần Mặc gọi tới thì Hàn Lăng Sa đang thu quần áo trên ban công, Lâm Tiểu giúp cô lấy điện thoại, vừa thấy trên màn hình hiển tên của anh ta, cô kiên quyết không nhận điện.

Hiện tại Hàn Lăng Sa tránh anh ta còn không kịp, nào dám tiếp điện thoại. Cô chỉ sợ anh ta vẫn nhớ tới chuyện mời ăn cơm.

“Cậu nhận đi.”

“Vậy được, mời mình uống trà sữa.”

“Được được được, tôi mời!” Hàn Lăng Sa nhìn vào trong phòng ngủ nói thầm, “Ngày nào cũng uống... không sợ mập!”

Lâm Tiểu thấy cô sáng khoái đồng ý, vui vẻ tiếp điện thoại: “Alo, giáo sư Tần à? Anh tìm Hàn Lăng Sa sao? Điện thoại của cô ấy để ở trong phòng... Cô ấy đi siêu thị mua đồ, nói là nhân dịp chủ nhật đến doanh trại thăm bạn trai cô ấy... Vậy được em sẽ chuyển lời cho cô ấy, được, hẹn gặp lại.”

“Anh ấy nói gì vậy?”

“Nói là tìm được cho cậu một bộ sách nói về chiêm cứu.”

“Ừ... Thật không hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì nữa.”

“Không phải là anh ta đang tìm lý do hay sao... Sa Sa, cậu không cần nói với Đoàn trưởng Cố nhà cậu sao? Chớ để đến lúc anh ấy biết được lại mất hứng.”

“Hiện tại anh ấy đang chuẩn bị quân diễn, không thể phân tâm.”

Lâm Tiểu cũng hiểu Hàn Lăng Sa nói có lý, chỉ là không phải không lo lắng. Gạt như vậy nếu để bạn trai biết được, ghen tuông đương nhiên không thể tránh khỏi. Thật sự hi vọng đến lúc đó hai người đủ bình tĩnh để giải quyết chuyện này.

Chương 40: Thấp thỏm

Thời gian một tháng nói ra thì rất dài, nhưng cũng qua rất nhanh. Mà mấy ngày cuối cùng Cố Trạch Vũ còn nói với Hàn Lăng Sa, mấy ngày nay không thể gọi điện thoại cho cô được. Hàn Lăng Sa vốn là dựa vào việc anh gọi điện để xác định an toàn của anh. Hiện tại tại thời điểm này anh bảo rằng sẽ không liên lạc, trong lòng dĩ nhiên không yên. Chỉ là lo lắng thế nào, ngoài mặt vẫn dần dần dò anh cẩn thận, chú ý an toàn.

Mình không thể giúp gì cho anh, ít nhất cũng sẽ không cản trở anh, để cho anh lo lắng...

Cố Trạch Vũ biết cô không yên lòng, nhưng cũng có cách nào khác. Quân diễn tuy nói chỉ là diễn tập, nhưng nguy hiểm trong đó cũng không thể tránh khỏi. Vì để cho những ngày diễn tập cô không cần cả ngày đứng ngồi không yên, anh kìm nén không nói cho cô biết thời gian cụ thể.

Cố Trạch Vũ không nói không có nghĩa là Hàn Lăng Sa không biết đường đi hỏi. Chẳng qua dù có hỏi Hàn Hành Viễn cũng không được gì, nghĩ đến mục đích của ông và Cố Trạch Vũ giống nhau, mà các chú các bác thủ trưởng khác còn linh hoạt, nhanh nhạy hơn cô, đối với chuyện quân diễn cơ mật dĩ nhiên sẽ không để cho cô dính vào, tất nhiên cũng giữ im lặng. Cuối cuối nghĩ tới nghĩ lui, cô nhận ra vẫn còn một người đáng dựa vào nhất của Cố Trạch Vũ.

Mặc dù cảm thấy khá liên lụy, nhưng nghĩ đến Cố Trạch Vũ có thể gặp nguy hiểm, cô nhắm mắt gọi điện cho phu nhân Cố.

Ngày hôm nay phu nhân Cố được nghỉ phép, đang mời mấy vị phu nhân quan chức về nhà chơi mặt chược. Lúc điện thoại reo, bà đang đoán bài, miễn cưỡng bắt máy, giọng điệu cũng không được tốt. Hàn Lăng Sa nghe được giọng nói kia có chút sợ hãi. Chẳng qua đã gọi, nhất định không thể rút lui, không còn cách nào khác là cắn răng, giọng nói mang theo chút âm điệu của con gái phương Nam, ngọt ngào, dịu dàng.

“Dì à, cháu là Hàn Lăng Sa.”

Phu nhân Cố bên này nghe thấy điện thoại con dâu tương lai gọi tới, dừng đoán bài, trên mặt là nụ cười khoe khoang. Một bàn người ở đây con cái cũng đã trưởng thành hết rồi cũng đã sớm nghĩ muốn có cháu để bông, chỉ là đám kia cả ngày lêu lổng ở ngoài, đừng nói đến cháu, ngay cả con dâu cũng không thấy tăm tích ở đâu. Không như Cố Trạch Vũ nhà bà, đã tìm về cho bà được một người con dâu xinh đẹp vừa ý. Đáng đáp xinh đẹp, gia thế cũng ổn, từ trên xuống dưới đều hợp ý bà.

“Tiểu công chúa, có chuyện gì vậy?” Phu nhân Cố theo cách xưng hô của thiếu tướng Cố gọi cô là “tiểu công chúa”.

“Cháu thấy Cố Trạch Vũ sắp thực hiện quân diễn, vì vậy cháu muốn lúc anh ấy vừa kết thúc quân diễn sẽ đi gặp. Anh ấy anh tuấn như vậy, sợ là gây đi không ít, cháu cho người giúp việc hầm một ít canh cho anh ấy bồi bổ. Nhưng anh ấy sợ cháu lo lắng, dám gạt cháu không nói cho cháu biết... cháu nghĩ là cô có thể biết nên hỏi cô một chút.”

Thấy Hàn Lăng Sa quan tâm Cố Trạch Vũ như vậy, phu nhân Cố càng cảm thấy hài lòng: “Không cần, tiểu tử kia cơ thể tốt lắm, cháu không cần chạy tới chạy lui cho mệt.”

“Không có việc gì, cháu không mệt. Dù sao bây giờ bọn cháu cũng không có nhiều lịch học... dì à, dì có biết ngày diễn ra quân diễn không?”

“Thật sự thì dì không biết cái này, chờ Cố Trạch Vũ trở lại, dì sẽ hỏi nó...” phu nhân Cố tiếp đó nhiệt tình nói, “Tiểu công chúa, cũng sắp đến năm mới rồi, chờ Cố Trạch Vũ được nghỉ lần này, cháu đi cùng với nó đến Bắc Kinh đi, nhân tiện gặp ông bà nội Cố Trạch Vũ. Hai ông bà cứ nhắc đến chuyện gặp cháu luôn.”

“Vâng.” Hàn Lăng Sa thấy hỏi cũng không được gì, lại bị lôi kéo nhiệt tình đến Bắc Kinh như vậy rất giống bức hôn, chỉ còn cách viện cớ cúp điện thoại.

“Phu nhân Cố, điện thoại của ai mà cười vui vẻ vậy?”

“À, vợ của Cố Trạch Vũ.” Phu nhân Cố tự động kéo quan hệ hai người tiến thêm một bước.

“Ồ, xem bà như vậy, thật đúng là đã nhìn trúng người ta rồi sao?” Giọng nói người đang nói có chút chua chát. Bà có một cô con gái, vẫn luôn nghĩ đến sẽ gả vào Cố gia. Chẳng qua Cố Trạch Vũ vẫn luôn không nóng không lạnh, “Vào cửa chính nhà bà, có lẽ nhà đó cũng bay lên tận mây xanh rồi.”

Phu nhân Cố là quan chức Ngoại giao, sao có thể nghe mà không hiểu ý bà kia cơ chứ, cười trả lời, “Nào có, chúng tôi không phải loại người ghét bỏ gia thế nhà người khác. Chẳng qua gia thế cô bé với chúng tôi cũng là môn đăng hộ đối. Ba cô bé cũng là sư trưởng, là chiến hữu của lão Cố nhà tôi.”

“Thật sao? Con gái nhà ai vậy?”

“Chính là con gái nhà họ Hàn ở thành phố G. Hôm đấy Cố Trạch Vũ gọi điện thoại về nói, tôi sợ hết hồn. Tiểu tử này cũng hành động nhanh quá đi. Sau lại nghe ngóng rồi mới biết, người đó là thanh mai trúc mã, yêu nhau hơn mười năm rồi. Lần trước đến thành phố G, tôi cùng lão Cố đã tìm thời gian thích hợp, muốn dứt khoát chuyện này.”

Người đang ngồi ở đây đều là phu nhân quan chức Bắc Kinh, nào biết Hàn gia ở thành phố G, chỉ nghe phu nhân Cố nói vậy liền rối rít khen ngợi: “Vậy cũng thật quá tốt...”

Hàn Lăng Sa không hỏi ra được gì, không thể làm gì khác hơn là cuối tuần về nhà dò hỏi từ miệng của lão ba nhà mình. Thời gian này, cô thấy Tần Mặc như thấy người đến đòi nợ, không ngừng trốn tránh. Học lớp của anh, cô nhất định tới sớm, chiếm đoạt vị trí phía sau. Sau giờ học lại như làn khói chạy biến khỏi lớp. Chỉ là không biết Tần Mặc rốt cuộc có hiểu ý cô hay không, luôn vô tình hoặc cố ý hỏi cô để cô trả lời.

Lòng dạ Tư Mã Chiêu mọi người đều biết. Mới đầu chỉ có Lâm Tiểu nhận ra, càng về sau những người trong lớp cũng thì thầm to nhỏ với nhau. Về chuyện nam nữ, những lời bàn tán ra vào luôn truyền đi nhanh hơn với tin tức chính thống. Máy ngày hôm nay cái gì cũng đem ra bàn tán, nói ánh mắt Tần Mặc

nhìn Hàn Lăng Sa dịu dàng như nước, nói Hàn Lăng Sa không kiềm chế được đi quyến rũ đàn ông ở khắp nơi. Tin đồn truyền đi, nam nữ bát quái cũng bùng nổ, không có chuyện gì thì đi theo bên cạnh Tần Mặc, đi loanh quanh phòng ngủ của Hàn Lăng Sa.

Hàn Lăng Sa luôn cao ngạo, khinh thường những lời đàm tiếu. Cô cũng hiểu, chuyện như vậy, nếu như phủ nhận, người ta sẽ không tin. Ngược lại còn cho rằng mình trốn tránh. Vì vậy cô cũng không để ý tới. Mà Lâm Tiểu thì không giống cô, mỗi khi gặp đều kéo cô để hỏi về vấn đề này. Cô đều tỏ vẻ chê cười mắng đối phương phá hỏng tình cảm của Hàn Lăng Sa và Cố Trạch Vũ.

Chủ nhật, Hàn Lăng Sa đi cùng Tề Thạch về đại viện. Dọc đường đi, Hàn Lăng Sa nhớ tới mới vừa rồi nhìn thấy cô gái tay trong tay với Tề Thạch đến trường, nhìn không được nên hỏi anh: “Tề Thạch, cô gái lúc nãy là bạn gái cậu à?”

“Không phải, là bạn học của nhau, cứ dày mặt đi cùng thôi.”

“A...”

Chuyện tình cảm như cá uống nước, lạnh ấm tự biết, cô cũng không nhiều lời, không hỏi thêm nữa.

Vừa vào đại viện, Hàn Lăng Sa có chút thấp thỏm, không biết Hàn Hành Viễn có ở nhà không, nếu như không có, cô sẽ đối mặt với Đường Mỹ Linh như thế nào? Đã từng thương tổn như vậy, không phải cô nói qua đi thì sẽ cho qua. Đường Mỹ Linh dù rộng lượng không so đo, nhưng bản thân cuối cùng cũng không thể bỏ qua cho mình được.

Vào cửa, người giúp việc thấy cô trở lại, nhanh chân đến trước mặt cô: “Đang chờ cô chủ về ăn cơm đây.”

Cô gạt đầu, nhân cơ hội khoảnh khắc đổi dép, liếc nhìn nơi cửa trước không thấy giày của Hàn Hành Viễn, trong lòng thấy lộp bộp, càng thêm kì cục. Ngược lại Đường Mỹ Linh nghe được có tiếng nói, đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy cô, dịu dàng cười nói: “Tiểu công chúa đã về rồi sao? Còn chờ canh nữa là được, thay quần áo trước đã. Sau đó rửa tay là có thể ăn cơm.”

Hàn Lăng Sa cảm thấy có chút ngượng ngùng, khẩn trương ngay cả chân tay cũng không biết phải làm thế nào, đứng ngại ngùng ở cửa như một người khách. Đường Mỹ Linh nhìn thấy mọi động tác của cô, thở dài một cái, cười càng thêm dịu dàng: “Ba con đang đi họp, đợi một lát mới trở về, chúng ta không cần phải chờ ông ấy.”

Hàn Lăng Sa cũng muốn hòa hoãn không khí, gật đầu một cái. Sau khi thay xong giày, do dự hồi lâu mới đi vào phòng bếp. Nhìn bóng dáng Đường Mỹ Linh cắt nhỏ hành lá, Hàn Lăng Sa đi tới cầm rau cải bên cạnh.

“Cái này phải rửa sao?”

“Ái ôi, tiểu thư, cô vào đây để làm gì? Tôi tới đây, tôi tới đây...” người giúp việc vội vàng lấy món ăn trong tay cô, “Cô lại kia ngồi chút đi, dì Đường bảo hôm nay muốn tự mình nấu cho cô một bàn thức ăn ngon.”

“A..” Hàn Lăng Sa nản lòng đi vào salon phòng khách.

Lúc ăn cơm cũng rất im lặng, không khí rất lúng túng. Chỉ là ánh mắt Đường Mỹ Linh nhìn Hàn Lăng Sa rất mong đợi. Cô đưa đũa vào mâm, ánh mắt bà cũng nhìn theo như cũ, sau đó vô cùng lo lắng nhìn Hàn Lăng Sa.

“Thức ăn hôm nay rất ngon.” Hàn Lăng Sa cố ra vẻ thoải mái nói những lời này, trời mới biết cô đã lòi ra biết bao dưng khí.

Đường Mỹ Linh lập tức nở nụ cười, vừa cười vừa nói, gấp thức ăn cho vào bát cô: “Vậy thì ăn nhiều một chút, dì còn sợ con không thích ăn cơ đấy.”

Cơm tối ăn được một nửa, Hàn Hành Viễn đã quay về, dáng vẻ mệt mỏi, mắt thấy trong phòng ba người đang ăn có chút mừng rỡ.

“Ba, ba đã về...”

“Ừ.”

“Đã về... Ăn cơm chưa?” Đường Mỹ Linh đi tới, săn sóc nhận lấy áo khoác

quân phục của ông.

“Vẫn chưa, từ lúc họp đến giờ, tôi sắp chết đói rồi.”

“Vậy tôi đi lấy thức ăn, hai người đợi một lát.”

“Thôi, cứ ăn như vậy đi. Cũng đã muộn thế này rồi, ăn xong sớm thì nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải dậy sớm.” Hàn Hành Viễn vội ngăn Đường Mỹ Linh đang muốn đi vào bếp, “Ôi, tiểu công chúa, nhường chỗ cho ba.”

Hàn Lăng Sa khéo léo dịch ghế, “Gần đây ba rất bận sao? Đúng rồi, hôm đó con nhìn thấy ba trên ti vi.”

“Hôm đó là phỏng vấn cá nhân bộ đội.” Hàn Hành Viễn nhận lấy bát cơm.

“Vậy ông cũng phải chú ý đến thân thể. Tôi thấy ông dạo này gầy đi không ít, mới xuất viện không lâu, còn phải dưỡng thân thể cho tốt.” Đường Mỹ Linh ân cần nói.

“Không sao, mấy hôm nay cũng khá bận rộn, qua ngày mai cũng sẽ có một thời gian nghỉ dài.”

Hàn Lăng Sa biết, mỗi khi đến thời gian quân diễn, Hàn Hành Viễn cũng sẽ đến kì nghỉ đông lần thứ nhất, chẳng lẽ ngày mai là ngày diễn ra quân diễn sao?

“Ba, mấy hôm nay ba có trông thấy Cố Trạch Vũ không?” Hàn Lăng Sa hỏi câu này lại sợ Hàn Hành Viễn cười cô, vội vàng nói thêm một câu: “Hôm nay dì Cố hỏi con, nếu rảnh rồi thì đi với anh ấy đến Bắc Kinh một chuyến.”

“Đến Bắc Kinh làm gì? Cả hai đứa sao?”

“Không phải.” Hàn Lăng Sa vội giải thích, “Người ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi.”

“Tùy tiện nói con còn đặc biệt nói với ba sao?”

Đường Mỹ Linh thấy Hàn Lăng Sa sắp khóc đến nơi, dùng tay nhẹ nhàng đụng Hàn Hành Viễn, sau đó mới nói.

“Sau khi quân diễn kết thúc, chuẩn bị một lễ chúc mừng, không biết có cần hay không, sau đó mới nghỉ toàn quân.”

Chương 41: Trở về

Cả đêm Hàn Lăng Sa đều không ngủ được, ở trên giường cứ lật qua lật lại, trong lòng cảm thấy không yên. Cho đến ba giờ sáng, mắt cô cũng nhanh không chống đỡ nổi, nhưng đầu óc vẫn rất hỗn loạn, vô cùng đau đớn, không cách nào ngủ được.

Trước kia, quân diễn ở quân khu cũng diễn ra nhiều lần, nhưng cô cũng hiểu, Hàn Hành Viễn chắc chắn sẽ không ra chiến trường, chỉ đứng trong phòng chỉ huy xem trận mà thôi. Lần này Cố Trạch Vũ lại thật sự ra chiến trường chiến đấu. Ngày đó nghe Lâm Tiểu nói như vậy, cô cũng đi xem xét các tài liệu, quân diễn thực ra hạn chế tới đa tỷ lệ bị thương, thậm chí còn tồn tại tử vong. Lúc đó, Hàn Lăng Sa hoàn toàn chỉ chú ý tới hai từ “bị thương” và “tử vong”, hai chữ “rất thấp” cô làm như không thấy.

Đến lúc trời sáng, cô mới mơ màng buồn ngủ được một lát. Vừa mới nhắm mắt lại thì nghe đến chuông gọi rời giường. Lần này ngược lại với trước đây thực không ngủ nướng, sau khi đứng lên rửa mặt, rồi lại ngồi trên giường, dậy sớm như thế cũng để làm gì? Cũng không thể chỉ vì mình ngoan ngoãn xuống giường sớm thì Hàn Hành Viễn sẽ cho cô ra chiến trường? Buồn bực, rồi rảnh được một lúc, cô lại đem laptop lên giường, quây lấy chăn, đặt laptop lên trên đùi.

Xem phim một hồi vẫn cảm thấy không tập trung được, đồng hồ cũng đã chỉ 7h10p sáng. Cô đang suy nghĩ hay tìm chuyện gì đó để làm, có thể sẽ không cảm thấy lo lắng như vậy. Đang tự hỏi mình thì có tiếng tin nhắn reo, xem thì là tin nhắn của Tề Thạch:

“Tính tình thay đổi rồi sao? Sống hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên thấy cậu rời giường trước mười giờ vào ngày cuối tuần đấy!”

“Tề Thạch, ba cậu ở nhà không?”

“Đi lâu rồi, hôm nay có quân diễn mà.”

Hàn Lăng Sa vừa nghe đến quân diễn, trong lòng lại cảm thấy không yên, vội vàng trả lời: “Tôi xuống giường ăn sáng đã.” Rồi tắt máy tính. Sau khi thay xong quần áo, cô đi xuống lầu cũng không thấy Hàn Hành Viễn đâu, Hàn Lăng Sa không vui, nằm trên ghế salon.

“Tiểu công chúa, không thoải mái sao?” Đường Mỹ Linh cùng ở chung với cô tối qua xong, quan hệ đã dạn dĩ đi không ít. Bây giờ nhìn thấy cô có vẻ ảm ức, trong lòng vội lo lắng, không phải ngủ xong một giấc, tính cách cũng thay đổi luôn chứ?”

“Không phải, dì à, dì có biết ba con đi đâu không?”

“Vừa rời khỏi giường đã đi rồi, đến ăn sáng cũng không kịp ăn.”

“Vậy ba có nói hôm nay sẽ về hay không?”

“Không về. Bảo là muốn ở lại bên quân diễn, hình như là nói lần quân diễn này rất quan trọng...” Đường Mỹ Linh thấy cô bĩu môi cũng biết là cô lo lắng cho Cố Trạch Vũ, “Trước hết con nên ăn chút gì đã, nghe ba con nói lần này rất coi trọng đến vấn đề an toàn. Có lẽ là bởi vì Cố Trạch Vũ đi nên những người có quan hệ với chú Cố cũng biết đường khoản đãi đấy.”

Chỉ mong là như vậy thôi. Trong lòng Hàn Lăng Sa ưu tư đến ngồi vào bàn ăn chậm rãi ăn sáng rồi lại quay lại cái ổ giường của mình. Tối hôm qua dường như cô không ngủ được chút nào, bây giờ cũng không ngủ được, cứ như thế nhìn chằm chằm trần nhà. Bởi vì là đại viện của quân khu nên yên tĩnh hơn chung cư bình thường rất nhiều. Ngày thường ngược lại không thấy nhưng bây giờ Hàn Lăng Sa cực kì ghét kiểu yên tĩnh này. Không khí này khiến cô cảm giác giống như... không có ai...

Đường Mỹ Linh nhìn thấy Hàn Lăng Sa không có tinh thần gì cả, khuyên cô đi dạo với mình trong thành phố. Hàn Lăng Sa nghĩ có lẽ mình cũng quá áp lực nên đồng ý. Bản tính của phụ nữ chính là thích đi dạo phố, hai người đi cùng nhau, trò chuyện tán gẫu với nhau, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau cũng như thế, chẳng mấy chốc mà trôi qua hơn nửa ngày, Hàn

Lăng Sa đang ngồi trên ghế salon ăn trái cây, thỉnh thoảng lại nhìn ra con đường trước cửa nhà mình xem có vị thủ trưởng nào không, như vậy có thể biết quân diễn đã kết thúc chưa.

Mà lúc này Cố Trạch Vũ đang nguy trang rất hoàn hảo, đứng ở trong bụi cỏ, cầm ống nhòm quân dụng trong tay nhìn ra xa. Một đội đứng ở trong trận địa sẵn sàng đón địch, chờ lệnh của Cố Trạch Vũ.

“Bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần bắt được chỉ huy của bọn họ, trận đánh này căn bản không cần đánh cũng thắng.”

“Đoàn trưởng, chỉ huy của bọn họ cũng được bảo vệ kỹ càng, sao có thể dễ dàng đánh gục như vậy cơ chứ?”

“Nếu như cậu phải phòng bị đối phương đánh lén, cậu sẽ làm như thế nào?”

“Cho trinh sát đi trinh sát bốn phía.”

“Vậy thì đúng rồi, cậu mang theo mấy người đi giải quyết trinh sát của bọn họ trước. Sau đó chúng ta chia thành ba đường. Cậu và lão Nghiêm chia làm hai đường bọc hậu đánh phía sau và một bên của bộ chỉ huy. Tôi và ba người nữa đánh chính diện vào bộ chỉ huy của bọn họ.”

“Đoàn trưởng, anh thật sự nắm chặt cơ hội giết chết lá chủ bài sao?”

“Ai nói tôi muốn tiêu diệt anh ta? Các cậu chiếm ổ của họ, anh ta sao có thể về được?” Cố Trạch Vũ cười, “Có lẽ chúng ta có thể kiên trì hai giờ, các cậu cố gắng chuẩn bị đi! Nghe thấy không?”

“Vâng!”

Tâm trí Hàn Lăng Sa không yên nhìn ti vi thì Hàn Hành Viễn gọi điện về, Đường Mỹ Linh lúc nói chuyện điện thoại vẻ mặt rất vui vẻ khiến tâm trạng Hàn Lăng Sa nhẹ nhõm nhiều. Quả nhiên vừa đặt điện thoại xuống, Đường Mỹ Linh cười nói với cô: “Ba con nói lần quân diễn này rất thành công, hình như là đoàn của Cố Trạch Vũ thắng nên đã bị lôi kéo đi chúc mừng, bảo chúng ta ăn cơm trước, không cần chờ ông ấy.”

Tinh thần lo sợ hai ngày nay của Hàn Lăng Sa giờ cũng được thả lỏng, vỗ vỗ ngực, để cho tuần hoàn rồi mới nói: “Con không ăn, ngày mai là thứ Hai, con phải quay lại trường luôn.”

“Ăn đi, lát nữa để Tiểu Lý đưa con đến trường, cơm cũng nấu xong rồi.”

Hàn Lăng Sa nghĩ dù sao cũng không gấp, cũng ngồi xuống ăn cơm.

Như thường lệ Tiểu Lý đưa cô đến trường. Tiểu Lý là tài xế chuyên dụng của sư trưởng Hàn, hai mươi mấy tuổi, còn rất trẻ, nhìn thấy Hàn Lăng Sa đều cười rất xấu hổ. Xe vừa đến đại viện, Hàn Lăng Sa liền nhận được điện thoại của Cố Trạch Vũ. Nhìn thấy tên anh hiển thị trên màn hình, hốc mắt cô chợt nóng lên, lỗ mũi chua xót, rơi giọt nước mắt.

“Này,” giọng nói có chút ghen ngào, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Đang đi ra ngoài, chuẩn bị đi gặp em.” Cố Trạch Vũ trước khi thoát thân đã bị phạt không ít rượu, lúc này có chút say, nghe được giọng nói dịu dàng của cô, cảm thấy càng say thêm, “Hiện em đang ở đâu?”

“Tài xế của ba đang đưa em trở về trường học.” Hàn Lăng Sa nói xong nghiêng người một chút, khoanh tay nhỏ giọng nói, “Hai ngày nay làm em sợ muốn chết, chỉ sợ quân diễn lại xảy ra chuyện gì...”

“Em suy nghĩ nhiều làm gì?” thấy được cô quan tâm mình, Cố Trạch Vũ vui mừng biết bao, ngoài miệng lại là trách cứ cô, “Anh có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ? Cả ngày em chỉ suy nghĩ linh tinh không thôi! Bảo Tiểu Lý dừng xe ở dọc đường, anh sẽ đón em.”

“Anh định làm gì?”

“Em nói gì? Lâu rồi không được gặp em, em nói xem anh muốn làm gì?”

“Ngày mai em muốn lên lớp.”

“Anh mặc kệ, sáng mai anh đưa em đến trường, hôm nay nếu em không chờ

anh... anh sẽ đến trường bắt người!”

“Anh say rượu lại nổi điên à?” Hàn Lăng Sa nghe lời nói anh không được lưu loát cũng biết là anh đang say, đến lúc đó lại gây ra chuyện, không còn cách nào khác là vội vàng đồng ý, “Anh uống rượu không nên lái xe, để cho anh ta đưa em về nhà trọ, anh bắt taxi về là được, được không?”

“Vậy anh ở nhà chờ em.”

“Được.”

Tuy nói là Cố Trạch Vũ ở nhà chờ cô, nhưng anh đang ở trại lính, phải đi hết một đoạn đường dài mới có taxi. Lúc Cố Trạch Vũ về, Hàn Lăng Sa cũng đã ở đấy chờ ờ cửa nhà anh rất lâu. Ra khỏi thang máy đã nhìn thấy cô gái nhỏ yếu kiều đứng dựa vào cửa nhà anh nghịch điện thoại, thỉnh thoảng lại cau mày.

“Sao lâu như vậy mà còn chưa tới nhỉ?” cô nhin không được, nói thầm.

Nhìn cô bĩu môi, Cố Trạch Vũ cảm thấy bụng dưới của mình nhảy nhót nồng nhiệt, vật gì đó cũng đang gào thét muốn xông ra ngoài. Đi lên trước, thấy cô nghe được tiếng bước chân thì ngẩng đầu nhìn, anh nở nụ cười ngọt ngào, Cố Trạch Vũ không nhin được nữa, dùng hết sức mình kéo cô vào trong lòng mình.

Hàn Lăng Sa bị anh vội vàng ôm lấy, sợ hết hồn, đưa tay nhéo hông anh, “Anh nổi điên sao vậy? Để người khác nhìn thấy thì thế nào?”

“Nhìn thấy càng tốt chứ sao. Tốt nhất là cả thế giới này đều biết em là vợ Cố Trạch Vũ này!”

“Ở đâu ra vợ chứ?” Hàn Lăng Sa đẩy anh, “Em cũng không có chứng nhận, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ yêu đương thôi.”

“Em muốn chứng nhận à?” Cố Trạch Vũ hôn cô mãnh liệt, “Ngày mai anh đi về sẽ báo cáo ngay!”

Hàn Lăng Sa “phi” vào người anh, móc chìa khóa trong người anh, mở cửa phòng ra, đi vào phòng. Cởi giày xong, Hàn Lăng Sa cảm thấy sau lưng có một cơ thể ấm áp dán vào lưng, nhiệt độ cơ thể cô cũng nóng bỏng lắm rồi. Cô theo bản năng dựa vào người anh, luồng hơi nam tính phả vào người cô, khiến trái tim cô căng cứng.

“Sa Sa... anh rất nhớ em.” Cố Trạch Vũ thì thầm bên tai cô, thuận thế ngậm lấy vành tai cô, dùng đầu lưỡi liếm láp.

Lỗ tai cô vốn là nơi nhạy cảm, bị anh trêu chọc trong miệng, cô cảm thấy không chịu được nữa, chân tay mềm nhũn, lời trong lòng cũng nói ra ngoài: “Tiểu ca ca... Em cũng rất nhớ anh...”

Thực tế chứng minh, lúc hai người thân thiết, chỉ cần Hàn Lăng Sa vừa gọi anh là “Tiểu ca ca”, Cố Trạch Vũ lập tức lộ rõ bản chất thú tính.

Đỡ hông cô, xoay cơ thể nhỏ nhắn cô lại, quay mặt về phía mình. Cố Trạch Vũ không chút do dự cúi người hôn lên. Lưỡi vòng quanh người cô, mút lấy mấy cái, Cố Trạch Vũ vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, dứt khoát cắn lấy lưỡi cô, đoạt lấy mùi hương trong miệng cô vào trong miệng mình thưởng thức. Khi thì nhẹ nhàng khoan khoái, thỉnh thoảng lại buông lỏng, dùng lưỡi mình dò la khoang miệng cô, đoạt lấy hương vị của cô cùng cô thưởng thức...

Hàn Lăng Sa bị anh hôn đến mức suýt ngạt thở, hai chân cơ bản không đứng vững được, chỉ có thể vươn tay ôm lấy cơ thể anh để mình không bị trượt xuống. Cơ thể hai người hòa hợp, Cố Trạch Vũ dán tay mình lên lưng cô, một tay cởi thắt lưng quần jean của cô, tiến vào từ sau lưng cô, vuốt ve chiếc mông trắng như tuyết của cô.

Cô bị đau, môi anh cũng nức nở, cơ thể chỗ nào đó lại cảm thấy động tác của anh cũng dần nhanh. Cảm giác toàn thân cũng nhanh chóng tê dại.

“Không nên ở chỗ này...” cô nhân dịp anh buông mình ra, thở gấp, tức giận giữ khoảng cách.

Trong mắt Cố Trạch Vũ sớm đã bị dục vọng che lấp, vừa nghe cô nói thế liền bế cô đi vào phòng ngủ. Đặt cô trên giường, hai tay nhanh chóng cởi hết quần

áo trên người cô. Hàn Lăng Sa thấy mình đã bị vạch trần, nhưng anh đứng nơi đó quần áo chỉnh tề nhìn mình chăm chăm, đỏ bừng cả mặt, đưa hai tay che lấy chỗ tư mật của mình.

Ánh mắt Cố Trạch Vũ buồn bã, banh hai chân khép chặt của cô ra, trực tiếp chui đầu vào trong vùng rừng rậm nhiệt đới. Hàn Lăng Sa chưa bao giờ trải qua vấn đề này, giật mình muốn ngồi dậy ngăn cản anh. Cố Trạch Vũ một tay ấn chặt thắt lưng cô, ngăn không cho cô ngồi dậy, một tay sờ vào vùng cấm địa rậm rạp.

Hàn Lăng Sa động tình, cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ. Cố Trạch Vũ cười ác ý, hỏi cô: “Bảo bối, thoải mái sao?”

Hàn Lăng Sa xấu hổ, anh không có liêm sỉ, cô mới không cần, cho nên vẫn cắn môi không trả lời. Cố Trạch Vũ thấy thế, làm bộ như không suy tính: “À? Không thoải mái sao? Chúng ta tới điểm thoải mái...”

Dứt lời, đưa lưỡi liếm láp ở hai bên vùng cấm địa. Hàn Lăng Sa bị kích thích như vậy, ưm một tiếng, hai chân muốn khép lại. Cố Trạch Vũ dĩ nhiên không chịu, dùng một tay giữ chặt chân cô, đầu lưỡi vẫn vạch ra hai bên, đâm thẳng vào, càng không ngừng đảo quanh.

Hàn Lăng Sa bắt đầu thét lên, càng không ngừng lắc đầu, nhỏ giọng khóc sụt sùi: “Không nên như vậy... không nên như vậy...”

Cố Trạch Vũ mặc kệ nhiều chuyện như vậy, tiếp tục động tác miệng, đợi cho cô càng ngày ra càng nhiều nước anh mới buông cô ra, nhanh chóng cởi quần áo của mình, thả buông thông, đục vụng tràn trề. Giữ hông cô, cơ thể chuyển động, thuận lợi tiến vào cơ thể cô.

Nháy mắt anh tiến vào, cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ sáng bóng của cô cũng cong lên, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. Cố Trạch Vũ đợi cho cô thích ứng với cơ thể mình, lát sau lật người, đổi tư thế ôm cô, như vậy mới dễ dàng để cô cảm nhận rõ ràng cái kia nóng rực của anh đang tồn tại trong cơ thể mình.

“Bảo bối, chúng ta như vậy có được không?” Cố Trạch Vũ không đợi cô trả lời, thắt hông cô, chính mình tự động thân lui về sau rồi chạm vào sâu nơi tận

cùng...

Hàn Lăng Sa bị động tác của anh sinh ra cảm giác, chính mình cũng từ từ phối hợp với anh. Mỗi lần anh rút ra đều chậm rãi, mỗi lần tiến vào tốc độ nhanh mà dừng mãi, vào sâu trong tận tử cung. Rốt cuộc cũng tới rất nhanh, cô không tự chủ kịch liệt co rút lại, Cố Trạch Vũ chỉ cảm thấy giống như bị một tổ hợp chất lỏng đổ vào, nhỏ giọng thở hổn hển hỏi: “Đã tới chưa?”

Hàn Lăng Sa nhắm mắt gật đầu, tiếng ai oán như mèo con, cúi đầu. Cơ thể nằm trước ngực anh, cắn cắn bộ ngực rắn chắc của anh. Cố Trạch Vũ nhìn không được, phóng thích ra ngoài...

Hàn Lăng Sa đang điều hòa hô hấp thì bị Cố Trạch Vũ lật người, đè cô dưới thân thể mình, thấy cơ thể cô còn ướt át, lần nữa tiến vào bên trong...

Chương 42: Cãi nhau

Ngày hôm sau, lúc đồng hồ báo thức reo, Hàn Lăng Sa nằm trong chăn thêm mười phút, chống đỡ cơ thể mệt mỏi, rồi giường đến trường. Tối hôm qua hai người dường như là điên cuồng suốt đêm. Cuối cùng Hàn Lăng Sa rất không có tiền đồ hôn mê bất tỉnh, Cố Trạch Vũ lúc này mới dừng lại, ôm cô, mang theo dục vọng còn chưa biến mất đi ngủ.

Cố Trạch Vũ hôm qua uống nhiều rượu, tối hôm qua cũng mệt như thế, lại còn mấy ngày chưa được nghỉ ngơi, cơ thể cũng khá mệt mỏi, hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay sinh có một ngày nghỉ. Cho nên dĩ nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện rời giường. Chỉ là trong ngực cảm thấy trống trơn mới dần tỉnh lại, nhìn thấy Hàn Lăng Sa đã bắt đầu mặc quần áo, anh cũng chống người ôm lấy hông cô, ôm cô vào trong lòng.

“Anh ngủ thêm một chút đi, em đang vội đến trường.” Hàn Lăng Sa chụp tay anh, muốn anh buông ra.

Cố Trạch Vũ giờ phút này dính lấy cô, chẳng những không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa: “Xin nghỉ đi, thật vất vả anh mới có một ngày nghỉ, em phải đền cho anh...”

“Thời gian trước em đã không đi, giờ còn xin nghỉ, anh rốt cuộc có muốn em được học không?” Hàn Lăng Sa tức giận hất cánh tay đang khoác trên người cô, mặc áo vào hỏi: “Tối qua rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu hả? say thành như thế... Về sau uống rượu ít một chút, đừng như ba em, ôm bình rượu rồi sẽ không chịu thả ra.”

“Anh cũng đâu có thường xuyên uống như vậy, không phải là hôm qua vội đi tìm em thì đám tiểu tử kia làm gì dễ dàng bỏ qua cho anh?” Cố Trạch Vũ cầm đồng hồ đeo tay nhìn giờ, “Anh đưa em trở về, đi ăn chút gì trước đã.”

Hàn Lăng Sa nhìn hấn mệt mỏi, đáy mắt xanh nhạt, phỏng chừng thời gian diễn ra quân diễn cũng không được nghỉ ngơi nhiều, liền muốn cự tuyệt để

anh được nghỉ ngơi. Cố Trạch Vũ cũng không để ý đến việc cô từ chối, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, đưa cô đến trường.

Trên đường, Cố Trạch Vũ hỏi Hàn Lăng Sa lúc nào thì nghỉ, nói muốn đưa cô về Bắc Kinh xem. Hàn Lăng Sa nhớ tới lời phu nhân Cố hôm đó, cảm đầu cảm cổ đỏ mặt. Cố Trạch Vũ cho là cô không vui, giải thích cẩn thận từng li từng tí: “Lần trước ba mẹ anh tới thành phố G, đặc biệt thích em, cho nên mới để cho anh dẫn em về Bắc Kinh chơi.”

Hàn Lăng Sa giận anh: “Chơi gì chứ? Anh làm gì có thời gian?”

“Không phải anh đang hỏi em thời gian để sắp xếp sao? Lúc nào thì em được nghỉ, thời gian của anh thì tùy em. Tuần này căn bản đều là nghỉ phép, anh giờ cứ về trực, để dành những ngày nghỉ lại dùng sau. Đến lúc đó dẫn em về Bắc Kinh, em xem có được không?”

“Lần sau em nghỉ hoặc là vào tết Nguyên Đán, hoặc là nghỉ đông. Nguyên Đán cũng chỉ được nghỉ ba ngày, ba em chắc chắn sẽ không cho em đi. Hơn nữa, ba ngày nghỉ em cũng không muốn đi xa như vậy. Lúc nghỉ đông cũng là qua năm mới, em lại càng không thể rời ba em.” Hàn Lăng Sa nói lí do cho anh nghe, cuối cùng đưa ra quyết định, “Về sau tính.”

Cố Trạch Vũ mất hứng. Cô còn trẻ, nhưng anh cũng không còn trẻ nữa, anh cũng muốn quyết định sớm. Mình ở bộ đội, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có từng đấy ngày nghỉ. Một nửa thời gian cô sống trong trường học. Lúc quân diễn, anh có nghe người khác nói qua, số người trong trường theo đuổi cô không ít. Để như vậy, anh làm sao có thể yên tâm? Còn không bằng sớm làm cái lồng nhốt vào!

Ngay cả khi trong lòng không thoải mái, Cố Trạch Vũ cũng không ngóc đến mức tranh cãi với nha đầu này. Rốt cuộc cũng vì nhiều tuổi hơn, Cố Trạch Vũ chịu đựng không nói bản thân mình không vui.

Mà lúc này Hàn Lăng Sa thấy Cố Trạch Vũ mất hứng, vốn muốn làm hòa một chút cũng không biết phải làm thế nào. Nhớ tới lời Lâm Tiểu nói, cô tốt nhất nên nói rõ ràng chuyện của Tần Mặc cho Cố Trạch Vũ biết trước. Vì vậy, cô mở miệng nói trước, “À mà, em nói cho anh biết, Tần Mặc, người mà

hôm trước ở sân bay anh đã gặp đây, đang làm giáo sư tạm thời ở trường em...”

Cố Trạch Vũ nghe thấy thiếu chút nữa là phun ra mồm máu, mặt trời u ám, mắt nhìn chăm chú vào đường, cứng rắn nói: “Chuyện khi nào vậy?”

“Ngày chúng ta trở về từ thành phố C, sau khi em đến trường thì gặp.”

Cố Trạch Vũ nghe xong lập tức xù lông, giọng nói không tốt: “Hừ, không yên tâm được. Anh đã sớm nói, anh ta không có ý định đứng đắn gì, nay cũng đuổi theo đến trường học rồi!”

Hàn Lăng Sa vốn nghĩ, không lẽ người ta phải xin phép anh sao? Người ta nghĩ thế nào làm sao chúng ta can thiệp được, anh cũng không cần thiết phải tỏ vẻ thái độ như vậy trước mặt em chứ: “Người ta nghĩ gì, chúng ta không xen vào được...”

“Anh ta nghĩ cái gì anh không xen vào. Anh ta nghĩ đến em thì anh phải quản rồi. Đừng để đến lúc đó bị anh ta dụ dỗ rồi chạy mất, anh phải làm sao đây? Nói không chừng đến lúc đó ba em còn vui mừng không được. Ông ấy vốn không chào đón anh, lúc đó em đi với người khác, ông ấy còn không chèn ép chết anh?” Cố Trạch Vũ cũng là tức giận quá mới nói như thế. Chờ anh bình tĩnh lại mới ý thức mình nói sai. Nghiêng đầu thấy Hàn Lăng Sa đang cúi đầu không nói, anh đưa tay xoa xoa đầu cô, nói xin lỗi.

Phải Hàn Lăng Sa dường như sắp nổ tung, thấy anh đưa tay tới thì đẩy ra, giọng không được tốt cho lắm: “Cố Trạch Vũ, em cho anh biết. Ba em không thích anh là có nguyên nhân của ông. Em cũng không tin ba em là người bịa đặt hoàn toàn về anh. Nếu như anh làm chuyện gì chọc giận đến hứng thú của ông, ông có thể còn muốn gặp anh sao? Còn nữa, nghe anh nói những lời này, về sau em sẽ chạy theo Tần Mặc sao? Vậy được! Em thỏa mãn nguyện vọng của anh! Anh dừng xe, hai ta từ đây chia tay! Về sau nếu như em mang thai cũng không cần anh chịu trách nhiệm. Từ nay về sau hai ta không có quan hệ gì nữa!”

Cố Trạch Vũ vừa nghe cô muốn chia tay, bị dọa không nhẹ, giữ cánh tay cô đang muốn tháo đai an toàn: “Xe còn chưa dừng, không nên lộn xộn! Anh sai

rồi... được chưa? Anh sai rồi... anh thấy mấy lần đều là kỳ an toàn của em, chắc chắn sẽ không có thai. Uống thuốc lại có hại cho cơ thể nên cũng không cho em uống. Nếu như em có, anh lập tức kết hôn!”

Thấy thái độ mềm mỏng của anh, Hàn Lăng Sa càng cảm thấy uất ức, nước mắt liền rơi xuống. Thấy cô khóc, Cố Trạch Vũ càng cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, tắt xe vào bên đường, ôm cô vào lòng ngực, mềm giọng dỗ dành thật lâu Hàn Lăng Sa mới giục anh lái xe, nói nhanh kéo trễ giờ.

“Vậy không được tức giận nữa. Anh lúc này quá gấp gáp, nhất thời đầu óc không tỉnh táo, thuận miệng chỉ nói hươu nói vượn mây câu.”

“Thế còn đi Bắc Kinh nữa không?” Hàn Lăng Sa thút tha thút thít, cũng cảm thấy mình có chút cố tình gây sự, vì vậy, hai người đều nhường nhau một bước.

Cố Trạch Vũ sững sờ, hoàn toàn không ngờ đến cô sẽ đồng ý. Mặc dù trong lòng rất mừng rỡ như hoa nở, nhưng ngoài miệng lại nói: “Em muốn đi thì đi. Nếu không hiện tại em có muốn anh cho em thêm thời gian suy nghĩ...”

“Vậy Tết nguyên đán em về nói với ba em một tiếng, nghỉ đông muốn đến nhà anh mừng năm mới. Ông nhất định sẽ đồng ý.”

“Được, về nói chuyện ngoan ngoãn một chút.”

Lâm Tiểu thấy mắt Hàn Lăng Sa hơi hơi sưng đỏ, gương mặt tỏ vẻ không thể tượng tượng nổi lần sùng bái: “Oa, Đoàn trưởng Cố lợi hại vậy sao? Một đêm có thể khiến cho cậu khóc đến mức như vậy. Một đêm mấy lần vậy?”

Nhìn gương mặt chế nhạo của Lâm Tiểu, Hàn Lăng Sa nhớ lại tối hôm qua, bị anh trưng bày ra nhiều tư thế xinh đẹp như vậy, sau đó...

“Ai ôi, xem phản ứng của cậu cũng biết lợi hại thế nào rồi. Tiểu biệt thắng tân hôn chứ?”

“Cả ngày cậu suy nghĩ linh tinh cái gì kia chứ?” Hàn Lăng Sa đẩy cô, “Đi học.”

Tần Mặc đầu tiên nhìn Hàn Lăng Sa là chú ý tới ánh mắt cô. Vừa nhìn cũng biết là vừa mới khóc, trong lòng có cảm giác như bị cái gì hung hăng đánh cho một cái. Giảng bài xong, anh cũng có chút không yên, cố ý dạy quá giờ thêm vài phút mới tan lớp. Vừa nghe thấy anh nói tan học, cả đoàn người như bầy ong vỡ tổ, đều chạy ra ngoài. Hàn Lăng Sa vốn ngồi ở ghế sau, cửa sau không mở, trước mặt lại bị người khác chắn nên tất nhiên là bị tụt lại sau.

Tần Mặc đi tới hỏi: “Sao lại khóc?”

Hàn Lăng Sa làm sao dám trả lời anh, chỉ tùy tiện viện cớ rời đi, “Hôm qua đi xem phim, cảm thấy khá cảm động. Giáo sư Tần, em đi trước...”

Giáo sư Tần? Tần Mặc lẩm bẩm ba chữ này, trong mắt không ngăn được nổi lo lắng, trong lòng càng thêm thê lương, nhanh phải bỏ quan hệ như vậy sao? Hàn Lăng Sa, viện cớ của em cũng thật ngốc! Cố Trạch Vũ ở Bắc Kinh là hạng người gì? Ở Bắc Kinh đi một vòng sẽ biết, cũng chỉ có em xem trọng anh ta như vậy. Chẳng qua một ngày không xa anh ta cũng sẽ được ôm người đẹp vào lòng.

Hàn Lăng Sa kéo Lâm Tiểu vào phòng ăn thì bị một cô gái ngăn lại. Hàn Lăng Sa cảm thấy khá quen quen. Sau khi cô ta nói mới đột nhiên nhớ ra, cô ta chính là nữ sinh lần trước Tề Thạch đưa đến phòng ăn. Thấy đối phương có vẻ đang rất giận dữ, Hàn Lăng Sa có chút lo lắng, nhưng cũng may là đối phương nói chuyện khá lịch sự.”

“Em gái, em có thể giúp chị nói với Tề Thạch một chút, tối nay đợi chị ngoài Tây Môn... Chị có chuyện cần nói với anh ta.”

Lâm Tiểu đứng bên không hiểu, chen miệng nói: “Chị không phải là bạn gái của cậu ta sao? Sao còn muốn thông qua người khác chuyển lời cho cậu ta?”

Hàn Lăng Sa nhớ tới hôm chủ nhật lúc ở trường học thấy một cảnh kia nên cũng hiểu. Nhưng đây là chuyện của người khác, sao cô có thể dính dáng đến cơ chứ? Lại nói cô cũng chỉ là bạn. “Chị à, cũng lâu rồi tôi không thấy Tề Thạch, chị có thể gọi điện thoại tìm cậu ta.”

“Em à, hiện tại chị có việc nên cần gặp anh ấy gấp! Thực sự thì chị cũng đã dùng hết cách rồi! Em có thể giúp chị một chuyện được không?”

Những người xung quanh ngờ tới mê hoặc, Hàn Lăng Sa không muốn nói, trực tiếp từ chối: “Thì ra Tề Thạch cũng là một tâm điểm chú ý.”

Đối với chuyện đi Bắc Kinh, Hàn Hành Viễn tuy không nói quá miễn cưỡng, nhưng ở bên kia Bắc Kinh, ba mẹ Cố Trạch Vũ tự mình gọi điện muốn mời. Hàn Hành Viễn cũng chỉ có thể đồng ý.

Nghỉ Tết nguyên đán ba ngày, Cố Trạch Vũ xin nghỉ, mang theo Hàn Lăng Sa trở về Bắc Kinh. Đám người kia nghe nói anh sẽ về, mười mấy người đều ra sân bay chân giữ, chờ điện thoại.

Lúc Cố Trạch Vũ dắt Hàn Lăng Sa đi ra, một người trong đó tiến lên nhận hành lý, cười đùa cợt nhả: “Ồ thiếu gia Cố còn mang về một tiểu mỹ nữ à? Đúng là điểm phúc của thành phố G cũng không ít nha?”

“Lần trước các cậu cũng đã gặp, là người ở thành phố G.”

“A, đúng rồi, lúc ấy cô ấy rất ác đúng không...” người nọ không có mắt, cũng không để ý sắc mặt Hàn Lăng Sa không tốt, nói không ngừng: “Anh mang cô ấy về, phụ nữ khắp kinh chúng ta không phải sẽ khóc lớn sao? Mấy ngày trước, có người trước kia, họ Lý gì gì đó, còn không ngừng lôi kéo tôi hỏi về anh. Con gái nhà người ta cũng đã lên giường với anh, anh lại một cước đá người ta xuống, thật độc ác!”

Cố Trạch Vũ nghe đến nhức đầu, Hàn Lăng Sa lạnh lùng nhìn rồi xoay người đi vào phòng vé. Cố Trạch Vũ nhìn thấy, đạp người nọ một cước, chạy đuổi theo...

Chương 43: Ghen

Người nọ bị đá không hiểu gì cả, nhìn bóng lưng Cố Trạch Vũ, quay đầu lại hỏi một người trong nhóm: “Anh ấy bị làm sao vậy? Không phải là thật sự coi trọng cô gái đó chứ?”

“Lý Dĩnh người ta cho em cái gì hả? Em còn đi nói giúp cô ta!”

“Ha ha... không có nhiều, không phải là nhìn trúng một chiếc xe của cô ta sao, sau khi cải trang, anh hiểu mà...”

“Thật sự lần này em đã chọc tới Cố Trạch Vũ rồi. Anh đoán chừng chiếc xe em cũng không mở được rồi. Nếu cậu ta không coi trọng cô gái kia, có thể mang từ thành phố G xa xôi về Bắc Kinh sao? Em cũng không phải không biết, ba ngày nghỉ của bọn họ trân quý đến mức nào. Cậu ta có thể lãng phí ba ngày nghỉ tùy tiện mang một phụ nữ về nhà sao?”

“Anh cũng biết anh ấy trước kia như thế nào mà, hiện tại còn dẫn theo phụ nữ bên người là có ý gì?”

Một người khác lên tiếng: “Anh nghe mẹ anh nói, ngày đó phu nhân Cố chơi mệt chược đã đề cập tới chuyện Cố Trạch Vũ đã tìm được một cô con dâu ở thành phố G. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ, thiếu tướng Cố và phu nhân Cố xem ra rất hài lòng về cô con dâu này... Đông Tử, lần này em gặp hạn, anh không giúp được gì cho em. Em tự giải quyết chuyện này cho tốt..”

“Đừng mà anh. Anh là anh trai em, vậy phải làm sao bây giờ? Cố Trạch Vũ tính khí nóng nảy, có thể lột da em đó? Các anh, tính mạng của em là dựa vào các anh cả!”

“Chỉ cho em một đường...”

“Được rồi, nói em nghe đi.”

“Hiện tại dụ dỗ ai cũng không tốt bằng đi dụ dỗ cô gái kia. Nhìn thiếu Cố xem cô ấy như bảo bối, một câu nói của cô ấy so với mười câu của anh em mình đều vô cùng hữu hiệu!”

“Vây được, đồ phụ nữ, em rất am hiểu!” Nói xong, người nọ liền đuổi theo hướng của Cố Trạch Vũ và Hàn Lăng Sa.

“Sa Sa, em đi làm gì?” Cố Trạch Vũ kéo cánh tay Hàn Lăng Sa, ôm cô thật chặt, không để cô di chuyển một bước.

“Về nhà.” Hàn Lăng Sa không nhìn anh, chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ.

“Sai đường rồi, nhà chúng ra ở bên kia.”

“Nhà anh ở đâu không liên quan đến tôi? Tôi trở về nhà của tôi, tôi quay lại thành phố G, đoàn trưởng Cố anh nghe không hiểu à?” Hàn Lăng Sa dùng sức giãy giụa ra khỏi sự khống chế của anh, “Anh buông ra!”

“Không buông, buông thì em sẽ đi!” Cố Trạch Vũ không biết phải giải thích với cô thế nào. Huống hồ chuyện mà Đông Tử nói là sự thật. Anh vốn muốn tìm cơ hội thích hợp để nói, như vậy sẽ nắm chặt hơn. Bây giờ nhìn dáng vẻ của cô, đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng, chỉ có thể chơi xấu vậy.

Anh lôi kéo người nào anh muốn là được, dù sao cũng là địa bàn đoàn trưởng Cố. Anh không cần thiết đứng đây dây dưa với một học sinh như tôi!” Hàn Lăng Sa Cố ý nhấn mạnh hai chữ “học sinh”, hốc mắt nóng lên, nước mắt rơi, cố gắng nhịn xuống. Cô cũng phỏng đoán đến kiểu người như anh trước đây không thể nào không có phụ nữ. Chỉ là bị người ta vạch rõ ở trước mặt như vậy, trong lòng ngoài cảm giác uất ức còn là cảm giác tức giận. Tất cả những gì của mình đều cho anh, thế nhưng anh lại không hoàn toàn cho cô... Trên người anh còn có dấu vết của người phụ nữ khác..

Cố Trạch Vũ thấy chớp mũi cô đỏ bừng, vui đầu không nói thì trong lòng dịu lại, tiến lên ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng lắc dụ dỗ: “Ghen sao?”

Cô không để ý đến anh, mặc cho anh ôm như vậy, nhưng trong lòng cũng không phủ nhận là mình đang ghen.

“Được rồi, có một số việc, anh sẽ từ từ giải thích cho em rõ ràng. Hiện tại không cần tức giận, được không? Hôm nay anh đặc biệt dẫn em trở về, em chạy đi mất thì anh biết phải làm thế nào?”

“Không phải anh có thể tìm con gái Lý gia hay sao?”

“Anh nghe những lời này của em sao có vị chua vậy nhỉ?” Cố Trạch Vũ đối với việc ghen tuông của cô, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Thì ra nha đầu này vẫn rất quan tâm đến mình, “Anh có thể tùy tiện dẫn người về nhà, nhưng tự mình dẫn bà xã về nhà thì chỉ có mình em... Được rồi, không nên tức giận có được không? Đợi lát nữa về, ba mẹ anh nếu thấy em mất hứng sẽ đánh chết anh. Không phải em không biết, ba anh với ông nội anh khủng bố đến mức nào đâu. Lúc nhỏ, anh chính là bị đánh đến mức gãy chân gãy tay, ở nhà dưỡng thương nửa năm mới được ra khỏi nhà... Em nhẫn tâm để anh bị bao nuôi nửa năm sao?”

Lúc Cố Trạch Vũ nói còn giả bộ uất ức, Hàn Lăng Sa nghe anh nói như vậy, trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc. Cô đã sớm nghe qua chuyện thiếu Cố dạy dỗ con trai, chưa bao giờ nung tay.

“Phải đánh chết!” Hàn Lăng Sa hít hít mũi mắng anh.

“Em chịu được sao?”

“Chị dâu, mới vừa rồi là tôi nói hươu nói vượn, chị đừng để bụng.” sau lưng đột nhiên có một giọng nói khiến Hàn Lăng Sa giật mình, đỏ mặt đây Cố Trạch Vũ ra, kì cục quay mặt đi.

Cố Trạch Vũ biết là cô xấu hổ, đem đầu cô ẩn vào trong lòng ngực mình, cũng không nói chuyện, chỉ là nhìn thẳng vào mắt người trước mặt. Cho đến khi đối phương sợ hãi, run rẩy kêu lên một tiếng “anh”, Cố Trạch Vũ mới lạnh lùng mở miệng: “Ai bảo các cậu tới?”

“Bọn em không phải là tò mò sao, nghĩ đến gặp chị dâu một chút.” Đông Tử nói xong, nhìn Hàn Lăng Sa đang úp trong ngực Cố Trạch Vũ cùng đôi tai đỏ hồng của cô, nịnh nọt, “Ai ôi, chị dâu thật đúng là trăm nghe không bằng

được gặp, ngoại hình kia, chắc chắc... Ở đại viện tổng sam bọn tôi lượn một vòng, có người nào vượt qua được Cố Trạch Vũ? Không đúng! Là đi hết một vòng Bắc Kinh cũng không còn ai vượt qua được chị dâu! Anh Vũ xem chị như bảo bối, quả thật đúng là một ông xã vẹn toàn!”

“Cậu xong chưa?” Cố Trạch Vũ nào có không hiểu ý tứ thực sự của cô. Hàn Lăng Sa đưa tay vào trong áo khoác của anh, nhéo eo anh. Anh bị đau liền đỏ hết tức giận lên người đối diện: “Tôi vừa mới dỗ được cô ấy, cậu đừng có chọc cho cô ấy tức giận! Lái xe đi, đứng ở đây rất mệt!”

“Tuân lệnh!”

Sau khi người rời đi, Hàn Lăng Sa từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, đôi mắt có chút ửng hồng, trừng mắt trách giận anh. Cố Trạch Vũ cúi đầu nhìn thấy đôi môi mềm mại, nhìn không được, nhẹ nhàng hôn hai cái. Hàn Lăng Sa lúc đầu không phản ứng kịp, sững sờ đứng đó. Đến khi có tiếng huyết sáo sau lưng cô mới vội vàng đẩy anh, đi ra ngoài.

Cố Trạch Vũ quay đầu lại, bất mãn trừng mắt nhìn đám người kia không hiểu chuyện, khóe miệng mang theo ý cười đuổi theo cô, nắm tay cô.

“Anh, anh xem thiếu Cố hả hê như vậy, thật sự là tính đến chuyện kết hôn sao?”

“Em không nhìn thấy ánh mắt thiếu Cố nhìn cô ấy, tràn đầy ánh sáng. Nếu không phải đang ở sân bay, có lẽ cậu ta đã ôm cô ấy chui vào chăn rồi. Đáng vẻ gấp gáp của cậu ta như vậy các cậu ai từng thấy?”

“Cũng đúng... Chỉ là tại sao lúc trước cậu ta có nhiều phụ nữ, vừa rồi Đông Tử tùy tiện nói một câu, cô gái kia liền đỏ mặt tức giận bỏ đi. Nếu thực sự biết được chuyện trước đây thì làm thế nào?”

“Nhìn thế kia thì thiếu Cố chắc còn chưa khai báo chuyện đó cho cô ấy. Về sau nói chuyện chúng ta cần chú ý hơn, lần sau chắc chắn không dễ thoát tội như vậy đâu.”

Mấy người xung quanh đều phụ họa, sau đó mấy người nối đuôi nhau đi theo

Cố Trạch Vũ ra cổng sân bay lấy xe.

“Thiếu Cố, tôi nay có cần em đưa anh và chị dâu đi hóng gió tây trần không?” một người ngồi trước nghiêng đầu hỏi.

“Hôm nay không được, cô ấy khá mệt, đợi cô ấy nghỉ ngơi đầy đủ. Hơn nữa, tối nay phải về gặp lão thái thái, nhắc tôi cũng không ít lần rồi. Tôi muốn đưa cô ấy ra ngoài, không chừng lại bị một trận giáng giải.”

“Vậy cũng được, hai người nghỉ ngơi trước một ngày. Ngày mai chị dâu muốn đi đâu em dẫn chị đi... Chị dâu, em nói cho chị biết, kinh thành nơi này, không chỗ ăn ngon nào là em không biết. Chỉ cần chị nói một tiếng, muốn đi chỗ nào chơi, em sẽ phục vụ chị.”

Hàn Lăng Sa thỏa mãn cười một tiếng, nói cảm ơn. Ngược lại Cố Trạch Vũ không hài lòng, nghiêng người đẩy người nọ: “Sao lại muốn cậu theo cùng? Cô ấy là vợ tôi!”

Hàn Lăng Sa đỏ bừng mặt, lấy cùi chỏ đụng anh, ý bảo khiêm tốn một chút, người nào đó thuận thế ôm cô vào trong ngực.

“Thiếu Cố anh đừng như vậy có được không? Anh công khai ân ái như vậy, anh em không chịu nổi! Anh cũng nên suy nghĩ một chút cho cảm nhận những người cô đơn chứ đúng không?”

“Tôi với bà xã mình ân ái, cậu ở đây nói nhiều như vậy làm gì?”

“Anh cứ tiếp tục, cái gì em cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nói.”

Lúc xe đi vào đại viện, Hàn Lăng Sa bắt đầu cảm thấy lo lắng, nắm tay Cố Trạch Vũ càng lúc càng chặt. Cố Trạch Vũ lúc này mới phát hiện, tay cô đầy mồ hôi.

“Không cần lo lắng. Cũng không phải chưa từng gặp qua! Ba mẹ anh thích em như vậy... em còn không biết sao?”

“Không phải, ông bà nội anh có ở đó không? Em hơi sợ...”

“Có. Không chừng ba mẹ anh đã khai báo hết về em cho ông bà rồi. Ba mẹ yêu thích em như vậy, ông bà nội chắc chắn cũng rất thích em.” Cố Trạch Vũ chưa bao giờ thấy cô lo lắng như vậy, đau lòng an ủi cô.

“Không giống nhau, chú Cố là vì ba em mới...”

“Có đáng đánh không? Nói bậy gì vậy!” Cố Trạch Vũ nhẹ giọng trách cứ.

Đông Tử ngồi ở trước xoay đầu an ủi cô: “Chị dâu, chị còn không tin. Ai cũng biết ông nội Cố hiểu rõ nhất cháu của mình. Chỉ cần thiếu Cố thích thì không thể chê, ông tuyệt đối yêu ai yêu cả đường đi. Hơn nữa, cả đại viện tổng sam cũng biết, bà nội Cố thích nhất những cô gái nhỏ, nhìn thấy chị là cháu dâu nhất định vô cùng thích, chị không cần phải lo lắng thế đâu.”

“Tôi sợ...” trong lòng Hàn Lăng Sa vẫn còn khá lo lắng, lo lắng mình có thất lễ hay không. Vừa rồi ở sân bay thiếu chút nữa đã khóc, mắt chắc chắn sẽ đỏ, có thể sẽ khó coi hay không... Dù sao đối phương cũng là Tướng quân, người nào chưa từng thấy qua? Nếu như thực phải nhìn vào mắt bọn họ thì phải làm thế nào?

Cố Trạch Vũ nhìn cô lo lắng khẩn trương, muốn mang cô đi dạo một chút, từ từ thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, không chừng sẽ khá hơn một chút: “Vậy được, chúng ta xuống đi dạo một lát, chờ em hết lo lắng sẽ về được không?”

Thấy Hàn Lăng Sa gật đầu, Đông Tử bảo tài xế dừng xe, cô cũng không dính vào hai người, ngồi lại trên xe.

Cố Trạch Vũ mang Hàn Lăng Sa đi trong sân một đoạn đường, chỉ vào nơi này nói đã từng đánh con nhà người ta... chỉ vào chỗ khác nói đã từng bị ba cầm gậy đuổi nhưng kịp ẩn nấp. Hàn Lăng Sa nghe anh nói chuyện hồi bé, dần tỉnh táo lại, thỉnh thoảng còn hỏi lại vài câu.

Thỉnh thoảng có người đi qua bên cạnh hai người, nhìn thấy Cố Trạch Vũ sẽ thân thiết chào hỏi, “Trạch Vũ đã về rồi”, sau đó lại hiếu kỳ nhìn Hàn Lăng Sa.

Cô Trạch Vũ thấy Hàn Lăng Sa không còn lo lắng như trước nữa, trong lòng cảm thấy rất vui. Nhưng rất nhanh sau đó, anh không cười được.

Một người đi tới trước mặt, cười gọi “Anh Trạch Vũ...”

Chương 44: Chia tay

Cố Trạch Vũ nhúc nhúc đầu nhìn cô bé trước mặt, đưa Hàn Lăng Sa ra sau lưng, muốn tự mình ngăn cản, hi vọng có thể thoát khỏi ánh mắt đôi phương.

“Anh về rồi à? Ngày đó em còn hỏi thăm bác Cố anh chừng nào về... Sao anh lại trở về nhanh vậy cơ chứ?” đôi phương không chú ý tới Hàn Lăng Sa, cầm đầu cảm cổ nói.

“Ừ, à, anh còn có chuyện, đi về trước đã.” Cố Trạch Vũ nói xong muốn kéo Hàn Lăng Sa chạy đi.

Ai ngờ đôi phương gắng sức, trực tiếp hỏi: “Anh quay lại lần này có phải muốn kết hôn với chị em không?”

Hàn Lăng Sa vốn thấy cô bé trước mặt nói chuyện ôn hòa, mà Cố Trạch Vũ lại không cởi mở, trong lòng cảm thấy rất nghi ngờ. Kết quả là câu nói tiếp theo đã khiến cô hiểu tất cả. Vừa rồi ở sân bay, anh khiến cô choáng váng đầu óc, hơn nữa người khác cũng chạy tới xin lỗi cô nên cô cũng không nghĩ gì đến chuyện đó nữa. Bây giờ người ta đã nói rõ ràng như vậy, cô thật muốn xem lần này hẳn giải thích như thế nào!

“Duy Duy... những lời này cũng không thể nói lung tung, anh không còn thời gian, đi trước đây.”

Cố Trạch Vũ quay đầu lại nhìn thấy Hàn Lăng Sa, thấy mặt cô không chút biểu cảm gì, trong lòng càng thêm rối loạn, mạnh mẽ kéo tay cô muốn đưa cô đi. Hàn Lăng Sa dĩ nhiên không thuận theo, tránh khỏi tay hắn, đi tới trước mặt cô bé, cười hỏi: “Em à, chị em có phải họ Lý không?”

Cố Trạch Vũ cho là cô đã sớm quên chuyện vừa rồi, không ngờ là cô còn nhớ.

“Không phải đâu, chị em họ Trương...” cô bé chuyển que kẹo trong tay, mặt

ngây thơ, nghiêng đầu quan sát Hàn Lăng Sa một lát lại hỏi: “Chị ơi, chị là ai vậy?”

Hàn Lăng Sa không trả lời, đứng thẳng người, liếc nhìn Cố Trạch Vũ cũng không làm gì, cứ lạnh lùng nhìn anh như vậy. Cố Trạch Vũ cảm thấy lưng mình mồ hôi thấm ướt, lúng túng sờ mũi, chủ động đi tới, ôm hông cô kéo vào ngực, Cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Lời của một đứa bé không đáng tin, chúng ta về nhà trước, cả nhà đợi chắc sốt ruột lắm rồi.”

Hàn Lăng Sa còn chưa mở miệng cự tuyệt đã nghe cô bé hét “A...” chạy về phía Hàn Lăng Sa, muốn đẩy cô: “Chị định cướp anh Trạch Vũ sao? Anh ấy là chồng của chị em, chị không được giành anh ấy! Trên ti vi người ta nói những người như vậy là tiểu Tam!”

Hàn Lăng Sa vừa giận vừa buồn cười, cô là bạn gái anh bây giờ ở đây lại trở thành tiểu Tam rồi sao? Cố Trạch Vũ bất đắc dĩ vỗ trán, những đứa nhỏ học được những thứ này từ đâu vậy? Mới tí tuổi đầu cũng biết mấy chuyện linh tinh này rồi. Nhìn lại Hàn Lăng Sa, cô tránh ra khỏi ngực anh, ôm vai đứng một bên, nhìn anh cười lạnh.

“Duy Duy... chị này không phải là tiểu Tam, chị ấy là bạn gái anh...”

“A...” vừa trách cô ấy xong, gương mặt cô bé tỏ vẻ khó tin, “Anh Trạch Vũ... anh là kẻ thay lòng đổi dạ! Chị em nói chị ấy có con của anh rồi, nhất định anh phải kết hôn cùng chị ấy! Bây giờ anh tìm về một con nhóc xinh xắn liền quên chị em, em muốn tìm bác Cố kiện anh!”

Cố Trạch Vũ nghe đến đó, không thể nhịn được nữa, hàm hừ thẳng với cô bé: “Cút! Thích làm gì thì làm đi! Tôi với cô ta một chút quan hệ cũng không có! Sở nọ thiếu niên nhiều năm đã trôi qua, Trương gia các người còn nhớ sao? Cái quái gì! Trở về nói cho người nhà các người biết, Cố Trạch Vũ tôi đời này chỉ cưới một mình Hàn Lăng Sa!”

Cô bé có lẽ là bị rùng sợ, cố nén nước mắt, cũng không dám khóc thành tiếng, xoay người chạy đi.

Cố Trạch Vũ hết giận mới thông thả về bên cạnh Hàn Lăng Sa, giọng dịu

dàng mềm mỏng, gấp gáp nói: “Chúng ta về nhà trước, về rồi nói...”

Hàn Lăng Sa không muốn dời bước, đưa một tay ra trước mặt Cố Trạch Vũ, lạnh lùng nói: “Đưa túi đây.”

Cố Trạch Vũ dĩ nhiên không chịu, một tay mạnh mẽ kéo cô theo: “Em hãy nghe anh nói, chúng ta về trước có được không? Có chuyện gì, đợi đến lúc về, anh nhất định sẽ nói hết mọi chuyện cho em biết, có được không?”

“Không được!” Hàn Lăng Sa cố ý lấy túi của mình, “Cố Trạch Vũ, đáng vẻ này của anh khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn!”

“Em nghe anh giải thích, khi đó anh...”

“Hiện tại giải thích thì có ích gì? Anh cũng đã làm rồi, chẳng lẽ còn muốn nói chuyện đó trước mặt tôi, để cho tôi biết mình ngu xuẩn đến mức nào sao? Xuống máy bay được bao lâu? Có được hai giờ hay không? Trong thời gian ngắn như vậy đã đề cập đến hai người phụ nữ trước mặt tôi. Anh lên giường với người họ Lý, tôi nghĩ đó là chuyện quá khứ, tôi không có tư cách hỏi nhiều, cũng không nói gì, vậy bây giờ là sao?”

“Họ Trương cũng là quá khứ...” Cố Trạch Vũ đỏ bừng mắt, giọng nói có chút run rẩy. Lần này Hàn Lăng Sa thật sự thất vọng sao?

“Vậy ý của anh là trách tôi hỏi quá nhiều chuyện quá khứ của anh sao?” Hàn Lăng Sa giờ này chỉ cảm thấy đáy mắt khô khốc, muốn rơi một giọt nước mắt cũng không được, “Vừa rồi cô bé kia nói cái gì? Chị cô bé có con của anh... Tôi chỉ hỏi anh, bây giờ không phải anh muốn tôi làm mẹ ghẻ của đứa bé chứ? Hay là muốn nói với tôi, nuôi đứa bé kia trưởng thành, để cho nó chỉ vào lỗ mũi tôi mắng tôi đoạt người đàn ông của mẹ nó?”

“Không có đứa bé...”

“Anh có ý gì?”

“Lúc anh biết có đứa bé kia, anh đã buộc cô ấy xử lý, căn bản là anh không có con! Trương gia bọn họ vẫn luôn dùng cách này để uy hiếp anh, muốn anh

cưới Trương Lăng...”

“Cho nên anh liền chạy tới thành phố G?”

“Đây chỉ là một phần nguyên nhân. Thật ra thì anh muốn tìm em, anh...”

“Được rồi, “ Hàn Lăng Sa giơ bàn tay trái lên, lòng bàn tay hướng về phía Cố Trạch Vũ, “Anh không cần phải nói nữa... Cố Trạch Vũ, anh thực không phải là người!”

“Sa Sa, em nghe anh giải thích...” Cố Trạch Vũ thấy cô đáy mắt toàn là thất vọng và thê lương, trong lòng căng thẳng, tiến lên giải thích, Hàn Lăng Sa lại lui về phía sau, không cho anh bất cứ cơ hội đến gần nào.

“Anh không cần tới đây, tôi cảm thấy rất ghê tởm, tôi cảm thấy buồn nôn. Lúc anh đè tôi ở trên giường, trong đầu không phải cũng giống như những người phụ nữ trước đó chứ? Có phải còn so sánh tôi với những người đó hay không? Cố Trạch Vũ, kết thúc rồi, lần này thực sự kết thúc rồi!”

“Ai ôi, tiểu công chúa tới rồi sao?” một giọng nói mừng rỡ vang lên sau lưng Hàn Lăng Sa.

Cố Trạch Vũ ngẩng đầu nhìn lại, gọi: “Bà nội, mẹ...”

“Con thật là, đã mang người đến còn tự mình đi bộ vào là sao? Khiến người ta nói năng gì đây?” phu nhân Cố sớm bị hưng phấn làm cho mê muội đầu óc, không chút chú ý tới sự lo lắng trên gương mặt con trai và con dâu tương lai, “Mẹ... đây chính là bạn gái Trạch Vũ, là tiểu công chúa nhà Hàn gia.”

“Cháu gái, đến cạnh bà nội nào...” bà nội Cố đã sớm nghe con dâu nói đến, hiện tại chỉ là vui quá không ngậm được miệng lại.

Hàn Lăng Sa dù tức giận thế nào cũng điều chỉnh lại sắc mặt trước mặt người già. Mặc dù trong lòng không vui cũng vẫn nghe lời, nhép nhép miệng, trong ánh mắt mong đợi của bà nội Cố và phu nhân Cố, mở miệng nói: “Cháu chào bà nội...”

“Ai...” bà nội Cố cười đến nỗi mắt híp thành một đường ngang, tính tể nhìn cô gái trước mặt, thế nào cũng thấy rất thích. Bà vốn là người Giang Nam, sau đó đi theo ông nội Cố đến phương Bắc. Hiện tị đã già cả, luôn cảm thấy nhớ quê hương rất nhiều. Bây giờ nhìn Hàn Lăng Sa từ phương Nam tới, mắt to, mũi xinh, da trắng, dáng vẻ vui vẻ yêu kiều, đặc biệt điển hình của phụ nữ phương Nam, càng thêm yêu thích, “Đứa nhỏ này thật xinh đẹp, đứng cùng Trạch Vũ của chúng ta thật xứng đôi.”

Hàn Lăng Sa nghe đến đó liền muốn khóc, nhưng cũng biết ý tứ không để nước mắt rơi trước mặt người khác, chỉ đành nhẹ nhàng xoay mặt, hít một ngụm khí lạnh, muốn ngăn nước mắt. Mà phu nhân Cố và bà nội Cố chỉ cho rằng cô xấu hổ, cũng cười không nói. Cố Trạch Vũ nhìn cô, mấy lần há miệng cũng không biết nói thế nào, chỉ cúi thấp đầu đứng đó.

“Đi thôi, bên ngoài lạnh như thế, chúng ta về nhà trước...” phu nhân Cố bảo mấy người trở về.

“Dì à, hôm nay cháu không được thoải mái, hay là không đi...” Hàn Lăng Sa đứng đó không chịu đi.

Phu nhân Cố và bà nội Cố bây giờ mới chú ý tới sắc mặt hai người, họ cho là hai vợ chồng giận đối nhau, hung hăng nhìn Cố Trạch Vũ mấy lần. Phu nhân Cố tiến lên nói với Hàn Lăng Sa: “Không có chuyện gì, các con ngồi máy bay lâu như vậy chắc cũng mệt rồi đúng không? Về nhà nghỉ ngơi trước cho khỏe, tối nay dì làm nhiều món ngon cho con ăn.”

“Không cần đâu dì, cháu tự đi tìm một khách sạn nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.” phu nhân Cố càng như vậy, Hàn Lăng Sa càng muốn khóc, nghẹn ngào mấy tiếng sau, thế nhưng là khóc thật.

“Ai ôi, sao lại khóc?” bà nội Cố đau lòng không nguôi, vội vàng lấy khăn tay ra cho cô lau nước mắt, “Đừng khóc, có phải Trạch Vũ khi dễ con không? Nói cho bà nội biết, bà nội giúp con mắng nó!”

Hàn Lăng Sa không nói lời nào, chỉ cắn môi, nước mắt không ngừng rơi. phu nhân Cố đi tới đánh vào vai con trai mình: “Con xem con làm chuyện tốt gì kìa! Lần đầu người ta đến đây, con đã khiến cho người ta khóc như vậy, xem

lát nữa ba con xử lý con như thế nào!”

Thái độ Cố Trạch Vũ khác thường, không nói câu nào, chỉ lo lắng nhìn Hàn Lăng Sa trước mắt, vươn ta ra muốn lau giọt nước mắt cô, thấy cô lui về sau, anh lại ngượng ngừng thu tay lại.

Phu nhân Cố nhìn thấy tất cả, trách cứ Cố Trạch Vũ xong, nháy mắt với bà nội Cố, sau đó mở miệng cười: “Tiểu công chúa, đừng khóc, đứng ở chỗ này đại viện lạnh như vậy, để người khác nhìn thấy cũng không tiện, chúng ta nên về trước đây.”

Hàn Lăng Sa cúi đầu, đứng bất động, không biết đang nghĩ cái gì.

“Đúng vậy,” bà nội Cố không nói, kéo Hàn Lăng Sa về bên cạnh mình, “Đi thôi, cả nhà đang mong cháu tới. Người này tới sao không vào nhà, thật là để cho chúng ta khổ chết thôi!”

“Bà nội, không phải vậy, thực sự là cháu không khỏe...”

“Không khỏe thì về nhà ngủ một giấc, trong nhà không tốt hơn ngoài khách sạn sao? Trong nhà còn trò chuyện với bà nội, bà nội thích nhất là giọng phương Nam.”

Phu nhân Cố lui về sau một bước, nhỏ giọng nói vào tai Cố Trạch Vũ: “Con lại làm chuyện gì chọc giận tới con bé vậy? Làm sao lại khóc thành ra như vậy rồi hả?”

“Mẹ... lần này có thể kết thúc rồi...”

“Con nhớ cho kỹ, ngoài con bé ra, người phụ nữ khác đừng mơ tưởng vào cửa Cố gia!” phu nhân Cố nói xong cũng đi theo.

Về đến nhà, ông nội Cố và thiếu Cố thấy Hàn Lăng Sa đỏ mắt nước nỡ, cũng không nói gì, chỉ hung hăng xoay người trừng mắt Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ than thở, nhân dịp dẫn Hàn Lăng Sa đến phòng khách, muốn nắm tay cô, Hàn Lăng Sa tránh ra, lạnh lùng nói: “Anh đưa túi cho tôi, ngày mai tôi quay về thành phố G.”

“Em có ý gì?!” giọng Cố Trạch Vũ trở nên cứng nhắc.

“Ý tứ tôi là vậy! Anh biết là tôi ghét nhất loại đàn ông gì. Chỉ nghĩ tới quá khứ anh có người phụ nữ khác, tôi cho là tôi có thể tiếp nhận. Chỉ là tôi không ngờ cũng có đứa bé, còn tự mình xử lý... Anh như vậy, tôi không dám nghĩ, Cố Trạch Vũ, chúng ta chia tay!”

Không phải câu cầu khiến, là một câu trần thuật, chứng minh giờ phút này Hàn Lăng Sa rất kiên định.

Chương 45: Thật xin lỗi

“Hàn Lăng Sa, anh không đồng ý!” Cố Trạch Vũ chưa bao giờ tức giận đến mức này, giọng như gào thét, “Anh hiểu chuyện tình cảm em không thể dễ dàng tiếp nhận, anh cũng không hy vọng em nhất thời có thể bỏ qua mọi chuyện và tha thứ cho anh. Nhưng ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh... sao anh có thể chứng minh cho em thấy là anh đã thay đổi? Em giận anh cũng được, em hận anh càng tốt, là anh đáng đời. Nhưng chuyện chia tay, anh không đồng ý!”

“Tôi không hỏi ý kiến anh. Tôi chỉ báo cho anh biết mà thôi!”

“Rút lại lời đó đi, cái gì anh cũng sẽ không nói!” Cố Trạch Vũ đứng bên ngoài phòng nghỉ, “Anh không thể buông tay được!”

“Anh cút đi!” Hàn Lăng Sa đẩy anh ra ngoài cửa, đóng rầm cửa lại, xoay người lại, ngồi trên mép giường khóc lớn.

Phu nhân Cố đang ở phòng bếp nghe thấy tiếng động, vội vàng đi lên lầu, thấy Cố Trạch Vũ im lặng đứng trên hành lang hút thuốc. Bà nhú mào, kéo người kia vào trong thư phòng, “Con nói cho mẹ biết, cả ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ... con đang rất chán nản, mẹ không cần hỏi nữa!” Cố Trạch Vũ vò vò mái tóc ngắn, “Hiện tại tâm trạng con cũng không được tốt, không muốn nói chuyện. Cô ấy khóc rất khổ sở, mẹ đi xem cô ấy thế nào rồi.”

“Tiểu tử thôi, ban đầu là ai gọi điện thoại cho mẹ thế thốt nói không thể sống nổi nếu thiếu con bé hả? Chỉ mới nửa năm, không phải con đã đổi ý rồi chứ? Mẹ nói cho con biết, Cố Trạch Vũ, lần này mẹ và ông bà nội con, cả ba con nữa, đều đã quyết định chỉ chấp nhận cô con gái này bước qua cửa Cố gia nhà mình thôi. Con còn tái diễn lỗi lầm quá khứ, ba con đánh chết con, mẹ cũng sẽ không ngăn cản đâu!”

Trong lòng Cố Trạch Vũ vừa sợ vừa phiền não, rối bời, đứng ngồi không yên, đi đi lại lại mấy vòng quanh bàn mới bắt đầu cười: “Lần này có lẽ ba mẹ sẽ không cần đưa con trai này rồi.”

Phu nhân Cố lúc đầu không phản ứng kịp: “Ý gì?”

“Lúc vừa về, chỗ mẹ gặp bọn con, bọn con đã gặp con bé nhà họ Trương. Cô ấy nói chuyện với con bé thì lộ ra chuyện đứa bé... Hiện tại cô ấy muốn chia tay... Mẹ, con không còn cách nào khác. Nhìn thấy cô ấy khóc, con còn đau lòng hơn. Hiện tại con muốn giúp cô ấy, cô ấy lại nghĩ con dơ bẩn, con còn có thể làm gì?!”

Phu nhân Cố bây giờ mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, chỉ tiếc không rèn sắt lúc nóng. Bà vung tay đánh vào gáy Cố Trạch Vũ: “Bây giờ con mới hối hận sao? Lúc đầu còn làm ra chuyện gì?! Con sau lưng mẹ làm cho con nhà người ta có bầu, con làm gì với đứa bé? Năm đó con cùng cô gái đó làm loạn, không phải coi lời của ba và mẹ như gió thoảng bên tai sao? Hiện tại đã biết lo lắng rồi à? Đúng là đáng đời! Đứng trên góc độ của một người phụ nữ, mẹ cảm thấy người ta nói chia tay với con đã là nhân từ lắm rồi!”

“Mẹ... Năm đó con làm loạn là vì sao cơ chứ, không phải mẹ cũng biết. Lúc đó em gái con đã đi...”

“Em gái con đi, trong chúng ta không ai không đau khổ hả? Có ai hư hỏng giống con không?” Phu nhân Cố biết bây giờ hối hận cũng không ích gì, “Vậy giờ con tính sao?”

“Dù sao con cũng không đồng ý chia tay!”

“Mẹ nói con biết, chuyện như vậy mẹ cũng không giúp gì cho con được... Chuyện con gây ra thì tự mình giải quyết đi!” Phu nhân Cố đi ra ngoài cửa vừa mắng, “Sao mẹ lại sinh ra một đứa như con chứ!”

Hàn Lăng Sa vẫn ngồi trong phòng khóc, lấy điện thoại di động trong túi muốn gọi điện cho Hàn Hành Viễn, phím gọi đã hiện nhưng vẫn chưa gọi. Lúc đầu, cô tự tin nói với ba chỉ có Cố Trạch Vũ mới có thể cho cô hạnh

phúc. Thì ra niềm hạnh phúc như vậy chỉ là một lớp bọc do anh tạo nên, vừa đựng vào là bể ngay...

“Tiểu công chúa, dì có thể vào không?”

Hàn Lăng Sa vội vàng lau nước mắt, mở cửa phòng để Phu nhân Cố đi vào, “Dì..”

“Chuyện như vậy, Cố Trạch Vũ đã nói cho dì biết. Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của nó, chuyện này dì sẽ không bao che.” Phu nhân Cố đóng cửa lại, kéo cô ngồi xuống giường, “Hiện tại dì chỉ có một đứa con trai, nó cố gắng học hành giỏi giang, dì nhìn cũng rất vui mừng. Chuyện của em gái nó năm đó, chúng ta cũng biết nó chịu biết bao đả kích. Cũng phải trách năm đó nếu không phải dì quá sơ suất cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra. Nó say rượu, chơi đùa với phụ nữ... Tất cả mọi chuyện lúc chúng ta biết cũng đã muộn. Cho đến khi ba nó đưa nó vào trường quân đội, chúng ta mới biết chuyện của con gái Trương gia. Khi đó, ba nó giận đến mức có thể chết đi, nhảy vào trường quân đội đánh nó gần chết. Sau khi hai nhà dứt khoát thương lượng mới đưa ra quyết định, chờ khi Cố Trạch Vũ tốt nghiệp trường quân đội, hai người lập tức kết hôn. Kết quả là nó sống chết không chịu, ba nó giận đến mức đánh nó cả đêm, đánh đến mức học máu...”

Hàn Lăng Sa dĩ nhiên hiểu mục đích Phu nhân Cố khi nói những lời này với cô, nhưng cô cũng rất khó tiếp nhận. Trải qua nhiều chuyện tới nay, cô chỉ muốn có một gia đình bình thường, sống một cuộc sống đơn giản. Đây là hi vọng lớn nhất của ba mẹ ruột cô. Nhưng Cố Trạch Vũ đã từng là tất cả hi vọng của cô cũng đã đổ ngã, cuối cùng cô mới hiểu, thứ mình muốn, anh không thể cho cô được...

“Dì à, thật xin lỗi. Đến bây giờ cháu mới hiểu được, thứ cháu cần là hạnh phúc, Cố Trạch Vũ không cho cháu được...”

Phu nhân Cố cũng hiểu nỗi đau trong lòng cô, bình tĩnh mà xem xét, nếu như người đàn ông của mình cũng qua lại phóng túng như vậy, bà sợ rằng còn không làm được như Hàn Lăng Sa. Nhưng bây giờ là con trai bà, làm sao bà có thể nở lòng nào để nó tiếp tục đau khổ như vậy?

“Có thể con sẽ cho rằng dì ích kỷ. Nhưng trong thiên hạ, không người mẹ nào là không hi vọng con mình hạnh phúc. Dì hi vọng con có thể rút lại quyết định chia tay rồi suy nghĩ thật kỹ về chuyện này.”

Phu nhân Cố nói xong cũng đi ra ngoài, để lại Hàn Lăng Sa ngẩn người ngồi đó.

Lúc ăn tối, Cố Trạch Vũ ân cần gấp thức ăn cho Hàn Lăng Sa, cô lại ngồi yên trên ghế không nhúc nhích. Cố Trạch Vũ nhìn ánh mắt nghi ngờ của bà nội, dần lòng dụt dốt, “Thế nào? Dù thế nào đi nữa cũng nên ăn chút gì đó đã, bụng đói lấy đâu ra sức để giận anh?”

“Dì,” Hàn Lăng Sa không nhìn Cố Trạch Vũ bên cạnh, ngẩng đầu nhìn về phía phu nhân Cố, “Có thể thay cho cháu bát đĩa khác không? Anh ấy đã động vào, cháu sợ bẩn.”

Một câu nói ra, Cố Trạch Vũ không thể làm gì ngoài việc rút tay gấp thức ăn, thiếu Cố đặt đĩa xuống, hỏi Cố Trạch Vũ: “Trạch Vũ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ba, không có chuyện gì. Vừa rồi con quên rửa tay, con lập tức đi rửa ngay đây.” Cố Trạch Vũ nói xong liền đứng lên, chuẩn bị đi tới phòng vệ sinh.

“Không cần rửa,” Hàn Lăng Sa cũng đứng lên, “Dơ bẩn chính là dơ bẩn, rửa thế nào cũng không sạch được... Ông, bà, dì, chú, lần này là cháu đã quấy rầy cả nhà. Cảm ơn mọi người đã khoan貸. Sáng sớm ngày mai cháu sẽ quay lại thành phố G. Cháu về phòng nghỉ ngơi trước.”

Giọng kiên định, không chút tình cảm nào, trong mắt có vài giọt nước nhưng mười ngón tay nắm chặt lấy lòng bàn tay, bóng lưng cô quạnh mà kiên quyết.

“Trạch Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hình như con bé có vẻ không vui?” ông nội Cố bắt mắt hỏi.

Cố Trạch Vũ không biết trả lời như thế nào, lúng túng đứng đó, lại chán nản ngồi xuống, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt: “Ông nội, không thể trách cô ấy. Chuyện như vậy là lỗi của cháu, là cháu xử lý không tốt, chộc cho cô ấy tức

giận.”

“Con bé là người thế nào, dĩ nhiên là ta biết!” Thiếu tướng Cố vỗ mạnh bàn com, “Không phải lỗi của con, chẳng lẽ là lỗi của con bé sao?! Nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

phu nhân Cố nhìn con trai, rồi lại nhìn chồng, hai bên giằng co nhau, bà bắt đầu thở dài, nói: “Tiểu công chúa biết chuyện quá khứ của nó.”

“Trạch Vũ, con... làm sao con cứ không ra gì như vậy!” Ông nội Cố dùng gậy chọc chọc vào chân Cố Trạch Vũ, “Lúc ấy ông hỏi con, không phải con nói đã xử lý tốt rồi sao? Đây chính là kết quả mà con xử lý à? Người ta là con gái lá ngọc cành vàng, từ nhỏ đã được cha mẹ nâng trên tay, nuông chiều, sao có thể chịu đựng được chứ? Ai...”

Thiếu tướng Cố không nói hai lời, đi vòng qua bên cạnh Cố Trạch Vũ, kéo người từ trên ghế ra phòng khách, đá đầu gối Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ không đứng vững trọng tâm, lập tức quỵ rạp xuống nền phòng khách. Thiếu tướng Cố xoay người đi ra ban công chỗ trồng hoa cỏ rút ra một que gỗ lớn bằng hai ngón tay, đánh lên người Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ không nói lời nào, lần này thực sự là lỗi của mình, không thể làm gì ngoài cắn răng nhịn kêu la. Ông nội Cố mặc dù đau lòng, cũng không có cách nào khác. Gậy vàng tạo ra người tốt, là ông giao cho con trai mình. Phu nhân Cố thực cũng không làm được gì, đứng một bên nhìn, cũng không tiến lên ngăn cản. Chỉ có bà nội Cố nhìn đi nhìn lại, thực sự là quát lên lưng cháu nội mình, có cái lại bay thẳng lên mặt. Gậy gỗ vừa rời đi, má trái xuất hiện một vết máu thật dài, đen nhánh, nhìn rất dọa người.

“Không nên đánh, có chuyện gì từ từ nói được không, làm gì mà đánh đến mức như vậy?”

“Mẹ, mẹ mặc kệ đi. Người không có tiền đồ như vậy không bằng cứ đánh chết đi!”

“Hiều Đình, con mau đi gọi con bé xuống. Nếu con bé không xuống, Trạch Vũ sẽ bị ba nó đánh chết mất!”

“Mẹ, bây giờ anh ấy đang nổi nóng, con nếu gọi con bé xuống, không chừng con bị anh ấy đánh luôn.”

Bà nội Cố hiểu rõ những chuyện quá khứ mà cháu bà gây ra, lập tức thấy người trong nhà không người nào đứng ra ngăn cản, cũng đành phải quay về phòng, lén lau nước mắt.

Hàn Lăng Sa không phải không nghe được tiếng động dưới lầu. Nói cô không đau lòng là giả. Cô chỉ nghĩ rằng, gặp phải chuyện thế này của Cố Trạch Vũ, nếu cô mềm lòng một lần, nhất định sẽ có lần thứ hai. Có những chuyện vừa phát hiện ra dấu hiệu, tốt nhất nên cắt đứt gọn ghẽ, không suy nghĩ đến nữa.

Thiếu tướng Cố thấy Cố Trạch Vũ nằm ở chỗ này, cau mày nhắm mắt khổ sở, vẫn không nguôi giận, khóa cửa nói với cả nhà: “Nếu ai mở cửa cho nó cũng sẽ bị nhốt vào đó luôn!” nói xong, hùng hùng hổ hổ đi vào thư phòng.

Phu nhan Cố đi vào phòng bếp dọn bàn, đem hâm nóng vài món, chia làm mấy phần, một phần bung lên phòng ông nội Cố, một phần bung lên phòng Hàn Lăng Sa.

Lúc gõ cửa đi vào, Hàn Lăng Sa đang dọn đồ. Thấy bà đi vào, cô buông thứ gì đó trong tay, đỏ mắt gọi một tiếng “Dì.”

“Ăn chút gì đi đã, hôm nay ngồi máy bay lâu như vậy, cũng mệt rồi, nói phải đi ngay nhưng ngày mai dọn cũng được.”

“Không sao, cháu cũng không đói bụng.”

“Cố Trạch Vũ vừa rồi bị ba nó đánh đến mức đứng cũng không vững, lúc này còn bị nhốt ngoài cửa.” Phu nhan Cố buông đĩa xuống, đi tới cửa còn nói: “Trời bên ngoài lạnh như vậy, ở một đêm ta cũng không yên tâm. Nhưng ba nó cũng không cho phép chúng ta mở cửa, nhưng cũng không hạn chế cháu. Cháu giúp dì đưa cho nó bộ quần áo có được không?”

Hàn Lăng Sa nhìn sương đọng thành nước trên cửa sổ, cắn môi gật đầu một cái. Lúc nhận lấy áo khoác rồi đi xuống lầu mở cửa, Hàn Lăng Sa đã nhìn

thấy Cố Trạch Vũ đang ngồi trên bậc thang trước cửa nhìn xa xăm. Nhận thấy có động tĩnh sau lưng, Cố Trạch Vũ chợt quay đầu lại. Nhờ có ánh trăng, Hàn Lăng Sa rốt cuộc còn nhìn thấy vết máu trên mặt anh, trong lòng có chút đau lòng, lại lần nữa nhắc nhở mình, không thể mềm lòng...

Tháng một ở Bắc Kinh, gió lớn, rất lạnh. Vừa rồi lúc Cố Trạch Vũ bị kéo đi, chỉ mặc chỉ một chiếc áo sơ mi, lúc này liên tục run rẩy vì lạnh, im lặng nhận lấy áo khoác trong tay Hàn Lăng Sa, đầu ngón tay càng run thêm.

Cố Trạch Vũ thấy đôi mắt sưng đỏ vì khóc của cô, lòng ngực phập phồng, cố gắng mấp máy đôi môi, nhưng chỉ có thể cúi đầu nói ra ba chữ: “Thật xin lỗi...”

Thật xin lỗi, cuối cùng vẫn để cho em khóc, vẫn là để cho em khổ sở rồi...

Chương 46: Bệnh viện

Mặc dù Hàn Lăng Sa mặc áo khoác ngoài, trên cổ quàng thêm mấy chiếc khăn nhưng lúc này đứng trong gió rét cũng cảm thấy không ngừng run lên. Dưới ánh đèn đường màu vàng, hình ảnh Cố Trạch Vũ cúi đầu im lặng như khắc sâu trong lòng cô, mỗi một nét lại càng sâu thêm.

“Cố Trạch Vũ...” Hàn Lăng Sa gọi anh, lúc này mới phát giác giọng nói của mình cực kỳ khó nghe.

Cố Trạch Vũ ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt thoáng qua tia vui mừng, gương mặt tràn trề hi vọng.

“Không phải mọi chuyện chỉ cần dùng một câu “thật xin lỗi” là có thể tha thứ được...” Hàn Lăng Sa mở miệng nói, cũng ngồi bên cạnh anh, “Em vẫn cho rằng, chúng ta có tình cảm mười sáu năm, cho nên không từ chối yêu anh, không từ chối hôn anh, thậm chí cũng không từ chối lên giường với anh. Cho tới bây giờ em mới hiểu được, mười sáu năm, chỉ có em giả tưởng ôm trọn tình cảm này để mà sống. Anh đã từng nói, em là niềm tin của anh, hiện tại em cũng hiểu, niềm tin cuối cùng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, chỉ có thể đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống mà chiêm ngưỡng...”

“Anh sớm đã kéo hình tượng linh thiêng đó xuống rồi.” Cố Trạch Vũ ngẩng đầu, từng câu từng chữ nghiêm túc nói, “Anh không muốn ngược đầu, hai tay giơ cao tung hô niềm tin. Anh chỉ muốn bình thản ôm em...”

“Nhưng là em không muốn...” Hàn Lăng Sa đứng lên, vuốt vuốt mũi, bỏ tay vào trong túi áo, nhìn nhánh cây xa xa nói, “Ngày mai em quay về thành phố G, chuyện giữa chúng ta từ đây kết thúc.”

Cố Trạch Vũ buông xuôi hai tay bên người, rõ ràng muốn đưa tay kéo cô, lại không còn chút sức lực nào...

Sáng sớm hôm sau, Hàn Lăng Sa bị tiếng gõ cửa liên hồi đánh thức, quay đầu

nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng. Đầu cô đau như búa bổ, Hàn Lăng Sa còn dùng dằng đứng dậy khoác áo ra ngoài mở cửa.

“Cháu gái, cháu giúp bà một tay có được không? Coi như bà van cầu cháu có được hay không?” bà nội Cố đứng ở ngoài cửa rơi nước mắt.

“Bà nội, bà đừng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Lăng Sa nhìn dáng vẻ kia của bà, mơ hồ đoán được Cố Trạch Vũ đã xảy ra chuyện, trong lòng cô cũng vô cùng gấp gáp.

“Trạch Vũ bị cha nó nhốt bên ngoài cả đêm, lúc này đã té ngã ở cửa rồi, nhưng ai cũng không dám mở miệng. Ông nội nó cũng vừa mới uống thuốc hạ huyết áp xong, cũng không ai dám nói cho ông biết chuyện của nó. Cháu có thể đến nói với Hiểu Đình đưa Trạch Vũ đến bệnh viện có được không?”

Hàn Lăng Sa biết tình trạng sức khỏe của Cố Trạch Vũ, luôn luôn khỏe mạnh, sao có thể té xỉu ở trước cửa? Cho đến khi đến cửa, Hàn Lăng Sa mới biết đêm qua Bắc Kinh tuyết rơi cả đêm...

Cô vút áo khoác xuống đất. Cố Trạch Vũ bình thân nằm ở đó, đôi mắt nhắm nghiền giống như chỉ đơn giản là ngủ thiếp đi. Nếu không phải gương mặt trắng bệch như lớp tường cửa, Hàn Lăng Sa nhất định sẽ cho rằng chỉ là do anh quá mệt mỏi. Trong lòng vô cùng lo lắng, chân cũng mềm nhũn ra rồi, Hàn Lăng Sa nhanh chóng buộc mình phải tỉnh táo, Phu nhân Cố và Hàn Lăng Sa cùng giúp nhân viên cảnh vệ đặt Cố Trạch Vũ vào xe.

Phu nhân Cố thông báo với bà nội Cố mấy câu, sau đó kéo cô lên xe.

Trông bệnh viện bộ binh, Hàn Lăng Sa ngồi ở trên ghế ngoài hành lang nhìn bác sĩ y tá đi ra đi vào vội vàng rất vất vả. Đêm qua sau khi về phòng, cô cứ khóc suốt cho đến khi ngủ lúc nào cũng không hay. Lúc đầu là căng thẳng, lo sợ, sau khi bắt đầu thư giãn, mệt mỏi như cơn lũ đánh ập vào cô.

Sau khi bác sĩ xem bệnh án, y tá đánh dấu lên, Hàn Lăng Sa mới đi với Phu nhân Cố vào phòng bệnh. Cố Trạch Vũ chưa từng bị ốm, bây giờ bình thân nằm đó, mày nhíu lại như một ông lão đang phiền muộn về vấn đề gì đó. Hàn Lăng Sa cảm thấy cô sắp rơi nước mắt đến nơi rồi. Cô chưa bao giờ chứng

kiến Cố Trạch Vũ yếu ớt như vậy. Cô cho là anh luôn là người có thể che mưa chắn gió cho người khác. Nhưng bây giờ anh bị gió bão đánh gục, anh bây giờ còn làm cho cô đau lòng hơn bao giờ hết.

Cô nói cô không yêu, cô chỉ cho rằng mình sống quá tình cảm, nhưng sao vẫn cứ đau lòng thế này đây? Nháy mắt, Hàn Lăng Sa không khỏi nghĩ tới những ngày hai người ở cùng nhau ở thành phố G. Anh lúc nào cũng theo cô, chuyện gì cũng cung chiều cô, ôm cô, hôn cô... Đứng ở bên cạnh giường bệnh, trong trí nhớ có gì đó như vị chua, Hàn Lăng Sa không nhịn được, nước mắt không chịu sự khống chế của cô, rơi ra ngoài.

Phu nhan Cố nhìn thấy cô như vậy, thở dài mấy tiếng: “Tiểu công chúa, hôm nay có cuộc viếng thăm của một người ngoại quốc, dì phải đi một chuyến, con có thể giúp dì chăm sóc nó một lúc không?”

Hàn Lăng Sa không kịp nghĩ, gật đầu đồng ý, Phu nhan Cố lúc này mới thở phào nhẹ nhõm rời đi.

Khi Cố Trạch Vũ tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, động tay phải thì có cảm giác như có cái gì đó cắm vào, kéo ra một chút lại cảm thấy đau. Nhìn theo tay phải, Cố Trạch Vũ mới phát hiện mình đang được truyền dịch.

“Không nên lộn xộn, cẩn thận máu chảy ngược lại.” Hàn Lăng Sa thấy anh tỉnh lại, vội vàng đến gần hỏi, “Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

Cố Trạch Vũ cứ ngỡ mình đang nằm mơ, nhưng nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của cô, lập tức tỉnh táo lại. Thấy ánh mắt lo lắng của cô, Cố Trạch Vũ há mồm muốn nói chuyện lại phát hiện mình không thể nói được từ nào, cổ họng khô sấp, ngứa ngáy, anh chỉ chỉ cốc nước trên tủ. Hàn Lăng Sa hiểu ý, lấy cho anh một ly nước ấm, nâng người anh dậy, đưa cốc nước lại gần miệng anh. Anh kinh ngạc nhìn cô một lát rồi mới uống.

Sau khi uống nước, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng cười, mười mấy người như ong vỡ tổ đi vào phòng bệnh. Hàn Lăng Sa nhìn thì toàn là những người hôm trước đến sân bay đón bọn họ. Mọi người có mặt đều cười vui vẻ, thấy dáng vẻ của Cố Trạch Vũ, trong mắt càng thể hiện nụ cười giấu cợt.

“Ồ, thiếu Cố sao lại thành ra như vậy? Hôm qua còn rất khỏe, về nhà ngủ một giấc liền vào bệnh viện là thế nào?”

“Hay là sợ chị dâu bị lạnh nên đã đưa toàn bộ chăn cho chị dâu?”

Hàn Lăng Sa nghe, trong lòng không thoải mái, nhìn chăm chăm Cố Trạch Vũ rồi quay người về phía tủ dọn dẹp gì đó. Cố Trạch Vũ nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô, biết cô mất hứng, vừa uống chút nước, cổ họng cũng dịu đi một chút, giải thích giúp cô: “Các cậu có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì đi sớm đi, tôi rất bận rộn.”

“Có vợ là trở nên khác biệt. Trước đây là anh em với nhau, hận không thể ở chung một phe với nhau, lúc nào thì trở nên như vậy. Hiện tại trong lòng cũng chỉ nghĩ đến vợ thôi... Quả nhiên anh em như áo quần, phụ nữ mới là tay chân a!”

Người nọ thốt ra lời này, mọi người ngoài Hàn Lăng Sa đều rõ lên tiếng cười. Nghe những lời này cô cảm thấy như châm chọc, giống như có cái xương cá chặn ngang thực quản, vừa đau vừa khó chịu.

“Đã có người đến chăm sóc anh, em đi đây...” Hàn Lăng Sa vừa nói vừa dọn dẹp túi xách, “Em không về nhà anh đâu, cô nói xong việc cô sẽ đến bệnh viện, có gì không thoải mái anh có thể gọi y tá...”

Cố Trạch Vũ nắm chặt tay cô không buông, trong mắt tràn đầy ý cầu khẩn, lại nhìn thấy gương mặt lạnh lùng và ánh mắt đau thương của cô.

Không khí có chút lạnh, mấy người muốn làm dịu bầu không khí này, nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe giọng Cố Trạch Vũ như van xin: “Thật không có cơ hội nào sao?”

Mọi người chưa kịp phản ứng với việc này liền bị một người mạnh mẽ đẩy người sang hai bên. Người kia vội vã chạy đến bên cạnh giường bệnh của Cố Trạch Vũ, lo lắng hỏi: “Anh có bị sao không? Sao lại vào bệnh viện vậy?”

“Lý Dĩnh, nơi này không có việc của cô, cô về đi!”

Hàn Lăng Sa nghe Cố Trạch Vũ gầm nhẹ cái tên này, bỗng nhớ tới chuyện hôm qua ở sân bay. Nếu như sáng nay cô có chút lưu luyến, hiện tại đều bị cô gái kia chôn vùi rồi. Cố Trạch Vũ nắm tay càng chặt, cô nhàn nhạt nhìn vẻ khiêu khích của cô gái đối diện, chỉ một câu khiến Cố Trạch Vũ suy sụp tinh thần thu tay lại.

“Đã không yêu, cũng không cần để em phải ghét anh...”

“Sao cô biết tôi đang ở đây?” đôi mắt Cố Trạch Vũ đỏ bừng nhìn chằm chằm Lý Dĩnh, tay nắm thành quyền, tay phải động phải kim chuyên, máu nhuộm ra cả ga giường bệnh, tay trái gân xanh nổi lên. Dáng vẻ này của Cố Trạch Vũ chưa có người nào từng nhìn thấy, mấy người trong phòng cũng thấy sợ lui về sau một bước.

“Em... em là nghe... Bọn họ nói là muốn tới thăm anh... tra xét anh xem xe của bọn họ đang ở đâu nên đã tới... Anh không cần tức giận, tay anh còn đang chảy máu...”

“Tất cả các người rút ra ngoài hết cho tôi!” Cố Trạch Vũ cầm chiếc cốc ném thẳng tới người lý dĩnh, người đó lập tức khóc. Những người trong phòng bệnh đều trầm mặc, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản. Bọn họ không ngờ một Hàn Lăng Sa lại khiến Cố Trạch Vũ mất trí và điên cuồng đến vậy.

“Cô ấy đã mềm lòng! Tôi đã thấy sáng nay cô ấy cũng đã có chút dao động! Các người tới đây làm gì!” Cố Trạch Vũ ôm đầu rống giận, những người trong phòng nhìn nhau, cuối cùng vẫn chỉ có “Đông Tử” run rẩy tiến lên hỏi có chuyện gì đã xảy ra.

“Hừ, chuyện gì xảy ra?” Cố Trạch Vũ hừ lạnh, “Lý Dĩnh, tôi nói cô biết, đời này tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa!”

Mọi người đưa Lý Dĩnh ra khỏi phòng bệnh, lại quay trở lại, trông chừng cánh tay Cố Trạch Vũ đang không ngừng chảy máu nhiễm đỏ cả chăn. Một người chạy đi gọi bác sĩ, một người hỏi có cần đuổi theo không.

“Còn đuổi theo thế nào? Lần này cô ấy rất quyết tâm...”

Hàn Lăng Sa thuê taxi đến thẳng sân bay, sau khi mua vé máy bay xong mới gọi điện thoại cho Hàn Hành Viễn.

Hàn Hành Viễn lúc ấy đang ở trong phòng làm việc, sau khi nhận được điện thoại của Hàn Lăng Sa, sắc mặt càng thêm khó coi. Hôm qua mới đi, hôm nay đã trở về, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, hỏi cô, cô cũng nhất quyết không nói. Sau đó ông gọi điện cho thiếu tướng Cố, đối phương chỉ trầm mặc một lúc mới nói: “Lão Hàn, thật xin lỗi, lần này thực sự Cố Trạch Vũ đã làm tổn thương tiểu công chúa rồi... Chỉ là cậu yên tâm, chuyện như vậy tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng!”

Hàn Hành Viễn biết quá khứ của Cố Trạch Vũ, nghe được điều này thì vô cùng tức giận, rống to vào điện thoại: “Giải thích cái rắm! Nói cho Cố Trạch Vũ nhà anh biết, đời này cậu ta cũng đừng mong nhận được tha thứ. Chuyện giữa hai đứa nó đến đây kết thúc, không còn gì nữa!”

Chương 47: Đoạt về

Sau khi Hàn Lăng Sa về thành phố G, cũng không về nhà mà đi thẳng đến trường. Hiện tại cô không muốn nói gì, không muốn làm gì, càng không muốn nhìn thấy bất cứ ai. Những người trong phòng đều là người thành phố G, ba ngày nghỉ đều về nhà. Trong phòng lúc này chỉ có mỗi một mình cô, tự mình chữa lành vết thương, không thể nghi ngờ là Hàn Lăng Sa có thể nghĩ tới phương pháp tốt nhất.

Mới vừa rời ở dưới lầu của kí túc xá, cô gặp cô gái hôm trước muốn gặp Tề Thạch. Đối phương nhìn cô cũng rất ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng khôi phục trạng thái, nhiệt tình khoát tay cô.

Hàn Lăng Sa tức giận nhìn người trước mặt, ồn ào to nhỏ, đơn giản là muốn cô giúp một tay... Hàn Lăng Sa lúc này mệt mỏi, đâu còn sức để ý đến những thứ này. Hơn nữa bởi vì là ngày nghỉ, cho nên cũng không có nhiều người xung quanh. Cô căn bản không quan tâm đến sắc mặt của đối phương, lạnh lùng hất cánh tay cô gái đó ra khỏi người mình, giọng lạnh nhạt: “Bà chị à, tôi nói nhiều lần rồi. Tôi lâu rồi không gặp cậu ta. Nếu bà chị muốn tìm thì cứ đến trụ sở quân đội mà tìm, bất cứ lúc nào có ngày nghỉ cậu ta cũng đều ở nhà.”

Mặt của đối phương cực kỳ khó coi, sau khi cô rời đi, nghiến răng nói: “Đắc ý cái gì, quân khu thì giỏi lắm sao?”

Hàn Lăng Sa quay về phòng ngủ, ném túi lên giường rồi nằm xuống. Chung quanh yên tĩnh, nước mắt bắt đầu rơi... Giữa cô và Cố Trạch Vũ đúng là không có kết quả. Ban đầu, Hàn Hành Viễn phản đối hai người như vậy, chỉ vì mình cố chấp khăng khăng đâm đầu vào hấn. cũng là vì mình cam tâm tình nguyện nhảy vào vực sâu...

Lúc điện thoại vang lên, Hàn Lăng Sa đã ngủ được bốn tiếng. Nước mắt khô dính trên mặt, cảm giác dính dính, không thoải mái. Cô tùy tiện lấy một chiếc khăn ướt lau đi, sau đó tiếp điện thoại.

“Tiểu công chúa, con bây giờ đang ở đâu?” giọng nói Hàn Hành Viễn gấp gáp.

“Trường học...” Hàn Lăng Sa yên lặng hai giây, chờ cô tỉnh táo rồi mới nói tiếp, “Con lập tức về...”

“Vậy được, để ba bảo tiểu Lý tới đón con.” Hàn Hành Viễn thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng như được đặt xuống.

“Không cần, cũng gần tám giờ rồi, để con tự mình bắt xe về.”

“Vậy con nhớ chú ý an toàn/”

Sau khi Hàn Lăng Sa cúp điện thoại, trở mình bò dậy khỏi giường, vội vã rửa mặt, thay quần áo, dọn dẹp một tí rồi xách túi đi.

Buổi trưa Cố Trạch Vũ nằm trên giường, không ai chăm sóc anh ngoài buổi sáng một đám kia đến thăm anh. Lúc này y tá thay bình dịch rồi dặn dò đôi chút sau đó rời đi, anh lấy điện thoại di động cô giúp anh đặt trên đầu tủ ra nhìn một chút. Biết rõ cô tuyệt đối sẽ không nhận điện thoại, anh liên tục chuyển danh bạ lên xuống, cho đến khi điện thoại của Bí thư Phương gọi tới.

“Đoàn trưởng Cố, làm sao cậu có thể, thủ trưởng vừa mới vỗ bàn đá ghế không ngừng mắng cậu, cậu lại làm chuyện gì chọc giận ông ấy sao?”

Cố Trạch Vũ cười khỏ, nhưng cũng không thể làm gì: “Lần này thực là lỗi của tôi...”

“Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, vừa rồi thủ trưởng nói với Tham mưu trưởng Tề giới thiệu một người trẻ tuổi, chuyện của cậu và tiểu công chúa không xong rồi.”

“Tôi biết rồi,” Cố Trạch Vũ phiền não vung tay, quét gì đó trên tủ xuống đất, “Tôi còn có thể làm gì? Hiện tại mọi chuyện thành ra như vậy là do tôi tạo nên, tôi còn có thể làm gì?”

Bí thư Phương nghe được sự đau khổ của Cố Trạch Vũ, cũng không thể làm gì hơn, đành cúp điện thoại. Phương Cần nhà ông cũng không phải thanh niên tốt đẹp gì, cảm giác này ông cũng hiểu, ngoài việc than vãn con trai mình khôn kiếp, ngoài việc giúp nó dọn dẹp mọi chuyện, ông còn có thể làm gì.

Sau khi phu nhân Cố đi vào cửa, thấy trên đất toàn trái cây và mảnh vỡ thủy tinh cũng chỉ có thể im lặng cau mày.

“Chính con gây họa, con còn có thể tìm ai phát giận đây?”

Cố Trạch Vũ cúi đầu nhìn tay mình, không trả lời, trong lòng nóng như nước sôi, làm đau trái tim anh, bỏng rát. Khi còn bé anh nghe người khác nói trong ngục có chảo dầu, chuyên trừng trị những người làm việc ác độc, bây giờ nhìn lại giống như anh bị người ta ném vào chảo dầu, lục phủ ngũ tạng đều đau đớn khiến hân không thể thở được.

“Trước đây mẹ đã từng khuyên con... con không nghe, hiện tại thì tốt rồi?” phu nhân Cố dọn dẹp những thứ bừa bãi trên đất, một bên khiển trách.

“Mẹ...” Cố Trạch Vũ vẫn luôn trầm mặc bỗng lên tiếng, “Mẹ nói xem cô ấy sẽ vui vẻ đứng lên sao? Cô ấy có thể quên con người con, sau đó bắt đầu đoạn tình cảm mới không? Người kia sẽ đối tốt với cô ấy, không hút thuốc lá, không uống rượu, không bao giờ làm những chuyện vô liêm sỉ như vậy, người kia cũng sẽ chân thành xin lỗi cô, sau đó bọn họ sẽ kết hôn, có con, sẽ ân ái ái ái cả đời...”

“Mẹ nghĩ là con bé nhất định sẽ làm vậy!” Phu nhân Cố tức giận trả lời, nhưng bà cũng phải nói thật, ai nguyện ý cả đời sống cuộc sống đau đớn như vậy?

“Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn...” Cố Trạch Vũ đột nhiên bật cười, sau đó khổ sở lấy tay ôm đầu, “Nhưng con sợ cô ấy không thể quên được. Cô ấy lần đầu yêu lại gặp phải một tên liêm sỉ như con, cô ấy làm sao quên được đây? Cô ấy sẽ trốn trong chăn khóc, cô ấy thấy những cặp đôi khác sẽ nhớ đến những ngày trước đây, cô ấy sẽ sống vô cùng khổ sở! Con làm sao mà chịu được đây?”

Bởi vì anh yêu em, cho nên anh hi vọng những tổn thương mà anh gây ra cho em, em sẽ dần quên đi... Chỉ cần em hạnh phúc, cho dù bên cạnh em không phải anh, cũng được. Em thương tâm khóc, anh không nở...

Phu nhân Cố thấy con trai mình như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu.

“Trạch Vũ, con nghe mẹ nói.” Phu nhân Cố ngồi xuống ghé bên cạnh giường bệnh, “Có lúc, không phải tất cả mọi chuyện có thể nói đôi ba lời là có thể giải quyết. Từ nhỏ đến lớn, những người bên cạnh dường như đều dùng tư thái nhìn lên tới thăm con. Cho nên chỉ một câu “Không muốn tha thứ” chính là tử hình đối với con. Nhưng con có nghĩ tới, hành động thực tế con cũng không có, người ta làm sao biết được lỗi của con, người ta làm sao biết được con đã thành tâm hối lỗi muốn bù đắp?”

“Con không muốn con bé đau khổ. Mẹ cũng không hi vọng con bé đau khổ. Vậy con có nghĩ tới việc làm cách nào để con bé không đau khổ hay không? Bây giờ con ngồi đây đau buồn khổ sở, chỉ biết nói những lời kia, không bằng con đuổi theo đến thành phố G giải thích. Con bé là phụ nữ, người phụ nữ nào gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ đau khổ tức giận. Hiện tại con không giải quyết tốt mọi chuyện, tương lai chuyện này sẽ trở thành bế tắc trong lòng hai đứa. Mặc kệ sau này con bé có phải là vợ con hay không... không nên để đến cùng, các con ngay cả giao tiếp bình thường cũng không làm được...”

Cố Trạch Vũ yên lặng suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu, khôi phục bình tĩnh, “Mẹ... Bây giờ con sẽ quay lại thành phố G...”

Phu nhân Cố vốn muốn khuyên anh mai hẵng quay lại, dù sao vẫn còn đang nằm trong bệnh viện. Thấy anh kiên quyết, bà cũng hiểu, giữ lại cũng vô dụng, khẽ lắc đầu làm thủ tục xuất viện cho anh.

Lúc Hàn Lăng Sa bắt taxi ở cửa thì gặp Tề Thạch, lúc này đã uống say mèm, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp. Không phải là cô gái mấy ngày nay vội vã tìm anh, cũng không phải cô gái gặp trong trường. Cô suy nghĩ một chút, sau đó vẫn tiến lên chào.

Tề Thạch thấy Hàn Lăng Sa đang xách túi, theo thói quen nhận lấy, “Phải về

nhà à? Tiểu Lý đâu?”

“Ừ, tôi tự mình bắt xe về, không cho Tiểu Lý đón. Sao cậu không trở về? Còn uống đến mức này là sao?”

“Hôm nay uống với Phương Căn và đám tiểu tử kia mấy chén, tôi thấy gần trường nên cũng lười về. Hơn nữa, đợi lát nữa đi về còn bị phê bình, có ngốc mới về!”

“Bạn gái cậu sao?”

“Không phải... là thư ký của anh Phương Căn.” Tề Thạch lúc này mới nghĩ đến cô gái bên cạnh, khách sáo nói ít câu rồi đuổi đi, “Đi thôi, tôi đưa cậu về...”

Hàn Lăng Sa đang chuẩn bị từ chối, ngay sau đó có một giọng nói tức giận ở đâu nhảy ra đẩy cô sang một bên: “Tề Thạch, sao mấy ngày nay anh đều trốn tôi vậy?”

Tề Thạch vốn cũng không ngờ, thấy Hàn Lăng Sa bị cô đẩy lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống, càng thêm tức giận: “Cô làm gì đấy? Tôi nói rõ rồi, chia tay. Hai chữ này cô nghe không hiểu sao?”

“Hừ, chia tay? Nguyên nhân gì anh cũng không nói, chỉ chạy tới nói chia tay. Anh cho rằng tôi dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Tùy tiện để anh vui đùa, sau đó đá đít sao?”

Tề Thạch không để ý đến cô ta, đi tới bên cạnh Hàn Lăng Sa, dịu dàng hỏi: “Có bị trẹo chân hay không?” thấy Hàn Lăng Sa lắc đầu mới nói: “Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Ai ngờ nữ sinh kia thấy thế, chạy vọt lên, kéo lấy áo Hàn Lăng Sa: “Không phải cô nói cô không biết anh ta ở đâu sao? Vậy bây giờ còn để cho anh ta đưa cô về nhà là sao hả?”

Kiên nhẫn của Hàn Lăng Sa hoàn toàn bị đánh mất, tính khí từ nhỏ được nuông chiều cũng bộc lộ: “Tôi cũng đã nói cho cô là tôi không biết, cô nghe

không hiểu tiếng người sao? Tôi kiên nhẫn giải thích cho cô nhiều lần, chính cô mặt dày mày dạn đi theo đuôi tôi, không phải là cô phiền tôi sao! Tôi vừa mới gặp cậu ta ở trường, từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, cậu ta đưa tôi về nhà thì sao? Đừng nói bây giờ cô không phải là bạn gái của cậu ta, coi như cô là bạn gái cậu ta, hiện tại tôi cũng phải để cậu ta đưa về nhà, cô có thể làm gì tôi?”

Nữ sinh kia bị cô nói như vậy, mặt lúc đỏ lúc trắng, trên mặt cũng không nén giận được nữa. Tề Thạch lườm cô ta một cái, sau đó kéo tay Hàn Lăng Sa muốn đi.

“Đừng, Tề Thạch, hiện tại tôi cũng đủ phiền rồi, cậu không cần phiền tôi nữa! Tôi lập tức đi! Cậu trước hết nên đi an ủi bạn gái đi, hôm sau gặp!”

Tề Thạch có chút ảo não đứng đó, nhưng anh không hiểu, Hàn Lăng Sa tức giận chắc chắn sẽ cần người tới dỗ dành. Chỉ là bây giờ cô là người của Cố Trạch Vũ, cho dù muốn dỗ dành cũng không tới phiền anh.

“Chuyện gì vậy?” giọng nói dịu dàng truyền đến, Hàn Lăng Sa lúc này mới chú ý tới một chiếc xe đang dừng trước mặt ba người, bên trong chui ra đầu Tần Mặc.

“Không có chuyện gì,” Hàn Lăng Sa đứng ở cửa trường học nhìn quanh, lại lấy điện thoại ra xem đồng hồ, có chút nóng nảy đi về phía trước.

Tần Mặc không biến sắc đuổi theo, “Hàn Lăng Sa, giờ này không dễ thuê xe đâu. Muốn đi đâu anh đưa em đi.”

Hàn Lăng Sa thấy thời gian cũng đã muộn, đồng ý...

Vừa mới đầu, hai người cũng rất ăn ý không mở miệng. Tần Mặc thấy mắt Hàn Lăng Sa có chút đỏ, còn hơi sưng, có lẽ cũng đoán được, trong lòng ngược lại cảm thấy khá vui vẻ.

“Sao khóc vậy? Mắt em như thờ.”

“Không sao, hôm qua không nghỉ ngơi tốt thôi.”

Tần Mặc cũng không chọc thêm, tiếp tục lái xe, dáng vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Xe Tần Mặc không được vào đại viện nên dừng lại trước cửa. Hàn Lăng Sa vừa xuống xe đã thấy Cố Trạch Vũ đang đứng cạnh cảnh vệ, vẫn là một thân quân trang thẳng tắp...

Chương 48: Không yêu

Cố Trạch Vũ thấy Hàn Lăng Sa bước xuống từ trên xe, đang chuẩn bị đến đón, lại thấy Tần Mặc mở cửa xe bên kia, đi xuống.

Cố Trạch Vũ đứng trong gió đợi cô từ lúc năm giờ, gọi điện thoại cho cô không được, đoán chừng đã cho anh vào danh sách đen rồi. Anh sợ lát nữa cô quay về, hai người lại bỏ lỡ nhau nên chỉ có thể ngu ngốc đứng đây. Anh thậm chí nghĩ nếu 30 phút nữa cô không trở lại, hẳn sẽ đến trường học tìm cô. Cuối cùng cô cũng về, nhưng bên cạnh cô lại là một người đàn ông khác...

Trước đây ở Hồ Nam, anh bị đông cứng trong tuyết mấy ngày, ho đến mức phổi cũng gần như bay ra ngoài, anh cũng không kêu đau chút nào. Nhưng giờ phút này, anh thực sự cảm thấy bản thân từ trên xuống dưới đều lạnh thấu xương, đau đớn.

Hàn Lăng Sa vẫn giữ nụ cười trên mặt, khách khí nói tạm biệt với Tần Mặc, sau đó chậm rãi đi vào trong đại viện. Đi ngang qua cạnh Cố Trạch Vũ, chỉ hơi dừng lại một chút, lễ phép chào hỏi: “Chào đoàn trưởng Cố.”

Cố Trạch Vũ bắt được cổ tay cô kéo đi, Hàn Lăng Sa liếc mạng giấy giữa. Chẳng qua sức cô làm sao địch nổi Cố Trạch Vũ? Cảnh vệ thấy thế cũng bị dọa sợ, một mặt là tiểu công chúa bảo bối của sư trưởng Hàn, một mặt là Đoàn trưởng Cố tuổi trẻ tài cao, người nào chọc nổi anh. Ngẫm nghĩ một lát rồi đi vào báo cáo với Hàn sư trưởng.

“Đoàn trưởng Cố sao lại có thể đối đãi với một cô gái như vậy?” Hàn Lăng Sa giận quá hóa cười, “Thật là làm tôi kinh ngạc.”

“Sa Sa, là lỗi của anh. Anh xin lỗi em, em không cần phải như vậy được không?” Cố Trạch Vũ nắm bả vai cô, ôm cô vào trong lòng ngực mình, “Dáng vẻ này của em khiến anh, thật sự... không chịu nổi...”

“Vậy anh nói tôi phải thế nào?” Hàn Lăng Sa hết sức đẩy anh ra, rút khỏi việc

ôm áp trong lồng ngực mà cô lưu luyến, gió lạnh thổi vào cổ áo cô, xuyên qua lục phủ ngũ tạng, tiếp theo ngay cả lồng ngực cũng lạnh run, “Anh cho là tôi nên nhân từ tha thứ cho việc anh vẫn luôn giấu diếm tôi sao? Còn gạt tôi đến giờ vẫn không biết anh và những người phụ nữ kia... Lên giường?”

Cố Trạch Vũ thấy nước mắt cô, nhất thời tay chân đều luống cuống, “Cho tới bây giờ anh không nghĩ sẽ gạt em. Anh chỉ muốn sau khi hai bên gia đình quyết định, anh sẽ tìm cơ hội thích hợp nói cho em biết tất cả...”

Trên mặt Hàn Lăng Sa đầy nước mắt, khóe miệng là nụ cười rất khó coi, “Quyết định? Cố Trạch Vũ, có phải anh nghĩ sau khi đưa ra quyết định, sau đó nói cho tôi biết, tôi muốn chạy trốn cũng không được đúng không?”

Cố Trạch Vũ tính như thế, nhưng cô nói thẳng lòng anh như vậy, anh chỉ có thể trầm mặc.

“Cố Trạch Vũ... Tình cảm của con người không phải sẽ thuận buồm xuôi gió, chỉ có thể trách tôi không cẩn thận đi trên đường cũng dễ bị ngã trật chân... là tôi đáng đời! Có lời nói này rất hay, đã gặp nhau rồi cũng có lúc chia tay...”

“Không thể nào! Chúng ta nếu không có ai kiên trì thì mới kết thúc...”

Cố Trạch Vũ còn muốn nói nữa nhưng lại bị một người nào đập sang một bên. Hàn Hành Viễn kéo Hàn Lăng Sa ra sau lưng, tức giận nhìn hấn mắg: “Lúc đầu là cậu đảm bảo với tôi thế nào? Hả?! Mất tôi là mù mới có thể tin tưởng cậu! Lúc đầu tôi đã nói gì, Hàn Hành Viễn tôi nói được là làm được, đời này cậu đừng mong được ở chung một chỗ với con gái tôi!”

Nói xong kéo Hàn Lăng Sa rời đi. Cố Trạch Vũ đứng đó gọi “Sa Sa...” nhưng Hàn Lăng Sa không có bất cứ phản ứng nào...

Không khí trong nhà hết sức nặng nề, Hàn Hành Viễn hút thuốc, không ngừng than thở, mà Hàn Lăng Sa mặc dù không khóc nữa, nhưng hốc mắt cũng sưng đỏ, người giúp việc thấy thế đã trốn vào trong phòng ngủ. Đường Mỹ Linh bung một ly sữa nóng tới, Hàn Lăng Sa chậm rãi uống xong mới quay người khuyên Hàn Hành Viễn.

Hàn Hành Viễn phiên nào tắt điều thuốc trong tay, muốn mắng vài câu, lại nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Lăng Sa chỉ than thở rồi thôi. Cuối cùng do dự nhiều lần mới hỏi: “Để ba nói với chú Cố con để chú ấy gọi Cố Trạch Vũ về Bắc Kinh có được không?”

“Được.”

Hàn Lăng Sa hiểu đây là cách tốt nhất đối với mình và Cố Trạch Vũ. Sau này anh sẽ thăng chức rất nhanh, cô chỉ là người bình thường, đoạn tình cảm này nhanh chóng sẽ trở thành một giấc mơ của cả hai mà thôi.

Sau Tết nguyên đán, Hàn Lăng Sa vẫn muốn đi học, sau hai tiết học phò phạc, Lâm Tiểu phát hiện ra gì đó, không ngừng ép hỏi, cuối cùng vẫn moi hết tất cả mọi chuyện.

“Mình hỏi cậu một câu, cậu vẫn còn yêu anh ta chứ?”

“Không yêu.”

“Thật?”

“Tôi không biết.”

“Cậu xem cậu...” Lâm Tiểu khinh thường cười, “Cậu có thể kiên định một chút có được không? Dù sao mình cảm thấy chỉ có cậu mới hiểu rõ tình cảm của mình nhất. Nếu như yêu, hãy rộng lượng một chút, phải biết tha thứ, coi những người phụ nữ kia chỉ là kẻ thay thế lúc anh ta cần để phát tiết. Nếu không yêu, nhân dịp anh ta về Bắc Kinh, hai người cũng chấm dứt luôn, phải sạch sẽ, triệt để. Phụ nữ chúng ta không phải không có ai yêu, đúng không người đẹp?”

“Có những chuyện, không phải có thể chỉ cho là như vậy được. Những người phụ nữ kia, đứa bé kia tựa như khúc xương cá mắc trong cổ họng tở, tở nuốt không trôi nhưng rút ra cũng không được. Chỉ cần động một cái, tở sẽ thịt máu xương tan...”

“Em gái, cậu cũng là đường hoàng học y, trên đời này đâu phải không có

cách giải quyết được xương cá? Nếu như sợ đau, mua một bình dấm xoa vào, xương cá sẽ mềm ra, chuyện gì cũng có thể! Hiện tại hai người chỉ cần một loại thuốc bôi trơn, dĩ nhiên chuyện này phải dựa vào mình cậu, dấm này chính cậu là người há miệng uống... Nếu có người đưa đến trước mặt cậu, cậu không há miệng thì cũng không thể.” Lâm Tiểu vũ vỗ vai cô, nghiêm túc: “Sau khi xảy ra chuyện, cậu cũng chưa cho anh ta cơ hội mở miệng. Cậu cho rằng cậu như vậy sẽ có kết quả tốt nhất sao?”

Hàn Lăng Sa không phản ứng, chỉ là nhìn trần nhà, hít sâu một hơi lại vùi đầu chơi điện thoại.

Có người gọi: “Hàn Lăng Sa, Đoàn trưởng Cố tìm cậu!”

Hàn Lăng Sa cho rằng mình nghe nhầm, không để ý đến, Lâm Tiểu ngược lại đứng bên cạnh đẩy cô, nhìn ra ngoài cửa sổ chép miệng. Cô quay đầu nhìn sang, Cố Trạch Vũ mặc đồ bình thường đứng bên ngoài phòng học. Cả người đều là màu đen khiến anh lộ ra sự gầy gộc, xem ra có chút tiêu tụy. Vết máu trên mặt vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy, có hơi dọa người. Sinh viên trong trường hầu như đều biết anh, đi qua đều chào hỏi. Anh chỉ gật đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn đặt trên mặt Hàn Lăng Sa.

Hàn Lăng Sa không muốn trước mặt nhiều người làm mất mặt anh, đi ra ngoài: “Đi ra ngoài nói chuyện, ở đây không tiện nói.”

Cố Trạch Vũ gật đầu, theo thói quen muốn kéo tay cô lại bị cô mượn lúc các bạn học nhường đường tránh đi. Anh thấy vậy, ngón tay cong vào lòng bàn tay, ánh mắt buồn bã, đuổi theo.

Phía sau trường có một vườn hoa nhỏ, lúc này đang là giờ học, bên trong tương đối yên tĩnh. Hàn Lăng Sa ngồi trên ghế đá, lạnh lùng nhìn Cố Trạch Vũ trước mặt: “Có chuyện gì cứ nói đi.”

“Mấy hôm nữa anh phải quay về Bắc Kinh...”

“Thật sao? Vậy chúc mừng anh!”

“Anh biết rõ đây là ý em với chú Hàn. Anh tìm em chính là hi vọng em có thể

đồng ý với anh, đừng để anh về Bắc Kinh được không?”

“Đoàn trưởng Cố, tôi chỉ là một sinh viên, làm gì có bản lĩnh đưa anh về Bắc Kinh? Hơn nữa, đây là công việc tốt, bao nhiêu người trong quân khu mong còn không được. Lần này anh có cơ hội quay về Bắc Kinh, anh cần phải nắm chặt lấy.”

Cố Trạch Vũ ngồi xổm trước mặt cô, đôi tay đặt trên đầu gối cô, tư thế cầu xin nhìn vào mắt cô: “Anh biết, nếu như ngay cả anh cũng bỏ cuộc, em cũng sẽ không kiên trì, chúng ta sẽ thật sự chấm hết... Anh xin em có được hay không? Không cần từ bỏ, có được không? Anh biết bây giờ em rất hận anh, nhưng đừng đuổi anh đi có được không?”

Hàn Lăng Sa xoay mặt, hít một hơi không khí lạnh mới chậm rãi nói: “Tất cả đã quá muộn rồi... Bởi vì tôi không yêu anh, tôi không muốn anh ở bên cạnh tôi. Tôi muốn thoát khỏi đoạn tình cảm đã qua này, hi vọng về sau có thể tìm được một người bình thường sống cùng. Anh ấy không cần đẹp trai như anh, gia thế không cần hơn anh, cũng không cần cưng chiều tôi như anh, chỉ cần anh ấy vẫn luôn trong sạch, sạch bóng... Anh thật sự rất dơ bẩn, tôi không dám!”

Cố Trạch Vũ mím môi, ráng sức nắm tay cô không buông. Hai người cứ ngồi như vậy, cái gì cũng không nói.

Cố Trạch Vũ đỏ mắt, tay dùng ít lực, ngẩng đầu nói: “Nhìn vào mắt anh nói cho anh biết, em không yêu anh.”

Nếu như cô không yêu anh, như vậy anh sẽ thuyết phục bản thân mình buông tha. Trong suy nghĩ của anh từ đầu đến cuối chỉ có một câu, chỉ cần cô hạnh phúc là được.

Hàn Lăng Sa rút tay về phía sau, lại bị anh kéo về đặt lên đầu gối mình. Cô điều chỉnh lại cảm xúc một chút, thu hết tình cảm, mặt bình tĩnh, nhìn thẳng vào ánh mắt đau đớn của hắn, nói từng câu từng chữ: “Tôi không yêu anh...”

Cố Trạch Vũ vẫn không buông tay, cột sống cũng không thẳng tắp, không tràn đầy năng lượng như thường ngày mà lưng hơi gập, đầu cúi xuống, vùi

mặt vào mu bàn tay cô. Hàn Lăng Sa lúc này mới cảm giác bàn tay lạnh lẽo ươn ướt...

Lòng cô cũng ướt theo...

“Nếu như...” trên mặt Hàn Lăng Sa có nước mắt, há miệng muốn nói chuyện, lại bị một giọng nói cắt đứt.

“Ồ, sao em lại ở đây?” là bạn gái khó chơi của Tề Thạch, “Ở đây nói chuyện tình yêu sao? Rốt cuộc em có bao nhiêu bạn trai? Giáo sư Tần cũng tìm giới thật... Tốt nhất là nên nói chuyện với bạn trai bộ đội của em đi, không nên để đến lúc nào đó lại lỡ miệng nói cho anh ấy biết anh ta đưa em về nhà.”

Đối phương nói xong cũng đi luôn.

Hàn Lăng Sa sao không hiểu ý đồ của đối phương là gì, đang chuẩn bị giải thích, Cố Trạch Vũ đột nhiên ngắt đầu, “Anh hiểu. Như vậy, hi vọng em hạnh phúc...”

Hàn Lăng Sa nhìn bóng lưng hờ hững rời đi, lại nhìn tới dấu bấm trên tay mình, mới nhớ tới hình như lúc nãy cô muốn nói: Nếu như em cho anh một cơ hội, em có muốn không?

Một ngày sau, Cố Trạch Vũ chính thức quay về Bắc Kinh...

Chương 49: Bạn trai

Cuộc sống của Hàn Lăng Sa lại trở về những ngày không có Cố Trạch Vũ. Nhưng mặc kệ là ai, trong lòng mọi người đều hiểu cô cũng không thể trở về là người như trước kia nữa. sau khi kết thúc buổi học chiều, cô không gặp bất cứ ai, ngoài phòng ngủ, nơi cô đến nhiều nhất là thư viện trường.

Trong trường có lời đồn cô là con gái độc nhất của thủ trưởng quân khu thành phố G, mọi người đều đang bàn tán vô cùng xôn xao. Không ít người chạy đi chứng thực, thậm chí có người trước đây hay tranh chấp với cô, bây giờ lại vui vẻ chạy đến trước mặt cô nói ngon nói ngọt, chỉ sợ cô mang thù. Lần này Hàn Lăng Sa không đáp trả, chỉ hơi gật đầu, sau đó vùi đầu vào trong sách giáo khoa.

Mà sự kiện mang tính kết luận chính là vào một buổi tối nào đó, có người nhìn thấy một chiếc xe mang biển số trắng của quân khu đến đón Hàn Lăng Sa. Đến đây, mọi người mới sáng tỏ chuyện Hàn Lăng Sa từ trước đến nay rất ương ngạnh, lại cả việc trong lúc quân huấn cũng được chăm sóc đặc biệt. Thậm chí còn có người suy đoán, Cố Trạch Vũ và cô yêu nhau có thể cũng là do kết quả từ hai bên gia đình hay không.

Lâm Tiểu nhìn Hàn Lăng Sa trong khoảng thời gian này liều mạng học tập, đau lòng không cần nói cũng biết: “Cậu làm gì mà liều mạng như vậy? Chẳng lẽ lại là áp lực tốt nghiệp? Có ba cậu ở đây, cậu còn lo cái gì? Còn không nhường cho những dân chúng bình thường bọn tớ một con đường sống nữa sao?”

“Không phải tớ sợ không thể tốt nghiệp...” Hàn Lăng Sa từ từ ngẩng đầu khỏi sách chuyên ngành, “Là tôi không dám dừng lại... Chỉ cần dừng lại, tôi sẽ điên cuồng nghĩ...”

Cô không nói mình nghĩ gì, nhưng Lâm Tiểu đều hiểu tất cả. Tâm trí cô đã bị người nào đó chiếm cứ, khi nửa đêm nằm mơ, tiếng khóc cô khẽ bay xuống trong gió như điều đứt dây, rất vô vọng. Chỉ là chuyện tình cảm cuối cùng là

chuyện riêng, điều cô có thể giúp cô ấy cũng chỉ lúc cô mê man, nhắc nhở cô, rồi cho một ít lời khuyên. Hiện tại, cô ấy cũng đã có quyết định, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Sau khi Cố Trạch Vũ về lại Bắc Kinh, cự tuyệt đề nghị bộ đội chia phòng, ở lại trực ban trong quân doanh, mỗi ngày dậy sớm rèn luyện cùng binh sĩ bình thường. Không phải cố ý muốn chứng minh điều gì, chỉ là mỗi đêm đối mặt với gian phòng trống rỗng anh sẽ nhớ tới khuôn mặt tươi cười và lúm má đồng tiền của cô. Hắn chỉ có thể liều mạng huấn luyện thân thể với cường độ cao mới có thể giảm bớt thời gian tĩnh mịch và mất mát.

Binh sĩ đều nói, đoàn trưởng Cố là quan quân liều mạng nhất bọn họ từng gặp. Ngoài những lúc ăn cơm và làm việc, thời gian còn lại trước mười hai giờ đêm, tất cả các ngõ ngách trên sân huấn luyện đều thấy bóng dáng hắn. Nhưng không ai có thể biết là, mỗi đêm ngồi một mình trong phòng trực ban, hắn đã tàn nhẫn thế nào để ép buộc chính mình đi ngủ, đè nén kích động đi tìm cô.

Rõ ràng đều là khát vọng lẫn nhau, nhưng lại chỉ có thể dựa vào thân thể mệt mỏi đến tê dại để nhớ nhung.

Hai năm sau, Hàn Lăng Sa thành công tốt nghiệp, cũng thành công tìm được việc làm. Hàn Hành Viễn có ý muốn cô vào trong bệnh viện quân khu, cô lại nghĩ không bao giờ muốn tiếp xúc với màu xanh lá cây, khắp nơi đều là bóng dáng anh như nơi đó. Phương Cần cho cô vào công ty của mình làm thư ký, cô cũng không cự tuyệt. Hai năm đã mài mòn tất cả tình cảm trong cô.

Điện thoại Tần Mặc gọi đến thì cô đang lướt web tìm tin tức. Cô vốn không muốn tiếp xúc nhiều, nhưng nghĩ tới hai năm qua, anh chăm sóc mình vô cùng chu đáo, Hàn Lăng Sa cau mày nhận điện.

“Giáo sư Tần, có chuyện gì sao?”

“Có một nhân vật quan trọng từ bệnh viện tới trường học. Anh đã đề cử em. Bọn họ thấy luận văn tốt nghiệp của em thì rất hài lòng, muốn em đến trường học phỏng vấn.”

“Thật sao? Được, em lập tức tới.”

Lúc Hàn Lăng Sa chạy đến trường đã nhìn thấy Tần Mặc đang đứng ở cổng đợi cô. Thoáng một cái thời gian trôi qua, Hàn Lăng Sa không biết thế nào, liền nghĩ đến buổi tối hai năm trước. Cố Trạch Vũ đứng ở cổng trụ sở quân đội chờ cô. Ngày hôm đó thời tiết không tốt, gió vẫn thổi lớn, trên mặt anh lộ rõ vẻ lo lắng. Sau khi cô xoay người lại thấy vẻ tuyệt vọng trong mắt. Hình ảnh này đã khắc sâu trong sâu thẳm trái tim cô.

Nghe Tần Mặc gọi, Hàn Lăng Sa mới phục hồi lại tinh thần, đi theo vào phòng họp.

Khi Hàn Lăng Sa biết được bệnh viện N, cô có chút do dự. Không phải cô không biết ảnh hưởng của gia đình Tần Mặc ở thành phố N, chỉ sợ lần tuyển dụng này cũng là do anh âm thầm giúp đỡ mà thôi. Nhưng cô không muốn nợ anh quá nhiều, sợ sau này vẫn không trả được.

Đêm đó, trên đường Tần Mặc đưa Hàn Lăng Sa về nhà cô đã đưa ra lời từ chối.

“Tại sao không đi? Điều kiện rất tốt mà.”

“Thành phố N xa quá. Em không muốn đến nơi xa như vậy.”

“Anh biết rõ em đang nhớ cái gì?” Tần Mặc dừng xe ở mép đường mới nói tiếp: “Anh cũng biết rõ, em hiểu trong lòng anh đang nghĩ gì. Nhưng tại sao em không muốn thử một chút? Chẳng lẽ chỉ vì lần tổn thương đầu tiên, em cả đời muốn mình trốn trong cái vỏ sao? Không phải người đàn ông nào cũng như Cố Trạch Vũ...”

Hàn Lăng Sa không có cách nào phản bác, chỉ có thể im lặng. Khi ba chữ “Cố Trạch Vũ” lọt vào tai cô, hốc mắt cô bắt đầu nóng lên. Hai năm qua, những người bên cạnh mình đều hết sức kiêng dè ba chữ này, nhiều nhất cũng chỉ dùng “hắn” thay thế. Giờ này trên môi Tần Mặc nói ra ba chữ này ép cô thiếu chút nữa thì không thở nổi. Thật đúng là không có tiền đồ. Hai năm rồi, nói không chừng hắn đã sớm kết hôn, thế nhưng trong lòng mình vẫn chứa chấp đoạn tình cảm này. Thật sự là đại đột bất trị!

“Em cho anh một cơ hội, cũng chính là cho chính mình một cơ hội có được không?” Tần Mặc cố gắng nắm tay cô.

Cảm thấy mu bàn tay mình được nắm nhẹ nhàng, cô không cự tuyệt, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng đáp, “Được.”

Bởi vì cô cần ấm áp, dù chỉ là một tia ấm áp, ôc cũng muốn đến gần... Đây chính là di chứng Cố Trạch Vũ để lại cho cô.

Vào cuối tuần Cố Trạch Vũ bị Thiếu tướng Cố gọi về trụ sở quân đội.

Trên bàn ăn hai năm nay đều có thói quen yên lặng, mỗi người đều chú ý tới món ăn trước mặt, không trao đổi gì với nhau. Sau khi ăn xong, mọi người ngồi với nhau trên ghế salon ăn trái cây. Lúc Cố Trạch Vũ đi lọt nho, nghe trên tivi truyền đến tiếng già nua, nói là: Đây chính là ý nghĩa của gia đình.

Động tác tay bỗng dừng lại, ý nghĩa của gia đình? Anh đã từng nghĩ tới gia đình mình có một cô vợ nhỏ, có một bé gái đáng yêu hoặc một bé trai nghịch ngợm. Sau khi cả nhà ăn xong, người một nhà cũng sẽ ngồi quây quần bên nhau trong phòng khách ăn trái cây, anh ngồi đọc báo, vợ gọt trái cây, con của bọn họ sẽ âm ỉ đòi xem hoạt hình, mà vợ hẳn một bên dỗ dành... anh vốn tưởng rằng bọn họ sẽ như vậy...

“Trạch Vũ” bà nội nhìn cháu mình ngây ra một lúc lâu, lên tiếng cắt đứt, “Về sau con định tính thế nào? Con cũng đã lớn rồi, chuyện kia cũng đã là quá khứ, con cũng nên suy tính đến tương lai đi chứ.”

Cố Trạch Vũ rút khăn giấy lau tay, đứng dậy: “Trong doanh trại còn có việc, con đi trước đây.”

“Đứng lại!” Thiếu tướng Cố nhìn thấy Cố Trạch Vũ đi ra cửa lập tức lên tiếng, “Anh xem anh bây giờ như thế nào? Ban đầu là vì anh không có tiền đồ, ngay cả mặt mũi tôi anh cũng làm cho mất sạch! Trên người anh còn có trách nhiệm Cố gia, có trách nhiệm của một người lính, anh cứ tiếp tục chơi đùa như vậy rốt cuộc sẽ đi đến kết quả gì?”

Cố Trạch Vũ đi giày xong, đứng thẳng, không quay đầu lại, chỉ đơn giản nói: “Con hiểu, mặc kệ trên phương diện sự nghiệp hay sinh hoạt, con sẽ từ từ khá hơn...”

Mở cửa, đi liền một mạch, trong phòng hai người nhìn nhau cũng không biết phải nói gì cho phải...

Trở về quân doanh, Cố Trạch Vũ vọt ngay tới sân huấn luyện, chạy không ngừng. Cấp dưới nhìn thấy lão đại mình chạy điên cuồng, ngơ ngác nhìn không biết nên phản ứng thế nào. Trong radio đột nhiên có thông báo, có một cô gái tên là Ninh Mông gọi điện đến tìm Cố Trạch Vũ.

Cố Trạch Vũ lúc này mới ngừng lại, giống như một tên điên xông về phòng trực. Binh lính tại chỗ về mặt sáng tỏ, hóa ra là vấn đề tình cảm.

“Alo, anh rồ, điện thoại của anh thật khó tìm, em phải quán lấy ông nội nhiều lắm mới tìm được điện thoại quân doanh bọn anh đây.”

“Có chuyện gì sao?” không biết là vì lúc này vận động mạnh quá hay là thế nào, Cố Trạch Vũ cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài.

“Không có chuyện gì. Em thấy ngày trước anh từng đối xử với em rất tốt nên nói cho anh một tin vui. Chị em có bạn trai rồi!”

Cố Trạch Vũ cười khở, cảm ơn gì chứ, đây chính là đả kích.

“Nhưng mà tối hôm qua chị em nằm mơ khóc gọi tên một người nào đó không phải là bạn trai hiện tại, mà là một tên khốn kiếp nào đấy! Chị em nói chị muốn quên, em cũng không biết thế nào, chỉ có thể trông chờ vào tự nhiên thôi...”

Sau khi cúp điện thoại, Cố Trạch Vũ buồn bã quay lại sân tập. Có binh sĩ cười hì hì đến gần hỏi, “Lão đại, là chị dâu sao? Trước kia anh gọi điện thoại về nói, tìm được bạn gái ở thành phố G, đặc biệt xinh đẹp, có phải là Ninh Mông vừa rồi trên radio không?”

“Không phải,” Cố Trạch Vũ lạnh lùng cười, “Đó từng là em vợ tôi, có lẽ

không lâu nữa sẽ trở thành em vợ của người khác rồi...” Nói xong lại chạy như điên quanh sân tập.

Lần này, mấy người không cười nổi nữa, mấy chục người đều tự động đi sau Cố Trạch Vũ, chạy với anh một vòng rồi một vòng cho đến lúc kiệt sức. Đây chính là chiến hữu. Bọn họ không nhất định cùng đồng cam cộng khổ với anh, cũng tuyệt đối nguyện ý theo anh chịu khổ. Là người lính, có quá nhiều khổ sở không thể nói, bọn họ lại bằng lòng lặng lẽ chịu khổ với anh, chứng minh anh không chỉ có một mình...

Một nhóm người thở hồng hển, mồ hôi giọt đầy áo nằm ở trên đất. Không biết người nào là người đầu tiên hét lên bầu trời: “Lão đại, qua một thời gian ngắn, chúng ta thay phiên nhau đi nghỉ phép ở thành phố G, vận dụng chiến thuật đánh xa, đoạt chị dâu lại nhé!”

“Đúng vậy! Tiểu tử kia nói đúng. Bạn gái quân nhân chúng ta cũng dám giành, chúng ta trực tiếp mở xe tăng đi!”

“Ha ha ha ha...” tất cả mọi người đều cười, chỉ có Cố Trạch Vũ là im lặng cười, nhắm mắt lại nói: “Phần ân tình này của anh em, tôi xin nhận. Chỉ là lần này không thể trách cô ấy, là tôi có lỗi với cô ấy!”

Chương 50: Gặp lại

Sau đêm hôm đó, trong quán doanh không còn ai đề cập đến bạn gái xinh đẹp trước mặt Cố Trạch Vũ nữa.

Sau một thời gian Hàn Lăng Sa và Tần Mặc qua lại với nhau, phát hiện ra hàng ngày vẫn là dáng vẻ kia, hoặc có thể nói cô thể nhưng dành nhiều thời gian để nhớ nhung tới một người khác.

Tần Mặc không thể nghi ngờ gì là một người bạn trai rất tốt, dịu dàng săn sóc, chăm sóc cô rất cẩn thận. Anh chính là người bạn trai lí tưởng trong giấc mộng của tất cả phụ nữ, nhưng từ đầu đến cuối anh không thể nào chạm được vào trái tim Hàn Lăng Sa. Bởi vì nơi đó đã sớm bị một người khác lấp đầy, không để lọt một khe hở nào. Mặt kệ là vì mình ích kỷ hay cảm thấy đau lòng thay cho chị, Ninh Mông vẫn quyết định gọi điện cho Cố Trạch Vũ.

Đêm đó Cố Trạch Vũ đã suy nghĩ rất nhiều về lời nói của Ninh Mông. Anh cũng hiểu ý tứ của Ninh Mông, chỉ là đến năm mơ cô ấy cũng muốn quên đi thì anh có lý do gì để thuyết phục bản thân tự mình cắt đứt đây? Năm đó lúc chia tay, không phải đã từng có nữ sinh nói cô qua lại với nhau sao? Cố Trạch Vũ cũng thừa nhận, khi đó, anh gần như bùng nổ đến nơi, cho nên mới buộc mình rời đi, buông tha để cô được sống cuộc sống hạnh phúc cùng người khác. Hiện tại, nói không hối hận là không thể nào...

Sau khi tốt nghiệp, Lâm Tiểu đến bệnh viện thành phố B làm việc, mà Hàn Lăng Sa cũng đồng ý đến bệnh viện thành phố N, theo Tần Mặc trở về thành phố N. Sáng chín giờ, chiều năm giờ, thỉnh thoảng sẽ có trực đêm, nhưng mà bởi vì Tần Mặc cũng đã đánh tiếng trước nên thời gian cô trực đêm cũng không nhiều. Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi qua mấy tháng như vậy, cho đến khi Lâm Tiểu đến thăm.

Hai cô gái hơn nửa năm không gặp, vô cùng hưng phấn, vừa thấy mặt đã vui mừng xúm lại, tay trong tay đi ăn vặt trên phố của thành phố N.

Lúc Tần Mặc đến đón Hàn Lăng Sa, lễ độ nhìn Lâm Tiểu cười, tiến lên nhận lấy mấy chiếc túi từ trong tay hai người, đi tới xe. Lâm Tiểu và Hàn Lăng Sa ở phía sau, chậm rãi đi tới bãi đỗ xe, chỉ chỉ bóng lưng Tần Mặc phía trước, hỏi: “Hai người như thế nào rồi?”

“Vẫn cứ như vậy chứ sao,” Hàn Lăng Sa không muốn nói nhiều, vội vàng chuyển đề tài, “A, lần trước không phải cậu nói tìm được bạn trai sao? Sao lại không đem đến ra mắt tôi vậy?”

Lâm Tiểu cười nham hiểm, “Anh ấy đang ở trong quân đội, lúc này còn chưa được nghỉ, đợi đến lúc được nghỉ phép sẽ đưa đến ra mắt các cậu.”

“Ồ, binh sĩ à? Khi đó ở trong trường học, cậu đặc biệt mê thích quân nhân. Hiện tại coi như đã được thỏa mãn rồi.”

“Tạm được...” Lâm Tiểu kéo tay cô, nói nhỏ vào tai cô: “Hai người các cậu biết, Cố Trạch Vũ a.”

Cơ thể Hàn Lăng Sa như Lâm Tiểu dự định, trở nên đông cứng, sau đó mơ hồ đi từng bước như máy móc tiến về phía trước. Lâm Tiểu lúc này mới buông cô ra, lén lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn: được rồi, tôi đã nói. Đối phương cũng nhanh chóng hồi âm: Có chuyện gì thì thống báo cho tôi, tôi ở bên này chuẩn bị.

Trở lại trên xe, Tần Mặc nhìn sắc mặt Hàn Lăng Sa không tốt, đưa tay muốn chạm vào trán cô. Hàn Lăng Sa đẩy tay anh ra, mặt nhìn ra ngoài. Tần Mặc xấu hổ thu tay về, mà Lâm Tiểu vừa mới lên xe, thấy một màn này cũng bắt đầu cười trộm.

Tần Mặc nhìn người bên cạnh một chút rồi đạp ga xe. Anh không hiểu, hai người ở đây với nhau cũng đã nửa năm rồi, Hàn Lăng Sa vẫn không để cho anh nắm tay cô, hôn cô. Có một lần, sau khi hai người ăn cơm, anh đưa cô về nhà, ở phòng trọ của cô, anh cực kỳ tự nhiên ôm cô vào lòng, cô lại giống như bị hù dọa, dùng sức đẩy anh ra. Từ đó về sau, giữa hai người không còn động tác thân mật nào nữa. Hàn Lăng Sa tự cho đây là lỗi của mình, nhưng chính trong lòng cô cũng không làm được gì. Mỗi khi Tần Mặc tới gần mình, cô liền nhớ tới Cố Trạch Vũ ôm mình, hôn mình, cô cảm thấy mặt mũi đàn

ông như nhau, như thế nào cũng không quên được.

Tâm trạng Tần Mặc không tốt, dọc đường đi cũng chỉ trầm mặc không nói. Mà Hàn Lăng Sa còn nghĩ tới câu nói kia của Lâm Tiểu, trái tim như bị ngàn vạn con kiến đâm gặm nhấm, đau đớn không rõ xâm nhập vào đáy lòng cô.

Lâm Tiểu cười lạnh nhìn Tần Mặc, rồi lại nhìn Hàn Lăng Sa đang nghiêng người nằm trên ghế ngồi, nháy mắt nói: “Tháng trước tớ đi Bắc Kinh, bà nội Cố Trạch Vũ thật sự rất hiền lành. Chỉ là, mẹ anh ấy lại rất nghiêm nghị. Bọn tớ nói đến chuyện kết hôn, sắc mặt mới dịu đi đôi chút. Ai, cậu nói xem không phải người lớn trong nhà cũng rất thích bông cháu sao? Mẹ anh ấy còn không ngừng giục chúng tớ sớm sinh con... Mẹ Tần Mặc không thúc giục hai người sao?”

Tần Mặc nghe đến ba chữ “Cố Trạch Vũ” mới hiểu được vì sao Hàn Lăng Sa khác thường, nhìn Lâm Tiểu một cái mới chậm rãi nói: “Mẹ tôi ngược lại thường hỏi chúng tôi lúc nào thì...”

Lời Tần Mặc vẫn chưa nói xong, Hàn Lăng Sa đã cắt đứt: “Không có, bọn tôi chưa tính đến chuyện kết hôn.”

Lâm Tiểu sáng tỏ cười, ngồi lại chỗ ngồi ở phía sau, lấy điện thoại di động gửi tin nhắn: xong, có lẽ lần này hai người sắp đổ vỡ rồi.

Tần Mặc đưa Lâm Tiểu đến nhà người thân ở thành phố N trước rồi mới đưa Hàn Lăng Sa về nhà. Lúc xe đến dưới lầu, Hàn Lăng Sa cũng không lập tức xuống xe, cũng không nháy mắt, giọng nói càng thêm bình thản, giống như đang nói những lời rất mực bình thường.

“Tần Mặc, hôm nay em mới phát hiện, nửa năm đã là cực hạn của em rồi. Em không cách nào quên được...”

“Không thể nào quên được thì sao? Anh đang chuẩn bị kết hôn cùng Lâm Tiểu!” lần đầu tiên Tần Mặc phản ứng không giống như một tri thức, mà như một người đàn ông bình thường, “Tại sao không ngẩng đầu nhìn người bên cạnh em một chút? Anh có điểm nào kém Cố Trạch Vũ? À, cũng đúng. Anh am hiểm chọc ghẹo phụ nữ, cái này anh chịu thua. Em thích loại đàn ông như

vậy sao?”

“Đúng vậy, anh ta là một tên khôn kiếp, nhưng em chính là thích anh ấy, em có thể làm gì đây?” Hàn Lăng Sa bắt đầu che mặt khóc thút thít, “Em chỉ có một trái tim cũng đã bị anh ấy mang đi rồi, bất luận em lấy cái gì để bù đắp, cũng không thể thay thế được trái tim đó!”

“Hàn Lăng Sa, anh cũng là đàn ông, anh không thể nào dễ dàng tha thứ cho bạn gái mình nghĩ tới người đàn ông khác. Em có muốn vì anh mà suy nghĩ kĩ không? Cho dù có một chút xiu? Không cho anh chạm vào em. Được, anh không chạm vào. Nhưng lòng em anh cũng không mấy may động đến được, bạn trai như anh thật sự rất uất ức!” Tần Mặc nện một quyền vào vô lăng xe, nhất thời truyền ra một tiếng còi chói tai.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Ngoại trừ ba chữ này, Hàn Lăng Sa không biết làm thế nào để diễn tả được sự áy náy của mình.

Trong lòng có một người, như vậy, một người khác, cô nhất định phải phụ...

“Anh hỏi em lại lần cuối cùng, có phải em thật sự tình nguyện cả đời chịu khổ cũng không tiếp nhận anh?”

“Thật xin lỗi...”

“Anh hiểu, từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi.” Sau khi Hàn Lăng Sa xuống xe, Tần Mặc nói những lời này, lái xe rời đi. Là một người đàn ông, anh cũng có tôn nghiêm của mình.

Sau khi Hàn Lăng Sa trở về phòng mình, cũng không bật đèn, đóng cửa đi vào. Chân không dẫm lên một hạt châu nhỏ, lòng bàn chân cảm thấy đau đớn, cô ngồi xổm nhìn xuống, thì ra là con chó nhỏ cô nuôi trong nhà làm rơi sợi dây chuyền cô đặt ở đầu giường, đứt ra, hạt châu thủy tinh rơi đầy trên đất.

Đây là sợi dây chuyền Cố Trạch Vũ tặng cho cô, cụ thể là vì cái gì, lúc nào đưa cô, cô đã không còn nhớ rõ. Cô chỉ nhớ đây là do Cố Trạch Vũ đưa, là Cố Trạch Vũ đưa cho cô.

Hàn Lăng Sa liền nghĩ tới lời nói của Lâm Tiểu, câu “hai người cậu đều biết, Cố Trạch Vũ a” không ngừng lặp lại bên tai cô. Tim cô không ngừng đau đớn, thuận thế nằm ở sàn nhà, nước mắt cứ thế rơi xuống. Con chó nhỏ luôn qua bên người, dường như cảm nhận được nỗi đau của chủ nhân, dùng cái mũi đen ướt nhẹ nhàng cọ vào mặt chủ nhân.

Mặt Hàn Lăng Sa đầy nước mắt, bị ánh đèn lóe sáng bên nhà hàng xóm chiếu vào, hồi lâu mới thì thào nói, “Em hối hận...”

Cố Trạch Vũ vừa về tới phòng làm việc liền nhận được điện thoại của Ninh Mông, bên kia là giọng nói nghe rất hưng phấn.

“Anh rể, chị em với người ta hết rồi. Sức ảnh hưởng của anh thực đúng là lớn!”

Cố Trạch Vũ còn chưa rõ tình hình, đã nghe thấy còi báo động, không kịp giải thích, ném điện thoại xuống chạy về phía sân tập. Thì ra ở thành phố B mấy ngày liên tục có bão lớn, nước sông dâng cao, cầu cũng bị chìm ngập. Lũ lớn đặc biệt ở thành phố B, quân đội cả nước cũng phải không ít người đến.

Cố Trạch Vũ nhận được điện thoại ngay cả chào cũng không kịp nói, liền lao tới thành phố B giải nguy. Mà trong lúc đó, Hàn Lăng Sa cũng bắt đầu ở bệnh viện triệu tập tình nguyện viên đến thành phố B cứu người.

Hai mươi hai năm trước, ba ruột của cô Lâm Sa cũng vì chống lũ ở thành phố B mà hi sinh tính mạng. Hai mươi hai năm sau, Hàn Lăng Sa không do dự lên đường đến thành phố B ứng cứu.

Lúc Hàn Lăng Sa đi theo đoàn tình nguyện của bệnh viện đến thành phố B, Cố Trạch Vũ cũng đã ở doanh trại được ba ngày. Mỗi ngày ngâm mình trong nước bùn, truyền bao cát, xây đắp bờ sông, dòng nước xiết lại không ngừng đổ tới. Ba ngày ba đêm không có một binh sĩ nào dám ngủ gà ngủ gật, mệt mỏi thì vịn mình một cái, hoặc là gõ gõ vào đầu mình thật mạnh, tỉnh táo được một lát lại chạy đến đám người tham gia chống lũ.

Trên đường nước đã ngập ngang eo rồi, khắp nơi đều là tiếng khóc của phụ

nữ và trẻ con. Cố Trạch Vũ mang theo hơn mười người mặc áo cứu sinh màu da cam, đi tới đi lui trong quảng trường thành phố cùng với một số hộ gia đình, từng bước di chuyển quần chúng đến nơi an toàn, lại bắt đầu lao đến nơi khác.

Hàn Lăng Sa đến chưa được nửa ngày, áo khoác trắng đã bị nhuộm thành màu bùn, nhưng cũng không ai để ý tới. Có quá nhiều người bị cây ngã đập trúng người, còn có một vài chiến sĩ bị thương do những vật trôi nổi trong nước, không được xử lý chuyên nghiệp, lại ngâm mình lâu trong nước, nhiễm trùng đến mức thôi rửa mới bôi ít thuốc. Hàn Lăng Sa thấy màu xanh lá cây quen thuộc lại nhớ đến Cố Trạch Vũ, nhất thời kính nể, cảm động, rất nhanh liền đỏ cả mắt.

Sau khi xử lý một binh sĩ do khiêng quá nhiều bao cát mà căng cơ, một chiến sĩ đang bị nhiễm trùng vết thương đã chạy đến tiêm thuốc tiêu viêm, nói là phải lập tức quay lại, Hàn Lăng Sa xoay người lau nước mắt, mới bắt đầu tìm thuốc trong hộp.

Vừa ngẩng đầu thấy ánh mắt quan sát của người nọ, Hàn Lăng Sa có chút ngượng ngùng, cười cười: “Tôi là cảm động...”

“Cô có phải là người mà đoàn trưởng Cố nhắc tới trong điện thoại, có phải cô tên gì gì Sa không? Tôi nghe anh ấy gọi là “Sa Sa” hay gì gì đó.” Đối phương nghi hoặc nhìn cô.

Hàn Lăng Sa sững sờ, hỏi: “Đoàn trưởng của các anh có phải là Cố Trạch Vũ không?”

“Cô thật sự là người kia sao?”

Hàn Lăng Sa cảm thấy như muốn hét lên, nhưng vẫn trấn định tâm tình bản thân, giọng hỏi run rẩy nói: “Dẫn tôi đi gặp anh ấy, dẫn tôi đi gặp anh ấy!”

Đối phương thấy cô là bác sĩ, cũng không phải là trẻ con, nghĩ cũng không có nguy hiểm gì, liền mang cô theo về chỗ ở. Hàn Lăng Sa liếc mắt một cái liền nhận ra dáng người thật cao, cau mày, dùng tay lau nước trên mặt, sau đó lại xoay người cầm bản đồ cùng người đàn ông bên cạnh nghiên cứu.

Chiến sĩ đưa cô tới đi đến cạnh Cố Trạch Vũ nói vài câu, chỉ thấy Cố Trạch Vũ chợt ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía cô. Tầm mắt hai người trong nháy mắt giao nhau, Hàn Lăng Sa cảm thấy trong lòng như nở hoa, trái tim bình tĩnh quá lâu lại bắt đầu trở nên luống cuống.

Hàn Lăng Sa mặt đầy nước mắt đứng đó, nhìn Cố Trạch Vũ từng bước đi tới, mấy bước sau là vội vã chạy tới...

Chương 51 Hành hạ ngọt ngào

Hàn Lăng Sa nhìn anh chạy tới, hốc mắt ươn ướt, những gì xung quanh như mờ đi, chỉ còn người đàn ông trước mặt dần trở nên vô cùng chói mắt.

Cố Trạch Vũ giống như không thể tin được, vươn tay sờ mặt cô. Chỉ đến khi cảm giác nhiệt độ từ những đầu ngón tay truyền đến anh mới dần buông lỏng, cười ôm cô vào lòng.

Mấy ngày mệt mỏi cũng không thể sánh bằng niềm vui sướng lúc này. Mưa vẫn rơi. Tất cả mọi người đều bị đôi nam nữ đang ôm chặt nhau cuốn hút. Thậm chí còn có một vài lính mới nháy mắt với nhau nhìn thủ trưởng của bọn họ cười cười. ‘Thiết huyết nhu tình’, bốn chữ đó vào thời khắc này chính là minh chứng cho bọn họ.

Thiết huyết nhu tình: theo trans thì nghĩa là ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh J

Hàn Lăng Sa kéo kéo áo Cố Trạch Vũ, hơi ngượng ngùng nói: “Cố Trạch Vũ, thật sự có rất nhiều người đang nhìn đây.”

“Anh biết.” Khóe miệng Cố Trạch Vũ kéo lên như một đường cong, “Để bọn họ nhìn, anh ôm người phụ nữ của mình thì sao? Lại không phạm pháp!”

Hàn Lăng Sa nhìn anh, cười mắng: “Thật không biết xấu hổ!”

“Có thể ôm em, còn sợ cái đó sao?” Cố Trạch Vũ nói xong, tay càng ôm chặt hơn.

Hàn Lăng Sa đột nhiên phát hiện ra cái gì, dùng sức đẩy anh, “Anh buông ra, anh sắp kết hôn, còn trước mặt mọi người ôm em như vậy, nếu như có người kiện em phá chuyện hỉ trong quân đội thì làm thế nào?”

Cố Trạch Vũ không hiểu, lưu luyến buông cô: “Kết hôn? Anh chưa bao giờ nói anh sắp kết hôn?”

“Không phải Lâm Tiểu nói...” Hàn Lăng Sa lập tức ngừng lại, đột nhiên hiểu ra, cô gái này chơi cô một vố cơ đấy. Lúc đầu nghe cô ấy nói, cô đau lòng, căn bản không nghĩ tới lời của cô ấy. Giờ này nghĩ lại, sau khi Lâm Tiểu tốt nghiệp cũng không đi Bắc Kinh, mà Cố Trạch Vũ ở trong quân đội, căn bản không có kì nghỉ dài, hai người trước kia cũng chỉ từng gặp nhau qua mình mà thôi. Quan hệ như vậy, hai người làm sao ở chung một chỗ được cơ chứ?

Cố Trạch Vũ nhìn thấy ánh mắt Hàn Lăng Sa còn rất nghi hoặc, chỉ là phía sau có người thúc giục. Anh phải đi cấp cứu tiếp. Cúi đầu, cọ cọ khuôn mặt mình vào cô, hơi đau lòng nói: “Ở chỗ này rất loạn, cũng rất nguy hiểm, em vào trong đội anh, chờ anh hoàn thành nhiệm vụ bên kia rồi nói.”

Hàn Lăng Sa nghe anh nói hai chữ “Nhiệm vụ” mới nhớ ra mình cũng có nhiệm vụ, vội vàng giải thích: “Em đi theo bệnh viện làm tình nguyện viên, em cũng phải quay lại rồi. Tối nay em tới tìm anh, được không?”

Cố Trạch Vũ thâm tình nhìn cô gái trước mặt, gật đầu một cái, đi mấy bước lại quay lại, thấy Hàn Lăng Sa còn đứng tại chỗ nhìn mình, cúi đầu, hôn nhẹ vào khóe môi cô, giọng anh vì tiêu hao thể lực trong thời gian dài nên có chút khàn khàn, nhưng giọng nói cũng tràn đầy kiêu ngạo: “Sa Sa của anh rất cuộc cũng đã trưởng thành... Phải chú ý an toàn, có biết không?”

Hàn Lăng Sa thấy dân chúng bốn phía đang nhìn bọn họ cười, cảm giác mặt mình cũng nóng lên: “Biết rồi, anh cũng phải chú ý an toàn.”

Cố Trạch Vũ cười đi cùng một đám binh lính. Hàn Lăng Sa đứng ở đó hình như nghe được một người trong bọn cười mắng Cố Trạch Vũ: “Tiểu tử cậu lấy được người vợ hiền thực như vậy, đúng là có tiền đồ! Chờ lần này về, nhanh chóng báo cáo, tôi sẽ sớm phê duyệt. Đề một cô vợ xinh đẹp như vậy ở

hậu phương, cậu cũng yên tâm đúng không?”

Hàn Lăng Sa đứng đó ngây ngô cười nửa ngày mới trở về chỗ nghỉ của bệnh viện. Ngày hôm nay cô làm việc hăng say hơn bất cứ ai, ngay cả một chị đồng hành cùng cũng nói: “Cô Hàn hôm nay ra ngoài hình như có uống thuốc lắc.”

Tối hôm đó, Hàn Lăng Sa đi theo con đường anh lính lúc sáng đến chỗ ở của Cố Trạch Vũ. Sau khi đi vào, nhìn quanh quất cũng không thấy Cố Trạch Vũ đâu, hỏi những người bên cạnh mới biết, anh đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ vẫn chưa về.

“Cô là bạn gái Cố Trạch Vũ sao?” bên cạnh có người hỏi cô.

Hàn Lăng Sa không biết giải thích với người khác như thế nào về quan hệ của hai người, chỉ có thể gật đầu loạn xạ. Đối phương cười nhẹ, lộ ra một hàm răng trắng.”Tôi là Tham mưu trưởng của bọn họ, họ Hứa.”

“Tham mưu trưởng Hứa, chào anh.” Hàn Lăng Sa nhìn vai đối phương, thấy không phải nói dối mới lễ phép chào.

“Cô cũng không cần khách sáo, Cố Trạch Vũ có lẽ lát nữa mới về, nếu không ngại thì cô chờ một lát?” Nói xong, không nói gì thêm dẫn Hàn Lăng Sa đi vào trong lầu.

Hàn Lăng Sa không từ chối được, ngồi xuống trò chuyện với đối phương, vừa lo lắng chờ Cố Trạch Vũ quay lại.

Khoảng một giờ sau, bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa thoải mái, Hàn Lăng Sa vội vàng chạy ra nhìn, quả nhiên Cố Trạch Vũ đã về. Bốn phía xung quanh có mấy cây trúc chen vào. Dưới đất, phía trên vòng mấy dây điện, đến mức bóng đèn treo cao trước mặt căn bản là không có nhiều tác dụng. Nhưng Hàn Lăng Sa chỉ cần liếc mắt đã có thể nhận ra người kia đầu tiên. Nhìn anh ngày càng gần, tim cô bỗng nhiên đập càng lúc càng nhanh.

“Sao vậy?” Tham mưu trưởng Hứa bên cạnh hỏi.

“Không sao, theo dự báo mấy ngày nay căn bản không có mưa, nước sẽ dần rút đi. Bên kia đã bị phá, nước căn bản sẽ chảy tới đó. Chỉ là chiếc cầu bên kia sợ đã gãy, thôn Lý gia đại khái còn khoảng hơn hai mươi người không sao tới đây được. Ngày mai chúng ta dời những người này đi, căn bản có thể kết thúc công tác.” Cố Trạch Vũ nói xong, tầm mắt lại ngừng trên người Hàn Lăng Sa cách đó không xa.

Tham mưu trưởng Hứa thở ra một hơi, nhìn theo ánh mắt anh, nhất thời sáng tỏ cười, “Bạn gái cậu đến đây chắc cũng được một giờ rồi, chính tôi chiêu đãi thật tốt, chỉ sợ khiến cô ấy mất hứng, liên lụy đến cậu...” Lại đập đập bả vai Cố Trạch Vũ, tiếp tục nói: “Cô gái này không tệ, tôi biết là quân nhân, bạn gái cũng không dễ dàng, cậu phải biết đường mà quý trọng!”

Cố Trạch Vũ hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Hàn Lăng Sa, không để ý đến các anh em cười ầm, lên giọng nói: “Đi theo anh.”

Hàn Lăng Sa da mặt mỏng, cúi đầu trong tiếng cười giòn của đám quân nhân, bị anh kéo đi đến một bên bụi cỏ không người. Cố Trạch Vũ kéo tay cô, đầu tiên là nhìn xung quanh mới cẩn thận nâng mặt cô lên, nhỏ giọng nói: “Suy nghĩ một ngày, nhân dịp giờ không có ai, hôn một cái trước đã.”

Dứt lời, môi anh đã chạm vào trán cô. Hàn Lăng Sa nhắm mắt hưởng thụ. Môi anh lần lượt đặt lên mắt cô, mũi cô, sau đó nhẹ nhàng cắn chóp mũi, hô hấp hai người gần gũi, thậm chí có thể cảm nhận hơi nóng của mỗi người chui vào mũi mình. Thoáng chốc Hàn Lăng Sa cảm nhận được môi Cố Trạch Vũ đặt lên cơ thể cô.

Đầu tiên anh kiên nhẫn dùng đầu lưỡi ve vãn đôi môi xinh đẹp của cô, cho đến khi cô khẽ hé miệng, lưỡi anh mới trơn trượt vào miệng cô, quấn lấy cô...

Hô hấp Cố Trạch Vũ ngày càng nặng nề, một tay ôm ngang hông cô, một tay cởi áo khoác trắng của cô, men vào bên trong quần áo cô, theo làn da trắng mịn của cô đẩy áo trong. Sau lớp quần áo, anh nhẹ nhàng bóp. Hàn Lăng Sa kháng nghị, lại bị anh hôn sâu hơn. Cô chỉ có thể đưa tay đè cái tay làm chuyện xấu của anh. Anh bắt mãi buông cô ra, hỏi: “Cái đó tới sao?”

“Không phải,” Hàn Lăng Sa đỏ mặt lắc đầu nói, “Nơi này không được, hiện

tại cũng không được, bên ngoài có rất nhiều người.”

Cố Trạch Vũ lúc này mới tìm lại được lí trí, ôm cô, chui vào hõm cổ cô, tình tứ mút, hàm hồ nói: “Là anh không tốt, quá mạnh động... Ngày mai hoàn thành nhiệm vụ, anh đi tìm em, được không?”

Hàn Lăng Sa tựa vào ngực anh, đưa tay đánh. Anh lại buồn buồn nở nụ cười, “Anh phải đơn độc công tác hai năm rồi. Giờ em đã trở lại, có thể quang minh công khai rồi.” Nói xong lại véo người cô.

Ánh trăng cũng keo kiệt ban cho họ một vùng đất đêm, Cố Trạch Vũ ôm cô gái mình yêu thương đứng ở bên cạnh bụi cỏ, vô cùng thỏa mãn...

Ngày hôm sau, Hàn Lăng Sa chạy đến chỗ ở của các bác sĩ, nói chỉ cần trừ độc sau thiên tai rồi kết thúc công tác, chỉ cần bốn nhân viên y tế ở lại thành phố B. Hàn Lăng Sa suy nghĩ một chút, quyết định đi theo Cố Trạch Vũ. Vì vậy, cô gạt đội mình nói mình đi tìm người nhà ở thành phố B, mấy ngày nữa sẽ tự về. Sau khi nghe dặn dò mấy câu thì rời đi.

Cô đến chỗ ở của Cố Trạch Vũ, vừa đứng có binh sĩ muốn đi qua cầu, cô thuận đường đi theo. Vừa mới xuống xe, Hàn Lăng Sa liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Khoảng hơn năm mươi binh sĩ dùng tay nắm thật chặt phần còn sót lại của một đoạn cầu, hai chân gắt gao kẹp lấy cột đá còn chưa bị sụp ở trên cầu. Từng người bọn họ kê bên nhau, lơ lửng ở giữa con sông tạo thành đoạn ‘cầu người’ để cho cư dân từng người đạp lên thân thể bọn họ mà qua sông.

Dòng nước của con sông phía dưới cuộn cuộn chảy, không cần thận té ngã sẽ mất mạng. Để những người đi qua trên lưng vững vàng thêm, bọn họ không thể cử động. Hàn Lăng Sa nhanh chóng nhận ra một người cách mình rất gần chính là Cố Trạch Vũ. Hốc mắt cô phấp phấp, vội vàng chạy tới, đứng đó, lẳng lặng nhìn hắn.

“Sao lại khóc?” Cố Trạch Vũ không thể động, chỉ có thể cau mày hỏi.

“Không sao, gió thổi.” Hàn Lăng Sa sợ anh lo lắng, không dám nói thật, cố

làm ra vẻ thoải mái trò chuyện với anh, muốn làm giảm áp lực cho anh: “Đợi đến khi anh về, xin nghỉ phép tới thành phố G. Hình như ba em vẫn còn rất giận anh.”

“Vậy thì làm sao bây giờ? Lúc ở trong phòng bệnh, chú Hàn gọi cảnh vệ đánh anh không nhẹ đâu.”

“Không sợ, em bảo vệ anh. Nếu ông ấy còn dám đánh anh, em sẽ ngăn cản. Ai nha, chú Cố cũng thật hung hăng, đêm đó đánh anh thảm như vậy.”

“Không sợ, đánh anh không phải vì em sao, đợi đến lúc chúng ta đi với nhau, ông ấy cũng sẽ không đánh anh.”

“Chuyện quá khứ anh còn chưa xử lý tốt đâu.”

“Đã xử lý tốt, đã sớm cắt đứt. Hơn nữa, bà xã, có thể đừng lôi chuyện cũ ra được không?”

“Ai là bà xã của anh?”

“Người mới vừa rồi khóc nhè chính là bà xã anh.”

Sau khi quần chúng dời đi, nhiệm vụ của bọn họ cũng hoàn thành. Thoát được một nhóm người thích xem kịch hay, Cố Trạch Vũ dùng xe quân dụng đến một khoảng đất trống. Hàn Lăng Sa dĩ nhiên biết trong lòng hắn đang muốn gì, chỉ là ở trên xe hay đi dã ngoại, cô vẫn có chút không buông.

Cố Trạch Vũ đã sớm đưa ra chủ ý đêm nay phải ăn cô, nào chịu dừng lại, đè ép cơ thể cô ở ghế sau xe jeep, tay xé vạt áo của cô. Anh đưa đôi tay giáo hoạt đi vào, nhưng không trực tiếp chiếm lĩnh, mà là lưu luyến trên bụng cô, một tay trực tiếp mở khóa quần cô, dò xét đi vào.

Hàn Lăng Sa thở gấp, cảm thấy ngón tay anh đi vào có chút ướt át. Thịt trực tiếp đâm thẳng vào, bên trong đào sâu, xoay một vòng hành hạ cô. Cô bắt đầu thở gấp, tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng đều bị anh nuốt lấy. Lưỡi anh trêu chọc cô, ngón tay anh ở dưới câu dẫn cô cùng anh phạm tội. Tay anh có chút lạnh vẽ vài vòng tròn quanh bụng cô, kích thích khiến bụng cô co rút lại,

ngay sau đó cũng co rút lại.

Anh ác ý cười nói: “Tiểu yêu, chỗ này của em rất thích ngón tay anh đây.”

Cô không chịu nổi anh đùa giỡn như vậy, tự động đưa tay cời thắt lưng anh. Khi này tiểu đệ nóng bỏng không lồ của Cố Trạch Vũ được phóng thích ra ngoài, cũng không nhịn được nữa, rút ngón tay ra, gạt quần cô, đem chính mình tiến vào.

Anh nhỏ giọng than thở bên tai cô: “Thật chặt...”

Ánh mắt cô sáng trong, đưa tay leo lên lưng anh. Anh tiếp nhận sự mời mọc im lặng của cô, nhanh chóng động thủ... Nơi đó của cô như cái miệng nhỏ nhắn hút anh vào. Mỗi lần anh lại di chuyển nhanh hơn, mỗi một lần lại như muốn dội lên làn sóng trong lòng cô... hành hạ ngọt ngào như vậy khiến cho hai người đêm này gần như điên cuồng.

Đêm, lưu luyến. Tình, nồng cháy...

Chương 52: Hoa nở

Hôm sau Cố Trạch Vũ quay lại Bắc Kinh, mà Hàn Lăng Sa ngồi khác xe về thành phố N. Lúc Ninh Mông gặp Hàn Lăng Sa, thấy trên gáy cô có dấu vết đỏ sậm, cười mập mờ, lại giả vờ trong sáng hỏi: “Chị, trên cổ chị bị muỗi cắn à? Không đúng, làm gì có con muỗi nào lợi hại như vậy? Không phải là bị sói cắn chứ...”

Tối hôm qua Cố Trạch Vũ nói Ninh Mông gọi điện thoại cho mình, lúc này, Hàn Lăng Sa khinh miệt nhìn em gái mình một cái, sau đó đứng đắn nói: “Cô em à, đừng giả vờ trong sáng trước mặt chị... Cái đó, chị đã đề nghị dương cho em vào ngân hàng làm việc rồi.”

Ninh Mông lập tức ngậm miệng, không cười nữa, nghiêm túc nói: “Chị, em biết rồi. Cái gọi là vết hôn... Còn có em muốn nói...”

Hàn Lăng Sa vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Ninh Mông, thở dài, đáng vẻ mệt mỏi.

Sau đó, Hàn Lăng Sa trở về bệnh viện, nộp đơn từ chức, về phòng của mình, kéo hành lý trở về thành phố G. Bởi vì trước đó không thông báo cho Hàn Hành Viễn, cho nên khi cô xách hành lý đứng trước cổng viện, đáng vẻ Hàn Hành Viễn mở rộng miệng lúc ấy đặc biệt rất tức cười.

Đường Mỹ Linh vội vàng dẫn người vào trong nhà, lại bắt đầu dặn dò đi Trương chuẩn bị mấy món ăn, giục Hàn Lăng Sa nghỉ ngơi, tối ở nhà ăn cơm. Hàn Lăng Sa lo lắng chuyện vừa gặp đã nói đến Cố Trạch Vũ sẽ khiến Hàn Hành Viễn không thích nên vẫn cố nhịn chưa nói.

Lúc ăn cơm tối, Hàn Lăng Sa giống như vô tình nói ra tin mình từ chức, Hàn Hành Viễn ngược lại không kích động như cô tưởng tượng, chỉ gạt đầu một cái ý bảo mình đã biết, sau đó lại cùng Đường Mỹ Linh làm việc nhà. Thấy tình huống như vậy, trong lòng Hàn Lăng Sa mặc dù có chút gấp gáp nhưng vẫn không hề nói gì.

Sau cơm tối, cả nhà ngồi ở trong phòng khách vừa xem tivi vừa ăn trái cây. Hàn Lăng Sa cầm một miếng dưa hấu, không để ý nói: “Lần này con đến thành phố B, chỗ có thiên tai.”

“Con đến đó rồi hả?” Hàn Hành Viễn không nhìn tivi nữa, giật mình nhìn cô, “Sao con không báo trước cho cả nhà biết một tiếng? Bên đó nguy hiểm như thế!”

“Không phải con không có chuyện gì rồi sao?” Hàn Lăng Sa cúi đầu cắn một miếng dưa hấu, lại tiếp tục nói: “Năm đó ba con vì cứu người mà hi sinh, làm con gái ông ấy, nên thừa kế tinh thần này.”

Hàn Hành Viễn im lặng không nói chuyện, chỉ thở dài một cái, lại gật đầu tán đồng: “Điều này cũng đúng, chỉ là lần sau có chuyện như thế, nhất định con phải báo trước cho người nhà, biết không?”

“Vâng.” Hàn Lăng Sa khạc hạt dưa, nói: “Lần này con đến thành phố B đã gặp một người.” Nói xong, lén quan sát sắc mặt Hàn Hành Viễn, phát hiện người nào đó vẫn bình tĩnh và lơ đãng.

“Ừ, ai vậy?”

“Cố Trạch Vũ...”

Hàn Hành Viễn cầm điều khiển tivi hơi chững lại, mấy giây sau, đột nhiên giận giữ vút điều khiển, nói: “Lần nghỉ việc này của con có phải có liên quan đến cậu ta không?”

Hàn Lăng Sa thấy Hàn Hành Viễn nổi giận trước mặt mình, lúc này trong lòng có chút sợ. Chống lại ánh mắt ngạc nhiên của Đường Mỹ Linh sau lưng, cô cắn răng, cúi đầu, vẽ vẽ mấy vòng tròn trên đầu gối, nhỏ giọng nói: “Một thời gian ngắn nữa anh ấy sẽ tới thành phố G...”

“Cậu ta còn mặt mũi tới đây sao?” Hàn Hành Viễn tức giận đi đi lại lại, “Con nói đi, một lần chịu tổn thương còn chưa đủ sao? Còn để cho cậu ta gây tổn thương lần thứ hai sao?! Ba nói cho con biết, nếu cậu ta dám, ba đánh gãy chân cậu ta! Hàn Lăng Sa, ba nói con biết, nếu con tiếp tục ở chung một chỗ

với cậu ta, con đừng trách ba trở mặt. Con rút cuộc có nhớ kĩ không? Con cho rằng Cố Trạch Vũ chính là loại lãng tử dễ dàng quay đầu sao? Con bị cậu ta gạt một lần còn vui vẻ ngênh đón lần hai sao?!”

Hàn Lăng Sa chưa từng bị ông nghiêm khắc hét giận như vậy, nước mắt đều đã ngân ngấn quanh hốc mắt nhưng căn môi liều mạng chịu đựng cũng không dám mở miệng.

“Ông này sao lại tức giận với con bé như vậy làm gì?” Đường Mỹ Linh nhẹ nhàng trách cứ, ôm chầm Hàn Lăng Sa an ủi: “Ba con nói cũng không sai, còn chuyện này con phải nghĩ cho kĩ, đối với phụ nữ cũng tốt hơn.”

Hàn Lăng Sa nghe giọng dịu dàng như vậy, lập tức rơi nước mắt, dường như cầu xin nói: “Đối với chuyện tình cảm con vốn rất chậm chạp. Thật vất vả con mới có thể thích một người còn có thể làm gì? Anh ấy là tên khốn kiếp, nhưng là con yêu anh ấy. Hai năm qua con tìm mọi cách quên anh ấy, nhưng đầu óc con dường như đối đầu với con, càng nghĩ con càng không quên được. Có lúc cả đêm nằm nghĩ, không ngủ được, đợi đến lúc trời sáng mới thấy mặt mình trong gương đầy nước mắt. lúc Lâm Tiểu nói dối con, con nghĩ là thật, lúc ấy đã nghĩ sao con lại ngu ngốc như vậy? Con sao có thể dễ dàng buông tay. Chỉ một khắc sau, con cảm thấy cả đời này con không thể yêu ai thêm được nữa. Lúc ở thành phố B nhìn thấy anh ấy, con rõ ràng nghe được tiếng đập của trái tim. Con thậm chí còn nghi ngờ, không phải nó cứ chết như vậy rồi...”

Sau khi cô nói một hơi, cả căn phòng cũng chỉ còn lại tiếng khóc. Hàn Hành Viễn từ từ đi đến sofa, dịu dàng sờ tóc Hàn Lăng Sa, mở miệng không còn giận dữ như vừa rồi: “Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là con muốn, ba chưa từng nói “không”. Nhưng ba chỉ hi vọng con được hạnh phúc mà thôi... Con còn trẻ, ba thật sự không hi vọng con vị người ta lừa một lần nữa, ba thật không muốn phải nhìn thấy dáng vẻ đau thương của con.”

Hàn Lăng Sa lấy tay che mặt, khóc sút sùi nói: “Con không nghĩ mình sẽ bỏ lỡ thêm một lần nữa... Ba, ba có biết không? Lúc ở bên đoạn cầu, chính mắt con nhìn thấy người khác bước trên lưng anh ấy, lòng con như bị dao đâm. Con thật sự rất muốn kéo anh ấy đi, nhưng con không thể. Mỗi lần nhìn anh ấy đau đến mức cau mày, cắn răng không nói, con thậm chí đã quên hết...”

Đường Mỹ Linh năm đó cũng yêu thương Hàn Hành Viễn mãnh liệt như vậy. Là người phụ nữ, bà dĩ nhiên hiểu Hàn Lăng Sa. Thế gian làm tổn thương con người cũng chỉ như thế. Nhưng tình yêu không được người nhà chấp nhận, mâu thuẫn chèn ép con người gần như phát điên...

“Lão Hàn, chuyện tình của chúng ta năm đó, tôi nghĩ rằng bất kì người nào mình cũng sẽ chúc phúc...” Đường Mỹ Linh chỉ Hàn Lăng Sa nói tiếp: “Con bé là con gái ông, có phải ông không muốn nó không bị thương tổn, cả đời bảo vệ không? Chẳng qua, đợi đến lúc chúng ta không còn trên đời, ai sẽ bảo vệ con bé? Cố Trạch Vũ sai lầm rất nhiều, nhưng ông cũng không thể phủ nhận cậu ta thật lòng yêu con gái ông đúng không? Mặc dù lãng tử quay đầu không dễ dàng, nhưng cũng không phải không có, không phải sao?”

Hàn Hành Viễn bị Đường Mỹ Linh nói xong, lộ vẻ xúc động, buồn bực hồi lâu mới chậm rãi nói: “Quyết định lúc nào đưa về nhà rồi nói...”

Sau khi Cố Trạch Vũ quay lại Bắc Kinh, tắm rửa, thay quần áo, ngay cả đại hội khen thưởng cũng không tham gia, trực tiếp xin nghỉ về nhà. Người trong Cố gia nhìn thấy anh quay về, cũng thấy không thể trách, chỉ là lấy thêm một bộ bát đĩa mà thôi.

Cố Trạch Vũ cũng không kịp nhìn, đứng bên bàn cơm, mặt hờ hững nói: “Mẹ, mấy hôm nữa con mang con dâu mẹ về, cả nhà nhớ chuẩn bị cẩn thận.”

Phu nhân Cố nhìn anh, lại tiếp tục múc canh, sau đó khẽ cong môi khinh thường nói: “Con lại bị lên cơn thần kinh rồi à?”

“Con không nói đùa. Con mới về Bắc Kinh chuẩn bị trước. Cô ấy nói cô về nói cho chú Hàn biết...”

Mọi người vừa rồi im lặng, đột nhiên thiếu tướng Cố phục hồi tinh thần, hít một hơi: “Nói cho ai?”

“Chú Hàn...” Cố Trạch Vũ cười rộ.

“Con rốt cuộc chuẩn bị kết hôn với người nào?” giọng phu nhân Cố rõ ràng

mong đợi, kích động đến mức phát run, “Hai con đã quay lại?”

Cô Trạch Vũ ngồi trên ghế, vẻ mặt con đồ nói: “Con trai mẹ lần này ở khu vực gặp nạn đã tìm được con dâu...”

“Con đừng có mà tiếp tục ba lẳng nhăng, đáng vẻ phản động này của con rồi cuộc là có ý gì?” Thiếu tướng Cố bất mãn hỏi.

“Ba, con chỉ là đang đợi cô ấy quay đầu lại thôi...”

Ông cụ Cố từ lời con trai nói, suy tư mấy giây mới mở miệng nói: “Được, quân cách mạng làm việc sao có thể kéo dài? Mau đi báo cáo! Đi, thuận tiện lấy rượu của ta ra uống mấy chén.”

Một tháng sau, Hàn Lăng Sa ở sân bay thành phố G đón Cố Trạch Vũ. Thấy người nào đó mặc quân trang màu xanh lá đi tới, cô nghe như tiếng lòng mình đang nở rộ... Âm thanh trong lòng cô vẫn quanh quẩn, sau đó biến thành một giọng nữ trong veo...

Cô gái đó nói: Mình còn có cơ hội nắm lấy hạnh phúc của mình.

Ngoại truyện 1: Câu chuyện quá khứ

Cô Trạch Vũ từng nghe người ta nói, trí nhớ của con người không có hạn, bản thân cho rằng mình đã quên nhưng thực ra chúng chỉ đang ẩn núp trong đại não, đợi đến một ngày nào đó, khi khóa được mở, tất cả sẽ như nước lũ tuôn tràn ra ngoài.

Về chuyện em gái do mình sơ ý mà đi lạc, lúc đầu Cô Trạch Vũ cũng không có nhiều ấn tượng. Điều này Cô Trạch Vũ cũng không sao giải thích được tại sao trí nhớ của mình lại như vậy. Chỉ có hình ảnh cô bé mặc váy trắng, miệng gọi “tiểu ca ca” lại luôn cho cậu cảm giác ấm áp và quen thuộc. Giống như một ngày nào đó, lúc đến bồn hoa trong trường học cậu đột nhiên cảm giác cảnh này đã từng xuất hiện một lần trong mơ. Về sau cậu vẫn rất thích cái cảm giác mơ hồ này. Cho đến năm mười sáu tuổi, lúc em gái thất lạc nhiều năm xuất hiện trước mặt cậu, cậu mới hiểu rõ ràng, cô bé năm đó chiếc chìa khóa để mở trí nhớ chính là người kia.

Một ngày, sau khi chuyên gia hội chẩn, lúc vị bác sĩ rất già nhìn về phía người Cô gia buông tay bất lực, Cô Trạch Vũ đột nhiên nhớ ra ngày hè hôm đó, cô bé mặc váy trắng trốn phía sau cậu run lẩy bẩy. Lúc này cậu mới hiểu, thì ra có thể bảo vệ một người là một chuyện rất hạnh phúc.

Buổi sáng hôm em gái ra đi, cậu đã trốn đến bệnh viện. Cô bé bị bệnh tật hành hạ, hấp hối kéo kéo ống tay áo, không ngừng khóc, nói không biết bao nhiêu lần: “Vì sao mọi người không quan tâm em? Tại sao lại để lạc? Tại sao, tại sao...”

Cậu há miệng, nhưng không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể để mặc cô bé nằm trên giường, ánh mắt gần như tuyệt vọng xuyên qua những giọt nước mắt mờ mờ nhìn mình. Sau đó cô ngừng khóc, nhắm mắt, ở trên giường khổ sở vắn người nói: “Ca ca, em thật sự rất đau, thật sự rất đau...”

Tiếng gọi “ca ca” kia khiến Cô Trạch Vũ luôn cương quyết luống cuống tay chân, không còn sức lực tựa vào cửa phòng bệnh, nhìn ba mẹ chạy tới, nhìn

bác sĩ y tá vây quanh bận rộn. Lúc nghe bác sĩ nói “không được”, cậu điên cuồng chạy ra ngoài.

Đến khi đi đến trạm xe mới phát hiện căn bản mình không biết đi đâu để tìm cô bé kia. Cậu sợ, thật sự rất sợ. Cậu phải tìm được một người nói cho cậu biết cậu không được yếu đuối, cậu có đủ khả năng để bảo vệ được những người bên cạnh. Mới vừa rồi ở phòng bệnh... Lúc này cảm giác tuyệt vọng, bất lực đã thực sự đánh gục cậu.

Sau tang lễ, không có bất kỳ một người nào đề cập đến chuyện của em gái, bởi vì đó là kiêng kị lớn nhất của Cố gia. Tất cả mọi người bắt đầu than vãn chuyện cậu thiếu niên Cố gia trong một đêm đã hoàn toàn thay đổi. Trước kia cậu là một người trầm lặng, bây giờ bắt đầu biết trốn học, đua xe, kết bè kéo phái đánh nhau, mỗi ngày đều đi cùng đám con cái cán bộ uống rượu đến lúc say mềm mới về nhà, thay bạn gái còn nhanh hơn lật sách.

Cố Trạch Vũ biết mọi người nói gì về cậu, nhưng cậu không muốn quản. Cậu hận mình vô dụng, cậu phải tìm được một cái gì đó giúp cậu gây tê nỗi đau chính mình, đương nhiên rượu là thứ tốt nhất, sau đó chính là đàn bà.

Ngày thường cái xác* Cố Trạch Vũ luôn luôn rất tốt, mặc kệ đám công chúa kiêu căng ngạo mạn trong đại viện hay những cô gái bình thường, chỉ cần là Cố Trạch Vũ đều hết lòng theo đuổi. Bởi vì Cố gia đã bắt đầu kiểm soát tiền tiêu vặt của cậu, cậu đành đưa các cô đến khách sạn nghỉ ngơi. Buổi tối đầu tiên dừng chân ở Lục Hợp (thuộc tỉnh Giang Tô), trừ một cái giường lớn, một ga trải giường màu trắng cùng gối, một tivi, một bình rót nước trên tủ gần tivi, một cái ghế cũ nát thì không có gì cả. Trong hoàn cảnh đơn sơ như vậy, cậu chỉ ôm đàn bà lặn lội trên giường.

** cái xác: ở đây nói thân thể, nhưng theo ý mỉa mai*

Mỗi lần như vậy, cậu luôn dỗ dành họ nói “Ca ca, em sợ”. Sau khi cô gái làm theo, trước mắt cậu hiện ra hình ảnh em gái bé nhỏ sợ hãi nhiều năm trước. Nó giống như một loại thuốc phiện, mỗi khi cậu lên cơn ghiền, chỉ có như thế mới có thể giúp cậu giải quyết nỗi khổ trong lòng.

Lúc Trương Hình Mông nói cho cậu biết cô có thai, phản ứng đầu tiên của

cậu chính là tuyệt đối không thể nào. Mặc dù cậu chơi rất phóng túng, nhưng mỗi lần đều dùng biện pháp an toàn, cho nên mặc dù quan hệ với nhiều phụ nữ như vậy cũng chưa từng có ai có thai. Cô ta nói cho cậu biết, có lần cậu uống say, cô không cho cậu dùng bảo hộ, cũng nói là đang trong thời kỳ an toàn. Có ai biết chỉ một lần sơ suất đã dính chương như vậy.

Năm ấy, cậu mới mười chín tuổi, tuyệt đối không thể để đứa bé ra đời. Mà cậu cũng phải nghĩ đến thể diện Cố gia. Sau khi im lặng hút hết một điếu thuốc, cậu hỏi: “Không cần được không?”

Trương Hình Mộng lúc ấy đang học lớp mười hai, dĩ nhiên cũng không dám để đứa bé lại, cho nên đã gạt đầu đồng ý.

Cậu đi theo cô đi làm phẫu thuật, nhìn cô đi vào phòng phẫu thuật, cậu liền nghĩ tới cô bé kia...

Trương Hình Mộng cũng quá sơ suất đã quên vứt hồ sơ bệnh lý đi. Khi Trương gia dẫn Trương Hình Mộng cầm đơn đi tìm Cố Trạch Vũ, Cố thiếu tướng lúc ấy mới biết, đưa con trai này làm chuyện vô sỉ còn vượt xa hơn những lời đồn mà ông nghe được.

Cậu sống chết không đồng ý việc kết hôn, Cố thiếu tàn nhẫn đánh cậu một trận tơi bời.

Mấy năm huấn luyện trong quân đội, Cố Trạch Vũ vô cùng nhớ nhung cô bé kia, càng ngày càng cảm thấy nặng nề, đè ép đến nỗi hẳn cảm thấy mình như không thể thở được. Không còn cách nào khác, hẳn cầu cứu chính trị viên. Khi đó, chính trị viên trong quân đội bình thường đều là bác sĩ tâm lý.

Sau khi nghe anh miêu tả, chính trị viên nói: “Tại sao không tìm được cô bé kia, chứng minh cho những người đang nhìn cậu, cho họ xem Cố Trạch Vũ cậu có khả năng bảo vệ được người khác?”

Anh biết ba mình từng làm binh sĩ ở thành phố G, cho nên, anh trở về xin Cố Thiếu tướng.

Sau khi máy bay hạ cánh, giây phút bước chân lên mảnh đất của thành phố G,

hắn mỉm cười, nói: “Cuộc sống mới tuyệt vời...”

Ngoại truyện 2: Động phòng hoa chúc

Cố Trạch Vũ và đời thứ ba Cố gia không ngừng thúc giục, Hàn Lăng Sa cuối cùng cũng đồng ý cử hành hôn lễ vào giữa tháng sáu.

Theo phong tục, đêm trước kết hôn, tân nương phải ở nhà cha mẹ ruột chờ ngày hôn lễ chú rể sẽ tới đón. Chẳng qua đoàn trưởng nào đó quần lầy lão bà nói trong ngực không có cô sẽ không ngủ được, kiên quyết không thả người.

“Có ai là chú rể để tân nương ở nhà mình rồi tổ chức hôn lễ luôn không? Người ta sẽ cười cho.” Hàn Lăng Sa nhìn Cố Trạch Vũ càng ngày càng giống trẻ con, sáng giọng.

“Thời gian trước đề phòng ba em, lúc gặp em, chỉ cần hơi gần em một chút, ánh mắt ba em có thể giết chết anh, đừng nói đến cầm tay hay thân thiết.” Cố Trạch Vũ ăn vạ ôm Hàn Lăng Sa, đầu tựa vào cổ cô, dùng đầu lưỡi liếm láp, kích thích người trong ngực khẽ run. “Tiểu yêu, đừng về, được không? Mỗi ngày đều được nhìn thấy mà không được ăn, vất vả ản núp, bây giờ không cần hành hạ anh thêm nữa, có được không?”

Thân thể Hàn Lăng Sa mềm như không có xương, tựa vào ngực anh, hô hấp dồn dập, giọng nói kiều mị: “Không được, ba em sẽ không đồng ý... Nếu anh thật sự chịu được sự khó chịu, em giúp anh...”

Cố Trạch Vũ kích động đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hung hăng hôn người trong ngực, mắt sáng lên: “Thật?”

“Ừ,” Hàn Lăng Sa chỉ cảm thấy mặt đỏ lên, ngay cả hai lỗ tai cũng nóng bừng, đầu chôn sâu vào ngực.

Cố Trạch Vũ kéo tay cô xuống, để ở nơi nào đó dục vọng đang dâng trào, cười nham hiểm nói: “Lão bà, em xem nó chịu đựng thật vất vả, ngày ngày nó đều muốn em, em an ủi nó một chút có được không?”

Hàn Lăng Sa đỏ mặt cúi thắt lưng anh, mà Cố Trạch Vũ ra vẻ “Mặc cho em xâm chiếm” nửa nằm trên ghế sofa. Sau khi rút sạch thắt lưng bên hông anh, Hàn Lăng Sa do dự vài giây mới chậm rãi cúi cúc, kéo khóa xuống. Không khí tràn ngập mùi mập mờ, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Khóa kéo từng tắc, trong không khí yên tĩnh này phát ra tiếng “lách tách”...

Lúc cô kéo quần trong xuống, vật nóng bỏng này lập tức bắn ra ngoài, Hàn Lăng Sa kinh ngạc nhìn chằm chằm một lát, sau đó kì cục dời mắt đi. Cố Trạch Vũ từ trên nhìn xuống thấy đáng vẻ ngượng ngùng đáng yêu của cô vợ, tâm tình vui vẻ cười nhẹ.

“Không cho cười!”

“Được, anh không cười.” Cố Trạch Vũ ngưng cười, gương mặt tuần tú ứng hồng, “Tiểu yêu, em động một cái...”

Hàn Lăng Sa biết anh luôn rất gấp, nghe lời vuốt lên. Cố Trạch Vũ hưởng thụ tựa vào ghế salon. Một phút sau, anh bế bổng Hàn Lăng Sa đang ngồi trên mặt đất lên, ôm ngồi trên ghế salon, một tay xâm nhập vào ngực cô, mềm mại nắn bóp, một tay khác đặt ở vai cô, môi đặt vào môi cô, lưỡi chui vào trong khoang miệng của cô, cướp lấy những ngọt ngào trong đó.

Khoảng mười phút sau, Cố Trạch Vũ mới kêu đau một tiếng, thân thể run lên, phóng thích ra ngoài. Hàn Lăng Sa tựa vào trong ngực anh, nửa người trên dường như đang trần truồng, thở hổn hển mặc cho anh tìm khăn giấy lau sạch sẽ cho cô.

Cố Trạch Vũ quán cô cọ xát nhiều lần mới thả cô về nhà.

Lúc đoàn xe của Cố Trạch Vũ đến thì Hàn Lăng Sa đang ngồi trên giường để Ninh Mông sửa sang lại áo cưới. Hôm nay cô rất phấn khích, không ngừng ngó ra ngoài cửa sổ nhìn quanh như cô mới là người được gả đi vậy.

Khi giọng Ninh Mông phấn khích truyền đến, Hàn Lăng Sa bắt đầu cảm thấy căng thẳng, lòng bàn tay ra đầu mồ hôi. Hôm nay phù dâu có ba, Lâm Tiểu, Ninh Mông, còn có cô bé ngày đó trong bữa tiệc ở thành phố C, Bạch Vũ Đồng. Lúc này chú rể và ba phù rể cùng nhau đi lên lầu, lại bị ba phù dâu cản

lại.

Ba cô gái đều đang tuổi thanh xuân, mở màn âm ỉ, hơn nữa còn do Ninh Mông cầm đầu. Ý mình nhỏ tuổi nhất, cô là người đánh trận đầu, hết như gà mẹ bảo vệ, giang hai cánh tay dính lên cửa, nói thế nào cũng không cho Cố Trạch Vũ đến gần.

“Ninh Mông, bây giờ anh đã là anh rể em rồi, em không cần phải bắt bẻ anh đâu đúng không?” Cố Trạch Vũ cười vô hại.

“Dĩ nhiên...” Ninh Mông không cười nữa, “Sẽ... nhanh nhanh nhanh, bao lì xì bao lì xì!”

Cố Trạch Vũ đến được cấp bậc đoàn trưởng cũng không phải là khoe khoang, trường hợp này sao có thể làm khó anh. Lúc này anh hết sức hào phóng đang muốn đưa mấy bao lì xì lớn vào tay Ninh Mông thì bị giọng của Hàn Lăng Sa trong phòng ngăn trở.

“Ninh cô nương, nha đầu chết tiệt kia, ngày đó lúc em yêu cầu bọn chị để em làm phù dâu, em nói gì nhỉ? Kiên quyết bảo vệ chị và lợi ích của Cố Trạch Vũ, em bảo vệ như vậy sao?”

“Chị, đây gọi là nhìn xa trông rộng, để mặc chị dễ dàng gả cho anh ấy, anh ấy sẽ không hiểu được mà quý trọng...”

“Sẽ không!” Cố Trạch Vũ quả quyết tiếp lời, “Đời này anh trân trọng nhất là cô ấy...”

Hàn Lăng Sa ở trong phòng, nghe được những lời thâm tình này của anh, mắt ươn ướt. Nhớ tới những năm dây dưa, cô cảm thấy nước mắt không ngừng rơi, tổn thương đều đáng giá. Cố Trạch Vũ sắp trở thành chồng mình, sẽ nắm tay mình đi hết nửa quãng đường còn lại. Vừa nghĩ đến đó cô đã cảm thấy an tâm, tất cả gánh nặng có anh gánh, tất cả đau thương có anh chịu. Không những anh cho cô một gia đình hoàn chỉnh, mà còn có một sự bảo vệ lâu dài.

Trong phòng khác, hai phù dâu cười lên, nhìn nước mắt trong mắt Hàn Lăng Sa, vội vàng an ủi, “Sao lại khóc, có một ông chồng tốt như vậy còn khóc gì

nữa? Sa Sa à, không thể không nói yêu cầu của thật là cao!”

Hàn Lăng Sa hít mũi, cười mắng: “Các người chỉ biết trêu chọc tôi thôi, nhanh giúp người ta trang điểm lại, cũng lấy hoa đèn đây...”

Ninh Mông kiên quyết không mở, Cố Trạch Vũ kín đáo đưa tất cả bao lì xì trong tay cho cô, đẩy tiểu nha đầu đang đếm tiền ra, vặn tay cầm cửa, dĩ nhiên bên trong khóa trái.

“Sa Sa... bọn em làm gì vậy?” Cố Trạch Vũ vội vàng gõ cửa.

“Đoàn trưởng Cố, mặc dù Ninh Mông cho qua, nhưng chúng tôi vẫn chưa cho qua đâu... Bạch Vũ nói, khụ khụ... Vợ chồng phải hỏi 100 câu... Anh có lựa chọn trả lời không đây?”

Cố Trạch Vũ bất đắc dĩ xoa xoa trán, nhìn ba phù rở đều là chiến hữu trong bộ đội phía sau nhờ giúp đỡ. Ba vị đại thiếu gia làm binh sĩ chưa bao giờ thấy cô gái nào bày ra trận địa này, vì vậy họ ăn ý nhìn đi nơi khác. Thật ra thì... bọn họ cũng rất tò mò câu trả lời của Cố Trạch Vũ...

Cố Trạch Vũ trừng mắt nhìn nhóm người đang chạy tới tham gia náo nhiệt ở sau lưng, xoay người, miệng co quắp khổ sở khắc ra được một chữ “Được.”

Anh vừa dứt lời, trong phòng truyền đến tiếng hoan hô. Cố Trạch Vũ cơ bản có thể xác định, mục đích hôm nay của đám người này là muốn mang anh ra bêu xấu. Chẳng qua để ôm mỹ nhân về, vậy cũng đáng.

“Khụ khụ... câu thứ nhất, hai người là ai theo đuổi ai trước?”

Vấn đề này thật khó trả lời. Ban đầu hai người vô tình chấp nhận mối quan hệ này, giống như điều đó là điều tất nhiên.

“Tôi theo đuổi anh ấy.” Hàn Lăng Sa ngồi trong phòng lên tiếng nói.

Cố Trạch Vũ nghe một đám người phát biểu ồn ào sau lưng, cau mày nói: “Hồ đồ, rõ ràng là anh theo đuổi em trước, có gì phải xấu hổ? Chính anh đã theo đuổi em mười tám năm rồi, cũng vượt qua mấy cuộc kháng chiến chống

Nhật rồi.”

Câu trả lời của anh dĩ nhiên khiến mấy cô gái rất hài lòng, khẽ cười cho qua, rồi bắt đầu câu thứ hai: “Lần đầu tiên hai người hôn môi, là ai chủ động trước?”

“Tôi.”

“Tôi.”

Giọng của một nam một nữ đồng thời cùng vang lên, mọi người xung quanh đều cười ầm lên, Lâm Tiểu can rằng nghiêng lợi hét: “Hàn mỹ nữ, Hàn tân nương, cô có thể dè dặt một chút có được không?”

Có người sau lưng vội vã quát: “Phù dâu tăng tốc một chút, nhanh hỏi xem lần đầu tiên lên giường là ai dụ dỗ trước? Bao giờ? Ở đâu? Người trong cuộc hai bên có cảm giác gì?”

Ninh Mông nghe đến vấn đề này, hai mắt sáng rực, cũng không quản đến việc đêm tiên nữ, nhảy ra trước mặt Cố Trạch Vũ, không nháy mắt nhìn anh, miệng không ngừng thúc giục: “Nhanh! Cảm giác gì? Cảm giác gì?”

Cố Trạch Vũ thật sự rất đau đầu với cô em vợ này, nào có cô gái nào lại quang minh chính đại tỏ vẻ hứng thú với chuyện này như vậy kia chứ?

“Là tôi dụ dỗ cô ấy, chính là buổi tối tổ chức tiệc chia tay huấn luyện viên ở trường học của các cô... Địa điểm là nhà tôi đang ở...”

“Em biết ngay mà, thảo nào đêm đó chị ấy không về phòng, để mặc em và chị Lâm Tiểu cô đơn tỉnh mịch nói chuyện trên trời dưới đất. Thực sự rất tàn nhẫn!”

Cố Trạch Vũ nhìn mặt Ninh Mông tức giận mà cười ghen, nghiêm túc nói: “Chuyện như vậy sao có thể trách anh, nên trách chị em chứ... Phải biết rằng đêm đó, điệu nhảy của cô ấy có lực hấp dẫn rất mạnh mẽ...”

“Cảm giác thế nào?” Bạch Vũ Đồng trong phòng lo lắng hỏi.

“Vô cùng phần khích...” Cố Trạch Vũ nháy mắt, sau đó ho khan, bổ sung thêm: “Phần khích sâu tận xương tủy...”

“Oa! Anh rề, anh thật mạnh mẽ!” hai mắt Ninh Mông sáng rực, ánh mắt rất sùng bái nhìn Cố Trạch Vũ, lại quay đầu thúc giục chị họ mình: “Nhanh, chị nhanh nói đi, cảm giác như thế nào?”

“Không có cảm giác!” Hàn Lăng Sa sớm đã đỏ bừng mặt, làm sao còn dám trả lời chứ.

“Chị đừng nghĩ qua loa! Có phải cảm giác đầu óc trống rỗng, hay cái gì mà thân thể ngựa ngáy khó chịu không...” Ninh Mông bên ngoài nhắc nhở.

“Ninh Mông!” Hàn Lăng Sa kêu lên sợ hãi, “Em nghĩ cái gì vậy hả?! Em có tin chị nói cho dựng xé hết mấy bộ sách kia của em không hả!”

“Hừ, cũng biết uy hiếp em cơ!” Ninh Mông chu cái miệng nhỏ xinh, lui về sau tiếp tục đếm tiền.

“Chị dâu, nếu chị không nói, chúng tôi sẽ lột hết trang phục của thiếu Cô, đưa ra ngoài đường đi bộ!” có người giả bộ kéo áo Cố Trạch Vũ, mấy người khác nhận ra ánh mắt, lập tức đi lên giúp một tay. Phút chốc, một nhóm người huyền não không thể tách rời.

“Được rồi, được rồi...” Hàn Lăng Sa sợ Cố Trạch Vũ bị lột sạch, vội vàng đầu hàng, “Thật sự không có cảm giác gì, chỉ là đau...”

Xem chừng sắp tới giờ, mọi người mới tha cho hai người, mở cửa. Cố Trạch Vũ nhìn thấy Hàn Lăng Sa mặc váy cưới, nắm trong tay bó hoa cô dâu, hốc mắt có chút nóng nóng, có một cảm giác gì đó ấm áp trong lòng. Anh đi tới, cách khăn che mặt nhẹ nhàng hôn lên môi cô, trong tiếng la hét inh tai nhức óc, dùng hết sức ôm lấy cô, chậm rãi đi xuống lầu...

HẾT

